VATİKAN KOMPLOSU

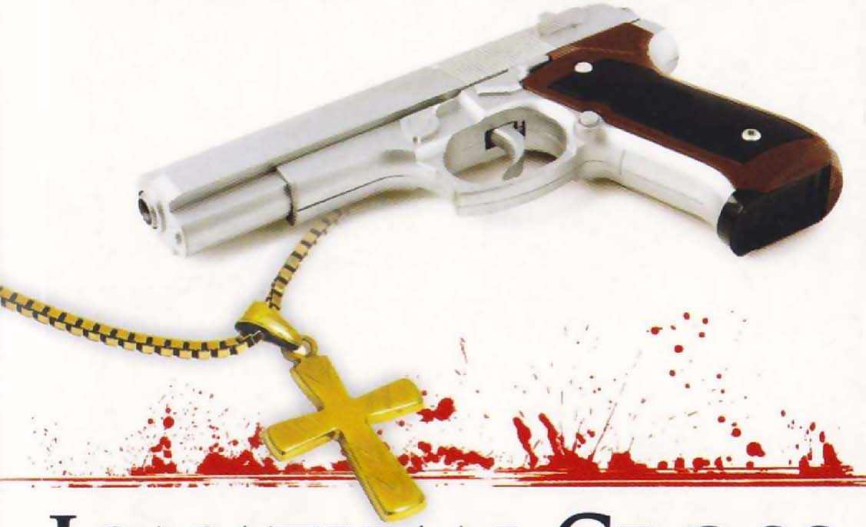

JONATHAN CROSS

İkon

THE VATICAN CONSPRACY

İKON KİTAP

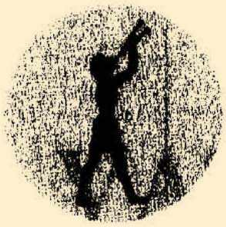

VATİKAN KOMPLOSU

JONATHAN CROSS

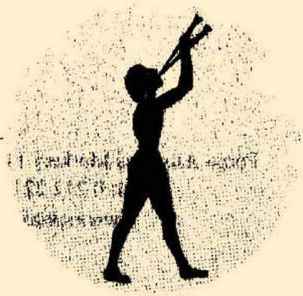

VATİKAN KOMPLOSU
Orijinal Adı: THE VATICAN CONSPRACY
JONATHAN CROSS

Genel Yayın Yönetmeni: Oya Uğur
Editör: Ahmet Seyrek
Çeviri: Ebru Sürmeli
Bilgisayar Uygulama: Deniz Karatağ
Kapak Tasarım: Deniz Karatağ

MELİSA MATBAASI
Çifte Havuzlar Yolu Acar San. Sit. No: 4
Davutpaşa/İstanbul
Tel: 0212 674 97 23

Baskı: Ekim 2012

© Bu kitabın yayın hakları, İkon Kitap'a aittir. Yayıncının izni olmadan yayınlanamaz, kopyalanamaz, çoğaltılamaz. Ancak kaynak gösterilerek kısa alıntı yapılabilir.

İkon Kitap, Nokta Yayınları'nın tescilli markasıdır.

İKON KİTAP

Perpa Alışveriş Merkezi 11. Kat B Blok No: 1559 Okmeydanı-İstanbul
Tel: 0 212 221 73 96 - 97 Fax: 0 212 220 07 96
www.noktakitap.com.tr/e-mail:info@noktakitap.com.tr

VATİKAN KOMPLOSU

JONATHAN CROSS

KISIM I

BÖLÜM 1

VATİKAN

Papa Francis esnek adımlarla özel odasının bitişiğindeki ufak şapele geçti. Karanlık şapel, kadim sunağın üstüne yatıştırıcı gölgeler düşüren bir dizi titreşen alevli adak mumunun ışığıyla loş bir şekilde aydınlatılmıştı. Papa ince, kemikli bedeniyle sunağın önünde diz çöktü; beyaz cüppesi yumuşak, kırmızı minderin üstüne dalga dalga yayılmıştı. Ağır hareketlerle parmaklarını abanoz tespihine doladı, dua ederken adet olduğu üzere haç çıkarttı ve gözlerini kapatıp haçı öptü; aynı anda sesli şekilde Meryem Ana'ya Tespih Duası'nı okumaya başladı.

Her gece yatmaya gitmeden önce daldığı bu dualar onu sakinleştiriyor ve ruhunun Tanrı'ya ulvi bir itaat duygusuyla yakınlaşmasını sağlıyordu. Duayla geçen bu zaman süresince ofisindeki karmaşaya; Vatikan'ı yönetme işine, bir milyardan fazla Katolik'e inanç ve etik alanında yol göstermenin ruhani sorumluluğuna daha net bakabiliyordu. Bu Papa'nın, kendi ruhsal yanıyla temasa geçmesi, ruhunun Cennetteki Babası'nın huzuruyla uyum sağlayabilmesi için bir fırsattı.

Bir yandan *Ave Maria* ilahisini söylerken, bir yandan da parmaklarını teker teker tespihin boncuklarında dolaştırdı. Sesi bir Gregoryen ilahisi melodisiyle yükseldi, tekrarlanan eski Latincenin hoşluğu şapelin her yerinde ruhani bir sone gibi yankılandı.

Dua sürdükçe yumuşak, neredeyse belli belirsiz bir ışık, ufak, loş şapele dolmaya başladı. Papa her şeyden habersiz tespih çekip dua etmeyi sürdürdü, ta ki ışık zorba bir güce dönüşene ve onu gözlerini açmaya zorlayana kadar. İrkilerek, Son Akşam Yemeği'nin durduğu sunağın üstünden yayılan mor sisi meraklı gözlerle izledi. Sisin arasında gözün odaklanabileceği bir nokta netleşmeye -bir şekil, bir yüz- başlamıştı. Sunağın üstünden süzülerek Papa'ya yönelen bu yarı şeffaf, parlak beyaz ve mor renklerdeki yanardöner şekilden tasviri güç uyumlu bir ritim yayılıyordu.

Önünde parıldayan bu eterik cisim karşısında Papa Francis'in kalbi hem korku hem de heyecanla güm güm atmaya başlamıştı. Görüntü yükseldi, ince bir kolu andıran bir şekil üzerine doğru yavaş ilerleyen bir okyanus dalgası gibi açıldı. Koldan çıkan süt beyazı bir parmak sureti dosdoğru Francis'in göğüs kafesini işaret etti ve ardından, hiç zorlanmadan Francis'in kalbine girdi.

Ne kadına ne de erkeğe benzeyen bu mor varlık karşısında büyülenen Papa'nın bedeni, zihni ve ruhu sonsuz bir coşku anında donup kalmıştı. Söz yoktu, yalnızca ritmik bir nabız vardı. Ruhani varlığın yüzünde bir an bir gülümseme belirir gibi oldu ve huzur veren, ılık sıvı misali duyguyla birlikte Papa'nın zihnine dört isim kazındı.

•••

Kalabalık bir turist grubu St. Peter Meydanı'na canlı bir battaniye gibi yayılmıştı. Kuşluk vakti güneşi gri bulut yığınlarını aralıyor ve güneş ışıkları Roma tepelerine vuruyordu.

Papa'nın şahsi sekreteri Alfredo kapıyı bir kez tıklattıktan sonra Papa'nın özel ofisine girdi. "Papa Hazretleri" dedi Alfredo, başını saygıyla eğerek, "bugünkü programınız çok yoğun. Bu arada..." sesi hafifçe yükselmişti, "sizi uyarmam gerekir. Kardinal Berini gene burnundan soluyor. Koridorda, 'Amerikalı piskoposlar gene Kilise Doktrini'ni yeniden yazmaya çalışıyorlar' diye bağırarak dolaştığını duydum."

Alfredo'nun düşünceli uyarısını duymazdan gelen Papa, "Otursana Alfredo" dedi ve gözlüklerini çıkarıp eliyle çalışma masasının yanındaki sandalyelerden birini gösterdi. "Seninle konuşmak istediğim bir şey var."

Papa, Alfredo'nun alışkın olduğu, her zamanki güçlü ve coşkulu ruh halinde değil de, biraz dalgındı sanki. "Papa Hazretleri kendilerini iyi hissetmiyorlar mı?" diye sordu Alfredo otururken, içtenlikli bir endişeyle.

"İyiyim Alfredo." Papa susup hafifçe aralık duran pencereden dışarı, pervazda cilveleşen iki beyaz güvercine baktı. "Senden özel bir ricam var. Sessizce halledilmesi gereken bir görev Alfredo. Ne demek istediğimi anlıyor musun?" Francis fısıldarcasına bir ses tonuyla konuşurken bir yandan Alfredo'yu inceliyordu.

Alfredo anlamamıştı. Yüzyıllardır, Papalık makamından bahsedilirken *ben* değil de *biz* kelimesi kullanılıyordu. Üç Papa'ya hizmet ettikten sonra, *ben* kelimesini duyunca Alfredo anında afallamış, ancak sonra kendine bunun tarihteki ilk Amerikalı Papa ve daha da önemlisi Yahudi kökenli ilk Papa olduğunu hatırlatmıştı; ilk birkaç Papa dışında tabii. O yüzden bir gelenek

yıkılacaksa, bu ancak I. Francis'e uygun bir davranış olurdu. Alfredo'nun kafası gene de karışmıştı. Sekiz senedir Papa hiçbir Vatikan geleneğini çiğnememişti.

"Ciddi bir durum mu var, Papa Hazretleri?" diye sordu Alfredo, kaşları derince çatılırken.

"Yok, hayır, yalnızca şahsi bir mevzu" dedi Papa başını sallayarak.

"Ailevi mi?"

"Hayır Alfredo. Özel bir rica. Ailemle ya da Kilise'yle bir ilgisi yok."

"Emriniz olur Papa Hazretleri" dedi Alfredo başıyla onaylarken.

"Senden bunu bir dost olarak istiyorum" dedi Francis ne diyeceğinden emin olmayan bir tavırla. "Birden fazla sayıda Papa'ya hizmet ettin ve sadakatin tartışmasız. Sana duyduğum güveni sarsmayacağından eminim."

Alfredo kendini rahatsız hissetmeye başlamıştı. "Elbette Papa Hazretleri."

"Her şeyi göz önüne alınca, görevinin hiç de kolay olmadığının farkındayım."

Alfredo kaçamak bir tavırla omuz silkti.

Francis volta atmaya başladı. "Kilise, Tanrısal düzeni değil de insani düzeni yansıtıyor artık."

"Papa Hazretleri" dedi Alfredo, bir profesör edasıyla, "politika her zaman tarihin ve Kilise doktrininin bir parçası olmuştur."

"Haklısın elbette."

"Talebiniz neydi Papa Hazretleri?"

"Ah, evet, teşekkür ederim Alfredo." Papa çalışma masasının çekmecesinden bir not defteri çıkardı, bir sayfasını yırtıp Alfredo'ya verdi. "Şu dört isim sana tanıdık geliyor mu?"

Alfredo isimleri bir dakika kadar inceledi. "Birkaç tanesi tanıdık, ama emin değilim." Kâğıdı geri vermeye yeltendi.

"Hayır, sende kalsın. Bu adamların kim olduklarını, böyle birilerinin yaşayıp yaşamadığını öğrenmeni istiyorum senden."

Papanın son sözleri Alfredo'yu hayrete düşürmüştü. "Bu kişileri tanımıyorsunuz öyleyse Papa Cenapları?"

"Bir araştır bakalım neler öğreneceksin. Kimseye duyurmadan Alfredo."

"Elbette Papa Hazretleri, temkinli davranırım."

"Teşekkür ederim" diyerek iç çekti Francis. "Pekâla, bugünkü programa gelecek olursak..." dedi daha iyimser bir tavırla.

"İlk ziyaretçileriniz Venedik'ten gelen genç bir Cizvit papazları grubu. Ondan sonra..."

Alfredo günlük işler listesini okurken, Ruhani Lider'in düşünceleri önceki gece yaşadığı tuhaf olaya kaydı. Yalnızca mistik azizlere layık bir ziyaretçiyle karşılaştıktan sonra, kendini coşku dolu hissetmesi, hülyalı bir ruh halinde gezmesi gerekirdi. Aksine kafası karmakarışıktı ve yüreği de kötü bir hisle sızlıyordu.

Alfredo çıkınca, Francis genç Cizvitleri karşılamak üzere üstünü değiştirdi. Ziyaret her zamanki gibi başladı. Rahipler tek tek tanıtılmalarının ardından İsa'nın Vekili'ne itaatlerinin törensel bir göstergesi olarak diz çöktüler ve Papalık Makamı'nın gücünü ve ihtişamını temsil eden Yüzük'ü öptüler. Onlar sırayla

geçerlerken Francis her birini teker teker hayır duasıyla kutsuyordu; o sırada "Rahip Antonio Salvi" ismini duydu. Hayaletimsi varlığın kafasına soktuğu ilk isimdi bu. Genç Cizvit, Francis'in önünde diz çöktü. Francis'in kalbi hızla atmaya başlamıştı. "Ne kadar zamandır rahiplik yapıyorsun evladım?"

Antonio şaşırmıştı. Ziyaretçi rahiplerle şahsen değil, yalnızca ve yalnızca toplu halde konuşulurdu. Gayri ihtiyari Papa'nın gözlerinin içine baktı. "Beş yıldır Papa Hazretleri" dedi heyecandan boğulurcasına.

"Demek öyle... Peki, Tanrı seçtiğin görevde yolunu açık etsin" dedi Francis. 'Görev' kelimesini söyler söylemez, hayaletimsi varlığın ilahi bir görev vermek için geldiğini ve bu genç rahibin de bir şekilde bu görevde önemli bir rol oynadığını anladı. Başının üstünde haç çıkaran Francis genç rahibi kutsadı.

Ziyaret sona erdiğinde, Francis alelacele başrahiplerden birine bu grubun Vatikan ziyaretinin ne kadar süreceğini sordu.

"Bugünün büyük kısmında buradalar Papa Cenapları" diye cevap verdi. "Tam Vatikan turu ayarlandı ve ardından da, Kardinal Berini özel bir ayin yapma konusunda ısrar etti."

Francis ayinin rahiplikten çok kiliseyle ilgili bir mesaj taşıyacağına emindi. "Bana hemen Peder Alfredo'yu bulun ve ofisime gelmesini söyleyin."

Başrahip başıyla onaylayarak hızla uzaklaştı.

***

Joseph McCully, sekiz sene önce Kardinaller Heyeti tarafın-

dan Papa seçilmiş ve bağlı olduğu Fransisken Mezhebi'nin kurucusu St. Francis'in anısına Francis ismini almıştı.

Francis, selefi olan Papa'nın ölümünden önce atanan son kardinaldi ve potansiyel halef gösterilme ihtimali neredeyse sıfıra yakındı. Yalnızca yeni atandığı için değil, aynı zamanda Amerikalı bir kardinal olduğu dolayı da. Üstelik Vatikan'ın genel eğilimi de Papalık makamını İtalya'ya döndürme yönündeydi. Kardinal Berini en olası ihtimaldi ve en nüfuzlu kardinaller arasında gizlice ve pek de gizli olmayan yöntemlerle büyük lobi yapmıştı.

Gene de bacadan yeni Papa'nın seçildiğini duyuran beyaz duman yükselmesinin ardından, meydanda sabırla bekleyen halkın arasında yeni seçilen Papa'nın hiç kimsenin tanımadığı Amerikalı bir kardinal olduğu bir yangın gibi hızla yayıldı. Çoğunlukla İtalyanlardan oluşan kalabalık şaşkınlık dolu gözlerle bakışmışlardı.

Sonrasında, Berini diğer kardinallere oylama hakkında sorular sorduğunda, hemen hepsi belirleyici olan oylamayı hayal meyal hatırladılar. Ertesi gün İtalyan gazeteleri, Katolik Kilisesi'nin bilinen anlamıyla sonunun geldiğini söyleyen manşetler attılar. Kardinal Berini öfkesinden köpürüyordu ve bunu da kimseden, özellikle de yeni Papa'dan saklamaya niyeti yoktu.

Aradan zaman geçince, Papa Francis'in yalnızca yeni atanan Amerikalı bir kardinal olmakla kalmadığı, aynı zamanda Katolik bir aile tarafından evlat edinilen Yahudi bir çocuk olduğu da ortaya çıkmıştı. Liretin değeri düştü, İtalyan Borsası çökme noktasına geldi ve Kardinal Berini, küçük çaplı da olsa bir kalp krizi geçirdi.

Ancak geçen yıllar içinde, Papa I. Francis son yüzyılın en etkili ruhani konuşmacılarından birisi olduğunu kanıtlamıştı. Son beş senede giderek artarak kuşkucu yaklaşımlara karşın, Balkan krizine çözüm getiren ve uzun süren, ayrıntılı barış görüşmelerine şahsen arabuluculuk eden o oldu. Etkileyici kişiliği ve kapsamlı dini beyanatlarıyla, Papa Francis dini inançlarına bakmaksızın herkesteki uyuyan ruhsal gücü açığa çıkarmıştı. İlk başlarda Hristiyanlık karşıtı olmakla suçlandıysa da, aleyhinde konuşanların çoğu artık kenara çekilmişlerdi. Eski güzel Papalık günlerine özlem duyan Berini dışında herkese gerçek bir dini lider olduğunu kanıtlamıştı.

•••

Papa Francis, bir yandan yazdığı isimleri inceliyor bir yandan da odanın içinde çember çizerek volta atıyordu. İlk isim Antonio Salvi'ydi. Ziyaretin ardından hiç oyalanmaksızın isimleri zihninde belirdikleri sırayla kâğıda aktarmıştı. İsimlerin kendisine bu sırayla verilmesinin bir nedeni olduğuna inanıyordu; ama bu sebep neydi acaba? Belki de Peder Salvi ile konuştuktan sonra isim sıralamasının önemini anlayabilecekti.

Alışıldığı şekilde kapıyı vurduktan sonra Peder Alfredo canlı adımlarla odaya girdi. "Papa Hazretleri..."

"Alfredo..." Francis kendi heyecanıyla onun lafını kesti. "Listedekilerin ilkiyle tanıştım. Venedikli genç bir Cizvit rahibi. Bu sabahki ziyaretçilerin arasındaydı. Senden onu bulmanı ve kimseye duyurmadan, tez elden buraya getirmeni istiyorum. Bu

görüşmeden kimsenin, özellikle de Berini'nin haberi olmasın lütfen."

"Hemen getiririm Papa Hazretleri. Ayrıca, listedeki isimlerden iki tanesini tanıyorum sanırım" dedi Alfredo, Papa'nın heyecanını paylaşarak.

"Çok güzel. Kimmiş?"

"Yanılmıyorsam..." Alfredo bir saniye duraklayıp kaşlarını çattı. "Papa Hazretleri, bu ismin sahibi pek hoşunuza gitmeyebilir. Angelo Gallucci, İtalyan mafyasının *Capo di Capo*'sudur. Adı melek ama şeytani işlerle uğraşıyor" dedi Alfredo haç çıkararak.

Francis duygularını belli etmedi. "Gallucci listedeki üçüncü isim Alfredo."

"Evet, Papa Hazretleri. Onu önce öğrenmek istersiniz diye düşündüm. Listedeki ikinci isim olan Alexander Artemis, Amerika Birleşik Devletleri senatörü. Resmi, işimizi kolaylaştırırcasına bütün sabah gazetelerinin ön sayfasındaydı. Senato Silahlı Hizmetler Komitesi'nin başkanı ve NATO ülkeleriyle planlanan bir ziyaret gerçekleştirmek üzere birkaç hafta içerisinde Roma'ya geliyor. NATO'nun dağıldığı söylentileri sürerken, herkes onun bu tartışmalarda önemli bir rol oynayacağı görüşünde."

"Tutumu belli oldu mu?"

"Adam bir politikacı Papa Hazretleri" dedi Alfredo, çarpık bir gülümsemeye izin vererek.

"Hakkında başka bir şey biliyor muyuz?"

"Yalnızca söylentiler."

"Anlat hadi Alfredo" dedi Francis sabırsızlanarak.

"Makalede senatörün yeniden aday olmayacağı söyleniyor. Anlaşılan kızı şüpheli koşullarda ölmüş ve senatör kızının gerçek ölüm sebebini örtbas etmiş. Tabii ortada şüpheden ve dedikodulardan başka bir şey yok. Söylentilerin kaynağı senatörün politik hasmı." Alfredo omuz silkti. "Politikacıları bilirsiniz Papa Hazretleri, insan hiçbir zaman emin olamıyor."

'Kızının ölümü' sözü Francis'in kulaklarında Vatikan'ın çanları gibi çınladı. "Kızının nasıl ve ne zaman öldüğüne dair başka bir bilgi var mı?"

"Orası muğlâk Papa Hazretleri. Yaklaşık bir sene önce olmuş galiba."

"Peder Salvi'yi bul bana Alfredo." Telaştan sesi tizleşmişti.

Alfredo başıyla onaylayarak odadan çıktı. Francis pencereye yürüdü ve gri İtalyan gökyüzünde süzülen bir güvercin sürüsünü izledi. Bir yandan da kendisine verilen isimlerin sıralamasını düşünüyordu. Sıralamanın bir önemi olmak zorundaydı. Senatörün kızının ölümüyle ilgili dedikodular kafasına takılmıştı ve aniden, önceki gece hissettiği sıcak, sıvıya benzer duygu göğüs kafesini doldurdu ve 'Uyuşturucu' kelimesi kafasına kazındı. "Ah..." dedi, kendiyle dalga geçercesine, "anlaşılan, her seferinde bir parça bilgi alıyorum." Artık, en azından bir mizansen oluşmuştu. Aklına hemen Gallucci geldi. Peki ya Gallucci? Şeytan mıydı, melek mi?

***

On dakika sonra, Peder Alfredo kapıyı vurarak peşinde genç bir Cizvit rahiple Papa'nın özel ofisine girdi. Peder Salvi, okul

müdürünün odasına çağrılan bir öğrenciye benziyordu. Alfredo bir şey söylemeye fırsat bulamadan Papa teşekkür etti ve tek kaşını kaldırdı; bu da aralarında, yalnız kalmak istediğini gösteren bir işaretti. Papa başkalarının duyabileceği şekilde sekreterinden çıkmasını istemenin yakışıksız ve küçültücü bir tavır olduğu kanaatindeydi.

Alfredo başını eğdi ve hiç oyalanmadan Papalık ofisinin sade kapısından çıkıp gitti. Peder Salvi ellerini önünde kavuşturmuş, hayatını adadığı Roma Katolik Kilisesi'nin en yüksek mevkili kardinali karşısında kendini yalnız ve son derece rahatsız hissederek dikiliyordu.

Papa genç rahibi İtalyanca hitap etti. "Kümese dalıp tavukları çalan tilki gibi duruyorsunuz sayın rahip."

"Papa Hazretleri, yanlış bir şey mi yaptım?" diye büyük bir gerginlikle sordu genç Cizvit. "Peder Alfredo ser verdi sır vermedi" dedi şaşırmış bir halde. "Grubun geri kalanı uzaklaşana kadar beklemek zorunda kaldık, sonra da kimse buraya geldiğimizi görmesin diye özel asansörünüze bindik."

"Peder Alfredo'dan sizi buraya kimseye belli etmeden getirmesini istedim. Biraz dramatik kaçmış olabilir ama buyurun, oturun lütfen."

Peder Salvi bir hizmetkârın itaatkâr tavrıyla harekete geçip Papa'nın oturduğu yere yaklaştı, önünde diz çöküp yüzüğünü öpmeye yeltendi.

Papa elini çekti. "Günde bir kere yeterli. Oturun lütfen peder. Size Antonio diye hitap edebilir miyim?"

"Elbette Papa Hazretleri."

"Antonio bana biraz kendinden bahset. Bu arada söyleyeyim, başın belada filan değil."

Antonio bir parça rahatladı, ama tamamen değil. "Şey, Papa Hazretleri, Palermo'nun hemen dışında ufak bir kasabada doğdum..."

Angelo Gallucci, diye geçirdi aklından Papa. Sicilya'nın Palermo şehri mafyanın yönetim merkeziydi.

"Göreve çağrıldığımı çok küçük yaşta hissettim. Annem ailede bir rahip bulunmasının iyi olacağına inanıyordu, o yüzden de ailem beni destekledi."

"Peki ya baban?"

"Bir gün işe yarayabileceğimi düşündü. Sicilyalılar nasıldır bilirsiniz."

"Sicilya aksanın yok ama."

"Gerekince oluyor."

"İngilizce de biliyor musun?"

"İyi düzeyde Papa Hazretleri" diye cevap verdi Antonio kusursuz bir İngilizceyle. "Beş lisanda daha gayet güzel konuşabiliyorum" dedi Antonio gururla. "Ayrıca, söylememde bir sakınca yoksa siz de gayet iyi İtalyanca konuşuyorsunuz."

"Bir Amerikalı için mi?" dedi Francis şakayla karışık.

"Özür dilerim Papa Hazretleri, saygısızlık etmek istemedim."

"Etmedin zaten. İngilizce devam et lütfen, tabii sakıncası yoksa."

"Seve seve. Pratik yapmaya ihtiyacım var zaten. Gene de anlatacak fazla bir şey yok, Papa Hazretleri. On yedi yaşımda ila-

hiyat fakültesine girdim ve öğrenmeyi çok sevdiğim görülünce Venedik'e gönderildim ve on sene sonra rahip rütbesi aldım. O zamandan beridir de rahiplik yapıyorum."

"Hangi dersleri aldın, zorunlu olanlar haricinde?"

"Politik bilimler Papa Hazretleri."

Taşlar bir kez daha yerine oturmaya başlamıştı. "Neden bu dalı seçtin?"

"Cizvitleri bilirsiniz, her taşın altından çıkarlar."

"Ben de öyle duydum. Aslında neden politikayla ilgilendiğini sormak istemiştim."

"Vatikan'ın dış hizmetlerinde çalışmak istemiştim. Vatikan elçiliklerinden birinde bir görev için başvurmak bile olabilir."

"Anlıyorum. Başvuracak mısın peki?"

"Kolay bir süreç değil Papa Hazretleri. Bürokrasi çok ağır; yüksek mevkilerden birçok onay alınması gerekiyor. Ayrıca, sanıyorum beni Sicilya'ya geri göndermeyi düşünüyorlar."

"Nereden biliyorsun?"

"Yüksek rütbeli rahiplerden birisi ima etti."

"Antonio." Papa birkaç saniye duraklayıp dosdoğru genç ve yakışıklı rahibin gözlerinin içine baktı. "Ailende mafya üyesi var mı?"

Antonio yüzünü buruşturdu. "Papa Hazretleri, Sicilya'da herkesin ailesinde mafyaya üye birileri vardır."

"Angelo Gallucci." Papa bu ismi kasıtlı olarak telaffuz etmişti.

"Papa Hazretleri, ben yanlış bir şey yapmadım. Üstelik Sicilyalı olmaktan da gurur duyuyorum" dedi Antonio savunmaya geçerek.

"Sakin ol Antonio. Bu yalnızca bir isim. Onu tanıyor musun?" Bu basit bir isim değildi.

"Dayım olur Papa Hazretleri" dedi Antonio fısıldar gibi bir sesle ve hafifçe ürpererek.

"Dayın güçlü bir adam. Palermo'ya geri dönmeni istiyor mu?"

"Bilemem. Uzun yıllardır görüşmedik."

"O yüksek rütbeli rahibin teklifi tesadüf olmayabilir mi sence?"

"Sanmıyorum" dedi Antonio rahatsız rahatsız kıpırdanarak.

Papa ayağa kalktı ve duvardaki bir dolaba yönelip birkaç kâğıt çıkardı. "Şunları doldur. Seni bir Papalık görevine gönderiyorum." Belgeleri Antonio'ya uzattı.

Antonio belgeleri okurken şaşkınlığını gizlemekte güçlük çekiyordu. "Bu belgelerde Washington'daki Vatikan Büyükelçiliğine atandığım yazıyor."

"Seni özel görevli Papalık elçisi olarak atıyorum. Benden başka kimseye rapor vermeyeceksin. Başkalarının sana hiçbir konuda soru yöneltmemesi için gerekli ayarlamaları yapacağım."

"Papa Hazretleri, söylediklerinize saygım sonsuz fakat her konuda sorular yöneltilecektir. Ne cevap vereceğim?"

"Politikacı olmayı öğrendiğini söylersin. Okuduklarının heba olup gitmesine izin veremeyiz."

"Papa Hazretleri, hiçbir şey anlamıyorum. İlkin, sorduklarınız beni korkutmuştu, şimdiyse imkânsız olduğunu düşündüğüm bir hayalimi gerçekleştiriyorsunuz. Birleşik Devletler'e gitmek demek düşlerimin gerçek olması demek." Antonio dizlerinin üstüne çöktü. "Bu onura layık değilim ben Papa Hazretleri."

Papa Francis onu omuzlarından tutup kaldırdı. "Hiçbirimiz değiliz evladım."

"Benden ne yapmamı istiyorsunuz Papa Hazretleri?" diye sordu Antonio gözlerindeki yaşları silerek.

"Henüz bilmiyorum. Burada, Vatikan'da kalacaksın. Peder Alfredo gerekli düzenlemeleri yapacak. Yarın diplomatik pasaportunu alırsın. Kimseyle konuşma. Hiç kimsenin sorularına cevap verme. Ailenin bile. Şu andan sonra benim iznim olmadan kimseyle temasa geçmeyeceksin. İtaat yeminini ciddiye alıyorsundur herhalde" dedi Papa tek kaşını kaldırarak.

"Kesinlikle."

"Güzel. Öyleyse yarından sonraki gün Washington'a gitmek üzere yola çıkıyorsun."

"Oraya gidince ne yapmam gerekiyor?"

"Ayrılmadan önce söyleyeceğim." Kendisi de bundan fazlasını bilmiyordu ve bir şekilde öğreneceğini umut etmekten başka seçeneği yoktu.

BÖLÜM 2

WASHİNGTON, D.C.

Senatör Alexander Artemis kongredeki en güçlü pozisyonlardan birine sahipti. Silahlı Hizmetler Komitesi'nin başkanı sıfatıyla, dünyanın en gelişmiş ordularından birinin para kesesinin ağzını açma ve sıkma yetkisi elindeydi. Bir ulusu korumak üzere tasarlanmış bir ordu; ancak nihayetinde kendi kızının bile hayatını koruyamamıştı.

Kızının lise mezuniyetinde çekilen resminin çerçevesini elinde tutarken gözleri yaşlarla doldu. Ne kadar da güzeldi. Ve de genç. Kızını nasıl da sevmişti. Şimdiyse bu sevgi; nefret ve suçluluk duygularıyla Artemis'in içini yakıyordu.

Asık suratlı ve asabi olmuştu, en ufak bir şey bile tepesinin tasını attırmaya yetiyordu. Çalışma arkadaşları onun damarına basmamaya çalışıyorlardı. Hiçbir komite toplantısına gecikmezken, artık sürekli geç kalmaya başlamıştı. Kongre'deki görevi önemini yitirmişti. Büyük bir depresyonun eşiğindeydi, ama bunu kabul etmek istemiyordu. Şimdi de karısı onu terk etmekle tehdit ediyordu. Karmakarışık bir dünyada kaybolup gitmiş gibi hissediyordu kendini; hayatın bir anlamı kalmamıştı. Ne olmuştu? Her şey nerede ters gitmişti? Nerede hata yapmıştı? Neden engel olamamıştı? Artık hayatında kimseye yer yoktu, kızının anıları ve ölümünden sorumlu olanlar haricinde.

Kapıya sertçe vurulunca senatör kapıldığı yoğun duygulardan sıyrıldı. Gözlerini mendille kurulayıp "Girin" diye seslendi.

Personel şefi Walter Baker ofise girdi. "Komite toplantısının başlamasına az bir zaman kaldı senatör."

"Birazdan gelirim" dedi senatör gereksiz birtakım kâğıtları karıştırarak.

"Her şey yolunda mı senatör?" diye sordu Walter.

Alexander Artemis avazı çıktığı kadar "Hayır değil! Hayır! Hayır!" diye bağırmak istiyordu. "Walt, birazdan gelirim dedim" diye parladı.

Walter Baker gitmek yerine orada durmakla yetindi ve nihayet, "Senatör birkaç dakika vaktimiz var. Konuşabilir miyiz?" dedi.

"Şu anda olmaz Walt."

"İstifa etmeyi düşünüyorum" dedi Walt ifadesiz bir sesle.

"Ah, Tanrı aşkına sen de mi Walter!" dedi senatör üzerine çöken ani umutsuzluk hissiyle. "İlk önce karım, şimdi de sen. Bütün olanlardan sonra..." Sesi alçalarak kesildi.

"Alex" dedi Walter, bir seksen beşlik kocaman bedenini koltuğa bırakırken, "oturup senin kendini yok etmeni ve hayatını verdiğin başarıları çöpe atmanı izleyemeyiz" dedi.

"Öyleyse kaçıp gidecek misiniz?"

"Sen farklı mı davranıyorsun sanki?" dedi Walter hüsranla. "Var gücünle kaçıyorsun. Marian seni terk ederse aklını başına toplayacağını ve yardım alacağını düşünüyor. Açıkçası ben de öyle."

Senatör sırtını dönüp pencereden dışarı dikti gözlerini. Bu acıyı ve öfkeyi durdurabilmenin bir yolu olsa keşke diye geçirdi aklından.

"Başkanlıktan alınman için oylama yapılacağı söylentisi var."

"Canları cehenneme!" Artemis yerinde hızla döndü, yüzü öfkeyle buruşmuştu. "Denesinler de görelim. Karınca gibi ezerim hepsini!"

"Sorun da bu zaten Alex. Gözünde bir karınca kadar bile değerimiz yok." Walter senatörün masasına bir klasör fırlattı. "Bu toplantıyı kendin halledersin bence." Walter Baker dönüp uzun adımlarla odadan çıktı.

Alexander Artemis dizlerinin üstüne çöktü ve tüm içtenliğiyle yalvardı. "Tanrım, yardım et bana."

O anda dâhili hat çaldı ve "Senatör, hatta Peder Antonio Salvi diye birisi var. Not mu alayım, yoksa bağlayayım mı?"

•••

Peder Antonio Salvi, Vatikan Büyükelçiliği'ne önceki gece varmıştı. Hayatında ilk defa kendini önemli birisi gibi hissediyordu. Birkaç gün önce Palermo'ya dönmek ve bir taşra rahibi yaşamak zorunda kalacağı için kaygılanıyordu. Taşra rahipliği önemsiz olduğu için değil, ama öğrenmeyi ve Venedik'i çok seviyordu. Bir fark yaratmak, Kilise'ye değerli bir katkıda bulunmak istiyordu. Papa bunu mümkün kılmıştı.

Antonio, buraya yaptığı uçak yolculuğunu düşündü. Papa 'Birinci Sınıf' biletle uçması konusunda ısrar etmişti. Kraliyet ailesinden birisi gibi muamele gördüğünü hissetmişti. Büyükelçilik siyah bir limuzin gönderip havaalanından onu aldırmış

ve piskopos tarafından bizzat karşılanmıştı. Antonio kendine hemen gururun günah sayıldığını hatırlattı. Yarın günah çıkarmaya gidecekti. Ama sonra, büyükelçilikte kendisine tahsis edilen güzelim odada gezdirdi gözlerini ve "Bu gecelik, tadını çıkarmamda bir sakınca olamaz" dedi kendi kendine. "Sonuçta önemli bir günah sayılmaz."

Vatikan'dan ayrılmadan önce, Papa'yla son bir kez bir araya gelmişti. Alexander Artemis adında Amerikalı bir senatörle buluşması ve ona şu mesajı vermesi söylenmişti: "Papa Francis üstlendiğiniz görevde size yardımcı olmaya hazır." Ardından bu mesajı senatörden başka kimseye tekrarlamaması talimatını almıştı. Bu da Antonio'ya Papa'yla senatörün çok önemli bir şey üzerinde işbirliği yaptıklarını düşündürmüştü. Antonio'nun çözemediği kısım Papa'nın neden *kendisini* yolladığıydı. Papa yalnızca senatörün yanıtını gecikmeksizin kendisine bildirilmesini istemişti.

Ertesi sabah senatörün ofisini arayıp ertesi gün öğleden sonrası için bir randevu aldı. Kilise'deki yüksek rütbeli rahiplerden randevu almanın ne kadar zor olduğunu bilen Antonio, böylesine önemli birinin kendisine böyle çabuk randevu vermesine şaşırmıştı. Antonio'yu daha da şaşırtan kısım, Papa'nın adından ya da ziyaretinin amacından bahsetmemiş olmasıydı. Papa senatörü arayıp onun geldiğini haber vermiş olabilirdi. İyi de senatöre telefon açtıysa, neden mesajı da bizzat iletmemişti?

Antonio'nun içine ufak bir korku yerleşti. Mesajı ilettikten sonra Papa, Venedik'e ve oradan da Palermo'ya dönmesini emredebilir miydi? Antonio ne yapıp edip bu görevin bir parçası olmak için söz verdi kendi kendine. Kalmak için elinden geleni

ardına koymayacaktı. O sırada Papa'nın sorduğu soruyu hatırladı: "İtaat yeminini ciddiye alıyorsundur herhalde." Antonio seçim şansı olmadığını biliyordu. Gene de kolay kolay pes etmemeye karar verdi. Bu gece bütün kalbiyle dua edecekti.

•••

Papa, Antonio'ya nereye gittiğini ve ne yaptığını kimseye söylememesini sıkı sıkıya tembihlemişti; bu yüzden Antonio senatörün ofisine taksiyle gitti. Büyükelçilikten kimse, kendisine yakın davranan piskopos da dâhil olmak üzere hiçbir soru sormamıştı. Antonio bundan, Papa'nın herkese durumu izah ettiği sonucunu çıkardı. Keşke birileri kendisine de bir şeyleri izah etmiş olsaydı. Gene de şikâyetçi değildi, burada olmaktan mutluydu. Artık ne olacaksa olacaktı.

Peder Antonio Salvi göğsünü gere gere senatörün ofisine girdi ve orada duran, son derece kibar orta yaşlı kadına kendini tanıttı. Kadın oyalanmadan dâhili telefondan onun gelişini haber verdi.

"İçeri gönder Mildred" diye cevap geldi.

Antonio ceketini çekiştirdi, beyaz yakalığını düzeltti ve senatörün ofisine adım attı. Senatör ön tarafında düzgünce yığılı dosyalar dizili devasa bir çalışma masasının arkasında oturuyordu.

"Sizin için ne yapabilirim, Peder..."

"Peder Antonio Salvi" diyerek oturdu Antonio. "Papa I. Francis'ten bir mesaj getirdim."

Senatör önünde hazır oldaki bir asker gibi dikilen genç rahibi süzüp sordu. "Siz kimsiniz?"

"Ben Papa'nın özel elçisiyim." Antonio hemen çıkarıp diplomatik pasaportunu gösterdi.

"Resmi bir ziyaret mi bu?" diye sordu senatör, bu genç rahip hakkında ne düşüneceğini bilemeden.

"Daha çok gizli bir ziyaret denilebilir" diye bildirdi Antonio, sopa gibi dimdik durmaya devam ederek.

"Gizli bir ziyaret demek?" diye sordu senatör. Kafası karışmıştı.

"Papa Hazretleri bu ziyaretten kimseye bahsetmememi istedi. Ayrıca size iletmem istenen mesajı da, itaat yeminime göre başka kimseye tekrar edemem."

"Bizim gizlilik yeminimiz gibi mi?" diye sordu Artemis, anlamaya çalışarak.

"Gizlilik yemininizin ayrıntılarını çok iyi bilmiyorum senatör."

"Pekâlâ, bakalım doğru anlamış mıyım?" Senatör sandalyesinde hafifçe doğrulup oturdu. "Papa'dan yalnızca bana iletebileceğiniz bir mesaj getirdiniz, doğru mu?"

"Doğru senatör."

"Peder Salvi." Papa'yla şahsen tanışmadım. Katolik bile değilim. Papa Francis'in Bosna-Sırp barış görüşmeleri sırasında büyük yardımları olduğu inkâr edilemez. Bunun için öncelikle ben minnettarım. Papanıza karşı saygım sonsuzdur. Ancak dürüst olmam gerekirse peder, kafam bir parça karıştı."

"Öyleyse ikiniz birlikte önemli bir mevzu üstünde çalışmıyorsunuz?" diye sordu Antonio gözlerini şaşkınlıkla kırpıştırarak.

Senatör, Antonio'nun tepkisini gözden kaçırmamıştı. "Söylediğim gibi, Papa Francis'le şahsen tanışma şansım olmadı ama bu fırsatı sabırsızlıkla bekliyorum."

Antonio cesaretini toplayıp dosdoğru konuya girdi. "Mesaj şu senatör: Papa Francis üstlendiğiniz görevde size yardım etmeye hazır."

"Alelade komite işleri dışında, üstünde çalıştığım bir görev yok. Buraya bulmaya geldiğiniz kişinin ben olduğuma emin misiniz?"

"Kesinlikle Senatör. Papa Francis gayet net konuştu." Antonio bundan sonra ne söyleyeceğini bilemeden birkaç saniye durakladı. "Sizin Papa'dan yardım istediğinizi tahmin etmiştim."

Alexander Artemis sandalyesinde kıpırdandı ve yardım çığlığı attığı anda tesadüfen çalan telefonu hatırladı. Ve o anda bir saniye bile düşünmeksizin Peder Salvi'yi görmeyi kabul etmiş ve bu kararından anında pişmanlık duymuştu. Böylesine mantıksız bir karar ruhsal durumu ve yoğun depresyon duygusu yüzünden verdiğine emindi. Nedeni her ne olursa olsun, buluşmayı iptal etmek istemişti, ancak Peder Salvi'ye nasıl ulaşacağını bilmiyordu.

"Ne söyleyeceğimi bilemiyorum Peder Salvi. Ben..."

Peder Salvi'nin aklı bir anda bilinmedik yerlere kaydı ve zihninden bir kelime geçti. Bu kelimeyi senatörle paylaştı: "Uyuşturucu!"

Bu kelime senatörün midesine bir yumruk gibi oturdu. Artemis masadan fırlayıp bağırmaya başladı. "Kimsin sen, söyle?"

Normalde böyle ani bir çıkış karşısında genç rahibin şaşırması gerekirdi. Fakat bir nedenle sükûnetini korudu. "Size yardım etmek için geldim senatör" dedi tatlı bir şefkatle.

Bu sözün etkisi anında hissedildi. Senatör gerisin geri sandalyesine çöktü ve ağlamaya başladı. Peder Salvi senatörün yanına gidip ellerini omuzlarına koydu ve ağzından Alexander Artemis'in duyabileceği bir dua döküldü. "Tanrı size yardım edecek senatör."

O anda, senatörün gözyaşları hıçkıra hıçkıra bir ağlamaya dönüştü. Duramıyordu. Antonio'nun gözünde Alexander Artemis artık bir senatör değil, yalnızca basit bir tövbekârdı ve bu kederli gözyaşlarına engel olmaya kalkışmadı bile. Ağlamak senatörün bildiği tek dua şekliydi. Genç Cizvit senatörün arkasına geçip ellerini omuzlarına koydu ve dua etmeye başladı. Antonio hıçkıra hıçkıra ağlayan senatörü tutarak ne kadar dua ettiğinin farkında değildi. Zaman önemini yitirmişti.

Nihayet Artemis sakinleştikçe hıçkırıkları da dinmeye başladı. "Her şeyimi kaybettim peder." Yaşadığı yürek parçalayıcı deneyim yüzünden sesi titriyor ve kısık çıkıyordu. "Karımı, arkadaşlarımı, büyük ihtimalle kariyerimi; fakat en önemlisi de kızımın sevgisini."

"Sevgi hiçbir zaman kaybolmaz senatör" dedi sakin bir sesle Antonio, masanın önüne dolaşırken.

"Kızım öldü. İğrenç uyuşturucular yüzünden öldü" dedi feryat edercesine.

"Bundan utandığınız için örtbas ettiniz, değil mi senatör?" Antonio'nun bu sözlerin nereden geldiğine dair en ufak bir fikri bile yoktu. Aklına geldikleri şekilde dile getiriyordu.

Senatör bu cümle üzerine donup kalmıştı. İçinde, biraz önce başında dua eden, ama şimdi akla gelebilecek en aşağılık şeyi söyle-

yen adama karşı güçlü bir nefret duygusu kabardı. "Rahip olmasaydınız, böyle konuştuğunuz için size bir yumruk patlatırdım."

"Rahip olmasaydım böyle konuşmazdım."

"Benimle böyle konuşma cesaretini beyaz yakalığınızdan mı alıyorsunuz?" dedi kelimeler ağzından tükürür gibi çıkarken.

"Senatör, eski deyişi bilirsiniz: Gerçek sizi özgür kılacak."

"Dini klişelerinizi bana satmaya çalışmayın!" Senatör delici bakışlarını Antonio'ya dikmişti. "Bana kalırsa gitseniz iyi edersiniz."

"Bana kalırsa, kendinizle yüzleşirseniz iyi edersiniz." Antonio bu güçlü adama karşı çıkmaktaki kararlılığına kendi bile şaşırıyordu. "Biraz önce bana kim olduğumu sormuştunuz. Şimdi de ben size soruyorum. Siz kimsiniz? Bir adam mı? Bir baba mı? Yoksa bir senatör mü?"

"Nereye varmaya çalışıyorsunuz?" diye sordu senatör, hâlâ öfkenin etkisi altındaydı.

"Bir baba evladından asla utanmaz."

"Bunu onun adını kurtarmak için yaptım. Neden anlamak istemiyorsunuz?"

"Anlamama yardım edin Senatör Artemis. Ruhunuz ızdırap çekerken neden eliniz kolunuz bağlı oturduğunuzu anlamama yardım edin lütfen. Bir çocuk gibi ağlıyorsunuz. Cennetteki Babamız'ın sizden utandığını mı sanıyorsunuz?"

"Bunu bana neden yaptı öyleyse?"

"Tanrı'yı mı suçluyorsunuz senatör?"

"Tanrı bunun kızımın başına gelmesine neden izin verdi? Güzel bir kızdı. Kimseye bir kötülüğü dokunmamıştı."

"Senatör, şeytan bu dünyada aramızda yaşıyor. 'Uyuşturucu' adıyla tanınıyor. Kızınızı uyuşturucular ve bunu kâr elde etmek için satan kişiler öldürdü." Antonio durdu ve ardından ekledi. "Papa Francis beni buraya üstlendiğiniz görevde yardım etmem için gönderdi."

"Ne görevinden bahsediyorsunuz?"

"Uyuşturucunun dünya üzerinden silinmesi görevi." Kelimeler ağzından kendiliğinden dökülüyordu artık. "Güçlü bir adamsınız senatör. Kızınız hatırına bu görevi üstlenmelisiniz. Ve Papa da size yardım elini uzatmaya hazır."

Kelimeler çok derinlerde bir yere dokunuyordu. Alexander Artemis içinde dalga dalga yükselen duyguları hissetmeye başlamıştı. Peder Salvi'nin gözlerinin içine baktı. "Kızımın hatırına bu görevi üstlenmem gerekir" dedi fısıldarcasına.

"Bütün çocukların hatırı için senatör. Kızınız bir kurbandı, tıpkı uyuşturucuya kurban giden diğer binlerce genç gibi. Bütün çocuklar ve sizin gibi, en değerli varlıklarını kaybeden anne babalar için gözyaşı dökelim senatör."

Artemis tekrar konuşmadan önce uzunca bir süre düşündü. "Uyuşturucuya karşı savaş!" dedi hararetli bir tavırla, yumruğunu masaya indirerek.

"Hayır senatör. Savaş değil. Ziyadesiyle savaş yaşandı zaten."

"Peder, hassasiyetinizi takdir ediyorum, fakat çok genç ve saf olduğunuzu söylememe izin verin. Uyuşturucu trafiğini durdurmak için hâlihazırda milyarlarca dolar harcadık. Yakaladığımız her uyuşturucu satıcısının yerini birkaç tanesi birden alıyor.

Uyuşturucu tacirlerinin orduları var peder. Paraları ve silahları var. İnsanları terörü kullanarak denetimleri altında tutuyorlar; politikacılara, hatta başbakanlara bile rüşvet veriyorlar. Hayır peder, uyuşturucu satışına bir son vereceksek bu ancak savaşla olacaktır. İstiyorsanız 'Kutsal Savaş' adını verebilirsiniz, ama gene de bir savaş!"

"Senatör, benim hakkımda bilmediğiniz çok şey var. Genç olduğum doğru, fakat saflığım konusunda size kesinlikle katılmıyorum. Üstelik Papa da saf değil."

"Vaaz vermenin işimizi göreceğini sanmıyorum."

"Papa'nın aklından geçenin vaaz vermek olmadığına eminim. Size bu mesajı vermem için beni buraya gönderdi. Size senatör. Sizi neden seçtiğini bilmiyorum; ancak bu mesajın sadece size verilmesi konusunda çok açık konuştu."

"Ne öneriyorsunuz öyleyse?" dedi Artemis, sesinin tonunu yumuşatarak.

"Papa Hazretleriyle konuşacağım. Belki bir düşündüğü vardır. Tekrar buluşmamız mümkün mü senatör?"

"Elbette, ne zaman isterseniz." Artemis güçlükle gülümsemeyi başardı. "Bu arada, savaş dışında, başka bir yol bulmaya çalışacağım." Artemis bir şey daha söylemek istiyor, ama dili tutulmuş gibi orada öylece oturuyordu.

"Sormak istediğiniz bir şey mi vardı senatör?"

"Teşekkür etmek istedim, ama bu koşullarda uygun olur mu bilmiyorum... Tanrı'yı aklıma getirmeyeli çok uzun zaman olmuştu peder... Ebeveynim Katolik'ti. Beni bir Katolik olarak yetiştirmek için ellerinden geleni yaptılar, fakat her zaman din

adamlarından daha iyisini bildiğimi düşünürdüm. Galiba yanılmışım."

"Rahipler de arada sırada yanılır senatör. Yalnızca Tanrı hep haklıdır. Arada sırada dua etmenizi önerebilir miyim size" dedi Antonio, yüzünde bir gülümsemeyle.

•••

Büyükelçiliğe dönünce Antonio, Papa Francis'e durumu bildirdi. Görüşmeyi, özellikle de senatörün ruh halini elinden geldiğince ayrıntılarıyla tasvir etti.

"Senatör kızının ne koşullarda öldüğünü sana anlattı mı?" diye sordu Papa, Antonio bitirdiğinde.

"Hayır Papa Hazretleri. Meraklı sorular sormak için uygun bir zaman değildi aslında. Izdırap içindeydi Papa Cenapları" diye karşılık verdi Antonio, şefkatli bir tavırla.

"Anlıyorum evladım. Fakat onunla tekrar buluştuğunuzda, bu konuyu açıklığa kavuşturmak zorundayız."

"Elimden geleni yaparım Papa Hazretleri." Antonio durakladı ve ardından, "Aklıma bazı garip düşünceler gelip durdu" dedi.

"Ne tür düşünceler Antonio?"

"Senatörle konuştuğum sırada, 'uyuşturucu' kelimesini hatırladım aniden. Daha sonra da, senatörün ofisinden çıkınca, 'Dikkatli ol Antonio' uyarısı düştü aklıma. Bunlar ne anlama geliyor Papa Hazretleri? Neden Washington'a geldim?"

Papa Francis, Antonio'nun korkularını ve yaşadığı kafa karı-

şıklığını hissedebiliyordu. "Tanrı'nın melekleri seni koruyacaktır Antonio. Görevin daha yeni başlıyor. Bizden beklenen çok şey var. Cesarete ihtiyacımız olacak belki, ama gene de bu iş için seçildiğimizi aklımızdan çıkarmayalım."

Antonio, Papa'nın kullandığı çoğul zamirle Papalığı kastettiğini varsaymıştı. "Senatörle tekrar buluşup sorduğunuz şeyin cevabını öğrenmeye çalışacağım Papa Hazretleri."

Papa Francis'in içinden, Antonio'nun kullandığı kelimeleri aynen tekrar etmek geldi, 'Dikkatli ol' diyecekti ama düşününce fikrini değiştirdi. Onun yerine, "Antonio, sana söylediğim şeyi aklından çıkarma, 'Tanrı'nın melekleri seni koruyacaktır" dedi.

"Elbette Papa Hazretleri."

Antonio telefonu kapattı ve birden titremeye başladı. Dizlerinin üstüne çöküp dua etti. "Ah, Tanrım, bencil ve mağrur bir anımda, senden beni bu göreve dâhil etmeni istedim. Ben yalnızca basit bir din adamıyım. Nüfuzlu insanlarla görüşmek üzere eğitim almadım. Papa Hazretleri bana güveniyor, ama yanlış adamı seçmiş olabileceğinden endişe ediyorum." O sırada, Papa Francis'in sesini sanki yanında dikiliyormuşçasına net bir şekilde duydu: "Seni asla yalnız bırakmayacağım."

Senatörün Ofisi

Ertesi gün Alexander Artemis, kampanya menajerliğini yapan ve tanığı en zeki politik gözlemcilerden birisi olan karısı da dâhil, bütün çalışanlarıyla bir toplantı düzenledi. Onunla belki

de bu yüzden onunla evlenmişti. Yirmi beş yıl sonra bile, belki de bu yüzden onu hâlâ seviyordu. Herkes varmadan önce, Alexander önceki günün olaylarını bir kez daha zihninden geçirdi.

Peder Salvi'yle görüşmesinin ardından senatör, omzundan büyük bir yük kalkmış hissiyle derhal ofisi terk etmişti. Yepyeni bir insan gibi hissediyordu kendini; bir hedefi olan bir insan. Yapması gerekeni biliyordu. Tıkalı Washington paralı yolunda ilerlerken, karısından özür dilemek için türlü türlü yöntemler geçirdi aklından. Kafayı tamamen sıyırmadığı izlenimi vermeden karısına olanların ne kadarını anlatabilirdi? Genç rahiple görüşmesi sırasında yaşadıklarını kelimesi kelimesine anlatırsa Marian ona asla inanmayacaktı. Kendisi bile inanmakta güçlük çekiyordu. O sırada aklına, bütün bunların bir halüsinasyon olabileceği geldi. Hayır, Peder Salvi'yle bir araya geldiklerini kanıtlayabilirdi; sekreteri buna şahit olmuştu. Gene de karısına yaşananların hepsini anlatamazdı, en azından şimdilik. Ne var ki, geçirdiği inkâr edilemez dönüşümü açıklamanın bir yolunu bulmak zorundaydı. Tek bildiği; kendini yeniden güçlü hissettiğiydi. Eskisi gibi ipleri tekrar eline almıştı. Yok, aslında bu tam doğru sayılmazdı, ipleri ele almaktan çok bir arayıştaydı. Kızını düştüğü kurban durumundan kurtarıp ölümünü bir zafere dönüştürmenin bir yolunu arıyordu. Peder Salvi haklıydı; kızının hatırına bu görevi üstlenmesi gerekiyordu. Genç rahip, senatörün kendine yalan söylemekten vazgeçmesi konusunda da haklıydı. Tek bir cümlede rahip korkunç gerçeği ortaya çıkarmıştı: Senatör kızından çok kendi itibarını düşünüyordu. Ve

kabul etmeyi reddettiği bu gerçek senatörü bir kanser gibi kemirmekteydi.

Ardından, tam Tann'dan yardım istediği sırada Peder Salvi'den gelen telefonu ve hiç karşılaşmadığı Papa'nın gönderdiği şifreli mesajı düşündü. En sonunda da, genç rahibin verdiği tavsiyeyi: "Arada sırada dua etmenizi önerebilir miyim?" Ve karısının karşısına çıkmak için eve girmeden önce Alexander Artemis tam olarak bunu yaptı.

İlkin, nasıl başlayacağını bilemeden rahatsız rahatsız oturdu. Karısı Marian odanın diğer tarafındaki kanepede oturmuş ve delici mavi bakışlarını ona dikmişti. Bu senatörü daha da geriyordu.

Nihayet, senatör sadece, "Seni seviyorum" diyebildi.

Karısının ne yüz ifadesini değiştirmiş, ne de ufacık bir hareket yapmıştı.

Alexander bir lise öğrencisi gibi kıpırdandı. "Seni seviyorum" diye tekrarladı ve gözlerinde yaşlar birikmeye başladı.

"Yardım alman lazım Alex" dedi kadın soğuk bir tavırla.

"Marian, benim senin yardımına ihtiyacım var" dedi senatör, 'senin' kelimesinin üstüne basarak.

"Yapabileceğim her şeyi yaptım ben."

"Dilediğin her şeyi yapacağım, yalnızca beni dinlemeni istiyorum senden" diye yalvardı Alex.

Marian derin ve heyecansız bir tavırla iç geçirdi. "Pekâlâ Alex. Dinliyorum."

"Sorunumun ne olduğunu anladım. Neden böyle davrandığımı" dedi Alex ve yürüyüp karısının yanına oturdu.

Marian gerilmişti.

"Gerçekle yüzleşemedim."

"Peki neymiş bu gerçek?" dedi kadın alaylı bir tavırla.

Gözyaşları yeniden dökülmeye başlamıştı. "Sana söylemeye korkuyorum. Benden nefret etmenden korkuyorum."

"Senden nefret etmiyorum Alex. Senden asla nefret edemem. Seni seviyorum. Fakat senle yaşamaya tahammülüm kalmadı artık. Kendini mahvediyorsun ve beni de kendinle birlikte yok etmene izin veremem."

Alex gözyaşlarını kuruladı. "Alicia öldüğünde olanları örtbas ettim. Bunu onun adını korumak için yaptığımı söyledim, ama aslında kendi itibarımı koruyordum. Kariyerim, kızımın hayatını kaybetmesinden daha önemliydi. Bu korkunç gerçekle yüzleşemedim. Ve bu suçluluk duygusu beni deli ediyordu."

"Pekâlâ Alex, bu korkunç gerçeği nasıl fark ettin söyler misin lütfen? Ben bunun farkında değil miydim sence?" dedi kadın delici bakışlarla. "Beni teselli etmene ihtiyacım vardı, yanımda olmana. Kızımız için birlikte yas tutmaya."

"Üzgünüm Marian. Yaptığım ve de yapamadığım her şey için özür diliyorum senden."

"Bu önemli keşfi nasıl yaptığını hâlâ anlatmadın bana" dedi karısı ikna olmamış bir tavırla.

"Bir rahiple görüştüm."

"Alex... Sen Bir rahiple görüştün öyle mi?" dedi inanamayarak. "Seni tanıyorum Alex. Rahiplerle dalga geçersin hep."

Alex ona her şeyi anlatmak istiyor ama yapamıyordu. "Doğru söylüyorum. Vatikan Büyükelçiliği'nden Peder Salvi beklemediğim bir ziyaret yaptı. Papa Francis'i kaygılandıran bir konuda."

"Papa'yı kaygılandıran neymiş bakalım?" dedi karısı, kuşkucu tavrını bırakmadan.

Alex'in gerçekten hızlı düşünmesi gerekiyordu. "NATO'nun olası parçalanmasıyla ilgili bir şeyler."

"Ne olmuş?" diye ısrar etti Marian.

"Silahlı Hizmetler Komitesi'nin başkanıyım. Sanırım bazı soruları varmış. Politik yönünün güçlü olduğunu sen de biliyorsun" dedi senatör, saçmalamamaya çalışarak.

"Alex, bana her şeyi anlatmıyorsun. Yalan söylediğini hemen anlıyorum."

"Sana her şeyi anlatamam Marian. Henüz değil. Bu konuda bana güvenmek zorundasın. Fakat senden gözlerimin içine bakmanı istiyorum" dedi, bakışlarını dosdoğru karısının gözlerine çevirerek. "Peder Salvi'yle uzun bir görüşme yaptım ve bir sorun olduğunu anladı. Sanırım bunu herkes rahatlıkla görebiliyor."

"Bu kadarını doğru anlamışsın Alex."

"Marian, lütfen, yeterince zor zaten."

"Özür dilerim Alex, devam et." Marian gülmeye başladı.

Alex karısının kollarına yapıştı yavaşça. "Marian dua ettik. Ben dua ettim! Sonrasında çok büyük bir rahatlama hissettim. Açıklamam mümkün değil... Suçluluk duygumun açığa çıkması sanırım." Alex karısının kollarını biraz daha sıkı kavradı. "Şimdi gözlerimin içine bak ve yalan söylüyorsun de" dedi becerebildiği kadar içten bir tavırla.

"Ciddisin değil mi? Sen gerçekten de bir rahiple konuştun" dedi Marian, sesini ilk kez yumuşatarak.

Alex karısını kendine çekti ve daha Marian ne olduğunu anlayamadan onu hiç öpmediği kadar büyük bir tutkuyla öptü. "Seni seviyorum" dedi kollarını gevşetirken.

Marian bakakalmıştı. Alex karısının hafifçe ürperdiğini hissetti ve o sırada, gözlerinin kenarında biriken gözyaşlarını fark etti. "Seni seviyorum" diye tekrar etti fısıldarcasına ve karısının dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. "Sana ihtiyacım var. Seni sevmeye ihtiyacım var. Hatalarımı düzeltmek zorundayım."

Marian hayretten donakalmıştı. "Alex... Bilmiyorum... Eşyalarımı topladım" dedi, çelişik duygular arasında bocalayarak. "Gitmek üzereydim... Eve erken döndün." Sırtını kocasına döndü.

Alex onu tekrar kendine doğru çevirip, "Marian, ben gerçekten döndüm" dedi ve onu tekrar öptü.

Marian bütün bedeniyle karşılık vererek kocasına sıkıca sarıldı. "Ağladım, bunun için dua ettim Alex."

"Bundan sonra birlikte dua edeceğiz." Alex karısının uzun lülelerinden birini yüzünden çekti ve ardından bir mendil alıp yavaşça gözyaşlarını sildi.

El ele tutuşarak yukarı kata çıktılar ve bir sene sonra ilk defa seviştiler.

Sonrasında Alex, "Yeniyetme bir delikanlı gibi hissediyorum" dedi.

Marian gülümsemekle yetinip kocasının kollarının arasına iyice yerleşti.

***

Alexander'ın bürosunda çalışanlar ve sırf Marian çağırdığı için gelen Walter Baker odada yerlerini almışlardı.

"Birini daha bekliyoruz" dedi Alex.

Kimin eksik olduğunu görmek için herkes birbirine baktı. Kimse eksik değildi.

"Kim?" diye sordu Marian. O da herkes kadar şaşkındı.

Alex saatini kontrol etti. "Birkaç dakika içerisinde burada olur hayatım."

Kelimeler daha ağzından yeni dökülmüştü ki Peder Salvi odaya adım attı.

'Kapıyı kapatır mısınız peder?" dedi Alex. "Başlayalım artık."

Herkesin yüzünde aleni bir hayret ifadesi okunuyordu, özellikle de Marian'ın.

"Peder Antonio Salvi'yle tanışmanızı istiyorum" dedi Alex, coşkulu bir sesle.

Peder Salvi haricinde herkes gergin bir ifadeyle gülümsedi ve başıyla selam verdi.

"Peder Salvi, Vatikan'dan özel bir görevle gönderildi. Onu neden çağırdığımsa birazdan açıklığa kavuşacak."

Alex terli ellerini birbirine sürtüp konuşmaya başladı. "Son bir sene içerisinde, kendi hayatım da dâhil olmak üzere hepinizin hayatını cehenneme çevirdiğimi söylersem hiç de abartmış olmam herhalde. Öncelikle hepinizden, özellikle de karımdan ve Walter, senden özür dilemek istiyorum." Alex ona doğru bir adım attı. "Washington'daki en iyi personel amiri olmanın ötesinde, benim dostumsun da. Senden davranışlarımı bağışlamanı istiyorum. Sana ihtiyacım var."

Walter'ın bakışları Marian'a kaydı. Kadın gülümseyerek başıyla onaylarcasına bir işaret yaptı.

"Kaçırdığım bir şey mi oldu burada Alex?" dedi Walter, başka ne diyeceğini bilemezmiş gibi.

"Anlaşılan hepimiz kaçırmışız" dedi Marian.

"Kaçırdığınız şey benim. Geri döndüm. Dönüşümü Peder Salvi'ye, karıma ve sana borçluyum Walter. Kendimle yüzleşmemi sağladınız."

Walter, Alex'in uzattığı eli aldı ve sertçe tokalaştılar. Olayların aldığı şaşırtıcı dönemeç yüzünden şaşkınlığını koruyan Walter ancak yarım yamalak gülümsemeyi başarabilmişti. Ardından Alex çalışma masasının arkasına geçti ve iki elini sandalyesinin arkalığına dayayarak durdu. Herkesin gözlerinin içine teker teker baktı.

"Buradaki herkesin, Alice'in ölümüyle ilgili gerçeği bilmesini istiyorum. Etrafta birtakım söylentilerin dolaştığından haberim var" dedi Alex elini sallayarak. "Fakat gerçeği bilmenizi istiyorum, hem de tüm çıplaklığıyla." Alex dönüp karısına baktı ve gergin bir ifadeyle gülümsedi. Karısı teşvik edici bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Mezuniyet gecesinde, Alice ve birkaç arkadaşı bir parti düzenlemişlerdi" diye anlatmaya başladı Alex, "Bir daha görüşmeyeceğinizi düşündüğünüz insanlarla düzenlediğiniz türden bir parti... Çok güzel görünüyordu..." Alex içinde kabaran duyguları hissedebiliyordu. "Siz anlatacaklarımı polis raporlarından, partiye katılan diğer gençlerden ve onların ailelerinden öğrendim."

Alex duraklayıp sandalyenin arkasında kıpırdandı ve tekrar konuşmaya başladı bocalayarak ve sanki uzak geçmişten bir

şeyler hatırlamaya çalışıyormuşçasına; oysa anıları olay dün yaşanmış gibi taptazeydi.

•••

Alex kanepede oturmuş, *Washington Times*'da başkanın karısı hakkında yazılan bir makaleyi okuyordu. Marian da ona sokulmuş, aynı makaleyi omzunun üstünden okumaya çalışıyordu. "Başkanın karısı gene patavatsızlık etti" diyordu manşet. Yazının devamında, sosyete yazarı Susan Aimes'in Mavi Oda'nın rengi hakkında ne düşündüğünü sorması üzerine, başkanın karısının "Pembeye boyansa daha iyi olur aslında" dediği söyleniyordu.

Alex kıkırdamaya başladı ve Marian omzuna hafifçe vurdu. "Şaka yapmıştır Alex. Basının manşet yapmak için tek satırlık haber peşinde koştuğunu biliyorsun" dedi başkanın karısını müdafaa edercesine.

"Biliyorum, ama gene de komik" diye yalan söyledi Alex. "Sürekli pot kırıp duruşuyla, bana Gerald Ford'u hatırlatıyor."

"Söylediğini komik bulduğundan değil, sen kadının gülünç olduğunu düşünüyorsun" diyen Marian bir yandan da kocasının kaburgalarını dürtünce Alex daha beter gülmeye başladı. "Kadıncağızın elinde değil, basın da leş kargaları gibi peşinde dolaşıyor" dedi Marian tiksinmiş bir tavırla.

Alex yatışmıştı. "Tatlım, ondan şahsen hoşlandığımı biliyorsun, fakat kabul etmek zorundasın, bazen çok..."

Marian yalnızca homurdandı. "Şövenistin tekisin Alex, farkındasın değil mi?"

"Biliyorum, sen de benle bu yüzden evlendin" dedi Alex ve boynunu öpmek için karısına sarıldı. Marian yalandan karşı koydu ve çok geçmeden kanepenin üstünde güreşmeye başlamışlardı ki...

"Yaşlı ve evli bir çifte yakışıyor mu bu davranışınız" dedi Alicia, merdivenlerden aşağı hoplaya zıplaya inerken, sert görünmeye çalışarak.

Bir an için, Alex ve Marian oldukları yerde donakaldılar. Marian hemen üstüne başını düzeltti ve saçlarını geriye yatırmaya çalıştı. "Tatlım, elbise ne kadar yakışmış" dedi Marian, kızlarının söylediğini duymazdan gelerek.

"Biraz dar değil mi?" dedi Alex ve kızına göz kırptı.

"Ah, baba, artık on sekiz yaşıma geldim. Ayrıca, delikanlıları bilmiyor musun?" dedi Alicia, babasını nasıl kızdıracağını çok iyi biliyordu.

"Biliyorum, zaten o yüzden endişeliyim ya" diye karşılık verdi Alex, ciddi bir ses tonuyla.

"Ah, Alex" dedi Marian, "bir içim su olmamış mı?"

"Ben de bundan bahsediyorum, bence..."Alex cümlenin yarısında kalakaldı, kendisiyle dalga geçildiğini fark ederek, "Evet, gerçekten de çok güzel olmuşsun Ally" dedi gülümseyerek.

Babası ne zaman ona Ally diye hitap etse Alicia kazandığını anlıyordu. "Doğru mu söylüyorsun baba?" dedi ve çevresinde bir kere döndü.

"Neredeyse annen kadar güzel olmuşsun" dedi Alex; en azından bunun bir 'Nasılmış?' hak ettiğine emindi.

"Seni kim alacak?" diye sordu Marian, babayla kızın atışmalarına boşu boşuna engel olmaya çalışarak.

"David. Babasının Buick'ini ödünç almış."

Alex'in ensesindeki bütün tüyler kabarmıştı. Alicia puan tablosunda öne geçtiğinin farkındaydı.

"Bu aptal oyunu neden oynuyorsunuz anlamıyorum. Sonunda mutlaka bir tartışma çıkıyor biliyorsunuz" dedi Marian, ikisine de gıcık olmuş bir tavırla.

"Anne, babamın şakayı ciddiye aldığını görmek çok eğlenceli."

"Bence hiç eğlenceli değil" dedi Marian.

Alex hiç sesini çıkarmadı, yiğitliğin onda dokuzu kaçmaktı sonuçta.

"Geç kalma Alicia" dedi annesi, dışarıdan araba kornası duyulduğunda.

"David geldi. Müthiş bir parti olacak" diyerek kıkırdadı Alicia. "Çok geç kalmam, söz" dedi ön kapıya doğru odadan birkaç büyük adımla çıkarken.

"O Buick'ten de uzak dur" diye seslendi Alex ardından.

"Partiye nasıl gideceğim öyleyse? Beni beklemeyin... Hoşça kalın."

Kapı çarparak kapanırken, bunlar kızlarının ağzından duyacakları son sözler oldu.

•••

'Beni beklemeyin... Hoşça kalın' sözleri kafasının içinde yankılanırken, Alexander Artemis hafifçe ürperdi. Devam edip edemeyeceğinden emin değildi. Marian yanına yürüyüp sırtını

şefkatle sıvazladı. Odadakilerden birkaçı gözyaşlarını sildiler. Geçen sene patronlar cehennem azabı çekmişti ve hepsi de nedenini biliyorlardı. Fakat Walter anlatılanları dinledikçe, bir zamanlar politika çevresinde iş görüşmesi bile ayarlayamazken, kendini işe alan ve güvenen bu adamı bırakmaya karar verdiği için suçluluk ve utanç duyuyordu.

Alex ayakta dururken destek aldığı sandalyeye oturdu. Marian, tek elini omzuna dayayarak yanında dikildi.

"Sabaha karşı üçte karakoldan telefon geldi." Alex tıkanıyor gibi olduysa da devam etti. "Altı gencin aşırı dozdan öldüğünü ve yirmi tanesinin de hastaneye yatırıldığını haber verdiler. Anlaşılan, birisi meyve kokteyline ya da artık her ne içiyorlardıysa ona uyuşturucu katmış."

Alex kendini toplamak için durakladı. Odaya bir ölüm sessizliği hâkim olmuştu. Peder Antonio nihayet kızının yasını tutmaya başlayan bu adam için içinden bir dua okudu.

"Hemen karakola gittim ve olayları denetimim altına aldım. Herkes de iş birliği yaptı elbette. Bütün anne babalardan meseleyi benim halletmeme izin vermelerini istedim; çocuklarımızın itibarını korumamız gerektiğini söyledim. Hayatta kalan gençler dâhil, hepsi razı oldular. Gazetelerde yalnızca altı gencin talihsiz bir trafik kazasında öldükleri yazıldı; diğerlerinin adı bile anılmadı. Her şeyi son derece düzgün bir şekilde örtbas ettim. Polis kayıtları, adli tıp kayıtları, hastane kayıtları; evet, ebeveynler dâhil herkes gayet güzel iş birliği yaptılar." Kelimeler gittikçe zor çıkıyordu. "Evet, kızımın itibarı benim için önemliydi; fakat gerçekte, o anda kendi itibarım ve hissettiğim utanç daha

ağır basıyordu." Alex başını iki yana sallayarak orada öylece oturdu.

Kimse ağzını açıp tek kelime etmedi; kelimelerin bittiği yerdeydiler.

"Neden beş dakika ara vermiyoruz?" dedi Marian, kendisi de çok sarsılmıştı.

"Walter, sen ve Peder Salvi kalabilir misiniz lütfen?" diye sordu Alex.

Herkes çıktıktan sonra Walter eğilip kocaman kollarıyla Alex'le Marian'a sarıldı. Üçü çok zor günler atlatmışlardı, cehenneme gidip geri dönmüşlerdi. Ağır ağır çözülürlerken, Alex sessizce kanepede oturmakta olan Peder Salvi'ye bir bakış fırlattı. "Ah, peder" dedi Alex, "bizi bağışlayın lütfen, bu üçlü uzun zamandır ayrı düşmüştü."

"Aksine, böyle bir sahneye şahit olduğum için kendimi ayrıcalıklı hissediyorum" dedi Antonio içtenlikle.

Walter rahibin yanına yürüdü. "Kendimi doğru dürüst tanıtmadım. Ben Walter Baker, Alex'in personel şefi. Alex'in aramıza geri dönmesinde oynadığınızdan rolden dolayı size müteşekkirim."

"Senatör Artemis kendi kendine geri döndü" diye karşılık verdi Antonio tokalaşırlarken.

Marian söze karıştı. "Her şey gerçekten çok garip peder. Ben de size minnettarım, ama..." Yüzünde şaşırmış bir ifadeyle sürdürdü. "Gizemli birisi izlenimi veriyorsunuz, nereden çıktığınızı kimse bilmiyor. Size soracak binlerce sorum var."

Alex karısının lafını kesti. "Tatlım, sorularının hepsi cevabını

bulacak" dedi belini okşayarak. Kendiyle konuşurmuşçasına da ekledi: "Öyle umuyorum."

Marian'la Walter önce birbirlerine, sonra da Alex'e bakmakla yetindiler.

"Çalışanlar geri dönmeden önce bilmenizi istediğim bir şey var. Başkanlığa adaylığımı koymaya karar verdim" diye açıkladı sakin sakin.

Walter'la Marian'ın çeneleri hayretten aynı anda düşüvermişti. Alex'in bu açıklamasını duymanın yarattığı şok, biraz önce bir tren kazasına tanık olan birinin ifadesi gibi yüzlerine kazınmıştı. Walter aynı şeyi söyleme fırsatı bulamadan Marian, "Alex bir keresinde, senin kelimelerin bunlar, 'Olur da bir gün başkanlığa aday olmayı düşünecek olursam, beni bir akıl hastanesine yatırın' demiştin" diyerek düşüncelerini pat diye ifade etti. Sesinde belirgin bir şüphe vardı.

Walter iri bedeninin ağırlığını, gerisin geri ahşap çerçeveli bir sandalyeye bıraktı. Ellerini başına dayayıp başını dizlerinin arasına yaklaştırdı ve yüksek sesle "Marian! Marian" dedi, yardım için yalvarırcasına.

Marian kendini toparlamıştı. "Ani karar vermesek iyi olur Walter" dedi kocasının yüzünü inceledikten sonra. Alex'in sakin ve kararlı sesi, beden dili, Marian'ın daha önce yalnız bir kez gördüğü bir ciddiyet -Birleşik Devletler Senatosu'na aday olacağını ilk açıkladığı zamanki gibi- taşıyordu. Tavrı ve ses tonu tamamen aynıydı. Dediğini yapma olasılığı Marian'ı aynı anda hem korkutmuş hem de heyecanlandırmıştı. Kocasının omzunu tutup dikkatle gözlerinin içine baktı. "Ciddi misin?"

"Hayatımda hiç olmadığım kadar" dedi Alex, kocaman sırıtarak.

"Neler oluyor Alex? Bu kahverengi, boncuk gözlerin ardından neler geçiyor?" diye ısrar etti.

"Bana bir görev verildi Marian" dedi Alex, söylediklerinin yanlış anlaşılmaması için sesinin tonunu değiştirmişti.

"Bu da ne demek şimdi?" dedi Walter hâlâ duyduklarına inanamayarak. "Özür dilerim Alex, ama iyi misin sen?"

Marian hemen savunmaya geçti. "Bu bakışı daha önce de görmüştüm. Çok ciddi konuşuyor, Walter" dedi bakışlarını kocasının gözlerinden çekmeden.

"Doğru" dedi Alex karısına yumuşakça.

Marian kocasının koluna girip onu ufak kanepeye götürdü ve oturttu. "Pekâlâ, bizden ne yapmamızı istiyorsun?" diye sordu; eş rolünden kampanya menajerliğine geçerek.

"Emin değilim" dedi Alex.

"Şey, eminim bu konuyu düşünmüşsündür. Bir stratejin var mı?"

"Yerine getirmem gereken bir görev var" diye tekrar etti Alex, muammalı bir tavırla.

Bunu duyunca, Marian kocasının yanına oturdu. Kafası karışmıştı, endişeleniyordu ve bu da onu korkutuyordu.

Walter aralarına geri dönmüştü. "Alex başkan mı olmak istiyorsun, yoksa bir görev mi üstlendin?" diye sordu, hiçbirine bir anlam veremeyerek.

"Bildiğim bir şey varsa, o da başkan olmak istemediğim" dedi Alex, Marian'la Walter'ın kafalarını iyice karıştırarak.

"Uyuşturucu satışını durdurmak istiyorum. Yalnızca burada değil, tüm dünyada. Çocukları kurtarmak istiyorum. Alicia boşuna ölmemiş olacak" dedi her kelimesini vurgulayarak. "Kampanya programımızın tek bir başlığı olacak: Uyuşturucu satışına küresel ölçekte son verilmesi. Başkanlık için mücadele etmek bana kusursuz bir forum sağlayacak. Gerisini, ben de bilmiyorum" dedi, soru dolu gözlerle Peder Salvi'ye bakarken.

Antonio yardım etmek istediyse de yemini Papa'nın mesajını iletmesine engel oluyordu.

"Kimin fikriydi bu?" diye sordu Walter.

"Gerçekten bilmiyorum" diye cevap verdi Alex. "Tek bildiğim, Peder Salvi'yle tanıştığımdan bu yana hayatımın değiştiği..." Alex genç rahibe hitap ederek "Belki siz açıklayabilirsiniz?" dedi.

"Üzgünüm senatör, bana yalnızca Papa'nın mesajını size iletmem söylendi. Bundan sonrasını ben de bilmiyorum."

"Bu mesajda" diye lafa karıştı Walter, "senatörden dünya çapında uyuşturucu satışına engel olması mı isteniyordu?"

Alex araya girdi. "Hayır, mesajda yalnızca bana üstlendiğim görevde yardımcı olmaya hazır olduğu söylendi."

"Çok garip" dedi Walter başını iki yana sallayarak.

"Hayır!" dedi Marian kararlı bir tavırla. "Alex haklı. Uyuşturucu sorununun halledilmesi şart. Alex'in başkanlık yarışına katılması ona gerçekten de mükemmel forumu sağlayacak."

Alex karısına baktı ve ona karşı, coşku dolu bir sevgi hissetti. Karısının sesinde, yirmi beş sene önce Birleşik Devletler Senatosu'na aday olmaya karar verdiğini açıkladığındaki kendi-

ne güvenli ton vardı. O gün, o saniyede karısına çılgınlar gibi âşık olduğunu fark etmişti.

"Senatörlük makamınızdan vazgeçmeniz gerekecek" dedi Walter, bunun bir etkisi olmasını dileyerek.

"Senatörlük makamımın bir önemi yok." Alex boğazını temizleyerek sordu. "Peder Salvi, sizden ekibimize katılmanızı teklif edebilir miyim?"

"Ben yalnızca bir mesaj iletmek için geldim senatör."

"Biliyorum, biliyorum" dedi Alex, "fakat Papa Francis'in mesajında, 'üstlendiğim görevde bana yardımcı olmaya hazır olduğu' söyleniyordu."

"Bu gece konuştuğumuzda Papa'ya sorarım" dedi Antonio, "fakat benim için başka planları olabilir."

"Arayıp kendim sorarım" diye cevap verdi Alex sertçe.

"Alex, bekle bir saniye" diye araya girdi Walter, "Peder Salvi'ye karşı minnet borçlu olduğunu biliyorum, ama burada politikadan söz ediyoruz."

"Hayır Walter, burada bir görev söz konusu."

Odada bir sessizlik yaşandı.

Marian normalde yapacağı gibi Walter'ın söylediklerini tekrarlamak yerine, pencereden dışarı, Pennsylvania Avenue'nün üstünde uzanan mavi Eylül semasını dolduran yumuşak ipeksi bulutlara baktı düşünceli düşünceli. Farklı bir şeyler oluyordu, biliyordu ama bir türlü tam çıkamıyordu işin içinden. Her zamanki gibi sabırla, vereceği tavsiyeyi bekleyen Alex'e döndü. Marian kocasına gülümseyerek genç Cizvit'e sordu. "Peder, politika deneyiminiz var mı?"

"Politik bilimler üstüne doktora yaptım" dedi rahip gururla.

Marian başıyla onayladı; Walter homurdanıp ensesini sıvazladı ve Alex'se gülümsemekle yetindi.

"Şey" dedi Marian, "İzin alabilirse, sanırım Peder Salvi ekibimize mükemmel bir katkı sağlayacaktır." Ardından da sordu. "Peder, politikada yer almak istiyor musunuz?"

"Papa onaylayacak olursa, senatöre bu görevde yardımcı olmaktan gurur duyarım" dedi Antonio, bu fırsat karşısında heyecan duyarak. Fakat ardından sesinde bir kaygılı bir tınıyla ekledi. "Senatör, Papa'ya ben kendim sorsam daha iyi olur."

"Hay hay" diyerek onayladı Alex. "Fakat kolayca pes etmeye niyetim yok. Papa Francis yardım konusunda ciddiyse eminim izin verecektir."

"Yardım etmenin birden fazla yolu var efendim" dedi Antonio.

•••

Antonio, Papa'nın özel telefonun numarasını tuşladı ve denizaşırı numaralar yerlerini bulurken sabırla bekledi. Saatine baktığında Roma'da saatin on olduğunu gördü. Antonio heyecanla Papa'nın uyumadığını ya da daha kötüsü duayla meşgul olmadığını umut etti. Telefonun çalma sesini dinlerken, bu düşünceyle biraz gerildi.

Nihayet karşılık geldi. "*Sí.*"[1] Ses yorgun çıkıyordu.

"Papa Hazretleri, benim, Antonio."

1 'Evet'

"Ah Antonio, ben de seni düşünüyordum." Papa'nın sesi birden canlanmıştı.

"Umarım sizi geç bir saatte rahatsız etmedim?" diye sordu Antonio gergin gergin.

"Yok evladım, yok. Her ayrıntıyı dinlemek istiyorum."

Antonio elinden geldiğince, senatörün ofisindeki görüşmeyi tasvir etti.

"Anlıyorum" dedi Papa Francis ve bir an sessizleşti. "Antonio, senden senatöre Michael Brand adında birini tanıyıp tanımadığını sormanı istiyorum. Bu adam -Michael Brand- bu görevin başarıya ulaşmasında kilit rol oynayacak." Papa tekrar durakladı. "Ardından da ilk uçakla Roma'ya dönmeni istiyorum senden. Vatikan'a arka kapıdan gir, nöbetçiler seni içeri alacaktır ve özel asansörü kullanarak benim bölümüme gel."

Antonio'nun yüreği cız etti. "Senatör ve benden yapmamı istediği şey ne olacak?" diye sordu kederle.

"Senin için başka bir görev var aklımda Antonio." Antonio'nun sesindeki hayal kırıklığı Papa'nın dikkatinden kaçmamıştı. "Ondan sonra Artemis kampanyasına katılıp katılmayacağını tartışabiliriz."

"Nereye gideceğimi sorabilir miyim?"

"Sormasan iyi olur" dedi Papa anlayışla. "Roma'ya varınca oyalanmadan yanıma gel, saat kaç olursa olsun. Anlaşıldı mı?"

"Evet Papa Hazretleri, anlaşıldı" diye cevap verdi Antonio çabucak.

Antonio hat ses kesildikten sonra telefonu uzun süre elinde tutmaya devam etti. Gün boyunca yaşadığı heyecan bedenin-

den çekiliyordu sanki. Gene de, Papa'nın senatörle çalışmasına aslında hayır demediği gerçeğinde bir teselli bulmaya çalıştı. Gariptir, bilinçli bir çaba göstermemesine rağmen, Antonio'nun zihnine birbiri ardına gelen sorular doluşmaya başlamıştı: Gerçekte neler olup bitiyordu? Neden gizlilik yemini etmişti? Papa kendisinin bile tanımadığı bir adamla tanışmasını neden istemişti ondan? Böylesine nüfuzlu bir adama iletme talimatı aldığı bu tuhaf mesajın gerçek anlamı neydi? Ve daha da önemlisi, Papa'nın özel temsilcisi olarak neden *o* seçilmişti?

Antonio elindeki telefonu özenle yerine bıraktı ve ardından, birden korkudan ürperdiğini hissetti.

•••

Antonio ile konuştuktan sonra Papa Francis, özel şapeline yürüdü yavaşça. Senatörün bu göreve Kutsal Savaş adını vermekle haklı olduğunu düşündü. Birçok kan dökülecekti; suçlunun yanında masumlar da canından olacaktı. Tespihine sıkı sıkıya yapışıp, dizlerinin üstüne çöktü ve acı acı ağladı. Sonra da savaşın sonunun bir an önce gelmesi için dua etti.

•••

Havaalanına gitmek üzere ayrılmadan önce, Antonio senatöre telefon açtı. "Senatör" diye söze başladı Antonio, "Papa Hazretleriyle konuştum ve acilen Vatikan'a dönmek zorundaydım. Bana başka bir görev verecekmiş."

"Yardımınıza ihtiyaç duyduğumu ona açıkladınız mı?" diye sordu senatör heyecanla.

"Evet senatör, sordum. Size Michael Brand adında birini tanıyıp tanımadığınızı sormamı istedi."

Alex bir an düşündü, adı hatırlamaya çalışıyordu. "Evet, bir kez karşılaşmıştık, iki sene kadar oluyor herhalde. Politik danışmandır. Söylesenize, Papa böyle birisini nereden tanıyor olabilir?"

"Tanıdığını sanmıyorum senatör. Fakat bu adamın bu görevde kilit rol oynayacağını söyledi."

"Onu ararım" dedi Alex isteksizce.

"Papa Hazretleri acil olduğunu belirtti" dedi Antonio Papa'nın arzusunun önemini hatırlatarak.

"Sizinle görüşmemiz bitince onu ararım, olur mu? Peki, sizden istediğim yardım ne olacak?"

"Bir sonraki görevimin ardından bu konuyu konuşacağımızı söyledi."

"Onu arayacağım" dedi Alex son derece kararlı bir tavırla.

"Lütfen senatör, aramayın" diye yalvardı Antonio. "Bu yeni görevi bitirir bitirmez sizi ararım."

"Size söyledim, kolay kolay pes etmeyi düşünmüyorum."

"Teşekkürler senatör, fakat kadere karşı koyamayız. Sizin Michael Brand'i aramanız gerekiyor. Size o yardım edecek."

"Pekâlâ peder." Alex sesli bir of çekti. "Ah, bir de her şey için teşekkür ederim peder. Papa'ya da ayrıca sizi ve mesajı gönderdiği için teşekkürlerimi iletin" dedi Alex içtenlikle. "Birbirimizi çok geçmeden göreceğimize dair bir his var içimde."

***

Marian eli kolu dosyalarla dolu, peşinde benzer şekilde dosya taşıyan Walter Baker'la, Alex'in ofisine girdi. "Son kampanyanın bütün dosyaları burada sanıyorum" dedi Marian, Walter'la birlikte elindeki yığınla dosyayı sehpanın üstüne bırakırken.

Alex dosyalara bakmadı bile. "Güzel, ikinizin de burada olmasına sevindim. Walter, bana Michael Brand'in telefon numarasını bul" diye talimat verdi.

"Kendisi çok şey biliyormuş, ama geri kalan herkes hiçbir şeyden anlayamayacak kadar aptalmış gibi etrafta gezinen şu beş para etmez politikacıdan mı bahsediyorsun?" dedi Walter, adamı bulma fikrinden nefret etmiş gibi bir tavırla.

"Onunla ne konuşmak istiyorsun?" diye sordu Marian kafası karışarak.

"Söylesem de inanmazsınız."

"Sen gene de bir dene" dedi Marian.

"Ben de merak ettim" diye ekledi Walter.

Alex sandalyesinde geriye yaslandı. "Biraz önce Peder Salvi'yle konuştum, Vatikan'a gitmek üzere yola çıkıyor."

"Çok iyi" dedi Walter.

Alex ona kaşlarını çatarak baktı. "Walter, insanlar hakkında bazen çok çabuk karar veriyorsun. Senle ilk tanıştığımızda..."

Walter elini kaldırarak ona mani oldu. "Tamam senatör, ne demek istediğinizi anladım" dedi, Senato'ya ilk geldiğinde kendisiyle de kimsenin görüşmek istemediği gerçeğini hatırlamak istemeyerek.

"Peder Salvi'nin eve dönüşüyle bu Brand tiplemesinin ne ilgisi var?" diye sordu Marian. "Yoksa atladığım bir yer mi var?"

"Walter konuyu saptırmadan önce, söylediğim gibi..." Alex derin bir soluk aldı. "Anlaşılan Papa Francis'in benim için bir mesajı daha varmış. Bu Michael Brand, Papa Francis'e göre görevimde bana yardım etmek konusunda kilit bir rol oynayacakmış. Onunla derhal temasa geçmem gerekiyormuş."

"Haklısın, inanmadım" dedi Marian ve bütün ağırlığını kanepeye bıraktı.

"Bu işi kim yürütüyor? Sen mi, Papa mı, Peder Salvi mi?" diye sordu Walter sabrı taşarak.

"Bunların hepsinin çılgınca geldiğini biliyorum. Hiç karşılaşmadığım Papa'dan gelen mesaj, tahammül edemediğim bir adamla tanışmamım istenmesi" dedi Alex hatırlatarak. "Görevle ilgili bu mesajın beni uçurumun eşiğinden kurtardığını kabul etmeniz şart. Üstelik Alicia'nın ölümünün peşini bırakamayacağımın da farkındasınız." Alex kendi çelişkisini fark etti. "Yani, dışarıda gencecik çocuklar var, Tanrı aşkına" dedi pencereden dışarıyı göstererek. "Biz hiçbir şey olmamış gibi hayatımıza devam ederken her gün bir sürü genç uyuşturucudan ölüyor. Başkan da dâhil olmak üzere Washington'daki bütün politikacılar gerçeğe sırt çevirmiş durumdalar. Olmaz! Masum insanların uyuşturucular ve uyuşturucu satıcıları yüzünden ölmesine göz yumamam. Marian, bu konuda yapabileceğim bir şeyler var biliyorum ve yapacağım da. Ve Michael Brand denen bu adamın bir yardımı olacaksa, benim de ona ihtiyacım var demektir... Şimdi, lütfen Walter, gidip şu adamın numarasını bul" diye sözlerini bitirdi Alex tatlılıkla.

"Pekâlâ, patron sensin. Ofisime bir bakayım sana hemen dönerim" dedi Walter ve odadan çıkıp gitti.

Marian, kafası bir kez daha karışmış halde kocasına bakakalmıştı. Alex deliriyor muydu, yoksa yalnızca bu işi saplantı haline mi getirmişti emin değildi. Hangisi olduğunu mutlaka öğrenmek zorundaydı. "Alex, seni sevdiğimi biliyorsun..."

"Marian." Alex nazikçe onun sözünü kesti. "Lafa ne zaman bu şekilde girsen, arkasından hep aynı şey geliyor. Aklımı kaçırdığımı düşündüğüne eminim, fakat şu an için bana inanmana, güvenmene ihtiyacım var. Bana bir kez daha inanmanı istiyorum senden. Bunu sensiz yapamam" diye yalvardı Alex.

Marian kocası konuştukça onun acısını ve öfkesini hissedebiliyordu. Belki de başa çıkması gereken kendi ızdırabı ve öfkesiydi. Belki de, kızının ölümüne ve Marian'ın sonsuz acılar içinde kıvranmasına sebep olan korkunç uyuşturucular hakkında bir şeyler yapma cesaretine sahip tek aklı başında insan Alex'di.

Alex karısının yanına oturup onu kollarına aldı. Marian daha ne olduğunu bile anlamadan ağlamaya başlamıştı.

"Bunu yapmak zorundayız Marian" dedi sevgi dolu bir tavırla ve gözyaşlarını parmaklarıyla silerek. "Kendimiz için, Alicia ve bütün çocuklar için yapmalıyız. Birisinin harekete geçmesi için kaç genç ve masum hayat son bulmak zorunda?"

"İmkânsız görünüyor Alex. Gerçekte elimizden ne gelir? Belki uyuşturucu trafiğine bir süre için sekte vurabiliriz. Fakat nihayetinde arkası gelecektir. Çok güçlüler Alex. Çok fazla güçleri, paraları ve silahları var. Köşeye sıkıştıklarını hissederlerse seni öldürürler. Seni de..." Marian cümleyi tamamlayamadı, gözyaşlarına engel olamıyordu.

Walter odaya girip tek kelime etmeden çıktı. Michael Brand'in telefonunu masanın üstüne bırakmıştı.

"Bizim de kaynaklarımız var Marian" dedi Alex, karısının korkularını yatıştırmaya çalışarak. "Orduya, donanmaya, hava kuvvetlerine ve Tanrı aşkına, koskoca deniz piyadelerine sahibiz."

"Bir savaş başlatacaksın Alex" dedi gözyaşlarının arasından.

"Çok haklısın, kesinlikle başlatacağım."

"Peki ya bu savaşta hayatını kaybedecek genç canlar ne olacak?"

Alex'in buna bir cevabı yoktu. Olsa bile doğru zaman değildi. O yüzden de hıçkıra hıçkıra ağlayarak kendisine sarılan karısına sarılmakla yetindi.

BÖLÜM 3

WALTER REED ORDU HASTANESİ

Alexander Artemis kapıya yavaşça tıklayıp ardından da açtı. Alex kapı aralığında dururken, koridordan gelen ışık aniden loş odaya doldu. Gölgede kalmış, ufak bir yatak odanın bir köşesine atılmıştı. İlk başta Alex odada birisi olup olmadığını anlayamadı ve derken birinin, "Gidin başımdan" dediğini duydu. Yastığın arkasında boğulan ses, yaşlı ve kısıktı. Cenin pozisyonunda kıvrılmış buruşuk karaltı daha da küçüldü ve başını yastığın altına iyice gömdü.

"Michael... Michael Brand?" diye sordu Alex fısıldarcasına.

"Gidin başımdan." Kelimeler güçlükle duyuluyordu.

Alex etrafı gözleriyle kolaçan etti. Oda, yatak dışında boştu. Hiç eşya yoktu. Sandalye yoktu, ayna yoktu; yalnızca yatak ve muşamba yer döşemesi. Alex sıkı sıkıya çekilmiş perdenin arkasındaki parmaklıkların gölgesini seçebiliyordu. Hastane odasından çok bir hapishaneye benziyordu burası.

"Michael, ben Alexander Artemis. Sizinle konuşmak istiyorum."

Uzunca bir dakika sonra, Brand yastığı başından çekip yüzünü yavaşça Alex'e çevirdi ve aynı anda gözlerini ışıktan korumak için kolunu dayadı. "Ne istiyorsun? Beni nasıl buldun?" dedi kulak tırmalayan bir ses tonuyla.

"Kolay olmadı. Çok himayeci arkadaşların var."

"Bak" dedi Brand belirgin bir şekilde güçlükle konuşarak. "Politik sohbet yapmak için çok uygun bir zaman olmadığını görüyorsunuzdur sanırım."

"Espri anlayışını yitirmediğini görmek çok güzel."

"Başka neyim kaldı ki? Şimdi, sakıncası yoksa, çıkarken kapıyı arkandan kapatır mısın?" dedi Brand ve arkasını dönüp yastığını tekrar başına örttü.

Alex kapıyı kapattı ve pencereye yürüyüp perdeyi yalnızca içeriyi görmeye yetecek kadar araladı. Ardından Brand'in yanına gidip yastığı yüzünden çekti ve Brand uzanmaya çabalarken uzakta bir yerde tuttu. "Konuşmak istiyorum dedim" dedi Alex kararlı bir tavırla.

"Televizyondaki programlardan birini ara. Şimdi bana yastığımı ver ve defol git."

"Neler olduğunu biliyorum" dedi Alex.

"Aferin sana" dedi Brand, acıyan boğazını tutarak.

"Birazdan dönerim" dedi Alex ve odadan çıktı.

Alex hemşirelerin yerine ulaşana kadar hastane koridorunda ilerledi. Bölme telle kaplı, cam bir pencerenin arkasındaydı. Alex hemşirelerden birinin dikkatini çekene kadar camı yumruklamaya devam etti. Hemşire ufak bir aralık kalacak şekilde pencereyi açtı. "Doktor Raymond'ı görmek istiyorum. Çağırabilir misiniz lütfen?" diye sordu Alex.

Nöbetçi hemşire başıyla onaylayarak telefonu eline alıp konuştu. Kayıtsız bir tavırla, "Birazdan burada olur" deyip telli camı kapattı ve hemşirelerin bölmesinin, çiçekler ve gezinenlerin olduğu sevimli bahçeye bakan penceresiz kısmına geçti.

Bir dakikadan kısa bir sürede Dr. Raymond ortaya çıktı ve koğuşu koruyan kalın telli cam kapıyı anahtarla açtı. "Koşullar için özür dilerim senatör, fakat intihar etme ihtimaline karşı onu burada gözlem altında tutmanın en iyisi olduğuna karar verdik."

"Anlıyorum doktor, fakat sizden bir iyilik isteyeceğim. Brand'in konuşurken canı çok yanıyor anlaşılan. Acısını hafifletecek bir şey verebilir misiniz? Kendisiyle acil konuşmam lazım."

"Midesini yıkamak için soktuğumuz tüpün bıraktığı hafif bir tahribat sadece. Buyurun, şunlardan bir-iki tanesini ağzına atsın birkaç dakika içerisinde bir şeyi kalmayacaktır" dedi doktor, Alex'e iki pastil uzatırken.

"Teşekkürler doktor. Unutmadan, burada ne kadar kalması gerekiyor?"

"Biz gidebileceğini söyleyene kadar. Tamamen iyileştiğinden emin olmak zorundayım. İntihara teşebbüs eden bir hastayı erkenden taburcu etmek çok riskli olabilir. Anlayışla karşılayacağınıza eminim senatör."

"Haklısınız doktor. Eminim birkaç gün içinde kendisini toplayacaktır. Bu koşullarda yaptığı mazur görülebilir bence."

Raymond başıyla onayladı. "Çıkmak istediğinizde kapının yanındaki kırmızı düğmeye basmanız yeterli senatör... Ah senatör, bir de gördüğünüzde General Radcliff'e selamlarımı iletin lütfen. Ratzo'ya selam söylediğimi iletin o anlayacaktır."

Alex gülümsedi ve Brand'in odasına döndü. Brand cenin pozisyonuna geri dönmüştü. Alex yastığı çekip Brand'i yüzünü

kendine çevirdi. "Şunları al, iyi gelecek" dedi sertçe. "Konuşmamız lazım."

Brand pastilleri fırlatmaya hazırlanıyordu ki Alex onu bileğinden yakaladı ve "Gerekirse bunları zorla gırtlağına tıkarım" diye uyardı onu.

"Adının ne olduğunu söyledin sen?" diye sordu Brand, bakışlarını netleştirmeye çalışırken.

"Alexander Artemis."

Brand iki pastili de ağzına atarak dirseğinin üstünde doğrulmaya çalıştı. "Senatör, sizi tekrar görmek ne güzel" dedi, pastilleri neredeyse tükürürcesine. "Pek havamda olduğum söylenemez."

"Ben de benzer bir dönemden geçtim."

"Umarım buna benzemiyordur" dedi Brand, boğazının acısı geçmeye başlarken. "Neydi bu? Tadı da fena değilmiş... Pekâlâ, sizin için ne yapabilirim, senatör?"

"Ayrıntıları anlatın bana. İntihar nereden çıktı?"

"Sizi senatör sanıyordum, deli doktoru olduğunuzdan haberim yoktu."

"Dinle, olayın ana hatlarından haberim var. Ben sana bildiklerimi anlatayım sonra sen de bana kendi bildiklerini anlat. Anlaştık mı?"

"Doktor sizsiniz" dedi Brand.

"Bildiğim kadarıyla on yedi yaşındaki oğlun cuma akşamı aşırı dozdan hayatını kaybetti ve pazar günü sen de ilaç kullanarak kendini öldürmeye kalkıştın. Eski karın seni banyoda yerde yatarken buldu ve ambulans çağırdı. Seni buraya yatıracak kadar

da aklı başında davranmış. Anladığım kadarıyla orduda tanıdıklarınız var..."

Michael Brand odanın ortasında bir noktaya boş gözlerle bakmakla yetindi.

"İlk bakışta intihara kalkışma nedenin aşikâr gözüküyor. Az kalsın ben de intihar edecektim. Benim asıl bilmek istediğimse, oğlunun uyuşturucuyu nereden bulduğu?"

Brand boşluğa bakmaya devam etti. Nihayet kendini tekrar yatağa bırakıp bakışlarını tavana dikti.

Alex adamın gözlerindeki bakışı görünce suçluluk hissetmeye başlamıştı. Düşüncesiz tavrı yüzünden kendini payladı. Karşısında oğlu öldüğü için intihara kalkışan bir adam vardı ve o da markette satılan dedikodu dergilerinden okurmuşçasına yaşananları dökülüyordu. "Üzgünüm" dedi Alex. "Nereden bulduğu aşikârdır herhalde. Duyarsız ve küstah davrandım." Alex, Brand'in bir kalkan gibi ustaca kullandığı hazırcevaplık maskesine aldanıp gafil avlanmıştı.

"Varsayımlarda bulunmayın senatör. Her şey göründüğü gibi olmayabilir" dedi Brand sessizce ve yuvarlanarak Alex'ten uzaklaşıp duvara doğru yaklaştı. Birkaç saniye içinde Brand'in bedeni titremeye ve buruşuk yastıktan sessiz hıçkırıklar sızmaya başlamıştı.

Alex, tereddüt ederek elini Brand'e uzattı; ona dokunup dokunmamakta kararsızdı. Peder Salvi'nin kendisi için yaptığı gibi o da Brand'in acısının dinmesine yardım etmek istiyordu. Alex'in eli havada, Brand'in omzunun üzerinde kalakaldı önce. Ardından kararını vererek son santimi de aşıp Brand'e şefkat-

le dokundu. Dokunur dokunmaz Brand'in bedeni kontrolden çıkmışçasına sarsılmaya başlamıştı. Alex bu duyguyu biliyordu, ama gene de kendini çaresiz hissetti. Brand'e sarılmak, çocuklarının ölümünün ardından birlikte ağlamak istedi. Kendisi ağlarken genç rahibin nasıl dua ettiği geldi aklına ve o da dua etti, ama içinden.

Alex ne kadar zaman geçtiğinin farkında değildi. Tek bildiği karşısındaki adamın çektiği ızdıraptı ve Brand'in acısını yaşaması gerektiğinin farkındaydı. Brand'in kendisinin uzun süre yapamadığı şeyi yapabilmesi onu etkilemişti: Duygularını serbest bırakmak.

Duvarın yukarısına tünemiş, çıplak, ufak sarı bir ampul yavaşça parlamaya başlamıştı. Alex günün solup geceye döndüğünün farkında değildi. Sarı ampul, berbat görünümlü lekeleri ortaya çıkartarak yeşil duvarları çirkin bir sarıya boyadı.

Brand, Alex'in düşüncelerini ve sessizliği bölerek konuştu. "Epeydir buradasınız değil mi senatör? Neden?"

"Neden olmasın?"

"Buna layık değilim de o yüzden."

"Kimse layık değildir" dedi Alex, Peder Salvi'nin sözlerini tekrarlayarak. Alex, acı ve kederin ne kadar evrensel bir duygu olduğu gerçeği karşısında hayrete düşmüştü. Kendimizi çok farklı görüyoruz, ama sonuçta hepimiz aynıyız diye geçirdi aklından.

"Anladığınızı sanmıyorum senatör. Oğlum uyuşturucuyu benden aldı. Onu ben öldürdüm. Onun bir günahı yoktu. Annesi onu çok iyi yetiştirmişti, ama o bana benzemek istedi."

Alex'in de tam idrak edemediği bir nedenle, Brand'in itirafı kendisinde bir tepki yaratmamıştı. Yalnızca sordu. "Peki sen nasıl bir insansın?

"Bilmek istemezsin."

"Seni şaşırtacak ama bilmek istiyorum."

Brand yattığı yerde dönüp Alex'e baktı. "Burada ne işin var? Birbirimizi doğru dürüst tanımıyoruz bile. En son, benim pislik herifin teki olduğumu düşünüyordun, yanılıyor muyum?" dedi Brand, çok doğal bir tavırla.

Alex bu açıklamayı duymazdan geldi. "Bana oğlundan ve olayın nasıl olduğundan bahset."

"Neden bilmek istiyorsun ve neden umursuyorsun?"

"Ben de kızımı aşırı dozdan kaybettim. Başka masum çocukların başına da aynı şeyin gelmemesi için elimden geleni yapmak istiyorum. Bana lütfen neler olduğunu anlatır mısın?"

Brand bakışlarını uzun bir süre Alex'e dikti. "Artık ne önemi varsa" diye karşılık verdi Brand kendini gerisin geri yatağa bırakıp gözlerini yeniden tavana dikerken. "Oğlum... Onun da adı Michael... Michael'dı..."

"Hâlâ öyle" diye araya girdi Alex, kelimelerin nereden geldiğini bilmeden.

Brand, Alex'in bileklerini kavrayıp onun yüzünü inceledi. "Bir şey bildiğini sanıyorsun" dedi Brand, sesinde öfkeli bir tınıyla.

"Sana tek söyleyebileceğim, kendimi Alicia'ya hâlâ güçlü bağlarla bağlı hissediyorum. Bu hiç değişmeyecek."

Brand elini gevşetip düşünceli bir edayla, "O bağı ben de hissediyorum, bu da her şeyi daha kötü yapıyor" dedi.

"Michael'a uyuşturucuyu sen mi verdin?"

"Michael bendeydi. Her ay bir hafta sonu bana gelirdi. Ben yardım derneğindeydim. Nasıl yaptıysa evdeki kokaini bulmuş. Ne yaptığının farkında olduğunu sanmıyorum. Fazla kullanmış. Ardından da içki dolabını açıp burbon içmeye başlamış olmalı. İkisi bir arada oğlumun ölümüne sebep oldu." Brand duraklayarak uzun bir iç geçirdi. "Benim için mahzuru yoksa onun için de yoktur diye düşünmüş olmalı. Beni örnek alıyordu."

"Bu bir kazaydı."

"Kaza mı?" Brand duygularının etkisiyle kükredi. "Uyuşturucuyu kendi ellerimle verip öldürmekten ne farkı var bunun?"

"Hayatının sonuna kadar bu suçluluk duygusundan kurtulamayabilirsin" dedi Alex anlayışla. "Gene de bu konuda yapabileceğin bir şeyler var."

"Neymiş?"

"Çocuklarımızın ölümüne sebep olan bu uyuşturucu trafiğine ve satıcılarına bir son verebilirsin."

"Daha kendime bile söz geçiremezken mi?" dedi Brand, acınacak bir tavırla.

"Seçim şansın var, benim olduğu gibi" dedi Alex. "Suçluluk ve utanç duymaya devam edebilirsin ya da bu görevde bana katılabilirsin."

"Görev mi?"

"Evet, görev. Bana..." Alex bir an tereddüt yaşadı, "Papa Francis tarafından verilen bir görev" dedi Alex ketum bir tavırla, gerçekte kimin görevi ya da kimin fikri olduğunu tam bilmeden.

"Papa'yı nereden tanıyorsun?"

"Tanımıyorum. Dinle, şu anda açıklayamayacağım kadar karmaşık her şey. Sana tek söyleyebileceğim şu: Vatikan'dan Peder Salvi adında birisi Papa'nın mesajını iletmek üzere ofisime geldi. Seninle oyalanmadan temasa geçmemi istedi benden. Ayrıca bu görevde kilit rol oynayacağından bahsetti."

"Senatör, bu şekilde kafamı daha beter karıştırdınız. Papa'yı tanımıyorum ve onun da benim adımı bile duymadığına eminim. Nasıl olur da, Papa'nın benden bu görevde kilit adam olarak bahsettiğini söylersiniz? Bağışlayın senatör, ama bence bir yatak daha söyleyelim ve benimkinin hemen yanına yerleştirelim sizi."

"Kabul ediyorum, benim bile kafamı karıştırıyor. Fakat bu görevi üstlenecek olursam Papa tam destek vermeye söz verdi."

"Ve benim yardımıma ihtiyaç duyacağınızı söyledi, öyle mi?"

"Böyle demese burada ne işim olurdu?"

"Bana şu görevi anlatın bir kez daha."

"Uyuşturucu satışına bir son vereceğim, dünya çapında."

Brand kahkahalarla gülmeye başladı. "Doktor Raymond'la biraz vakit geçirmeniz hakikaten iyi olacak aslında."

"Başkanlığa adaylığımı koyacağım. Uyuşturucu sorununun ne kadar vahim durumda olduğunu gözler önüne sermem için uygun bir platform oluşturacak."

"İnsanların bundan haberi yok mu sanıyorsun" dedi Brand inanamayarak. "Kaldı ki, sorun senin tahmin ettiğinin çok öte-

sinde. Yapacağın birkaç konuşmanın her şeyi bitireceğini sanma sakın."

"Ne bitirir peki?"

"Bir savaş lazım senatör, kanlı bir savaş!"

"Belki de kutsal bir savaş."

İki adam karşılıklı oturup bakıştılar; ikisi de kendi düşüncelerine gömülmüştü.

"Papa beni neden buraya yolladı sence?" diye sordu Alex.

Brand omuz silkti.

"Uyuşturucu satışı hakkında bildiğin bir şeyler var, haksız mıyım?" dedi Alex. "Aslında, çok şey bildiğine bahse girerim."

"Bilmek istediğimden bile fazlası."

"Uyuşturucu satışına bulaştın mı, geçmişte kalmış olsa bile?"

"Asla. Fakat dünyanın en büyük uyuşturucu tüccarları olan güçlü adamlarla ilişkim oldu."

"Neden? Ve de nasıl?"

"Tanrım, senatör! Parayı nereden yaptım sanıyorsunuz? İyi vatandaşlardan ya da müşterek tasarruf hesabından mı?"

"Müşterilerinin bundan haberi var mı?"

"Senatör, kampanyaya yapılan bağışların nereden geldiğinden haberiniz var mı?"

"Var sanıyorum."

"Bir kez daha düşünün. Ülkeden kendi amaçlarına hizmet etmesi için milyonlarca dolar bağış yapan binlerce lobi var. Para aklamak için de çok müsait. Üstelik bir sürü dost kazandırıyor insana."

Tabii ya dedi Alex kendi kendine.

"Uyuşturucu satışıyla ilgili bildiklerimi anlatmam mümkün değil zaten. Bütün ailemi ortadan kaldırırlar."

Şimdi düşünme sırası Alex'deydi. "Aşağılık bir adam olduğun söyleniyor ama senin çok iyi bir politik danışman ve analist olduğunu iddia edenler de var."

"İltifat ve hakaret, ikisi aynı cümlenin içinde" diye yorum yaptı Brand ve hafifçe gülümsedi. "Peki senatör, tekrar soruyorum, sizin için ne yapabilirim?"

"Kampanyamı yürütebilirsin."

Brand tekrar kahkahalarla gülmeye başladı, ta ki boğazının yanması yüzünden acıyla boğulana kadar. Kahkahası bir öksürük nöbetine döndü. "Senatör, ilk olarak politik açıdan farklı taraflardayız. İkincisi, karınız büyük olasılıkla ikimizi de yaşatmaz. Üçüncüsü, basın daha başlamadan kampanyanın üstüne çullanıp işinizi bitirecektir."

"Bir konuda haklısın, Marian büyük olasılıkla beni vuracaktır. Fakat söylediğim gibi ben bir görev üstlendim. Zaten başkan olmakla ilgilenmiyorum. Benim amacım uyuşturucu satışını bitirmek."

"Şey, senatör, size bol şans dilerim."

Alex şaşkındı. "Papa beni, senin gibi bir adama neden yolladı acaba?" dedi yüksek sesle.

"Al benden de o kadar" dedi Brand.

"Peki ya bunu senden Papa isteseydi?"

"Bilmiyorum."

"Peki ya oğlun Michael isteseydi?"

"Bir de bana aşağılık diyorsun?"

"Haklısın, özür dilerim, belden aşağı vurdum" dedi Alex saf saf ve tekrar denedi. "Olasılıkları düşünelim bir an. Kampanyanın danışmanlığını üstlenirsen ne olur? Peki görevin para toplamak olursa? Ve bunu her zamanki yöntemlerinle yürütsen... Yani, uyuşturucu parasını da katarak demek istiyorum?"

Brand sözünü kesti. "Bütün ailem bir anda yeryüzünden silinir; buradakiler ve Kolombiya'dakiler dâhil."

"Kolombiya mı?" Alex bunu bir kenara itti. "Şimdilik bunu boş ver. Aslında basit bir fikir: Uyuşturucuya karşı tek konulu bir seçim kampanyası yürütüyorum. Sen de uyuşturucu satıcılarının kampanyaya bağış yapmasını sağlıyorsun. Uyuşturucu kartellerinden para aldığını gösteren kayıtlar tutuyorsun ve uyuşturucu konusu çok hassas bir hal alırsa bunu benim aleyhime kullanmak üzere onlara söz veriyorsun. Bu kendilerini güvende hissetmelerine yetecektir. Sonuçta, hayatını nasıl kazandığını biliyorlar: Danışmanlık yaparak ve bağış toplayarak. Durumdaki çelişki onlara cazip gelecektir."

Brand iki günlük sakallını sıvazladı. "İşe yarayabilir. Peki sonra ne yapacağız?"

"Sonrasında... Sonrasını ben de bilmiyorum" dedi Alex ve loş odada volta atmaya koyuldu.

BÖLÜM 4

VATİKAN

747 iniş pistine doğru süzülerek alçalırken, Peder Antonio Roma şehrini yukarıdan seyretti. Şehrin ışıkları, kadifemsi, siyah gecede yedi taçlı kraliyet tacına işlenen mücevherler gibi parıldıyordu. Uçağın diğer yolcuları Roma'nın güzelliğine şöyle bir göz atmışlardı belki, ama Peder Antonio, dünyanın en güçlü dini lideri olan Papa Francis tarafından yönetilen Kutsal Roma İmparatorluğu'nu görüyordu.

Vatikan'a arabayla yaptığı yolculukta, bangır bangır çalınan kornalar ve hep bir ağızdan İtalyanca küfreden taksi şoförlerinin haykırışları arasında, Antonio başka kaç masum gencin daha uyuşturucu kurbanı olduğunu düşündü. Daha kaç genç ölecek diye sordu kendine. Dünyayı istila eden uyuşturucuları durdurmak imkânsız bir görev gibi görünüyordu. Uyuşturucu satışının arkasındaki adamların vicdanı yoktu; egemenlik alanlarının ufacık bir kısmını bile korumak için cinayet işleyebilirlerdi. Son derece kârlı ve şeytani diye ekledi Antonio kendi kendine, faaliyetlerine yönelik tam ölçekte bir saldırıyı hayal edin bir de. Bunun yankısı yıkıcı olacaktı. Papa neden böylesine bir görevi üstlenmeye karar vermişti? Bu soruyu Papa'ya aynen yöneltemeye kadar -bir de kendisinin bu işte nasıl bir rol oynadığını- verdi.

Siyah limuzin Vatikan'ın arka kapısına tırmanan dar sokakları dolaştı. Nöbetçilere kendini tanıttıktan sonra, Antonio'ya Papa'nın özel asansörüne açılan kapı gösterildi.

Papa'nın meskeninin kapısını vurduğu sırada Antonio saatini kontrol etti. On biri geçiyordu. Kapı açılmadan önce sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre bekledi ve Papa Francis kendisini karşıladı.

"Papa Hazretlerini bu saatte rahatsız etmiyorum umarım. Siz demiştiniz..."

"Ne dediğimi hatırlıyorum Antonio" diyerek sözünü kesti Papa ve onu kolundan kavradı. "İçeri gir lütfen, konuşmamız gereken çok şey var."

Papa, Antonio'yu içeriye yönlendirdi ve ufak bir çalışma masasının yanındaki bir sandalyeye oturttu. "Papa Hazretleri" dedi Antonio, "size sormak istediğim şeyler var."

"Hepsi cevap bulacak evladım. Fakat önce beni dinle."

Antonio, Papa'nın sesindeki gerginliğini hissedebiliyordu.

"Dünyaya ölümcül bir hastalığa yakalanmış durumda Antonio. Bu hastalık dünyanın dört bir köşesine yayıldı. Göklerden, bu salgını durdurma görevi verildi bana. Bu görevi gerçekleştirmemde bana yardım edecek dört isim de bildirildi. Üçünü sanıyorum tahmin edebiliyorsun."

"Ben mi mesela Papa Hazretleri?" diye sordu Antonio, bir korku duygusunun etkisi altına girerken. "Senatör ve bir de senatöre sormamı söylediğiniz adam?"

"Evet Antonio. Dördüncü isimse dayın Angelo Gallucci."

İlkin Antonio korkudan kaskatı kesildi ve ardından dizlerinin bağı çözülüp dizüstü yere çöktü ve "Beni bağışlayın Papa Hazretleri, ama Tanrı başka bir isim göndersin. Bunu yapamam" dedi başı Papa'nın önünde eğik vaziyette. "Dayım güçlü bir

adamdır. Bu ailemin başına dert açacaktır. Belki ölüme bile sebep olabilir."

"Antonio, Tanrı hata yapmaz" dedi Papa kararlı bir tavırla. "Seni zorlayamam elbette. Venedik'e geri dönebilirsin, Palermo'ya da kendim giderim."

"Papa Hazretleri, bunu yapamazsınız" diye yalvardı Antonio.

"Neden? Dayının Kutsal Kilise'ye hiç saygısı yok mu?"

Antonio bu sorunun cevabını bilmiyordu, fakat kalbiyle ve mantığıyla Papa Francis'i korumak için bir çıkış aradı. "İtaat yemini ettim ve Papa cenaplarının arzusu gitmem yönündeyse giderim. Gideceğim."

Papa Francis elini Antonio'nun başının üstüne koydu. "Hepimiz korkuyoruz evladım. Fakat Tanrı evlatlarının köleleştirilmesine ve öldürülmesine seyirci kalmayacak. Azrail'den dayın Angelo Gallucci'ye iletilmek üzere bir mesaj aldım."

Antonio bu mesajı Capo di Capo'ya ileteceğini düşününce bir kez daha ürperdi. "Mesaj nedir Papa Hazretleri?"

"Dayına söyle, uyuşturucu satmayı bırakmadığı ve bu görevde yer almayı kabul etmediği takdirde, Azrail en büyük çocuğunu ziyaret edecek."

Bu kelimeler Antonio'yu bir yıldırım gibi çarptı ve yere neredeyse yüzükoyun kapanırken bedeninden dehşet dalgaları gönderdi. "Başka yolu yok mu Papa Hazretleri?" diye yalvardı. "Kızını taparcasına seviyor, ben de öyle, kuzenim olur. Genç ve masum bir kız Papa Hazretleri. Bu mesajı alınca dayımın gözü dönecektir ve Tanrı'nın bile onu yatıştırabileceğini sanmıyorum."

"Kalk ayağa Antonio, konuşalım," dedi Papa Francis tatlılıkla ve Antonio'nun bir sandalyeye oturmasına yardım etti. "Antonio, hayatı anlamak bazen güçtür."

"Fakat İsa, 'Tanrı merhametlidir' demiyor mu Papa Hazretleri?"

"Merhametli de zaten evladım... Kendini Tanrı'nın çocuklarını serbest bırakmayan, Firavun'a merhamet gösteren Musa'nın yerine koy. Öyle olmasa, Azrail çok kişiyi ziyaret ederdi. Tanrı çocuklarının köleleştirilmesine artık izin vermeyecek. İyiyle kötü arasında, herkes hangi safta yer aldığını seçmek zorunda."

"Bu mesajı iletmek üzere neden ben seçildim?" diye sordu Antonio, titremeyi sürdürerek.

"Kim bilir Antonio? Belki akraba olduğunuz içindir."

"Ne zaman yola çıkayım?" diye sordu Antonio, kaderine razı olmuş bir halde.

"Sabahleyin evladım."

"Papa Hazretleri ya dayım kabul etmezse? Sonuçta, böylesine güçlü bir adamın sözünü dinleyeceği birisi değilim ben."

"Seni reddetmemesi için dua et Antonio. Bunun da yardımını göreceksin" dedi Papa Francis parmağındaki Papalık yüzüğünü çıkarırken. "Tanrı'dan bir mesaj getirdiğinin bir işareti olarak bu yüzüğü al."

"Papalık yüzüğünü mü Papa Hazretleri?"

Francis yüzüğü Antonio'nun eline sıkıştırdı. "Tanrı her zaman senin yanında olacaktır Antonio." Francis rahatlatıcı bir ifadeyle ona gülümsedi.

Antonio huzurdan ayrılmak üzere ayağa kalktı. "Gerçekten de oluyor değil mi Papa Hazretleri?"

"Nedir o evladım?"

"Tanrı müdahale ediyor."

"Şüphen mi vardı Antonio?"

Antonio hafifçe eğilip kapıya yöneldi. "Elimden geleni yapacağım Papa Hazretleri."

"Bundan hiç şüphem yok Antonio. Ah, bir de gitmeden önce, senden senatörü arayıp Michael Brand'le ilgili gelişmeleri sormanı istiyorum."

"Elbette Papa Hazretleri."

"Ayrıca unutma Antonio, daha evvelkiler gibi bu mesajı dayından başka kimseye iletmeyeceksin."

•••

Antonio iki senedir eve gitmiyordu. Şatafatlı çeşmeleri ve tarihi yüzlerce sene öncesine uzanan parke taşlı caddeleriyle kadim Palermo şehri hâlâ büyülü bir yerdi. Dar sokaklarda sıralanan açık kafelerin yanından geçerken sarımsak, salam ve tatlı ekmek kokusu geliyordu burnuna: Chianti şişeleri, taze salata, siyah zeytin, kocaman spagetti tabakları ve Sicilyalıların yüksek seslerini bastıran opera müziğinin sesi. Antonio babasının evine doğru yürürken, yakınlardaki bir meyve bahçesinden gelen mevsimin son tomurcuklanan meyvelerinin kokusunu alabiliyordu. Antonio her şeyin tadını çıkara çıkara acele etmeden yürüdü.

Annesi hastalandığından beri ailesi şehirde yaşıyordu. Babası, annesinin hastaneye yakın olmasını istemişti. Antonio kuzenlerinden, babasının kayınbiraderi Angelo Gallucci için çalıştığına dair dedikodular duymuştu. Antonio bu dedikoduların doğru olmaması için dua etti.

Yeşil kirişli parlak badanası ve turuncu tuğlalı çatısıyla, ufak eve yaklaşırken, babası da sundurmada oturmuş; büyük ihtimalle keçi peyniri, kıtır ekmek, taze meyve ve bir bardak da kırmızı şaraptan oluşan öğle yemeğini yiyordu. Tam basamakları çıkmaya başlamıştı ki babası onu gördü. "Antonio" diye bağıran adam az kalsın boğazına takılan bir lokma ekmekle boğulacaktı. "Geleceğini neden haber vermedin?" diye azarladı Sicilya dilinde, bir yandan da ellerini belinden sarkan lekeli beyaz bir bez önlüğe silip onu karşılamak için basamaklardan inmeye başladı. Babasının kolları neredeyse Antonio'nun ayaklarını yerden kesecekti. Kucaklaşmanın şiddetiyle Antonio'nun ufak bavulu yere yuvarlandı. "Seni görmek ne güzel Antonio, yoksa peder mi demeliyim?" dedi babası kocaman bir gülümsemeyle ve göz kırptı. "Annen seni gördüğüne çok sevinecek." Ardından da fısıldayarak, "Çok iyi değil biliyorsun Antonio" dedi. Sonra aklına gelerek, "Neden hiç uğramadın?" dedi ve Sicilya'da adet olduğu şekilde Antonio'nun başının arkasına bir şaplak indirdi. "Annen merakından yataklara düşecekti. Ona her gün senin kilisede halletmen gereken çok önemli işler olduğunu söyledim. Bu cevap onu tatmin ediyor, ama gene de endişeleniyor."

"Özür dilerim baba, ama doğru, gerçekten de çok meşguldüm. Uzun kalamayacağım, şu anda da kiliseyle ilgili bir iş için geldim."

"Nasıl bir işmiş bu? Yoksa buraya, St. Mary Kilisesi'ne mi geldin?"

"Hayır baba. Daha sonra anlatırım. Şimdi annemi görmek istiyorum."

"Tabii, tabii. Git anneni gör. Bavulunu ben alırım."

Antonio bir çırpıda annesinin odasına daldı. Kadının gözleri kapalıydı. Babası haklıydı, çok uzak kalmıştı. Annesinin yaşlı ve yorgun bir hali vardı. "Anne" diye fısıldadı Antonio.

Kadın gözlerini ağır ağır açtı ve yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. "Antonio, oğlum" dedi sıcacık bir ifadeyle ve hemen kaşlarını çattı. "Bir terslik yok ya?"

"Her şey yolunda anne. Nasıl olduğuna bakmaya geldim."

"Ama çok meşgulsün Antonio. Kilisede halletmen gereken işler var. Baban bana hepsini anlattı."

"Özür dilerim anne, daha erken gelemedim" dedi Antonio ve onu öptü. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Her gün Tanrı bana can veriyor. Bazı günler diğerlerine göre daha çok veriyor."

"Babam nasıl?"

"Baban mı? Babanı bilirsin, yaşlı bir horoz gibi çektiriyor bana. O iyi bir adam Antonio" dedi oğlunun koluna dokunarak.

"Babamın Angelo dayı için çalıştığını duydum."

"Ağabeyimle senin bu baban bana rahat bir soluk aldırmıyorlar. Dayın, şehre taşınabilelim diye bizim çiftliği almayı teklif etti. Burası güzel olmasına güzel ama çok gürültülü. Babanın da yapacak bir işi yoktu, o yüzden dayının işlerini hallediyor."

"Ne tür işler bunlar anne?"

"Erkekler işte. Ne yaptıklarını kim bilir?" dedi annesi ve öksürmeye başladı.

Antonio onun başını dik tutmasına yardım etti ve bardaktan su içirdi. "Böyle iyi mi anne?" diye sordu başının altındaki yastığı kabartırken.

"İyiyim."

Antonio annesine gülümseyerek alnına dokundu. "Babamla konuşacağım. Sen dinlen, birazdan dönerim anne."

"Pazara kadar kalabilir misin? Pazar ayinini senin okumanı ne kadar istediğimi biliyorsun."

"Bakarız anne. Olabilir."

Antonio odadan çıktı ve babasını sundurmadan peyniriyle şarabını bitirirken buldu. "Doktorlar ne diyor baba?"

"Doktorlar ha? Hiçbir şey bildikleri yok, hap verip duruyorlar."

"Dayım Angelo nasıl?"

"Angelo mu?" diye sordu babası, soruya şaşırarak. "Neden sordun?"

"Onunla konuşmam lazım baba."

"Ne diye konuşacaksın? Ondan hoşlanmadığını sanıyordum."

"Yaptığı işten hoşlanmıyorum."

"Olan biteni denetim altında tutuyor, yaptığı iş bu" dedi babası onu savunurcasına.

"Onun için çalışıyormuşsun, öyle duydum."

"Ah, bir-iki mesaj taşıyorum. Oyalanıyorum işte. Evden çıkmış oluyorum, böylece annenin acı çekmesini izlemek zorun-

da kalmıyorum. Annenin canı yanınca benim de canım yanıyor" dedi babası ve hıçkırıklar boğazına tıkandıysa da kendine hâkim oldu.

"Dayımı nerede bulabilirim?"

"Neler oluyor Antonio? Eve döneli daha iki dakika olmadı Angelo'yu görmek istiyorsun. Neden?"

"Baba ona sormam gereken bir şey var."

"Nasıl bir soru?"

"Angelina hakkında."

"Yeğenin Angelina mı? Ne olmuş ona?"

"Özel bir mevzu ve kiliseyle ilgili."

"Pekâlâ, söyleme öyleyse" dedi babası gücenmiş bir tavırla.

"Çiftlik evinde mi?"

"Hayır, Enrico'nun yerinde bulursun onu, opera dinliyordur. Sürekli Caruso dinliyor."

"Poker odasını mı kastediyorsun?"

"Poker odası, hah! Diğer kabadayılarla birlikte oradadır." Aniden, babasının yüzü korkudan kıpkırmızı kesilmişti. "Ona benden duyduğunu söyleme sakın. Tamam mı Antonio?"

"Merak etme baba." Antonio kendini birden daha iyi hissetti. Babasının Angelo Gallucci hakkındaki duyguları değişmemişti.

"Ona çok şey borçluyuz Antonio. Annen onun sayesinde iyi bir tedavi görebildi."

"Kız kardeşi değil mi, vazifesiydi zaten. Ona hiçbir şey borçlu değilsiniz. Akşam yemeğinde evde olurum."

"En sevdiğin yemeği pişireceğim. Anneni ne kadar mutlu ettiğini biliyorsun değil mi?" Babasının sesi derin bir kedere boğuldu.

Antonio babasının omzunu sıvazlayıp ardından Enrico'nun yerine doğru yola çıktı. Gençlik anılarını aklına getiren manzarayı ve sesleri içine çekiyordu. Enrico'nun yeri Palermo'daki ufak kafelerden herhangi birine benzese de, aslında alakası bile yoktu.

Antonio tıklım tıklım dolu kafeye girdi; yemeği geç saatlere bırakan müşteriler en sevdikleri yiyecekler ve şarapla kendilerine ziyafet çekiyorlardı. Ellerini kollarını sallaya sallaya yiyip sohbet ediyorlar, bu da bir şekilde seslerinin yüksekliğini vurguluyordu sanki. Bilmeyen birisi, onların sohbet ettiklerini değil tartıştıklarını sanırdı.

Antonio böyle bir sahneyle seçkin Venedik şehrinde karşılaşılıp karşılaşılamayacağını düşündü. Hiç sanmıyordu. Fakat burası memleketiydi ve ateşli duyguların kimsenin ne düşündüğüne bakmaksızın ifade edilmesi çok hoşuna gidiyordu. Burası Sicilya'ydı, İtalya değil. Babasıyla konuşmaya başladığı anda düzgün İtalyancası doğal Sicilya aksanına dönmüştü.

Peder Antonio dosdoğru kafenin içinden yürüyüp yoğun, tatlı kokusuyla Toscana purosunun dumanı yüzünden gün ışıklarının puslu maviye dönüştüğü poker odasına yöneldi. Yirmi-otuz kadar oyuncu yeşil çuhayla kaplı, farklı büyüklüklerdeki poker masalarında oturmuşlardı. Üzerine çevrilen bakışların arasında Antonio odanın arkasına yönelip kapıyı vurdu. Bir rahibin böyle bir yere gelmesi çok da sıra dışı bir manzara değildi aslında. Ufak, ahşap bir pencere yana çekilerek açıldı. Bir adam yüzünün yarısı görünecek şekilde belirip Antonio'ya bakmakla yetindi.

"*Senyör* Gallucci'yi görmeye geldim. İçeride mi?" diye sordu Antonio.

"Kim soruyor?"

"Yeğeni."

Ahşap pencere çarpılarak kapandı. Çok geçmeden kapı açıldı ve Antonio, Babaların Babası'nın özel mekânına girdi. Cafcaflı bir kırmızıya boyanan muazzam büyüklükteki odanın her yerinde İran halıları seriliydi ve tavandan da kristal avizeler sarkıyordu. Pagliacci'yi seslendiren Caruso'nun cızırtılı sesi odanın havasına yayılmıştı. Angelo Callucci kocaman, koyu ahşap bir masanın arkasında oturuyordu.

"İşte en sevdiğim yeğenim" diye gürledi Gallucci odanın diğer ucundan.

"Tek yeğenin" diyerek taşı gediğine yerleştirdi Antonio.

"Doğru, doğru" dedi Gallucci, bu düzeltmeye alınmamış bir tavırla. "Annen nasıl diye bakmaya geldin herhalde?"

"Seni görmeye geldim dayı."

"Beni mi?"

"Ve annemle babamı da tabii."

"Yıllar oldu Antonio. Senin için ne yapabilirim?" diye sordu Gallucci, ciddi ama gene de cana yakın bir tavırla.

Antonio odayı gözleriyle taradı; en azından yarım düzine adam sandalyelerde oturmuş gazete okuyorlardı. Bordo renkli, yumuşak kanepelerde kaykılmış uyuyan başkaları da vardı.

"Özel bir mevzu" dedi Antonio ve kocaman çalışma masasının arkasında oturan Gallucci'nin yanına yaklaştı.

"Annenle mi ilgili?"

"Hayır."

"Babanla öyleyse?"

"Angelina'yla ilgili."

"Kızım olan Angelina mı?" Gallucci gözlerini kısıp Antonio'ya baktı.

"Yalnız konuşmamız lazım" dedi Antonio kararlı bir tavırla.

Gallucci başıyla onayladı. "Bu gece çiftlik evinde. Akşam yemeğine gel."

"Yemekten sonra olsun. Akşamı annemle geçirmek istiyorum."

"Elbette. Ne zaman istersen gel, evde olacağım."

"O zaman sonra görüşürüz dayı" dedi Antonio ve kapıya yöneldi.

"Bu arada, seni iyi gördüm Antonio. Venedik sana yaramış."

"Sen de iyi görünüyorsun dayı. İşlediğin suçlar yaramış" dedi Antonio, bu cesareti nereden bulduğuna tam emin olmadan.

Gazetelerin hışırtısı bir anda durdu, odada Caruso'dan başka ses duyulmuyordu.

"Rahip olmuş olabilirsin Antonio. Hatta tek yeğenim de olabilirsin. Ama sözlerini dikkatli seçsen iyi edersin" dedi Gallucci, tehdit ifadesi taşımayan bir tonla.

"Öyle yapıyorum zaten dayı" dedi Antonio ve odadan çıkıp gitti.

***

Antonio'nun babası onun en sevdiği yemeği hazırlamıştı: *Braciole*, patlıcan, ince kıyılmış katı yumurta, maydanoz, sarımsakla dol-

durulup zeytinyağlı galeta ununa bulanarak fırınlanmış ince biftek sarması; artı, yanında makarna ve kokteyl domatesiyle süslenmiş taze bahçe salatası. Tatlı olarak, kavun, üzüm, peynir ve bir şişe de Chianti. Taçlandırmak için de *spumoni* dondurma.

Antonio annesinin yemek boyunca keyfinin yerinde olduğunu ama çok çabuk yorulduğunu düşündü. Antonio'nun da yardımıyla babası onu yatağa yatırdı. İkisi de sırayla öperek iyi geceler dileyip sundurmaya çekildiler.

"Bak Antonio, seni tanırım. Fazla sessizsin. Neler oluyor?" diye sordu babası, 'hiçbir şey'i cevap kabul etmeyeceğini belli eden bir ses tonuyla.

"Baba, bu gece Angelo dayımı ziyarete gideceğim. Arabayı ödünç alabilir miyim?"

"Elbette, neler olup bittiğini bana anlattıktan sonra alabilirsin" dedi babası sertçe.

"Anlatamam baba. Güven bana. Elimde olsa bir saniye durmam. Bu özel bir mesele."

"Ben senin babanım Antonio, bana her şeyi anlatabilirsin" dedi babası sesini yumuşatarak.

"Bilmek istemezsin baba, inan bana. Gallucci senin de haberin olduğunu düşünürse başın belaya girebilir."

"Böyle konuşarak beni korkutuyorsun evlat" dedi babası, Antonio'nun omzuna dokundu.

"Ben de korkuyorum baba" dedi Antonio ve gözlerini indirdi.

"Öyleyse ben de senle geliyorum. Gallucci'den korkmuyorum" dedi babası, iki elini dizine vurarak.

Antonio, babasının Gallucci'den ödünün koptuğunu biliyordu. "Baba doğru olanı yapmak istediğini biliyorum. Fakat güven bana lütfen." Antonio babasının kolunu yakaladı. "Hiçbir şey bilmemen çok önemli. Şimdi anahtarları alabilir miyim?"

Babası cebine uzanıp anahtarları Antonio'ya fırlattı ve suratına bile bakmadan evden içeri girdi.

•••

Çiftlik evi tepesi dikenli telli siklon çitle çevriliydi ve ellerinde özel bir çeşit kısa kesim Lupos tüfek taşıyan, siyah kıyafetli en az on adam çevreyi koruyordu. Nöbetçiler Antonio'ya nazik davrandılar ve kapıdan arabayla geçerken şapkalarını geri yatırarak selam verdiler. Büyük ve güzel bir malikâne olan ev, Enrico'nun yerindeki oda gibi seçkin bir zevkle döşenmişti.

Gallucci yeğenini kapıda karşıladı, ama ikisi de tek kelime etmediler. Antonio dayısının peşinden kütüphaneye girdi. Raflar kitapla doluydu ve devasa, tahta panelli duvarlarda birkaç dünya haritası sıralanmıştı. Dayısı oturması için bir sandalye işaret etti ve puro kutusuna yürüyüp uzun bir puro çıkardı. "Peki, Angelina'ya ne olmuş anlat bakalım?" Puronun ucunu ısırıp yere tükürdü.

Antonio oturdu. "Buraya Papa Francis'in emriyle sana bir mesaj iletmek için geldim."

"Amerikalı Yahudi'yi mi diyorsun? Papa'nın sadece İtalyanlardan seçilmesi gerekir" dedi ve abartılı büyüklükteki purosunu yaktı.

"Papa Francis iyi ve değerli bir Papa" diye karşılık verdi Antonio kibarca. Bu iş kolay olmayacaktı. Venedik'e geri dönmeyi ve kilisenin duvarları arkasında güvenliğe ulaşmayı umut etti.

"Angelina'yla ne ilgisi var bunların?"

Antonio söze nasıl başlayacağını düşünmemişti. Doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. "Dayı, seninle çekinmeden konuşabilir miyim?" diye sordu yalvarırcasına.

Dayısı purosunu parmaklarının arasında yuvarlayarak gözlerini ona dikti.

"Çok yakın olmadığımızı biliyorum..."

Gallucci bir kükremeyle lafını kesti. "Güldürme beni. Çocukluğundan beri benden nefret ettin. Kız kardeşimin oğlu olmasan seni uzun zaman önce öldürmüştüm" diyerek volta atmaya başladı Gallucci. "Bir kez daha soruyorum, Angelina'ya ne olmuş?"

Korku Antonio'nun boğazında düğümlendi. "Biraz karışık bir mevzu dayı. Açıklamak için zamana ihtiyacım var" dedi, artık alenen yalvararak. Birdenbire çiftlik evinden sağ çıkmama ihtimali olduğu geçti aklından.

"Acele etmene gerek yok Antonio" dedi Gallucci, onunla kedinin fareyle oynaması gibi oynayarak.

"İzninle, sana bir soru sormak istiyorum,"

"Bir soru, ardından da cevaplar. Anlaşıldı mı?"

Antonio başıyla onayladı. "Uyuşturucu konusunda ne düşünüyorsun?"

Gallucci bu soruyu beklemiyordu. "Uyuşturucu mu? Uyuşturucu hakkında ne düşündüğümü neden bilmek istiyorsun?"

"Lütfen dayı, öğrenmek istiyorum sadece."

"İnsanları köle, beni de zengin yapıyor" dedi Gallucci alaylı bir gülümsemeyle.

"İnsanlar bu yüzden ölüyor dayı."

"Bu onların sorunu, benim değil."

"Gençlere, masum çocuklara satılıyor."

"Kimse masum değildir."

"Angelina masum" diye karşılık verdi Antonio. "Ya Angelina uyuşturucu yüzünden ölseydi?" Antonio hayatı boyunca bu kadar korktuğunu hatırlamıyordu.

"Dikkat et Antonio" diye uyardı Gallucci. "Angelina asla uyuşturucu kullanmaz. Yalnızca aptal insanlar böyle şeyler yapar."

"Diyelim ki bir partiye gitti ve birisi meyve kokteyline uyuşturucu karıştırdı."

"Angelina evli ve iki çocuğu var. Bu sohbetin bir yere varacağı yok Antonio."

"On yedi yaşında olsaydı dayı?"

"Bu işe karışan herkesi öldürürdüm" dedi Gallucci tereddütsüz. Cevabını hiç düşünmeden verebileceği bir soruydu bu.

"Tam olarak bu yaşanacak dayı. Bu uyuşturucuları satanlar ölecek. Yalnızca bazı durumlarda daha kötüsü olacak ve satıcıların en büyük evlatları ölecek."

"Sen neden bahsediyorsun?" Gallucci'nin sesi öfkeyle gerilmişti. "Birinin Angelina'yı öldüreceğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

Antonio bütün cesaretini topladı. "Papa Francis'in mesajını

aynen iletiyorum: Uyuşturucu satmayı bırakmazsan ve Papa'ya dünya çapında uyuşturucu trafiğini durdurması için yardım etmezsen Azrail Angelina'yı ziyaret edecek."

Gallucci bir çırpıda odayı aşıp yumruğunu bütün gücüyle Antonio'nun suratına indirdi. "Aklını mı yitirdin sen Antonio? Bu lafı ağzına aldığın için seni öldürmem gerekir aslında. Papa'ya gelince, ayağını denk alsın. Bir bakmış Azrail onu ziyaret etmiş."

Antonio ağzındaki kanı sildi. Ardından cebine uzanıp Papa'nın yüzüğünü çıkardı ve Gallucci'ye gösterdi. "Papa bu yüzüğü sana göstermemi, böylece senin anlayacağını..."

Antonio cümlesini bitirme fırsatı bulamamıştı. Birden yüzükten garip bir mor ışık çıkmaya ve eflatun renkli şeffaf bir sis şeklinde yukarı yükselmeye başladı. Bu manzara karşısında Antonio da Gallucci de büyülenmişlerdi. Sis koyu, mor renkli bir buluta dönüşüp odanın üstünde süzüldü. Bir yüz; korkunç bir yüz belirdi: Ölümün yüzü. Ağır ağır Gallucci'nin başının tepesine ilerledi. Gallucci elindeki puroyu düşürdü ve donup kaldı. Mor yüz ağzını açtığında siyah bir delik belirdi ve tüyler ürpertici bir kükremeyle çenesini Gallucci'nin başının üstünde kapattı. Capo di Capo'nun bedeni elektrik akımının dişleri arasında sıkışmış gibi titremeye başlamıştı. Yüz, Gallucci'yi bir köpeğin bezden oyuncağın kafasından tutup sallaması gibi odanın içinde salladı.

Antonio dehşet içerisinde, eli kolu bağlı duruyordu ki ağzından şu sözler haykırırcasına çıktı. "Hayır. Hayır. Papa Francis'in ona ihtiyacı var."

Siyahlı morlu yüz Gallucci'yi yere fırlatıp ardından usulca buharlaşarak ve Gallucci'nin sarsılan bedenini bırakarak yok oldu. Antonio paniğe kapılmıştı. Dayısına koşturup kalbinin atıp atmadığını anlamaya çalıştı. Mucize eseri kalbi hâlâ atıyordu. Birkaç dakika geçtikten sonra Gallucci ağır ağır gözlerini açtı. Gri gözleri iki kara kömür parçasına dönmüştü. "Dayı" diye haykırdı Antonio, "bir şeyin yok ya?"

Gallucci'nin yüzü bembeyazdı ve ağzının kenarından salyası akıyordu. Fal taşı gibi açılmış gözlerinde, kara gözbebekleri boşluğa bakıyordu. Gallucci bir yerlerdeydi, ama Antonio onun yanında olmadığının farkındaydı. Bir kez daha kalp atışlarını kontrol etti, güçlü ve Antonio'nun normal olduğunu düşündüğü bir hızda atıyordu. Antonio yere oturup dayısının yüzükoyun yatan ve ürkütücü bir ritimle her birkaç saniyede bir seğiren bedenine dikti gözlerini. Havaya berbat bir koku yayılmıştı.

Gallucci'yi sağa sola savuran Azrail'in dehşet verici görüntüsü Antonio'nun beynine sonsuza dek kazındı. Bir de "Tanrı korkusu" sözü zihninden şimşek hızıyla geçiyordu. Ter damlaları gözyaşları gibi süzülürken Antonio dua etti. O sırada aniden hâlâ sıkı sıkıya tuttuğu Papalık yüzüğünden bir titreşim yayılmaya başladı. Antonio baktı; yüzükten yumuşak, ılık bir parlaklık yayılıyordu. Bir huzur duygusu onu etkisi altına aldı. Antonio yüzüğü sıkıca avucunda -boğulmakta olan bir adamın can simidine yapışması gibi- tuttu.

Antonio neden nöbetçilerden hiç birinin odaya dalmadığını merak etti. Ölümün yüzünün kükremesi gürleyen bir gök gürültüsü gibiydi, birileri mutlaka duymuş olmalıydı.

Gallucci'nin iniltisi duyulana kadar saat gibi gelen birkaç dakika geçti. Ölü gibi kireç beyazı kesilen yüzü yeniden hayat belirtisi göstermeye başlamıştı.

"Neredeyim ben?" diye sordu Gallucci güçlükle konuşarak.

"Nerelere gittin?" diye sordu Antonio gayri ihtiyari.

"Sen misin Antonio?" diye sordu, odağını yitirmiş gözleriyle.

"Evet dayı."

Gallucci kıpırdamaya çalıştıysa da kıpırdayamadı. Bedeni ızdırapla öylesine harap olmuştu ki, parmağını bile hareket ettiremiyordu; gene de soruya cevap vermek istedi. "Antonio, cehenneme gidip döndüm galiba" dedi neredeyse fısıldarcasına.

"Ne gördün dayı?" diye sordu Antonio. Merakı telaşını bastırmıştı.

"Yalnızca bir karalık ve yanık et kokusu. Kokuyu hâlâ alıyorum."

"Kokuyu ben de hissediyorum dayı."

"Çığlıklar duydum Antonio. Çığlıklar!" Gallucci sarsılmaya başladı.

"Sakin ol dayı. Bir şey yok" diyerek Gallucci'nin göğsüne hafifçe vurdu.

"Hayatımda böyle korktuğumu hatırlamıyorum. Böylesine bir güç... Sen bir rahipsin Antonio, açıklayabilirsin belki."

"Ben de böyle bir korku ya da güç hissetmedim dayı. Tek söyleyebileceğim, Papa'yı tehdit ederek bir şekilde Tanrı'yı da karşına aldın bence."

"Kalkmama yardım et Antonio."

Antonio'nun dayısı kaslı ve sağlam yapılı bedeniyle kısa boylu bir adamdı. Antonio onu zar zor tutabilmişti. Bir an geldi ve dayısı elinden kayıp tekrar yere yuvarlandı.

"Dikkat etsene Antonio. Bedenim zaten dağılmak üzere ve sen de işleri hiç kolaylaştırmıyorsun."

"Kusura bakma dayı." Antonio binbir güçlükle Gallucci'nin kalkmasına yardım etti ve nihayet kanepeye götürüp yatırdı. O sırada, Gallucci'nin bağırsaklarını tutamamış olduğunu fark etti. Nefes almamaya çalıştı.

"Papa'nın çok güçlü bir mesaj yolladığı kesin" dedi Gallucci yüzünü buruşturarak. Her yanına bıçaklar saplanıyordu.

"Azrail'di o, dayı" dedi Antonio haç çıkartarak.

"Pisliğin kokusunu hâlâ alıyorum" dedi Gallucci ekşi bir yüzle, algıları tekrar açılmaya başlamıştı.

"Koku senden geliyor dayı."

Gallucci derin bir nefes aldı. "Ah, bebek gibi oldum, birilerinin bezimi değiştirmesi lazım" dedi, kendisiyle dalga geçmeye çalışarak.

Antonio sandalyeye oturduysa da kokudan tam uzaklaşamamıştı.

"Bundan herhangi birine bahsedersen seni öldürürüm." Gallucci bunu der demez kendine hâkim oldu. "Öyle demek istemedim Antonio. Lafın gelişi söyledim." Yeniden Azrail'le karşılaşmayı hiç arzu etmiyordu.

"Böylece Papa'nın mesajını almış oldun. Cevabın nedir?" diye sordu Antonio kendini güvende hissederek.

"Yanlış anlama ama Antonio, mesaj Papa'dan gelmiyordu."

Antonio da aynı mesajı almıştı.

"Papa'nın istediği şey hiç kolay değil. İstediğini yapmaya kalkışacak olursam büyük olasılıkla beni öldürürler" diye kendi sorup kendi cevapladı Gallucci. "Gerçi, yapmasam da öleceğim, artık o şey her neydiyse onun tarafından."

"Daha da kötüsü dayı, Angelina'nın hayatı söz konusu."

"Angelina'nın kılına zarar gelmemeli" dedi Gallucci, elini yumruk yaparak. O sırada ilk kez hareket edebildiğini fark etti. "Bana söz vermelisin Antonio."

"Tanrı'nın onu koruması için dua ederim dayı."

"Demek ki" dedi Gallucci düşünceli düşünceli, "*Capo di Tutti*[2] değilim sonuçta. Daha yüce bir *Capo* varmış ha Antonio. Pekâlâ, şu Amerikalı Papa'ya sor bakalım, durdurulamaz şeyin önüne nasıl geçecekmişim?"

"Durdurulmak zorunda dayı."

"Yarın tekrar uğra da konuşalım. Temizlenmem lazım, kendi kokuma tahammül edemiyorum."

•••

Antonio çiftlikten ayrılırken her yanı zangır zangır titriyordu. Azrail'le karşılaşması ve saldırının mutlak şiddetinin yarattığı dehşeti üzerinden atamamıştı. Kafasındaki Tanrı kavramını yeniden tasavvur etmesi gerektiğini anlamıştı. Fakat artık Papa Francis'i iyi haberi verebilecekti: Gallucci yardım etmeye hazırdı. Gene de Gallucci'nin sorduğu, "Papa'ya sor bakalım, dur-

2 Mafya örgütlenmesinde "babaların babası" (ç.n.)

durulamaz şeyin önüne nasıl geçecekmişim?" sorusu kafasını kurcalıyordu. Papa'nın bu soruya bir cevabı olabilirdi ya da belki de diye düşündü Antonio, Azrail Mahşerin Dört Atlısı gibi gelip düşmanları ortadan kaldırabilirdi. *"Dört Atlı."* Bu düşünce kafasında yankılandı; Papa kendisine dört ismin verildiğinden bahsetmişti. Atlılardan birinin kendisi olma ihtimali Antonio'yu tepeden tırnağa ürpertti.

•••

Ertesi sabah pırıl pırıl Palermo sabahının ve anne-babasıyla ettiği kahvaltının tadını çıkardı. Onları, Gallucci'yle aralarında hiçbir sorun olmadığına dair temin etti. Babası pek ikna olmamasına rağmen kabul etmiş göründü. Evin arkasındaki zeytin ağaçlarının arasında kısa bir gezintiden sonra Antonio, Papa'ya telefon açtı. Önceki gece yaşananları en dehşet verici ayrıntılarına kadar tasvir etti. Papa Francis'in cevabı basitti. "Dua et Antonio." Bu Antonio'nun korkularını şiddetlendirmekten başka bir işe yaramamıştı.

Gallucci'nin adamlarından birisi evlerine gelip Gallucci'nin kendisini Enciro'nun yerinde beklediğini bildirdi ve arabayla bırakmayı teklif etti. Antonio bu teklifi geri çevirdi; kasaba yolunda kısa bir yürüyüş yapmayı, kendine kadim şehrin nostaljik kokularından ve parka taşlı kaldırımların, aynı anda hem gülüp hem ağlayan insanlarından seslerinden oluşan bir ziyafet çekmeyi tercih etmişti. Burası onun eviydi. Elinde olmadan, bu hoş duyguları önceki gecenin dehşet verici olaylarıyla karşılaştırı-

yor ve ilk kez İsa Duası'ndaki bir söz aklını kurcalıyordu. "Senin krallığın gelecek, cennette olduğu gibi yeryüzünde de senin krallığın kurulacak." Onu kaygılandıran özellikle, "Cennette olduğu gibi" kısmıydı.

•••

Enrico'nun yeri dolup taşıyordu; sohbetler ve el kol hareketleri de, yiyecekler kadar buranın meşhur yönlerindendi. Antonio kafenin içinden geçti ve Sicilyalıların bu kadar iştahlı oluşuna bir kez daha hayret etti. Poker odasına girdi; masaların ve kalın mavi bulutlara asılan tatlı puro kokusunun arasından yolunu buldu.

Arka kapıyı çaldı, ahşap pencere yana çekildi ve kapı anında ardına kadar açıldı. Antonio içeri girdi, koyu camlı gözlükleriyle Gallucci'yi ve siyah gömlekli, kruvaze ceketli Gallucci'nin en sadık tayfası olduğunu tahmin ettiği yedi adamı görünce bir an şaşırdı.

"Gel bakalım Antonio" dedi Gallucci ifadesiz bir yüzle ve eliyle Antonio'ya boş bir sandalyeyi göstererek. Bu odadaki tek boş sandalyeydi ve belli ki Antonio'ya ayrılmıştı. Antonio adamların giyim tarzlarından ve özellikle de ciddi yüz ifadelerinden Gallucci'nin özel bir toplantı talep ettiğini anladı. Bu adamlar önceki gün etrafta takılan adamlar değillerdi.

"Seni tanıtmama izin ver" dedi Gallucci çemberin diğer tarafına dönerek. "Bu benim yeğenim Peder Antonio Salvi, babasını tanıyorsunuz, Pietro. Peder Antonio bize" -burada 'biz' kelime-

sinin üstünde özellikle durmuştu- "Papa'dan ve Tanrı'dan bir mesaj getirmek üzere Vatikan'dan özel görevle geldi." Sonuncusunu monoton ve kısık bir sesle söylemişti. "Papa'ya şahsen söz verdim" dedi ve ardından çarçabuk ekledi: "Ve Kutsal Kilise'ye." Bunun üstüne masadaki herkes geleneksel Katolik haçını çıkardı. Hatta içlerinden bir tanesi haç çıkartırken, "*In Nomenae Patris, Filitus, Spiritus Sanctus*" diye mırıldanıp başparmağını dudağına getirerek öptü.

Sert bilinen bu adamların bu tepkisinin, Gallucci'nin haç çıkarması dâhil tek bir anlamı olabilirdi: Gallucci önceki gece başına gelenlerin hiç değilse bir kısmını onlarla paylaşmıştı. Antonio'nun tedirginlik olarak yorumladığı şey aslında dehşet ifadesiydi.

Gallucci masanın çevresinde oturanları, isimlerini vermeden tanıştırdı, "Bu adamlar" dedi hemen doğrulup oturan beş adamı işaret ederek, "büyük aileleri yöneten Capolar."[3] Ardından sağ tarafında oturan iki adamı göstererek, "Bunlar da bizim danışmanlarımız" dedi.

Her biri Antonio'ya başlarıyla selam verdiler. Gallucci derin bir iç çekerek durakladı ve elleriyle gür ve kır saçlarını sıvazladı "Onlara bu işin nasıl başladığını hatırlattım, çok nesil önce Sicilyalıların neden ve nasıl, bugün *Mafioso* diye bilinen şekilde örgütlendiğimizi hatırlattım." Gallucci giderek duygusallaşan bir aryanın başı gibi ağırbaşlı bir ses tonuyla başlamıştı. "Adamızı işgal eden Fransızlardan kendimizi korumak için yaptık bunu. Kasabalarımızı yağmaladılar, halkımızı öldürdüler ve bununla

3 'Patron, lider' (ç.n.)

da yetinmeyip karılarımıza ve kızlarımıza tecavüz ettiler. Buna tahammül etmemiz mümkün değildi. Tanrı'ya yalvardık. Evet Antonio, Tanrı'ya yardım etmesi için dua ettik ama yardım gelmedi. Böyle olunca biz de bir yemin ettik: Ailelerimizi hayatımız pahasına koruma yemini. Örgütlendik, aramızda şifre olarak M.A.F.Y.A. kelimesini kullandık. Değişmez ilkemizdeki kelimelerin baş harflerinden oluşuyordu: 'Fransızlara ölüm.' Düşmanımızın kalbine dehşet salmak için 'Kara El'i sembol aldık. Elbette bu çok yıllar önceydi. Belki de yolumuzu şaşırdık ve Tanrı bize asıl görevimizi hatırlatıyor: Ailelerimizi korumak."

Masanın çevresinde oturan adamların kılları bile kıpırdamamıştı. Başlarını öne eğmiş dinliyorlardı; çeneleri göğüslerine iyice düşmüş ve ellerini kucaklarını kenetlemişti. Odanın içinde sessizlikten büyük güçlü bir hava vardı.

Gallucci nihayet Antonio'ya baktı. "Peder Salvi" -ona daha önce hiç kullanmadığı bir ses tonuyla hitap etmişti- "Papanız, Tanrı'nın verdiği bu görevi yerine getirirken cinayet işlememizi mazur görür mü?" diye sordu açık açık.

"O sizin de Papanız dayı" diye cevap verdi Antonio kibarca. "Soruna gelince, bunu ancak Papa Francis cevaplayabilir. Ama dilerseniz şahsi görüşümü söyleyebilirim."

İki danışman başlarını kaldırıp Antonio'ya baktılar. Yüzlerinde duyduklarına inanamıyormuş gibi bir ifade vardı.

O sırada Antonio, Gallucci'nin ne kastettiğini tam anlamamıştı. "Cinayet çok güçlü bir kelime *Padrone*" dedi Antonio dayısına yanıt olarak. "İyiyle kötü arasında bir seçim yapmak zorundaysan ve çocuklarımızı korumak için bir kutsal savaş ve-

rilmek zorundaysa..." Aniden, zihninde şekillenen kelimelerle konuşurken tekinsiz bir duyguya kapıldı. "Kan dökülecekse dökülsün!"

"Güzel konuştun yeğenim. Gerçek bir Sicilyalı gibi konuştun."

Antonio kafası sürekli karışıklık, korku ve heyecan arasında gidip gelirken rahatsızlık hissetti.

"Bu fikre karşı çıkacaklar olacaktır Antonio. Onlarla ilgilenilmesi gerekecek."

"Kardeşlik içinde mi demek istiyorsun?" diye sordu Antonio.

"Önce içeride, sonra dışarıda."

"Tanrı'nın yanınızda olması için dua edeceğim."

"Zaten öyle olduğundan şüphen mi var?" diye sordu Gallucci kalın kaşını kaldırarak.

Antonio, "Hayır" dedi yalnızca.

BÖLÜM 5

WASHINGTON, D.C.

Michael Brand, Georgetown'daki dairesinin karanlık bir odasında oturmuş, elindeki Burbon kadehiyle oynuyordu. Loş ışıkta zar zor seçilirken, Brand çikolata renkli sıvıyı çalkaladı ve sanki büyülü bir çare içeriyormuşçasına gözlerini dikip baktı. Zihni anılarla dolup taşıyordu:

Kolombiya'nın Bogota şehrinde Michael Branderos adıyla doğmuştu. Annesi zengin bir Boston ailesinin kızıl saçlı yeşil gözlü, İrlanda güzeli kızlarıydı. Babası köyleri dolaşarak hastaları tedavi eden bir doktordu. Annesi tatil için Porto Riko'dayken, babası da aynı otelde tıbbi bir kongreye katılıyordu; bu şekilde tanışmışlardı. Bir keresinde annesi karşılaşmalarını sanki masal anlatır gibi anlatmıştı: Genç, romantik bir kız cesur şövalyesiyle tanışır ve adam kızın ayaklarını yerden kesip onu heyecan ve macera dolu bir diyara götürür. Gerçekte yaşananların bununla uzaktan yakın alakası yoktu; ama annesi, kocasını ve onun idealizmini seviyordu ve yanından ayrılmamak için yemin etmişti.

Michael büyürken köylerde çok az sayıda doktor çalışıyordu. Bunun asıl sebebi cunta tarafından hükümet için çalışmaya zorlanmaları ya da sadece çekinmeleriydi. Doğru düzgün hastane yoktu, sadece hasta ve sakatlar için ellerinden geleni yapan hemşireler tarafından işletilen kiliseden bozma birkaç uyduruk tıbbi merkez bulunuyordu.

Michael'ın babası, Kolombiya'daki en zengin ailelerden birinin oğluydu. Aile 'Muz Cumhuriyeti' döneminde iktidara gelen birçok cuntayı cömertçe desteklemişti. Babasıysa iktidardaki cunta adına çalışması için yapılan tekliflerin hepsini geri çevirmiş ve bu yüzden de köylere yaptığı haftalık ziyaretler sırasında koruculara onu rahatsız etme talimatı verilmişti. Babasının teklifleri geri çevirmesi yüzünden nüfuzlu kişiler ona güvenmiyorlardı. Hükümet ve ailesi tarafından yapılan büyük baskıya rağmen, babası köylerde ve tarlalarda halkın tıbbi ihtiyaçlarıyla ilgilenme yönünde içten ve büyük bir bağlılıkla çalışmaya devam etti.

Michael lise çağına geldiğinde teyzesiyle yaşamak üzere New York'a gönderildi. Teyzesi moda sektöründe çalışmak için Boston'u terk etmiş ve New York'a yerleşmişti. Michael neden gönderildiğini hiçbir zaman tam anlayamamıştı. Annesinin, halkı tehdit eden ve köylüleri hizaya getirebilmek için örnek olsun diye birçok hemşire ve rahibi öldüren silahlı koruculardan çok korktuğunu ve nefret ettiğini biliyordu. Annesinin sık sık babasına kendilerini buradan götürmesi için yalvardığını duyardı ama babası, 'Hastaları iyileştirmek için yemin ettim' diyerek bu isteği her seferinde geri çevirirdi. Michael'ın annesi Kolombiya'da yaşamaktan nefret ediyor ama kocasını seviyordu ve bu gerçek Michael'ın aklından hiçbir zaman çıkmadı.

Michael New York'ta yaşamayı sevmiş, taşrayla büyük şehirdeki göz kamaştırıcı hayat arasında gidip gelmekte hiç zorlanmamıştı. Teyzesi, Michael'ın ismini kısaltması, böylece ırkçılığa maruz kalmaması yönünde ısrar etmişti. Irk ayrımcılığı

Michael'ın kafasının almadığı bir kavramdı; ancak iki dünya arasında gidip gelirken bu dünyalara özgü ikiyüzlülükleri çok iyi öğrendi. Michael bu bilgiyi ileride kendi lehine kullanacaktı. Gündüzleri Kolombiya Üniversitesi'nde politik bilimler okuyor ve geceleri de Porto Riko kulüplerinde, Branderos'un özgür ve serbest kalabileceği yerlerde dolaşıyordu. Yaşadığı bu ikili hayat Michael'ın kanında adrenalini hep en yüksek seviyede tutuyor ve Michael Brand -Branderos- buna bayılıyordu!

Mezuniyetinden hemen önce babası büyük bir kalp krizi geçirip hastaneye bile kaldırılamadan öldü. Cenazede, babasının 43 derece sıcaklıkta tarlada çalışan bir çocuğu iyileştirirken öldüğünü öğrendi. O güne kadar, cenazeden sonra annesi onunla birlikte New York'a gelmek için eşyalarını toplarken şöyle söyleyen kadar babasını hiç anlayamamıştı. "Baban görevine inandığı için öldü. Senin de, tıpkı onun gibi hayata niçin geldiğini öğrenmen için dua ediyorum." Michael annesinin gözlerinden boşalan yaşları ve titreyen sesini hiç unutamadı. Ancak o zaman babasına bir erkek olarak saygı duyabilmişti.

Michael Brand doğuştan üstün zekâlıydı ve görsel zekâsı da çok gelişmişti. Harvard'a hiç güçlük çekmeden girdi ve politik bilimler üzerine mastır yaptı. Oradan Washington D.C.'de Massachusett'ten seçkin bir Kongre üyesinin yardımcılığına yükselmesi zor olmadı. Genç, yakışıklı ve aşağı yukarı Bostonlu bu delikanlının göze çarpması uzun zaman almamıştı. Zekiydi ve kafası yepyeni kampanya fikirleriyle doluydu. Nihayet, büyük bir politik danışmanlık şirketinden bir iş teklifi aldı. Michael işi öncelikle maaşını üçe katladıkları için kabul etti; paraya

tapıyordu. Fakat firmada yeni olduğu için, bütçesi düşük ve bu yüzden de politik açıdan kaybedilmeye mahkûm gözüyle bakılan kampanyalarda görevlendiriliyordu. Ancak Michael'ın oyları tetikleyen ve daha da önemlisi para toplamakla ilgili meselelere yaklaşımı olağanüstüydü. Ayrıca son derece akıllıca yönetim becerileri sayesinde, sözde politik uzmanlar tarafından kenara atılan yarışların yüzde seksenini de kazanmayı başarmıştı.

Sonraki birkaç sene boyunca Michael Brand, Senato ve Kongre kampanyalarını yönetti ve hepsini kazandı. Ayrıca New York'un en gözde mankenlerinden biriyle evlenecek vakti bile buldu; kızı sevmesine seviyordu ama onunla aslında şöhret imajına uygun düşeceği için evlenmişti. On sekiz ay sonra oğlu Michael II dünyaya geldi.

Genç ve kurnaz politik kişiliklerden birisi olarak Brand'in ünü ulusal çapta yayılmıştı ve politika çevresinin nabzını tutan niteliksiz politika yazarlarından sık sık alıntı yapması isteniliyor ve o da seve seve yapıyordu. Şöhretinin bir sonucu olarak kendi şirketini açmaya karar verdi. Güce ve servete giden otoban Michael'ın önünde apaçık uzanıyordu. Üstelik Michael Brand paraya da âşıktı.

Michael sıkı çalışıyor ve boş vakitlerinde de iyi eğleniyordu. Eğlenmeyi en sevdiği yerse 'süt ve bal ülkesi' adını verdiği ve her zaman tek başına gittiği Mazatlan'dı. İş arkadaşları Bahamalar'ı tercih ediyorlardı ama Michael, Meksika'da ikili hayatını sürdürme fırsatı buluyordu. Çoğunlukla bir sır gibi sakladığı ana diliyle ve halkla yakın olmayı seviyordu. Sımsıcak güneş ve Cortez Denizi'nde son bulan enfes günbatımları büyülüydü sanki.

Michael yanlarından geçtiği kadınların başlarını dönüp baktıracak kadar yakışıklıydı; ne fazla güzel, ne de haşin, ama asil bir havası vardı. Üstelik öbür özellikleri gibi yakışıklılığını da istediklerini elde etmek için kullanıyordu. *Playboy* yönü en az başarıları kadar ünlendi ve beş yıllık evliliğinin yıkılmasının esas nedeni de bu oldu. Karısı onun ufak tefek yanlışlarını hoş görmüştü, ama 'kadın avcısı' olarak yayılan ününü kaldırması mümkün değildi. Ortada para varsa genelde olduğu gibi olaylı bir boşanma yaşandı. Michael gözden çıkardığından fazlasını istemeye istemeye karısına bırakmak zorunda kaldı çünkü karısı joker kartını çekmişti: Oğulları. Mahkeme oğlunu yalnızca haftada bir görmesine izin vermişti ve işinin yoğunluğu nedeniyle bu imkânsızdı. Böylece ayda bir hafta sonunu oğluyla geçirebilme ayrıcalığının bedelini ödedi ve birlikte geçirdikleri hafta sonları ikisi için de neredeyse bir ayin haline geldi. Michael'ın oğluna olan sevgisi, hayata duyduğu sevgiden bile fazlaydı.

Boşanmasının hemen ardından, Mazatlan'da geçirdiği tatillerden birinde hayatını sonsuza dek değiştirecek bir adamla tanıştı. Kasabanın güneyinde bir sahilde bir bungalov kiralamıştı, ama her gece çevredeki otellerden birine arabayla gidiyor ve havuz başında oturup Meksika müziği havada çınlarken o da Margarita'sını yudumluyordu. Çalan grubun önünde dans eden düzinelerce güzel kadını keserken, ağır İspanyol aksanlı bir sesin kulağına fısıldadığını duydu: "Senyör Branderos."

Brand bir an donup kaldı ve ardından, kalbi mantıksız bir korkuyla deli gibi çarparken yavaşça başını çevirip Panama şapkalı, esmer, kemikli yüzlü bir adamla yüz yüze geldi. "Sanırım

beni birisiyle karıştırıyorsunuz" dedi Brand sessizce ve heyecanını saklamaya çalışarak.

"Oturabilir miyim senyör?" diye sordu adam şapkasını çıkarttı ve başına yapıştırılmış birkaç tel saç ortaya çıktı.

"Şey..." Brand tereddüt etti ve anılarını karıştırırken adamın yüzünü inceledi. Çıkaramıyordu. "Aslında birini bekliyordum" dedi nihayet.

"Fazla vaktinizi almayacağım Senyör Branderos" dedi adam ona ilk seferki gibi hitap ederek.

"Size söyledim, beni birisiyle karıştırıyorsunuz."

"Bayım, benim adım Jose Cardona, ben... Nasıl deniyordu, lobiciyim. İkimizin ortak bir noktası olduğuna inanıyorum."

"Neymiş o?"

"Para bayım."

"Benim kim olduğumu nereden biliyorsunuz?" diye sordu Brand numara yapmayı bırakarak.

"Benim işim sizin gibi insanları tanımaktır... Ne demek istediğim anlıyorsunuzdur" dedi adam ve kusursuz dişlerini açığa çıkartarak sırıttı.

"Ev ödevinizi yapmışsınız, ne yani?" dedi Brand şakayla karışık. Sırıtınca kendi kusursuz dişleri ortaya çıktı.

"Oyun oynamaya meraklı değilim senyör, fakat Kansas'ta Senatör Bingham'ın kampanyası üzerinde çalıştığınızı biliyorum. Siz de, ben de kampanyanın bir çıkmaza girdiğinin farkındayız. Çiftlikler meselesinde yanlış tarafta duruyor ve adamakıllı bir kampanyayı karşılayacak parayı da toplayamadınız."

"Tekrarlıyorum, ne olmuş yani?" dedi Brand soğuk bir tavırla, ama adam anında ilgisini çekmişti.

"Dediğim gibi, ben bir lobiciyim. Müşterilerim de Kolombiyalı çiftçiler ve ülkemin Tarım Bakanlığı. Ülkem hakkında bilginiz olduğuna eminim, aileniz toplumumuzun çok güçlü bir üyesi."

Michael Brand'in kalbi güm güm atmaya başlamıştı.

"Kansas'ta" diye devam etti Cardona, "midelerini doldurmak için 'ekmek' üretirler. Kolombiya'da ceplerimiz dolar. *Comprehende?*"[4]

Brand çok iyi anlamıştı. "Peki bu ekmek parası karşılığında ne istiyorsunuz?"

"Güzel. Lafı dolaştırmayı sevmiyorsunuz. Hoşuma gitti."

"Siz de öyle" dedi Brand sakin olmaya çalışarak.

"İyi bir lobicinin ilk vazifesi meseleleri aydınlığa kavuşturmaktır, haksız mıyım? Ortak ilgi alanı ve menfaatlerle ilgili meseleleri." Cardona, Brand'in eline bir parça kâğıt tutuşturdu. "İlginizi çektiyse benimle yarın şu adreste buluşun, saat iki civarında. Öğlen yemeği yeriz ve ortak bir noktamız var mıymış bakarız." Cardona ayağa kalktı, Panama şapkasını başına geçirdi ve kenarını Brand'e eğerek selam verdi. "*Asta Manana.*"[5]

Brand kâğıdı parmaklarının arasında dolaştırdı. Aklı hâlâ karışıktı ama olasılıklar ilgisini çekmişti. Heyecanı seviyordu. Birkaç saniye dakika sonra dikkatini daha önemli meselelere; renkli bir etekliğe sarınmış uzun bacaklı sarışına yönlendirdi. Kadın, Cardona ile konuştuğu sırada gözlerini Michael'dan ayırmamıştı.

4 'Anlaşıldı mı?' (ç.n.)
5 'Görüşürüz,' (ç.n.)

Ertesi gün Brand, Cardona'nın verdiği kâğıt parçasında yazan adrese gitti. Burası muhteşem okyanus manzarasıyla, tepeye kurulmuş görkemli bir Meksika villasıydı. İşçiler çok renkli ve geniş bir begonvil bahçesini buduyorlardı. Arabasıyla villaya yaklaşırken bir nöbetçi tarafından durduruldu ve kısa birkaç sorudan sonra, muazzam binanın önündeki yuvarlak garaj yolunda park etmesi söylendi.

Brand eve ardına kadar açık iki desenli kristal kapıdan girerek otel lobisi büyüklüğünde bir girişe ulaştı. Muazzam odayı kolaçan etti ve hayrettir, onu karşılayan kimse olmadığını gördü. Nihayet, orta yaşlı, kısa boylu ve tombulca Meksikalı bir kadın üstünde siyah hizmetçi kıyafetiyle ve ellerini beyaz bir yarım önlüğe silerek odaya daldı. "Kusura bakmayın senyör" dedi hızlı bir İspanyolcayla ve hafifçe nefes nefese. "Zili duymamışım, mutfağa yardım ediyordum."

"Benim hatam, zili çalmadım, kapılar açıktı" dedi Brand İspanyolca özür dileyerek.

"Beni takip edin lütfen, sizi Senyör Cardona'ya götüreyim."

Brand kadının ardından birbirinden şık döşenmiş ve hepsi kendine özgü tarza sahip odalardan geçti. Boğa dövüşlerine ithaf edilen bir oda özellikle dikkatini çekmişti. Matador ve boğa fotoğraflarıyla sanat eserleri odanın her tarafına asılmıştı. Boğa dövüşlerinin İspanya'dan Meksika'ya tarihçesini ayrıntılarıyla gösteren pelerin, kargı ve kılıç eserleri cam mahfazalarda sergileniyordu.

Cardona havuzun yanındaki büyükçe bir verandada, çardağın altındaki cam bir masada tek başına oturmuş gazete okuyordu. Masanın yanında Brand için ayrıldığı belli olan bir tek sandalye

daha vardı. Bir şişe DOS XXs masada, satranç tahtasının ortasındaki tek başına uzun yeşil bir kral gibi duruyordu. Brand masanın yanına yürüyüp orada hiçbir şey söylemeden dikildi. O ana kadar Cardona onu görmezden gelmişti. Brand, Cardona'nın bu davranışıyla bir şey anlatmaya çalıştığını düşündü. Birkaç saniye sonra Cardona gazeteyi düzgünce katlayıp masaya bıraktı ve "Sarışın nasıldı?" diye sordu başını kaldırmadan.

"Bütün sarışınlar gibi, tutku eksikti." Brand soruya, ama daha çok da verdiği cevaba şaşırarak.

Cardona gülümsedi. "Gerçek bir Latin gibi konuştun" dedi başını kaldırarak. "Otur Michael. Sana Michael dememde bir sakınca var mı?"

"Elbette yok Jose" diyerek sertçe karşılık verdi Brand ve oturdu.

"Öğlen yemeği birazdan hazır olur, bu arada sana bir şey ikram edebilir miyim?"

"Yeşil limonlu bir şeyler olabilir."

"DOS XXs iyi mi?"

Brand başıyla onayladı ve bakışlarını bahçenin ötesindeki huzur veren mavi okyanusa kaydırdı. Kadınların ve ana diline yakın olmanın dışında, bir de okyanus zihnini ve bedenini yatıştırıyor ve Washington'un politik stresinden uzaklaştırıyordu. "Belli ki bu buluşmayı bir süredir planlıyordunuz."

"Şöyle diyelim, hızlı şöhret yolculuğunu yakından izledim."

"Dün gece oyun oynamak istemediğini söylemiştin, o yüzden sadede gelelim lütfen. Neden ben?" diye sordu Brand sabırsızca.

"Çünkü sen de bizden birisin, bir Branderos" dedi adam gururla.

"Ama senin adın Cardona" dedi Brand neredeyse kekeleyerek.

"Ah, isim nedir ki Michael?" dedi göz kırparak.

"Sen... Sen bir Branderos musun?" diye sordu kafa karışıklığı sürerek.

"Ben senin amcanım Michael. Baban benim kardeşimdi. Buradan küçükken ayrıldın ve baban ailesiyle her zaman çok iyi geçinemiyordu. Hatırlayacağına eminim, pek sık görüşülmüyordu. O sırada böyle olması daha iyiydi."

Michael anlayamadığı bir nedenle bir kez daha dehşet duygusuna kapıldı. Bunu da belli etmiş olmalıydı.

"Rahatsız olmuş gibisin Michael?"

"Şaşırmış demek daha doğru olacak" dedi Brand, genelde saklamakta usta olduğu duygularını belli etmemeye çalışarak.

"Aynı ailedeniz Michael" dedi Cardona tatlılıkla.

"Aile mi?" Bu kelime Michael'ın bam teline dokunmuştu. "Babam size ihtiyaç duyduğunda neredeydiniz öyleyse?" diye sordu Brand, korku duygusu öfkeye dönüşürken. "Babam tıbbi yardıma ihtiyaç duyan köylülerle ilgilenen bir doktordu yalnızca."

"Baban asil bir adamdı, ama o sırada nasıl bir dönemden geçtiğimizi sen bile biliyor olmalısın."

"Tek bildiğim babamın ölmüş olduğu."

"İş birliği yapmasaydık hepimiz ölürdük. Hayatta kalma savaşı veriyorduk Michael, hayatta kalma savaşı..." dedi Cardona elini yumruk yaparak. "Biz iş birliği yaptığımız için babanı, anneni

ve yatağında uyurken seni öldürmediler. Senin Amerika'ya gönderilmeni isteyen de aile oldu. Cunta dağılıyordu, Ölüm Timleri kontrolden çıkmıştı ve neler yapabileceklerini kimse kestiremiyordu. Annenle babandan de gitmelerini istedik ama..." dedi Cardona omuz silkerek. "Baban çok inatçı bir adamdı. Kolombiya vahşi bir ülke."

"Babam müşfik bir adamdı" dedi Brand anılarının derinliklerinden gelen bir kederle.

Cardona bu sözlerin bir süre etkisini göstermesine izin verdi.

"Pekâlâ amca" dedi Brand düşüncelerinden sıyrılarak, "sanırım sana amca demem gerekir, gerçekten amcamsan tabii" dedi Brand.

"Benim adım Jose Luis Cardona Branderos, senin amcanım." Ardından da ekledi. "Emrine amadeyim."

"Öyleyse neden, bunca yıl geçti de sen ve aile benimle görüşmek için teşebbüse geçmediniz?"

"Annenin şartıydı bu. Senin hayatında yerimiz olmasını istemedi. Senin bir Amerikalı olarak yeni bir hayat kurmanı istedi."

"Ona soracağım."

"Ona sözümüzde durduğumuzu, ancak şu anda yardımımıza ihtiyaç duyduğunu söyle."

"Yardım mı? Ne çeşit bir yardımmış bu?"

"Para."

"Politikada *El Numero Uno*[6] olduğumu duymadınız mı yoksa?" dedi Brand, Latin gururunu ön plana çıkararak.

6 'Bir numara' (ç.n.)

"Beş parasız sayılırsın, karın oğlunla görüşmene izin vermesi karşılığında elinde avucunda ne varsa aldı."

"Tekrar para kazanabilirim, ama en azından oğlum benimle."

"Boşandıktan sonra, belki senin de kulağına gelmiştir itibarın düşmeye başladı. Son seçimlerde iki adayın başarısızlığa uğradı."

Michael sandalyesinde bir parça çöküp mavi okyanusa dikti gözlerini.

"Seçim kazanmak için para lazım" dedi Cardona, Michael'ı başarısızlıklarının sorumluluğundan kurtarmak için. "Politik adaylara yatırım yapmak isteyen birilerini temsil ediyorum; lobiler aracılığıyla elbette. Ülkenin en iyi fon bulan kişisi haline gelebilirsin. O zaman da seçimleri kazanırsın" dedi Cardona sesinde tatmin olmuş bir tınıyla.

Bu fikir Brand'e çekici gelmişti. "Karşılığında ne istiyorsunuz?"

"Hiçbir şey."

"Herkes bir şeyler ister. Şimdi söyle yoksa öğlen yemeğini atlayacağım."

"Ya aptalsın ya da bana numara yapıyorsun" dedi Cardona lafı dolandırmadan. "Aptal olduğuna hiç ihtimal vermiyorum."

Olay açıklığa kavuşmaya başlıyordu. "Uyuşturucu parası mı aklayacaksınız?" Bu sorudan ziyade bir gerçeğin beyanıydı.

"Aptal olmadığını söylemiştim" dedi Cardona gülümseyerek.

"Uyuşturucu işini sevmiyorum" dedi Brand küçümser bir tavırla.

"Hadi ama Michael, kokain kullandığını biliyorum. Ciddi bir şey değil, ama gene de kullanıyorsun."

Michael elektrik çarpmış gibi bir anda gerildi.

"Bizim adamlarımızdan yapıyorsun alışverişini" dedi Cardona çok basit bir gerçeği dile getirircesine.

Birdenbire olay bütün açılardan açıklığa kavuşmuştu. "Şantaj demek? Bu işe mi bulaştın amca?" dedi Brand, amca kelimesini tükürür gibi söyleyerek.

"Hayır, hayır Michael" dedi Cardona cılız bir kahkaha atarak. "Beni yanlış anladın. Alışkanlıkların beni ilgilendirmez; ama uyuşturucudan hoşlanmıyor numarası yapma."

"Yalnızca ara sıra vakit geçirmek ve gerilimi azaltmak için kullanıyorum. Alkol gibi."

"Senin gibi milyonlarca insan var, gerilimlerini azaltmaya çalışıyorlar. Biz de ihtiyaç duydukları hizmeti götürüyoruz."

"Pekâlâ, önerdiğin bu şeyi nasıl yapacağız?"

"Her şeyi biz halledeceğiz, sen hiçbir şey yapmayacaksın. Yalnızca paranın nereye ve ne zaman ulaşmasını istediğini söyleyeceksin. Belge ya da bu işe karıştığını gösteren bir kanıt olmayacak."

"Neden ben?"

"Çünkü ailedensin ve bizim de güvenebileceğimiz birine ihtiyacımız var."

"Bana güvenebileceğine inanıyor musun? Ve benimle ve müşterimle bu para aklama operasyonu arasındaki bağı gösteren hiçbir şey olmayacağına inanmamı mı bekliyorsun?"

"Şunu anlaman gerekiyor, paranın çoğu zaten diğer yasal kaynaklardan aklandı. Makbuzları saklayacağız elbette, kendi güvenliğin için. Anlayacağına eminim."

Brand ayaküstü artıları eksileri değerlendirdi. "Önce ufak çaplı bir deneme yapalım. Baktık oluyor, birlikte çalışmayı sürdürürüz. Olmazsa biter. Bu koşulla kabul ediyorum."

"Gayet makul" dedi Cardona elleriyle dizlerine vurarak. "Kansas kampanyan için ne kadara ihtiyacın var?"

"İki milyon."

"Yedi gün içinde elinde olur."

"Neden böyle geç?" diye sordu Brand alaycı bir tavırla.

"Parayı hemen mi istiyorsun? Yoksa izinin sürülmemesini mi tercih edersin? Kontrol ettiğimiz yüzlerce PAC[7] var."

Cevap yeterince açıktı. "Aileye kucak açmamı bekleme benden. Yaptıklarınızı onaylamıyorum."

"Ama parayı gene de kabul ediyorsun?"

Brand cevap vermedi.

"Aslında ailen hâlâ kahve çekirdeği topluyor, bu işle bir ilgileri yok" dedi Cardona kıkırdayarak. "Bu yolda yürümeyi yalnızca ben seçtim. Doğru ya da yanlış, benim işim." Brand, Cardona'nın ses tonundan doğru mu söylüyor yalan mı anlayamıyordu.

"Pekâlâ" dedi Brand. "Bir deneyelim bakalım." Brand'in paraya ihtiyacı vardı; parasızlıktan bir sürü kampanya kaybetmişti. "Fakat emin ol, seni ve bahsettiğin PAC'leri sessizce ama gene de adamakıllı kontrol ettireceğim. Şayet beni ya da müşterilerimi suçlu duruma düşürecek en ufak bir şey bulursam para iade edilir ve biz de tanıştığımızı unuturuz."

"Sorun değil" dedi Cardona gülümseyerek.. "Bu işte acemi değiliz, üstelik aptal da değiliz. Sistemde bir açık bulduğun tak-

7 'Siyası Faaliyet Komiteleri' yani lobiler (ç.n.)

dirde, izin isteyip çıkmanda bir sakınca yok. Mevzu da orada kapanır gider" dedi kendinden emin bir tavırla.

•••

Brand arabasını Senato binasının otoparkına park etti. Kafası biraz sonra katılacağı toplantıdaydı; toplantıdan çok eşekarısı kovanına dalıyormuşum gibi diye düşündü kendi kendine. Güvenlikten geçtikten sonra, merdivenlerden çıkarak asansörün ilk katına ulaştı. Bu toplantının ilk ve son olacağını tahmin ediyordu. Brand, Senatör Artemis'in ofisinin dış odasına girdi. Becerikli bir danışma görevlisi dâhili hattan gelişini duyurdu. Senatörün özel ofisinin kapısı anında açıldı, senatör tarafından sertçe tokalaşarak karşılandı. "Geldiğinize çok sevindim" dedi samimiyetle.

"Göreceğiz bakalım senatör" diye uyardı Brand kuşkucu bir tavırla.

Alex, Brand'i odaya aldı. Walter Baker ve Alex'in karısı Marian soğuk bir edayla kanepede oturuyorlardı.

"Sanırım Michael Brand'i tanıyorsunuzdur ya da en azından adını duymuşsunuzdur" dedi Alex kendini biraz rahatsız hissederek.

Walter da Marian da, Brand'e doğru ne bir hamle yaptılar ne de tek kelime bir şey söylediler; aslında nefret ettikleri bu adama dik bakışlarla bakmayı sürdürdüler.

"Michael de üstlendiğimiz görevde bize katılmaya karar verdi" dedi Alex elinden geldiğince heyecanlı bir tavırla, ki bu

heyecanın ne Walter ne de Marian tarafından paylaşılmadığı aşikârdı.

Brand lafa karıştı. "Kanınız ve personel şefiniz onaylarsa tabii."

Bu ikisinin de hazırlıklı olmadığı bir karşılıktı.

"Pekâlâ" diye devam etti Brand, Walter ile Marian'a hitap ederek, "devam etmeden önce sizin ağzınızdan duymak istiyorum."

İkisi de daha politik bir tanıştırılma bekliyorlardı, fakat Brand'in yaklaşımı bir an için de olsa onları hazırlıksız yakalamıştı. Nihayet Marian konuştu. "Bu ekibe nasıl bir katkıda bulunmayı düşünüyorsunuz? Aslında daha açıkça soracak olursam, size neden ihtiyaç duyalım?"

"Bu soruya cevap vermek size düşer" diye karşılık verdi Brand kibarca. "Ben danışmanım, o yüzden de neye ihtiyaç duyduğunuzu siz söyleyeceksiniz bana. Kampanyanız ya da tercih ederseniz üstlendiğiniz görev için size parasal kaynak bulmamı istendi benden."

"Bu kampanyanın bir parçası olmayı neden istiyorsunuz?" dedi Walter alenen düşmanca bir tavırla.

"Size şunu sorabilir miyim?" diye karşılık verdi Brand. "Bu Birleşik Devletler başkanlığı için gerçek kampanyadan mı, yoksa Alex'in üstlendiği görevden mi bahsediyoruz burada? Fakat dürüst olmak gerekirse, sorduğunuz soru *sizin* planlarınızın ne olduğunu düşündürttü bana" dedi Brand, yaptığı suçlamadan kimsenin şüphe etmesine yer bırakmayacak bir tavırla.

Walter çok sinirlenmişti. Alex çalışma masasının arkasın-

da oturuyor ve gözlemleyerek bekliyordu. Walter ve Marian, Brand'i dinledikten sonra onun ekibe katılıp katılmaması konusunda nihai kararın verilmesi yönünde onlarla hemfikir olmuşlardı.

"Politik saçmalıkları bir kenara bırakalım" dedi Marian saldırgan bir tavırla, "İki taraf da diğerinin kimleri kaybettiğini biliyor, o yüzden size bir şans vermekten yanayım. Bu sizin için yalnızca yeni bir kampanya mı yoksa Alex'in üstlendiği göreve mi yardım için buradasınız?"

"Siz öyleyseniz, ben de öyleyim" dedi Brand içtenlik ve kuşkuculukla karışık bir edayla.

Ne Marian, ne de Walter buna nasıl cevap vereceklerini bilememişlerdi. Alex nihayet lafa karıştı. "Michael'la ikimiz birkaç kere görüştük. Benim inancıma göre, Michael ona söz verdiğim şeye inanırsa bu kampanyaya katılacak; yani bunun gerçek bir başkanlık kampanyası değil de, uyuşturucu meselesini ve onu dünya çapında bitirmenin mutlaka zorunlu olduğunu Amerikan halkına hatırlatmak için bir platform olduğuna. Bunu esas alırsak, Michael ikna olduğu takdirde bu toplantıya katılmayı kabul etti."

Alex, farkında olmadan Marian'la Walter'ı zor durumda bırakmıştı. İkisi de inanmaz gözlerle bakıştılar. Alex durakladı ve kanepeye biraz daha yaklaşacak şekilde sandalyesini ittirdi. "Bildiğiniz gibi, Michael'la ben politik açıdan farklı kanatlardayız. Bize güvenmemek için fazlasıyla sebebi var, bizim de öyle. Ne var ki Michael üstlendiğim görevi onaylıyor ve para toplama konusunu üstlenmeyi kabul etti. Üstelik hepimiz biliyoruz,

para olmadan adım bile atamayız" dedi Alex, Walter Reed Ordu Hastanesi'nin karanlık ve yeşil odasında geçen sohbetin bütün ayrıntılarını açığa çıkarmadan.

"Kendi adıma bundan hiç hoşlanmadım" diye parladı Walter.

"Neden?" diye sordu Brand.

"Pisliğin tekisin de ondan. Ahlak anlayışın lağımdan çıkma."

"Kararını verdin öyleyse?" diye sordu Brand.

Walter yorum yapmadan başını çevirdi.

"Peki ya siz Bayan Marian, siz de kararınızı verdiniz mi?"

Alex nefes almaya çekinerek karısına baktı. Karısının kararına saygı göstereceğine söz vermişti.

"Bilemiyorum" dedi kadın dosdoğru Brand'in gözlerine bakarak. "Şüphelerim olduğunu kabul etmek zorundayım, ama Alex sizsiz yapamayacağını düşünüyor. Onun yargısına saygım var, o yüzden de bize katılmaya karar verdiğiniz takdirde aramıza hoş geldiniz" dedi zar zor gülümsemeyi başararak.

"Kocanızı seviyorsunuz değil mi?" diye sordu Brand.

"Evet öyle, çok seviyorum."

"Kızınızı da seviyor ve hâlâ yasını tutuyorsunuz?"

"Evet öyle." Marian, kendini yavaş yavaş bir savcı tarafından sorguya çekilirmiş gibi hissetmeye başlamıştı.

"Oğlumu sizden daha az sevdiğimi ve ölümüne daha az üzüldüğümü mü sanıyorsunuz?"

Marian köşeye sıkışmıştı. "Hayır" diyebildi ancak.

"Öyleyse neden Bayan Artemis, kocanızla benim aynı görevi üstlenebileceğimize neden inanmıyorsunuz?"

"Galiba" diye kabul etti Marian, "hiç bu şekilde düşünmemiştim."

"Kocanızın kaybedecek hiçbir şeyi yok; mesajını her şekilde dünyaya ulaştıracaktır. Bense bütün itibarımı tehlikeye atıyorum. Politik açıdan bu suikast demektir. Sorunuzdan anladığım kadarıyla Alex size her şeyi anlatmamış. Kocanıza sorun ve ardından bu göreve hâlâ dâhil olmamı istiyorsanız haber verirsiniz" diyen Brand kapıya yöneldi.

"Peki ya istemezsek?" diye sordu Walter.

"Masum gençlerin hayatlarına mal olan uyuşturucu satışına engel olmak için ben de kendi kampanyamı başlatırım" dedi Brand, kelimelerin nereden geldiğini bilmeden. Katı ve mantıklı zihninden gelmedikleri kesindi.

Michael Brand odayı derin bir sessizlik içinde bırakarak çıktı. Walter, Brand'e söylediklerini yeniden düşünüp taşındıysa da, neticede Brand'in kendi planları olduğu ve zaten güvenilemeyecek bir tip olduğu sonucuna vardı. Öte yandan Marian'sa, yalnızca bir kadının hissedebileceği şekilde, belki de Michael Brand'in kocasının geçirdiği dönüşümü geçirdiğine dair sezgisel bir duyguya kapılmıştı: Anlamadığını kendine kolayca itiraf ettiği, ama anlamadığı bir deneyim. Sezgilerine ve kocasının Brand'e olan inancına güvenmeye karar verdi. Aynı zamanda Walter'ın hemfikir olması için onu ikna etmesi gerekeceğinin de farkındaydı. Birdenbire, ilk kez olarak ruhani bir deneyim yaşamakta olduklarına dair beklenmedik bir duyguya kapıldı. Bu duygu onu hem heyecanlandırıyor, hem de korkutuyordu.

"Pekâlâ, yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?" diye sordu Alex,

gergin geçen birkaç dakikanın ardından. Gene de Brand'den her zamankinden çok etkilenmişti.

"Ben hayır diyorum" dedi Walter, ağır bedeniyle kanepede biraz daha kaykılırken.

"Neden?" diye sordu Marian, Alex aynı soruyu sorma fırsatı bulamadan.

"Adama güvenmiyorum. Üstelik..." dedi Alex'e dönerek, "bize her şeyi anlatmadığını söylerken ne kastediyordu?"

Bu soru Marian'ı sarsmıştı. "Evet Alex" dedi elini beline koyarak, bu da saçmalığa tahammülü olmadığı anlamına geliyordu.

"Size söyleyemem" dedi Alex uysalca.

Marian bu cevap karşısında afallamıştı ve Walter anormal bir inilti çıkardı.

"Söyleyemem de ne demek?" diye sordu Marian. Öfkelenmişti fakat kendine hâkim olmayı başardı ve sakince sordu. "Walter odadan çıksın istersen?"

Walter yüzünde beklenti dolu bir dehşet ifadesiyle baktı.

"Hayır."

"Lanet olsun Alex, nedir öyleyse?" diye sordu Walter, patlamaya hazırdı.

"Makul reddedilebilirlik" dedi Alex sessizce.

"Makul reddedilebilirlik mi? Biliyordum, o aşağılık herif yasadışı işler çeviriyor ve sen de bulaştın. Neden Alex?" Walter'ın kafasının karışıklığı yüzünden okunuyordu.

Marian kocasının yüzüne dikkatle baktı ve onun ketumluğunu koruyacağını anladı. "Tatlım" dedi yumuşakça, yükselmekte olan olumsuz enerjiyi değiştirebilmek için. Ne zaman ne söyle-

yeceğini çok iyi bilirdi, fakat yumuşak bir ses tonu kullanması lazımdı. "Yapmaya çalıştığın şeye inancının tam olduğunu biliyorum ama bizi karanlıkta bırakırsan sana yardım edemeyiz."

"Bana güvenmek zorundasınız. İşler ters gidecek olursa Kongre'ye yalan söylemek zorunda kalmanızı istemiyorum."

"Biliyordum" dedi Walter, "Yasadışı bir iş!"

"Uzaktan yakından alakası yok" dedi Alex kaçamak cevap vermeyi sürdürerek. "Gizli bir operasyon, ama cezai bir durum yok."

Marian'ın kafası karışmıştı. "Alex ne haltlar karıştırıyorsun sen?"

"Yapılması gerekeni yapıyorum ve bunu da Brand başarmam mümkün değil" dedi Alex açıkça.

"Gizli operasyon da ne demek?" diye sordu Walter. "Gizli olması için, birilerinden yardım alıyor olman lazım. Brand dışında birilerinden."

Marian başını kaldırdı. "Kiminle çalıştığını söyleyebilir misin?"

"General Radcliff. Daha fazla bilgi veremem."

"General Radcliff mi?" dediler Walter ve Marian hemen hemen aynı anda.

"Radcliff sağlam adamdır" diye kabul etti Walter.

Marian fazlasıyla endişelenmişti. "Tehlikesi var değil mi?"

"Senin kastettiğin anlamda yok. Fakat evet, Brand ve ailesi için tehlikeli olabilir." Alex söylemeyi düşündüğünden fazlasını kaçırmıştı ağzından.

Marian kocasının yanına gidip kollarını doladı ve yanağına

bir öpücük kondurdu. "Bunu yapmak zorunda mısın? Ayrıca göğüslediğiniz tehlikeye değiyor mu? Özellikle de Brand'in."

"Bu Brand'in seçimi ve evet, tehlikesine değiyor. Kabul etmeliyim gerçi, işler ters giderse General Radcliff bile ona yardım edemez."

"Bize söyleyebileceğin başka bir şey var mı?" diye sordu Marian, bilmek istediğinden tam emin olmadan.

"Roma'daki NATO toplantısının hemen ardından Papa Francis'le buluşacağım fakat..." -bu kelimenin üstünde ısrarla durdu Alex- "hiç kimsenin bilmemesi gerekiyor! Hiç kimsenin... Gene de sizi elimden geldiğince bilgilendirmeye çalışacağım, ikinizi de yasal bir sorumluluk altında bırakmadığı sürece tabii." Alex ayağa kalkıp Walter'ın kaykılmayı sürdürdüğü kanepeye doğru yürüdü. "Bu kampanyayı başlatıyor muyuz, başlatmıyor muyuz?"

Walter başını evet anlamında salladı.

"Pekâlâ" dedi Alex elinden geldiğince coşkuyla, "hadi işe koyulalım.

BÖLÜM 6

VATİKAN

Sıcaklık otuz dereceye yakın olmasına rağmen Peder Antonio ürperdiğini hissetti. Papa'ya Gallucci'yle son buluşmasında yaşananları anlatmayı yeni bitirmişti. Francis özel ofisinde volta atıyor ve çenesi istemsizce kasılıp gevşiyordu. İnce uzun bedeni, elindeki tespihi gayri ihtiyari her sıkışında hafifçe yalpalıyordu sanki. Pencerenin dışındaki pervaza tüneyen iki beyaz güvercinin ötüşünü duyunca aniden durdu ve gözlerini camdan dışarı dikti.

"Cinayet çok haşin bir kelime Antonio" dedi Papa nihayet. "Kutsal Savaş, kötünün karşısında iyinin soylu bir şekilde savunulması anlamına gelmek zorunda ama açıktan açığa cinayet işlemek bambaşka bir şey."

"Siz ne bekliyordunuz Papa Hazretleri?" diye sordu Antonio yargılamaksızın.

"Bana bir görev verildi ve ben de kabul ettim" dedi Francis düşünceli düşünceli.

Fakat Antonio, Papa'nın yüzünde içten içe yaşadığı mücadelenin izlerini görebiliyordu.

"Siz de benim gibi Azrail'le karşı karşıya kalsaydınız Papa Hazretleri..." Antonio cümlesini nasıl bitireceğinden emin değildi. "Şayet sizin Gallucci'ye ihtiyacınız olduğunu haykırmasaydım melek onun kafasını koparacaktı. Bundan kesinlikle eminim."

"Dehşete kapılmış olmalısın" dedi Papa, hâlâ kendisine verilen görevi anlamaya çalışarak.

"Cennetten böyle bir şeyin çıkabileceğini hiç beklemezdim Papa Hazretleri."

"Ben de öyle Antonio. Cennet anlayışım, seninki gibi bir barış manzarasıydı."

"Palermo'dan dönerken, İncil'de Exodus'tan önce Mısırlı ailelerini ilk evlatlarının canını alan Azrail'i tasvir eden bölümü tekrar okudum. Bundan sanki doğal bir olay gibi bahsediliyor ve insan bir şekilde, ölüm kol geziyor olmasına rağmen bunda bir yanlışlık görmüyor." Antonio uzak bir anıdan bahsedermiş gibi konuşuyordu. Papalık yüzüğünü cebinden çıkardı. Yüzükten yumuşak, yatıştırıcı bir enerji yayılıyordu. "Cennetin iki yüzü vardır" dedi Antonio, kendi dediğinden dehşete düşerek.

"Cennetin gücüne şahit olarak aslında kutsanmış oldun Antonio" dedi Francis.

"Kendimi kutsanmış gibi hissetmedim Papa Hazretleri. Bu şekilde korkmak istemiyorum bir daha."

Papa Francis buna bir cevap veremedi.

"Papa Hazretleri, Tanrı'nın kendi adına cana kıymasıyla, insanın kendi adına can alması arasında bir fark var mı?"

Başta, Francis cevabın açık olduğunu düşündü, sonra zihninde bir daha tartınca "Gallucci'den bahsediyorsun değil mi?" dedi.

Antonio başıyla onayladı.

"Tanrı'nın dediği olur Antonio. Dua edelim de Gallucci Tanrı'nın emrini yerine getirsin."

"Nedir o, Papa Hazretleri?"

"Bilmiyorum, fakat Tanrı ve imanımız sayesinde bunu öğreneceğiz. Sen de benzer bir kaderi paylaşıyor olmalısın."

"Elimden geleni yapacağım Papa Hazretleri."

"Ben de öyle Antonio, ben de öyle."

BÖLÜM 7

SİCİLYA, PALERMO

Enrico'nun arka odasında, siyah gömlek ve takım elbiseli, çember şeklinde dizilmiş duran kırk adam vardı. Bütün ailelerin babaları çemberin ortasında duruyorlardı. Gallucci, yusyuvarlak gövdesiyle çemberin içini ordularını teftiş eden bir general gibi dolaştı. Yürüyüşün tamamlarken Toscana purosunun dumanı da etrafında dönüyordu. Hiç kimseden çık çıkmıyordu; uzaktan gelen Caruso'nun tatlı sesi bile bu derin sessizliği bozamamıştı. Gallucci adamlara alışılmadık, fısıldar gibi bir sesle hitap etti. "Tanrı'ya inanmayan var mı aranızda? Varsa, ailesini de alıp çemberden hemen çıksın ve asla geri dönmesin. Kılına dokunulmayacak, en azından benim tarafımdan." Ardından ekledi. "Fakat ayrılmaz da göreve ihanet edecek olursanız, en büyük evladınız çok geçmeden öbür dünyayı boylayacaktır."

Gallucci bekledi. Hiç kimse kıpırdamamıştı. "Size Azrail'le yaşadığım deneyimden ve Tanrı tarafından verilen görevden bahsettim. Bazılarınız, belki de hepiniz aklımı kaçırdığımı düşünüyor olabilirsiniz. Fakat şunu söylememe izin verin, benim başıma gelen kimsenin başına gelmemiştir. Şimdi, size iki seçenek sunuyorum: Karar verdiğiniz takdirde beni öldürebilirsiniz ya da benim emirlerime uyarsınız. Ben de Tanrı'nın emirlerine uyacağım."

En güçlü ailelerden birisinin lideri kabul edilen Tarantino konuştu. "Karşılaştığın şeyin şeytan olmadığını nereden bilebiliriz?"

Gallucci çemberde birkaç kişinin pis pis sırıttığını fark etti. "Ya doğruyu söylediğime inanırsınız ya da delirdiğime. Tanrı'ya ihanet edip Angelina'yı kaybetmektense, beni öldürmenizi tercih ederim."

"Bunu inanarak mı söylüyorsun?" diye sordu Tarantino.

Gallucci, Tarantino'nun gözlerinde kendi kaderini okudu. "Angelina'ya bir zarar gelmeyeceğine söz vermelisiniz."

"Angelina'ya hiçbir zarar gelmeyecek" diye onu temin etti Tarantino. O anda, çemberin farklı yerlerindeki beş adam ceketlerinin altından *lupos*larını çıkartıp Gallucci'ye doğrulttular.

Gallucci bakışlarını Tarantino'ya dikip yalnızca şöyle söyledi. "Sağ ol." Gözlerini kapattı ve ölümünü karşılamaya hazırlandı.

Tarantino başıyla onaylayınca beş tüfek Gallucci'ye nişan aldı. Fakat daha ateş etme fırsatı bulamadan, mavi sigara dumanı göz kamaştırıcı, mor bir ışıkla parladı ve odanın içinde derin bir gürleme yankılandı. Bir anda, dehşete düşen kırk adam kollarıyla gözlerini kapatarak kendilerini yere attılar. Gallucci'nin kütüphanesinde karşı karşıya geldiği ölümün dehşet verici yüzü ortaya çıktı. Yalnızca Gallucci, görüntüyle büyülenmiş şekilde sakin sakin ayakta kalmıştı. Onun nazarında, öyle ya da böyle ölmenin bir farkı yoktu, elinden geleni yaptığını biliyordu ve artık Tanrı'nın Angelina'nın canını almayacağından emindi.

Azrail'in morlu siyahlı grotesk yüzü odayı dolaştı. Adamlardan birisi dönüp tabancasını bu doğaüstü varlığa doğrultularak ateşledi. Patlama varlığı aşıp tavana saplandı. Yüz, silahı ateşleyen adama döndü ve ağzıyla adamın başını kapıp havaya kaldırdı. Keskin yıldırımlar bedeninden yırtıp geçerken adam şid-

detle sarsılmaya başlamıştı. Acı içinde dehşet dolu çığlıklar atıyordu. Tarantino dâhil adamların geri kalanı, ölümün yüzünün, adamın cansız ve parçalanmış bedenini sertçe yere atmasını dehşet içinde izlediler. Ölümün yüzü bir aslan gibi kükreyerek odayı bir kez daha dolaştı. Gallucci kendi sırasının gelmesini bekleyerek izliyor ve dua ediyordu. Ölümün yüzü üstlerinden geçerken, siyah takım elbiseli diğer adamlar korkmuş ve kollarıyla başlarını kapatmış halde yerde büzülüp kalmışlardı. Azrail son bir kez kükredi ve ardından yavaşça mavi dumanın içinde kayboldu. Arkasında leş gibi bir yanık et kokusu kalmıştı.

Gallucci'den başka ayakta kimse yoktu. Etrafına bakarken yüzünde ihtiyatlı bir gülümseme belirdi. Caruso'nun sesi havada süzüldü. Adamlar birbirlerinin yüzlerine baktılar, bazılarının pantolonları, bazılarının erkeklikleri lekelenmişti ve bazılarıysa itikatlarını yeniden kazanmışlardı.

"Bu cennetten çıkma bir varlık değildi, şeytandı" diye cıyakladı Tarantino yattığı yerden kalkarken.

Adamlardan birisi çabucak silahını çekti ve dosdoğru Tarantino'ya nişan alıp ateşledi. Kan ve et parçaları odanın her yanına dağıldı.

"Luciano geri döndü" dedi bir ses. "Gallucci, Luciano."

Gallucci alelacele adamın gırtlağına sarıldı. "Ben Luciano'nun yeniden doğuşu değilim" dedi, Mafya'nın batıl itikatlara yatkın yapısının kaos yaratabileceğini bilerek. "Şahit olduğunuz şey Azrail'di. Aranızda Tanrı'nın iradesine karşı gelen olursa aynı kaderi paylaşacaktır." Gallucci sıktığı yumruğunu kaldırdı. "Biz aileyiz. Tanrı bize ailelerimizi ve çocuklarımızı koruma görevi

verdi." Gallucci ayağa kalmaya çalışan adamlarda gezdirdi bakışlarını. "Siz de benim gibi Tanrı'nın gücüne şahit oldunuz."

Bir parça cesareti kalan adamlardan bir tanesi konuştu. "Bunun şeytan değil de Tanrı'nın işi olduğuna bizi temin edebilir misin?" diye sordu, havada süzülmeye devam eden siyah dumana şüpheli gözlerle bakarak.

"Şeytan olsa, bizden uyuşturucu satışını durdurmamızı mı isterdi, yoksa satmaya teşvik mi ederdi?"

Kimseden bir cevap gelmedi.

"Şeytanla iş birliği yapanlar uyuşturucu tacirleridir. Tanrı'yı kızdıran bu zehirden kendimizi arındırmak zorundayız" diye kükredi Gallucci.

"Başka seçeneğimiz var mı?" diye sordu bir başka Capo kabullenmiş bir tavırla.

"Yok" dedi Gallucci. "Ya Fransızlar zamanında ailelerimizi korumak için ettiğimiz yemini tutarız ya da biraz önce şahit olduğumuz olay hepimizin başına gelir. Tanrı'nın bize bir görev verdiğine inanıyor musunuz?"

"Sana karşı hatalı davrandık, Baba. Üstlendiğin görevde sana yardımcı olacağımıza yemin ediyoruz."

"Görevimiz" dedi Gallucci sertçe.

"Bizim görevimiz olsun o halde" dedi Capo. "İhanet eden olursa onu kendi ellerimle öldürürüm."

"Yanındayız Baba" sesleri yankılandı odanın her köşesinden.

Gallucci, biraz önce Tarantino'yu öldüren adamın yanına yürüdü. Yüzü ellerinin arasında diz çökmüş oturuyordu. Gallucci yavaşça adamın omzuna dokundu. "Sen iyi misin?"

"Tarantino benim amcamdı" dedi adam kederle.

"Öyleyse neden öldürdün onu?"

"Bilmiyorum" dedi başını kaldırıp bakarken gözlerinden sel gibi yaşlar boşalıyordu. "Tanrı'nın elini hissettim."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Gallucci afallayarak.

"Çocukluğumda papaz yardımcılığı yaptığım sırada da aynı şeyleri hissederdim. Ölümün yüzü karşısında korku hissetmedim, yalnızca bir sükûnet duygusu. Bir huzur hissettim Baba."

"Seni bizim aileye dâhil ediyorum ve artık bizzat benim korumam altındasın" dedi Gallucci. "Ölümün yüzünde Tanrı'nın elini hisseden adama yakın olmak isterim."

O andan itibaren Gallucci, ölümün sürekli çevrelerinde dolaşacağını anlamıştı. Sonra aklından şu düşünce geçerken içten içe ürperdi. "Eğer bu Tanrı'nın göreviyse, şeytan da çok uzaklarda olamaz."

BÖLÜM 8

MEKSİKA, MAZATLAN

"Çok güzel ha, haksız mıyım?" dedi Cardona. Okyanustan gelen yumuşak meltemi ciğerlerine çekerken. Fiesta Oteli'nin verandasında oturuyorlardı. "Ah, ne mekân ama, gece hayatı şahane, kadınlar romantik ve politikacılar da iş birliğine meyilli. İnsan daha ne ister hayattan?"

"Gerçekten de cennet gibi" diye karşılık verdi Brand heyecansız bir sesle bir şişe Jamaika birasının kapağını çevirerek açarken.

"Büyük bir trajedi yaşadın" dedi Cardona. Brand'in kaybından haberdardı. "Her babanın hissedeceği gibi sen de derin bir acı çekiyorsun. Fakat bu senin hatan değil, üstelik hayatına devam etmek zorundasın."

Cardona'nın, Brand'in intihara kalkıştığından ve Walter Reed Ordu Hastanesi'nde geçirdiği günlerden haberi yoktu.

"Oğlunu kaybeden sen değilsin" dedi Brand kederle, dalga dalga beyaz bulutların mavi okyanusa dokunduğu uzak ufka dikerek gözlerini.

"Ben de sevdiklerimi kaybettim" diye karşılık verdi Cardona düşünceli düşünceli. "Fakat zaman her şeyin ilacı."

Brand kendi kendine halletmesi gereken bir iş olduğunu ve girdiği ruh halinden sıyrılmasının önemini hatırlattı. "Bu gece nasıl eğleniyoruz bakalım?"

"O kadar aceleci olma yeğenim. Bilmem gereken bir şey var."

Brand başını kaldırıp Cardona'ya baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Nasıl bir ruh hali içinde olduğunu bilmem lazım."

"Ruh halim mi?" diye tekrarladı Brand.

"Oğlunun aşırı dozdan ölmesi karar verme yeteneğini etkilemiş olabilir. Aşırı duygusal davranarak bazı şeyleri tehlikeye atabilirsin" dedi Cardona, bir tepki almayı hesaplayarak.

"Kazaydı" dedi Brand, Cardona'nın kendisine yem attığını fark ederek. "Doktorlar ölümüne, burbon ve uyuşturucunun sebep olduğunu söylediler." Brand öfkesini gizlemek için bütün gücünü kullanıyordu.

"Ama gene de kendini suçluyorsun, öyle değil mi?"

"Sen olsan suçlamaz mıydın?" diye parladı Brand, bir miktar duygunun yüzeye çıkmasına izin vererek.

"Belki de" dedi Cardona temkinle ve konuyu değiştirdi. Brand'in ufak duygu patlamasını o an için kabul etmişti. "Michael, son önerin herkesi biraz tedirgin etti."

"Herkes de kimmiş?" diyerek dik bir bakış fırlattı Brand. İçinde yanan ateş dışarı sızmaya başlamıştı.

"Gördün mü, işte böyle sorular herkesi endişelendiriyor ve şüpheye düşürüyor."

"Bak, elime geçtiği sürece paranın nereden geldiği umurumda bile değil."

"Michael'ı öne çıkartıyorsun, bu da iyiye işaret değil."

Brand sinirlerini bastırmaya çalışarak okyanusa doğru çevir-

di bakışlarını. Duygularına hâkim olması gerektiğinin farkındaydı. Bu hayati önem taşıyordu.

Uzun birkaç saniye sonra Cardona konuştu. "Bana sunduğun plan çok saçma. Senatörün başkanlık kampanyasına uyuşturucu kaynaklı beş milyon dolar bulmak istiyorsun. Üstelik adamın niyeti bizi işimizden etmek. Bizden ona yardım etmemizi istiyorsun. *Esta stupido, no?*"[8]

"İlk bakışta öyle görünüyor" diyerek kabul etti Brand. Sesi artık daha ifadesiz çıkıyordu. "Ama iki şey var amca: İlk olarak, itibarımın bir kısmını geri kazanmak için bu paraya şahsen ihtiyacım var. İkincisi, başka garantiye gerek var mı? Kamuoyu yoklamalarında öne geçecek, adaylığı ciddiyet kazanacak olursa, fişi her zaman çekebilirsiniz, kampanyasının uyuşturucu parasıyla desteklendiğini ifşa etmekle tehdit edebilirsiniz. Öyle ya da böyle, adam elimizde demektir."

"Peki ya bildiklerini halka açıklarsa?"

"Eminim işe yarayacak birkaç lobiniz vardır. Birkaç kurbanlık koyunu öne sürüp bilgimiz olduğunu inkâr ederiz. Artemis hiçbir şey kanıtlayamaz. Kaldı ki, diğer adaylar, Etik Komite de dâhil olmak üzere o kadar büyük baskı yapacaktır ki, birilerini suçlaması için çok aptal olması gerekir. İşi biter. Ya da işte işler burada iyice kızışıyor. Ya kazanırsa? Başkan adamınız olur. Birkaç rakibi ihbar edersiniz, başkan kahraman olur ve işinizin başına dönersiniz."

Cardona elini kelleşen başında gezdirdi. "Söylediklerinin hepsi doğru olsa bile, senle senatörün nasıl bir araya geldiğinizi

8 'Aptalca değil mi?' (ç.n.)

açıklamıyor. Demokratlar'a yıllardır saldırır durursun ve şimdi de iş birliği yapıyorsun. Basının ilgisini çekecek ve bir sürü de soru sorulacak. Bu basit bir kampanya değil."

"Aslında basit" diyerek sırıttı Brand. "İkimizin de çocukları aşırı dozdan öldü."

"Senatörün kızının trafik kazasında öldüğünü sanıyordum. Uyuşturucu olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu Cardona hâlihazırda cevabı bilmesine rağmen. Dedikoduları duymuştu, şimdi bir de Brand'in ağzından duymak istiyordu.

"Benim de bağlantılarım var amca. Kaldı ki, adaylığını açıklarken, acılı bir babanın nasıl hata yaptığını ve kızının kazayla aldığı aşırı dozdan ölümünü örtbas ettiğini; ancak şimdi ışığı gördüğünü ve dünyayı uyuşturucu tacirlerinden temizlemek istediğini duyuracak."

"Seni neden seçmiş peki?"

"Daha iyisini nasıl bulacak? Aynı görevi üstlendiğimize inanıyor."

"Peki ya sen?"

"Bütün hayatımı ve ailemi tehlikeye atacağıma inanıyor musun? Ne kadar acımasız birisi olduğunu biliyorum." Derken Brand birden parladı. "On beş yıldır beni bir kez olsun sorgulamamıştın. Şimdi, tam paraya ihtiyaç duyduğum anda cayıyorsun."

"Michael, Michael, böyle reaksiyon göstermek hiç yakışmıyor sana" dedi Cardona eksik parçayı bulmaya çalışarak.

"Hiç de değil. Birçok kez, hepinizin gerisini kollamak için böyle reaksiyon gösterdiğim oldu. Noriega'yla sizin Kartel ara-

sındaki bağlantıyı araştıran CIA soruşturmasını hatırlıyor musun? Kim durdurdu?" Brand'in sesi öfkeden titriyordu.

"Sana minnettarız, ama nasıl durduğunu hiçbir zaman söylemedin bize."

"Hiç sormadınız ki."

"Şimdi soruyorum işte."

"Bunlar soru değil, resmen sorguya çekiliyorum" dedi Brand, elinden geldiğince sakin kalmaya çalışarak. Patlama noktasına giderek yaklaşıyordu.

Cardona bu tartışmanın nereye doğru gittiğini görerek geri adım atmaya karar verdi. "Michael, beş milyon dolar sağlamak için birtakım cevaplar almak zorundayım" dedi ezilerek. Brand'in patlamaya hazır öfkesini yatıştırmayı umuyordu.

"Kendi kaynaklarını açıklamadan, benden kendiminkileri dökülmemi mi bekliyorsun?"

"Hepimizi hapse atmayı amaçlayan bir adaya senin izninle beş milyon dolar verilecekse bazı cevaplara ihtiyaç var" dedi Cardona ifadesizce.

"Öyleyse unut gitsin, parayı başka yerden bulurum. Güçlü bir aday. Biraz zaman alabilir ama normal kanallardan da para toplayabilirim." Ve der demez de bu son çıkışıyla bir hata yapmış olabileceğinin farkına vardı.

"Şu soruma cevap ver. Neden Artemis?" diye sordu Cardona.

"Tekrar sahalara dönmem gerektiğini söyledim sana. Yarışları kaybedip durduğum sürece bir yere varamam. Aslında hiç istemediğim, ama katılmam için ısrar ettiğiniz yarışlar hatırlarsan?

Kaldı ki, Artemis'in kazanmasını kimse beklemiyor fakat ben gene de muhteşem bir bağış toplayıcı olarak tanınacağım."

Cardona, Brand'in mantığının sağlamlığını kabul etmek zorunda kaldı. "Sence onu kontrol altında tutabilir miyiz?"

"Becerikli bir matador öfkeli bir boğayı kontrol altında tutabilir mi?" diye karşılık verdi Brand.

"Güzel benzetme yeğenim. Gerekli yerlere küçük çamurlar bulaştırıldığı takdirde olmayacak şey değil."

"Gerekirse, uygun bir şeyler vardır herhalde."

Cardona son bir atış daha yapmaya karar verdi. "Şu imkânsız Noriega anlaşmasını nasıl yaptığını anlatmadın bana?"

"Geçen yıllar içinde, önemli mevkilerde dostlar edinmediğimi mi sanıyorsun amca? Beni iyi yetiştirdin."

"Bu bazen beni bile korkutuyor Michael."

"Aynı zamanda seni kurtaran da bu. Müteşekkir olman gerekir. Bırak herkes sırrını kendine saklasın, sen kendininkini açıklamaya hazır olana dek tabii. Hazır olduğunda her şeyi paylaşırız, o zamana kadar..." diyen Brand omuz silkti.

Cardona bir şey açıklayacak durumda değildi. "Bir teklif sunalım bakalım ne diyecekler?"

"Cevabını üç gün içinde almam lazım" dedi Brand zorlayarak.

"Baskı yalnızca *Latinolar*[9] üstünde işe yarar, *Gringolar*da[10] değil. Bunu bilmen gerekir" dedi Cardona, bir satranç maçı yapıyorlarmış ve kendisi de kaybediyormuş gibi hissederek.

"Seçim senin." Brand soğukkanlılıkla ve beyaz kumlu sahili okşayan yumuşak denize çevirdi bakışlarını.

9 Birleşik Devletler'de yaşayan Latin kökenli halk (ç.n.)
10 Latin Amerika ülkelerinde İngilizce konuşan yabancılara verilen ad (ç.n.)

"Şimdilik bu kadar yeter" dedi Cardona sohbeti bitirmek istercesine. "Bu akşam kadınlar ve şarkıcılar olacak. Ciddi konuları yarın konuşuruz." Cardona gülümsedi ve elindeki bira şişesini kaldırdı.

"Öyleyse yarına kadar" dedi Brand amcasının hareketini taklit ederek, "biz de eğlencemize bakarız."

BÖLÜM 9

WASHİNGTON, D.C.
PENTAGON

Yazın son günlerinde bunaltıcı bir sıcaklık hüküm sürüyordu. Şeffaf bulutlar gökyüzünü griye buluyor ve basık havayı buranın en kıdemli sakinleri için bile boğucu hale getiriyordu. Alex bu boğucu rutubete bir türlü alışamamıştı. Arabasından Pentagon binalarından birine yaptığı kısa yürüyüş bittiğinde ter içindeydi. Havalandırmalı, serin lobiye girince rahatladı ve mevsim normallerine aykırı havaya bir kez daha lanet etti.

Alışılageldik güvenlik kontrollerini tamamladıktan sonra koşturarak bir dizi asansöre bindi. General Radcliff, hiç soru sormaksızın programını Alex için boşaltmıştı. Alex, senatör konumunun gücünden her zaman etkilenmişti. Ama bu durum başkaydı; bu sefer senatör generali görmeye gidiyordu. Normalde general, Silahlı Hizmetler Komitesi'nin başkanını ziyaret ederdi; cüzdanın iplerini tutan Alex'in komitesiydi. Genelkurmay Başkan Yardımcısı olan Radcliff, bir askerden çok politikacıydı artık. Zirveye giden yol politikadan geçiyordu; Eisenhower bu dersi öğrenmiş, fakat Patton ve Mac Arthur hiçbir zaman anlayamamış ya da umursamamışlardı. En azından, Alex'in tarihten çıkardığı sonuç buydu.

Alex asansörden inip Radcliff'in ofisine yürüdü. Kıyafetleri neredeyse kurumuştu. Radcliff'le ilişkisi her zaman biraz yakın

ve bazen de dostane olmuştu. Alex'in, Pentagon'daki başarısının sırrı her zaman 'kayıt dışı' sohbetlere girmeye hazır olmasıydı, bu da Müşterek Kurmaylar'ın hoşuna gidiyordu. Askeri hiyerarşi Kongre'nin önünde ifade vermekten hiç hoşlanmıyordu. Deneyimli üyeler, komiteye yeni bile atanmış olsalar gerçekten bilgi almak için değil televizyon izleyicisi için soru soruyorlardı. Gerçekten önemli ve alakalı her şey kapalı kapılar ardında tartışılıyor ve gizli bilgi kabul ediliyordu. Müşterek Kurmaylar komitenin açık celselerinin her zaman politik amaçlı olduğunu ve şarlatanlıktan öteye geçmediğinin farkındaydılar. Alex'e göre, politik hazır cevaplıkta yalnızca Colin Powell başarılıydı; gene de Radcliff az farkla ikinci geliyordu. Bu da Alex'in Radcliff'in gerçek tutkusunun ne olduğunu merak etmesine yol açıyordu. Geçen yıllar içinde Radcliff kendisine karşı daha arkadaşça davranmaya başlamış ve bu da Alex'i daha çok huylandırmıştı. Ne var ki, Radcliff'in lehine tarafı, Alex onun yaklaşımını dürüst ve doğrudan buluyordu; 'kayıt dışı' olduğu sürece tabii.

Radcliff'in dış ofisine girdiğinde, göğsünü süsleyen rengârenk bir dizi rozetiyle, gergin görünüşlü erkek bir danışma görevlisi tarafından karşılandı. "Hemen girin senatör, general sizi bekliyor."

Alex içeri girerken Radcliff yüzünde kocaman bir gülümseme ve ellerini uzatarak kapıya doğru koşturmaya başlamıştı bile. Alex'in elini eski bir kuyudan su çeker gibi sıktı. "Nasılsınız senatör? Sizi yeniden görmek ne güzel. İçeri girin lütfen, oturun" dedi geniş deri bir koltuğu işaret ederek. "Kabul etmek zorundayım, aramanıza şaşırdım."

"Nedenmiş o?" diye sordu Alex içtenlikle.

"Şey" dedi Radcliff doğru kelimeleri seçmeye çabalayarak, "devlet adama ayağıyla gelmez."

"Ne?" dedi Alex ima edilmek istenileni anlamayarak.

"Bir tabir yalnızca senatör." Radcliff hemen konuyu ve ses tonunu değiştirdi. "Anladığım kadarıyla, söylentiler doğruysa meşhur alana girmeye hazırlanıyormuşsunuz" dedi Radcliff ihtiyatla. "Ve aramızda kalsın ama bu doğruysa oyum sizindir."

"Bunu söylemeniz büyük incelik general." Alex bunun doğru mu yoksa politik mi olduğunu merak etti ve biraz ondan biraz bundandır diye tahmin yürüttü.

"Öyleyse senatör, sizin için ne yapabilirim?"

"Bu görüşme kesinlikle 'kayıt dışı', o yüzden de bana Alex deyin lütfen."

"Öyleyse siz de bana Chuck deyin" dedi Radcliff keçi sakallı yüzünü bir gülümsemeyle kırıştırarak. Masasını keskin köşelerinden birine oturarak yerleşti.

Alex bunun son derece cesur ve tehlikeli bir hareket olduğunu düşündü. Kendisi en son böyle oturmaya teşebbüs ettiğinde köşeden kaymış ve felaketle sonuçlanmıştı. Hayalarının acısı bir haftada ancak geçmişti. Neticede Radcliff'in kendini bu duruma düşmekten kurtaran özel bir manevra bildiği sonucuna vardı ve bunu öğrenmeye kesinlikle karar verdi.

"Kesinlikle 'kayıt dışı' konuşmalar genelde benim tarzımdır" diye devam etti Radcliff. "Senin için yapabileceğim bir şey varsa, Alex söyle lütfen. Yapılabilecek bir şeyse" diye ayırım yaptı Radcliff, "istediğini olmuş bilebilirsin."

"Bir şey istemeye geldiğimi nereden çıkardın?"

Radcliff senatöre şüpheli bir bakış fırlattı. "Öyle olmasaydı, kesinlikle 'kayıt dışı' bir görüşme için neden buraya gelesin?"

"Aslında bir şey istiyorum. Tavsiyene ihtiyacım var... Yasal ve belki de ahlaki bir tavsiyeye."

Radcliff'in suratı kafasının karışıklığını yansıtacak şekilde buruştu; taviz vermesini gerektirecek olası bir durumdan kaçınmak için ustalıkla yerleştirilmiş bir ifade.

"Bu bakışı tanıyorum Chuck. Artık çok kolay okuyabiliniyor."

"Kelime oyunu yapmıyorsun ya?" Radcliff güvenilmez tüneğinde rahatsız rahatsız kıpırdandı. "Şu anda bir senatörle mi konuşuyorum, yoksa bir başkan adayıyla mı?"

"Karşında birkaç sorusu olan bir adam var Chuck."

Radcliff bir parça rahatladı. "Pekâlâ Alex, sor bakalım."

"Adaylığımı açıklayacağım doğru, fakat başkanlıkla ancak ayda yaşayan bir adam kadar ilgileniyorum."

"Anlamıyorum" dedi Radcliff, tek kaşını kaldırarak.

"Ben de tam anladığımı söyleyemeyeceğim." Alex durakladı ve ardından tekrar konuştu. "Kızımın ölümü hakkındaki dedikoduları duymuşsundur."

Radcliff buna nasıl cevap vereceğini bilemedi ve Alex konuşmasını sürdürünce de cevap vermek zorunda kalmadığı için sevindi.

"Dedikodular doğru. Alicia uyuşturucudan öldü. Kokain ve amfetamin karışımı. Mezuniyet partisinde birisi meyve kokteyline uyuşturucu katmış. Yapan öğrencilerden biri değil, ko-

nuklardan birisiymiş. Önümde iki seçenek vardı; ya suçlunun peşine düşecektim ya da olayı örtbas edecektim. Polis bütün öğrencileri sorguya çekmek zorunda kalacaklarını ve ortalığın adamakıllı karışacağını söyledi ve ben de örtbas etmeyi tercih ettim. Adaylığımı açıkladığımda her şeyi itiraf edeceğim."

Radcliff sessiz kaldı.

"Fakat ziyaretimin nedeni bu değil."

Radcliff'in omzundan bir yük kalkmıştı sanki.

"Dediğim gibi, tavsiyene ihtiyacım var. Senden başka kime güvenebilirim bilmiyorum." Kaşını kaldırma sırası Alex'teydi. "Sana güvenebilir miyim Chuck?"

Radcliff birkaç saniye düşündü. "Konuştuklarımızın hepsi aramızda kalır. Sen her zaman sözüne sadık oldun, bunu hak ediyorsun" dedi kendini yeniden rahatsız hissetmeye başlayarak.

"Varsayımsal konuşalım."

"Pekâlâ" dedi Radcliff, Alex'e dikkatle bakarak.

"Diyelim ki, bir senatör büyük uyuşturucu kartellerinden birisini devirmeyi amaçlayan gizli bir operasyona katılıyor. Bunu da FBI, CIA veya DEA'nın[11] onayı olmadan yapıyor. Karşılaşacağı riskler ne olur?"

"Dinle Alex, lafı dolaştırmayalım. Aramızda kalacak şekilde konuştuğumuza göre varsayımsal konuşmana gerek yok. Nasıl bir işe bulaştığını söyle bana?"

"Çocuklarımızı müptela eden ve öldüren uyuşturucu satışına engel olmaya niyetlendim. Gerçekten durdurmaktan bahsediyorum. Uyuşturucunun yeryüzünden silinmesini istiyorum."

11 Uyuşturucuyla Mücadele Birimi (ç.n.)

"Seni uzun zamandır tanırım Alex, o yüzden sana karşı dürüst olacağım. Acını anlıyorum, fakat uyuşturucu satışı durdurulamaz. Lanet olsun, hızını bile en fazla on dakika kesebiliyoruz."

"Uyuşturucu dünyasını tanıyan bir adamdan yardım alıyorum. Aslında, bu adam yıllardır lobiler aracılığıyla aklanan uyuşturucu parasıyla politik kampanyalara parasal destek sağladığını söylüyor."

"Alex, öncelikle bu adamdan nasıl bir yardım aldığını bilmem lazım. İkinci olarak da, bu soruyu yanlış adama soruyorsun."

"Hiç sanmıyorum. Bana seninle konuşmam söylendi."

"Kim söyledi bunu?"

"Michael Brand."

Radcliff bir anda gerildi ve ardından oturduğu tehlikeli yerden yavaşça kayarak indi ve Alex'e sırtını döndü. Ağır ağır pencereye doğru yürüdü. "Brand hakkında ne biliyorsun?" Bir politikacıya ait dostane ses tonu dört yıldızlı bir generalin güçlü sesine dönüşmüştü.

"Pek fazla değil, en azından bildiklerimin önemli olduğunu hiç sanmıyorum."

Radcliff, Alex'e döndü, yüzü tehditkâr bir ifadeyle buruşmuştu. "Brand çok önemli birisidir" dedi fısıldar gibi bir sesle. "Onu tehlikeye atacak herhangi bir şey yaptıysan, bu beni şahsen ilgilendirir."

"İnan bana Chuck, kimseye hiçbir şey söylemedim. Buraya da Brand istediği için, senin tavsiyene başvurmamı söylediği için geldim."

"Benim tavsiyem Brand'i kendi haline bırakmandır. Nasıl bir işe bulaştığının farkında değilsin."

"Haklısın, değilim. Fakat Brand farkında ve yardımcı olmak istiyor."

"Tanrı aşkına Alex, adam daha yeni oğlunu kaybetti ve intihara kalkıştı. Yarım kalan işini bitirmesine yardım ediyorsun o kadar. İstediğin bu mu senatör?"

Alex, Radcliff'in haklı olup olmadığını merak etti bir an. "Bence başka masum gençlerin başına da aynı şeyin gelmediğinden emin olmak istiyor."

"Hayır. Planladığın her neyse hemen vazgeçmek zorundasın. Brand'i kaybetmeyi göze alamayız."

Birdenbire taşlar yerine oturmaya başlamıştı. "Brand gizli bir görevde. Uyuşturucu birimlerinden biri adına değil, Askeri İstihbarat adına. Senin adına!" Bu gerçek Alex'in suratına bir tokat gibi çarptı.

"Bunların hepsi aramızda kalıyor değil mi?"

"Elbette."

"Brand hakkında pek bir şey bilmediğin anlaşılıyor."

Alex başıyla onayladı.

"Brand on beş sene önce bana geldi. FBI'a, CIA'e ya da DEA'ya güvenmiyordu. Bana neden geldiğini hâlâ bilmiyorum aslında. Ama geldi işte ve ben de buna çok memnunum" dedi Radcliff, gururla değil ama minnettarlıkla. "Birçok büyük uyuşturucu tacirinin yakalanmasından ve muazzam kokain ve eroin teslimatlarının engellenmesinden o mesul. Panama işgali ve Noriega'nın yakalanmasıyla sonuçlanan istihbarat da ondan

geldi. Şu anda dünyanın en büyük uyuşturucu kartelinin kaynağına çok yaklaşmış durumdayız. Tam ortasına dalmamız an meselesi."

Alex'in aklına generali işe alanın aslında Brand olduğu fikri geldi. "Bu Askeri İstihbarat'ın işi değil ki. FBI'ın ya da DEA'nın işi. Neden siz?"

"Çünkü Brand bizimle çalışıyor. Ve onlara yalnızca bilmeleri gerekeni söylüyoruz, fazlasını değil. Brand'i tehlikeye atmaya hiç niyetim yok, özellikle de bunu kendine iş edinen fanatik bir senatör için."

Alex fanatik lafına kırılmıştı. Boyunu aşan işlere kalkışmış olabilirdi ama durmaya hiç niyeti yoktu. "Demek bu yüzden Walter Reed'deydi. Bağlantı sizsiniz."

"Michael Brand özel bir insandır. Bu uğurda çok şey feda etti; en sonunda da oğlunu." Radcliff duygularıyla boğuşurken arkasını döndü.

Fakat sesinin çatallandığı Alex'in dikkatinden kaçmamıştı. "Ona gerçekten değer veriyorsun değil mi?"

"Kendi oğlum gibi" dedi Radcliff hiç düşünmeksizin. "Bizim delikanlılardan, savaş alanındaki askerlerden birisi gibi. Hepsine değer veriyorum."

"Senin de dediğin gibi, Brand'i fazla tanımıyorum, yalnızca hakkındaki söylentiler..."

Radcliff sözünü tamamlamasına izin vermedi. "Hakkındaki söylentiler büyük bir ustalıkla çıkartıldı."

"Ben de onu söyleyecektim, hakkında söylenenlere rağmen onun dürüst ve içten birisi olduğunu anladım."

"Senin bahsettiğin anlamda bir içtenlik onun ölümüne sebep olacaktır, belki de istediği budur." Cümlesini bitirirken sesi alçaldı ve bakışlarını pencereden dışarı çevirdi. Kendini suçlamak istiyordu. Olacakları tahmin edebilseydi... Bir ihtimal...

Alex onun düşüncelerini kesti. "General, Michael'la Walter Reed'de uzunca bir zaman geçirdim. Kendini oğlunun ölümünden sorumlu tutuyor. Bir şeyler yapmak zorunda, değilse bu suçluluk duygusu onu öldürecek."

"Elbette bir şeyler yapmak istiyor." Fakat bu şekilde olmaz. Amatörlerle değil... Üzgünüm senatör."

"Özür dilemenize gerek yok. Doğru söylüyorsun. Ben gerçekten de bir amatörüm. Ama bir yandan da cazip bir yem de olabilirim. Anlamıyor musun Chuck, Brand bir şeyler yapmak zorunda."

"Zaten yapıyor ve çok da işe yarıyor."

"Sormak zorundayım Chuck" dedi Alex hiç de istemeden, fakat Radcliff'in vereceği tepkiyi görmek zorunda olduğunu bilerek. "Brand'i kendi planlarına ve hırslarına hizmet etmesi için kullanmadığına emin misin?"

Radcliff'in bir silahı olsa Alex'i vururdu. Öfkesinin yatışması ve bakışlarını tekrar Alex'e çevirebilmesi için birkaç dakika geçmesi gerekti. Başını ağır ağır sağa sola salladı. "Bu soruyu herkesten beklerdim de senden beklemezdim. Farkındasınızdır senatör, ben de size aynı soruyu sorabilirim. Başkanlığa adaylığınızı koydunuz."

"Haklısın. İkimiz de politikacıyız."

"Beni dinle, lafı dolandırmanın anlamı yok. Sen neyin peşindesin?"

"Gerçekten bilmiyorum. Senin bana söyleyebileceğini umuyordum, beni buraya seninle konuşmaya Michael'ın gönderdiği düşünülürse."

"Michael'la ikiniz ne konuştunuz?"

"Planın aslı şu: Michael benim kampanyayı uyuşturucu parasıyla destekleyecek. İstediği beş milyonu hazırladıklarını söylüyor. Cazip bir yem olduğumu söylemiştim. Her halükarda kazanacakları bir konumda olduklarını sanıyorlar."

"Bu ne işe yarayacak peki, kariyerini mahvetmek dışında yani?"

"Kariyerim umurumda değil. Tek amacım Kolombiyalı uyuşturucu kartellerinin sonunu getirmek. Adamların usulsüz kampanya bağışları, rüşvet, şantaj, yolsuzluk ve aklınıza gelebilecek her türlü suçla suçlanmalarını sağlayabilirim."

"Hatta cinayet bile, Michael'ın cinayeti."

"Onu bu işe ben zorlamıyorum. Üstelik sizin kadar ben de başına bir şey gelmesini istemiyorum. Ayrıca birilerinin ne yaptığını bilmesini de istedim, böylece olay patlak verdiğinde en azından birileri gerçeği biliyor olacak."

"Benim gibi birileri mi demek istiyorsun."

"Brand güvenilir birisi olduğunuzu söyledi, ona katılmasam burada olmazdım."

"FBI, CIA ya da DEA'ya güvenmedin mi?"

"Michael güvenmiyor."

"Marian veya Walter senin ne yaptığını biliyorlar mı?"

"Hayır."

"Güzel. Böyle de kalsın." Radcliff, Alex'in yanına geldi. "Umarım sen ne yaptığını biliyorsundur."

"Bilmiyorum. Bu yüzden yardıma ihtiyacım var."

Radcliff kelleşmeye yüz tutan kafasını kaşıdı. "Seni vazgeçirmem mümkün değil herhalde? Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Michael'la konuşup sana haber veririm. Yanlış anlama, hiçbir şeye söz vermiyorum."

"Bilgin olsun, adaylığımı önümüzdeki hafta açıklıyorum."

"Evet, bilgin olsun diye söylüyorum, aptalca bir şeye kalkışma."

"Ne gibi?" dedi Alex küçümseyici ifadeyi duymazdan gelerek.

"Mesela ben Michael'la konuşana kadar bekle, olur mu?"

"Adaylığımı açıklayacağım sadece. Başka planımız yok. Michael'ın ağzı çok sıkı."

"Adamı suçlayabilir misin?"

"Senle konuştuktan sonra hayır."

"Bu uyuşturucu tacirleri tilki gibidir. Aklına hayaline gelmeyecek yerlerde politik destekleri var" dedi Radcliff. "Michael'ın bir planı olduğuna eminim. Neden seni gönderdiğini artık anlıyorum. Bizzat gelse, bu işe karışmamasını emrederdim."

"Ona bu kadar borçluyken vazgeçmesini emredebilir misin?"

"Maalesef edemem. Keşke edebilseydim, ama çok inatçı ve ayrıca çok da zeki. Fakat bu sefer, kendi zekâsına kurban gitmiş olabilir.

Alex saatine baktı. "Personel toplantım var."

"Geldiğin için teşekkür ederim diyebilseydim keşke, fakat kucağıma bir bomba bırakıp gidiyorsun."

"Anlıyorum. Üzgünüm diyebilseydim keşke" dedi Alex içtenlikle ve kapıya yöneldi. "Ah, bu arada Doktor Raymond, 'Ratzo'ya selam söylememi istedi."

Radcliff'in yüzü kıpkırmızı oldu. "Bunu başkasına tekrarlarsan oyumu asla sana vermem" dedi utanmış bir gülümsemeyle.

BÖLÜM 10

BASIN KONFERANSI

"Her şey hazır mı Walter? Basın konferansı, bildiriler filan?" diye sordu Alex deliler gibi kâğıtları karıştırırken.

"Rahat ol, her şey kontrol altında, senin dışında Alex. Umarım ne yaptığını biliyorsundur?"

"Şüphen varsa bu işe dâhil olmayı istemiyorsan anlarım."

"Marian'ın şüpheleri var, herkesin birtakım şüpheleri var: Senin dışında herkesin. Alex sana karşı her zaman dürüst oldum, bunu sen de biliyorsun. Dinle, vazgeçtiğim filan yok. Sonuna kadar yanındayım; artık orası her neresiyse" dedi Walter gözlerini devirerek.

"Özür dilerim Walter. Çok gerginim, bu basın konferansı iyi geçmek zorunda. Desteğine ihtiyacım var." Alex odanın ortasında dikildi, acınacak haldeydi.

Walter, Alex'in yanına yürüdü ve tek kolunu omzuna doladı. "Patron, seninle ve yapmaya çalıştığın şeyle gurur duyuyorum. Kötümserin tekiyim, sen de biliyorsun. Söylenip dursam da, sen istediğin sürece yanındayım. Ve bunun kısa sürmeyeceğini de umuyorum."

"Teşekkürler Walter." O sırada aklına geldi. "Marian nerede?"

"Basın konferansı için medyayı hazırlıyor ve cevaplanamaz soruya bir cevap bulmaya çalışıyor."

"Neymiş o?"

"Ne demeye adaylığını koydun?" dedi kolunu çekerek.

"Şey, bu işe halledebilecek birisi varsa o da Marian'dır" dedi Alex güvenerek.

"Sana tam destek veriyor Alex. Bu kargaşada kaybolup gitmesine izin verme, ne demek istediğimi anlıyorsundur."

"Anlıyorum. Hatırlattığın için teşekkür ederim" dedi eski dostuna sevecenlikle bakarken. Alex derin bir nefes aldı, "Hadi bakalım, haklarından gelelim şunların." Alex göğüs kafesini şişirip bütün cesaretini toplamaya çalıştı.

•••

Senato binasındaki ufak yeşil oda, haberciler, politik analizciler, kameramanlar ve birkaç tane de ciddi Senatör ve Kongre üyesiyle tıka basa doluydu. Hepsi de Alex'in bu ani kararı karşısında şaşkına dönmüşlerdi.

Alex odaya ufak platform tarafındaki yan kapıdan girdi ve dosdoğru onlarca mikrofonla dolu kürsüye yürüdü. Alex durup bakışlarını kalabalığa çevirdi ve yerlerine yerleşip susmalarını bekledi. Nihayet, odanın içindeki gürleme Alex'in karşılarında dikildiğini fark ettiklerinde aniden sustu. Başlamadan önce Alex platformun yanında, kapıya yakın bir yerde yüzlerinde üstünkörü bir gülümsemeyle duran Marian'a ve Walter'a baktı.

"İlk olarak, geldiğiniz için hepinize teşekkür etmek istiyorum. Başkanlığa aday olma kararım, sizin kadar benim için de sürpriz oldu." Alex derin bir nefes daha aldı. "Hayatta bazı şey-

lere harekete geçilmeden ulaşılmıyor. Bunu açıklamak için bir itirafta bulunmak ve özür dilemek istiyorum. Geçen sene kızımız Alicia'yı çok trajik bir şekilde kaybettik. Resmi açıklama, kızımla birkaç arkadaşının katıldıkları mezuniyet partisinden dönerken bir araba kazasında öldükleri şeklindeydi. Gerçekteyse, birisi meyve kokteylinin içine ölümcül dozda kokain ve amfetamin karıştırmıştı. Kızım ve birkaç arkadaşı hayatını kaybettiler. Gene de, üstüne basarak söylemek zorundayım kokteyle uyuşturucu katılması ne kızımın ne de arkadaşlarının işiydi. O gece olanları örtbas ettiğimi itiraf ediyorum. Bunun kızımın ve arkadaşlarının itibarını yerle bir edeceğine inanıyordum. Yanılmışım. Gerçeğin dile getirilmesi gerekiyor. Diğer ebeveynlerden ve çocuğunu uyuşturucu yüzünden kaybeden tüm anne babalardan özür diliyorum. Çocukları gelecekteki alıcılar olarak hedef alan uyuşturucu satıcıları ve dünya çapındaki dağıtıcıları akla hayale gelebilecek en şeytanca şeyi yapıyorlar. Çocuklarımızı elimizden alıp bizi acısıyla baş başa bırakıyorlar. Birçoğunuz, belki de kızımızı kaybetmemiş olsaydık burada karşınızda olmayacağımı iddia edebilirsiniz. Maalesef bunda doğruluk payı olabilir. Gene de, karşınızda duran bu baba, bu konuda bir şeyler yapmaya kararlı. Kısacası başkanlığa adaylığımı koyuyorum, çünkü Amerika'da ve tüm dünyadaki anne babaların, hükümetlerin çocuklarımızın canını alan ya da en azından hayatlarını mahveden uyuşturucu tacirlerini durdurmaktaki yetersizliğine öfkeli olduklarına inanıyorum. Amerikan halkına, ülkemizin bütün kaynaklarını Amerika'daki uyuşturucu satışının kökünü kazımakta kullanacağıma ant içiyorum. Ve dünya çapında, müt-

tefiklerimizin desteklerini de." Alex durakladı. "Artık uyuşturuculara ve ölümlere dur diyeceğiz. Tolerans göstermeyeceğiz ve mazeret uydurmayacağız. Bu kötülüğü tamamen ve sonsuza dek ortadan kaldırmanın vakti geldi." Alex durdu. Kaşlarının üstünde ter damlacıkları birikmişti. "Birkaç soruya cevap verebilirim, eminim soracak çok şeyiniz vardır."

Dinleyicilerin arasında yüksek sesli mırıldanmalar dolaştı, aynı anda bir sürü kişi fark edilmek için elini sallamaya başlamışlardı. Alex ilk sırada oturan ve konuşmaya boyunca durmadan not tutan bir haberciye işaret etti: "Robert."

"Amerika'daki bütün ebeveynlerin bu yorumlarınızı takdirle karşılayacağına eminim senatör, fakat ilgilenmeyi düşündüğünüz başka mesele yok mu? Ülke işsizlikten toplumun birçok biriminin yaşam standartlarından fedakârlık etmesini gerektiren büyük bütçe kesintilerine kadar bir sürü başka sosyal ve ekonomik sorunla çalkalanıyor."

"Sorun için teşekkür ederim, aynı kaygıları ben de taşıyorum. Gelecek haftalarda, uyuşturucuyla senin bahsettiğin ve ülkenin başına bela olan bütün sorunlar, özellikle de suç yüzdesi arasındaki ilişkiyi gösteren bir bildiri yayınlayacağım. Ulus olarak sahip olduğumuz para; eğitim, sosyal programlar ve değişen ekonomi nedeniyle yerlerinden olan Amerikalılar için alternatif eğitim gibi alanlarda kullanabilecekken uyuşturuculara sarf ediliyor. Neredeyse tamamen uyuşturucuyla bağlantılı olan suçla mücadeleye ayırdığımız parayla bile bütçeyi dengeleyebiliriz."

Alex kolları ve bacaklarıyla havaya sıçrayıp duran bir kadını işaret etti.

"Senatör, kampanyanıza nasıl parasal destek bulmayı amaçlıyorsunuz?"

"Eski usulle, damlaya damlaya göl olur."

Kadın kaşlarını çatıp yerine oturdu. Manşetlere geçecek bir cevap alamadığı anlaşılıyordu.

Bir diğer soru da CNN muhabirinden geldi. "Silahlı Hizmetler Komitesi'nin başkanı ve belki de geleceğin başkanı olarak uyuşturucuya karşı açılan bu savaşta orduyu kullanmayı düşünüyor musunuz?"

"Şu kadarını söyleyeyim, 'yalnızca hayır demek' yeterli olmayacaktır. Okullarda eğitimi denedik; gençlerimizi uyuşturucu almamaları için korkutmayı ve kandırmayı denedik. Uyuşturucuyu kaynağında kurutmak zorundayız. Amerikan ordusunu kullanıp kullanmamak konusuna gelince, karar vermek için erken olduğunu düşünüyorum. Bence Amerika'daki uyuşturucu satışını durdurmaya yetecek DEA birimimiz var. Gene de, bunu yapmak bir numaralı önceliğimiz olmalı."

Alex ayağa kalkıp 'Senatör Artemis' diye bağırmak için yana çıkan bir adamı seçti.

"Senatör, yeniden seçilmek için adaylığınızı koyduğunuzda rakipleriniz itiraf ettiğiniz şeyi ifşa etmeyecekler miydi zaten? Dahası, yaptığınız şey için ceza alacağınızı düşünüyor musunuz?"

"Yaptığım şeyle ilgili olarak, insan bazen iyi niyetle yanlış neticeler alabiliyor. İlk sorunuza gelince, bence bunu kendi kaynaklarınıza sormalısınız. İkinci kısımla ilgili olarak, hükümet birimlerinden herhangi birisi hakkımda dava açacak olursa doğa-

cak sonuçları kabul etmekten başka çarem yok." Alex yeniden dinleyicilere döndü. "Birkaç soruya daha cevap verebilirim."

Ekose ceketli bir adam sordu: "Roma'daki yaklaşan NATO toplantısı uluslararası ilişkilerimize yön verebilir. NATO ittifakının dağılmasından yana mısınız?"

"Bu konuda bir karar vermedim. Uluslararası ilişkilerimizdeki değişikliğe gelince, son kontrol ettiğimde başkan hâlâ görev başındaydı. Bence bu soruyu ona sormalısınız."

"Kısa bir soru daha. Başkanın son seçim dönemi olduğunu biliyoruz, kendi partinizden kimi rakip olarak görüyorsunuz?"

"Adaylığını koymaya karar veren herkesi" dedi Alex. "Pekâlâ, son bir soru."

"Peki ya alkol ne olacak senatör? Gençler arasında alkol kullanımı artıyor ve kampanyanız başarıya ulaştığı takdirde, bu daha çok gencin alkolü tercih etmesine neden olamayacak mı? Alkolde sonuçta bir çeşit uyuşturucu değil mi?"

"Sorunları teker teker ele almakta fayda var. Her şeyi aynı anda çözemeyiz, ama ulusal politikada öncelikli hale getirirsek, uyuşturucu trafiğini durdurabiliriz." Alex bir el hareketiyle, ulusal televizyona çıkmak için yaygara koparan diğer muhabirleri geri çevirdi.

"Gelecekte sorularınız için birçok başka fırsat geçecek elinize, fakat son bir şey söyleyerek bağlamak istiyorum: Sosyal, politik ve ekonomik alanda çözülecek sorunlar; ihtilaflı meseleler her zaman olacaktır. Ve bence geleceğin anahtarı gençlerimizin elinde. Onlara nasıl bir dünya bırakmayı amaçlıyoruz? Zihinlerini uyuşturan, ruhlarına işkence eden ve eninde sonunda ha-

yatlarına mal olan uyuşturucularla dolu bir dünya mı? Hiç sanmıyorum. Çocuklarımız için istediğimiz geleceğin bu olduğuna inanmıyorum. Uyuşturucudan on binlerce gencimiz ölüyor. Uyuşturucu sorunu dini, ahlaki ve sosyal ekonomik statüleri dinlemiyor. Bu kötülük karşısında hiçbirimiz muaf değiliz ve benim niyetim onu durdurmak! Geldiğiniz için teşekkür ederim" dedi Alex ve hızlı adımlarla Marian'la Walter'ın durdukları yere yöneldi; üçü birlikte arkalarında koro halinde yankılanan basmakalıp soruları geride bırakarak odadan çıktılar. Hiç konuşmadan uzun koridordan yürüyerek Alex'in odasına yöneldiler. "İkiniz de cenazeden çıkmış gibisiniz" dedi Alex, suskunlukları yüzünden hayal kırıklığına uğramış halde.

Marian konuşmadan önce uzun bir dakika geçti. "İstediğini elde etmenin daha iyi bir yolu yok mu?" diye sordu kederli bir tavırla.

"Basın konferansının kötü geçtiğini mi söylemek istiyorsun?"

"Basın konferansından bahsetmiyorum; senden, şu Brand denen adamdan ve kafana taktığın fikirden bahsediyorum."

"Görevim Marian" diye düzeltti Alex.

"Şey, benim görevim değil ama. Elbette uyuşturucuların kökünün kazındığını görmeyi ben de isterim ve bu yolda elimden geleni ardıma koymayacağım; gene de başka bir yolu olmalı."

"Başkan karısı olduğunda, yaptıklarının ya da söylediklerinin bir fark yaratacağına inanmıyor musun?" diye sordu Alex, Marian'ı biraz neşelendirmeye çalışarak. Fakat bu her şeyi yalnızca daha kötü yapmıştı. Bunca yıl sonra karısını hâlâ çözememişti.

"Hiç komik değil Alex. Ben başkan karısı olmak istemiyorum. Sen de başkan olmak istemiyorsun, kendin söyledin. Durumda bana bahsetmediğin bir değişiklik mi oldu?" diye sordu öfkeli bir tonla.

"Hayır. Fakat bu foruma ihtiyacım var. Sancağı birinin taşıması gerekiyor."

"Sen de bu işe aday oldun, öyle mi?" dedi Marian dalga geçercesine.

"Papa Francis aday seçti" diye parladı Alex.

"Papa Francis mi?" dedi Marian hayret içerisinde. Duyduklarına inanma sınırını çoktan geçmişti.

"Evet, çocuklarımızı köleleştirilmekten ve uyuşturucular tarafından öldürülmekten kurtarma görevini verdi bana."

"Bunu sana Peder Salvi mi söyledi?"

"Biraz daha ayrıntılı bir şekilde, evet."

"Papa Francis'e bu görevi kim vermiş peki? Ve o da neden seni seçmiş?"

"Tanrı tarafından görevlendirildiğini düşünüyorum. Neden beni seçtiğiniyse bilmiyorum. Fakat NATO konferansından sonra buluştuğumuzda kendisine soracağım ilk soru bu olacak."

Marian başını iki yana sallamakla yetindi. "Ben lavaboya gidiyorum. Sizinle ofiste buluşurum." Marian tuvaletlere giden koridora saptı.

"Gerçekten de bu kadar aptalca mı geliyor kulağa?" diye sordu Alex, Walter'a.

"Patron, hepimiz özellikle de Marian biraz şaşırmış durumda. Bu sefer biraz değişik de olsa, gene aklını kaçırdığını düşünüyor olabilir."

"Sen de mi öyle düşünüyorsun Walter?"

"Her şey çok hızlı olup bitti, alışmamız biraz zaman alacak o kadar" dedi Walter, seçtiği kelimeleri yumuşatmaya çalışarak.

Birkaç dakika sonra "Basın konferansı nasıl gitti sence?" diye sordu Alex.

"Daha kötüsü de olabilirdi."

"İyi mi demek oluyor bu şimdi?"

"Şey, yarın gazeteler çıktığında anlarız."

***

Washington Post Gazetesi'ndeki başlık şöyleydi:

"SENATÖR ARTEMİS, EN OLMAYACAK ADAY, BAŞKAN OLMAK İÇİN KENDİNE İMKÂNSIZ BİR GÖREV SEÇTİ."

Washington Times Gazetesi'nin editör köşesinde Bill West şöyle yazmıştı:

Senatör Alexander Artemis, Silahlı Hizmetler Komitesi'nin başkanı, uyuşturucunun ve uyuşturucu satıcılarının kökünü kazımaya söz verdi. Yirmi beş senenizi bu çevrede geçirirseniz sanırım her türlüsüyle karşılaşıyorsunuz. Aylardır Senatör Artemis'in, hadi şöyle diyelim garip davrandığı yönünde dedikodular dolaşmaktaydı ve dün bu dedikodular doğrulandı.

Artemis'e karşı kendi kampanyasını yürüten önde gelen bir kongre üyesinin kendi kelimeleriyle "Yeniden senatör seçil-

meye çalışsa çok eğlenceli olacak." Bir başka muhalefet partisi sözcüsüyse, 'kayıt dışı' yaptığı açıklamada, "Uyuşturucunun önemli bir mesele olduğu şüphesiz, ama senatörün tarzı başkan olmaya niyetli bir adamdan çok yel değirmenine saldıran Don Kişot'unkine benziyor" dedi.

Gene de, olumlu bir bakışa göre Dışişleri Bakanı Seward, Alaska'yı satın aldığında "Seward'ın Aptallığı" denilmişti; belki de Senatör Artemis tarihe, "Büyük Alexander, Uyuşturucu Savaşlarının Fatihi" olarak geçecektir.

Bu yalnızca benim görüşüm tabii ve yanılıyor olabilirim.

BÖLÜM 11

GEORGETOWN

Çoğunlukla öylesine takılmak isteyen üniversite öğrencilerine ya da rol modeli gibi değil de yaramaz çocuklar gibi davranmak isteyen birkaç profesöre, yağlı hamburger ve bira servisi yapan ufak salaş takılma yeri, Michael Brand ve General Radcliff'in kullandıkları birçok buluşma yerinden yalnızca bir tanesiydi.

Radcliff yarısı parçalanmış deri bir bar taburesinde oturuyordu ve yarı beline kadar bara dayanmıştı. Üzerinde kot gömlek ve bej işçi tulumu vardı ve taktığı oldukça gerçekçi kır sakal ve Washington Redskin kepiyle kılık değiştirmişti.

Brand mekâna girdi ve talaş kaplı zeminde dolandı; yüksek sesle konuşan yarı sarhoş öğrencilerle sanki kahve falı bakarmışçasına bir bardak biranın üstüne eğilmiş Radcliff'in arasına sıkışarak oturdu. Radcliff'i görmemiş gibi yapan Brand barmene seslenip bir bira istedi. Pis sakallı barmen yan tarafından köpüğü süzülen bira bardağını pat diye bara bıraktı.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" dedi Radcliff yalnızca Brand'in duyabileceği bir sesle genizden konuşarak.

"Bira içiyorum" dedi Brand dalga geçercesine.

"Korkağın tekisin, biliyorsun değil mi? Karşıma şahsen çıkma yürekliliğini bile gösteremedin. Artemis'i göndermen mi gerekiyordu, şimdi de bütün politika çevresi bu adamla dalga geçiyor."

"Artemis, mesajını gayet iyi ifade etti. Büyük gazetelerin haricinde bir şey okumaz mısın sen?"

Radcliff tereddüt etti ve ardından "Hayır" diye cevap verdi.

"Pekâlâ, şöyle anlatmayı deneyeyim. Seçimler yarın yapılsa Artemis mutlaka kazanırdı."

"Sen de en az onun kadar delirmişsin."

"Ve sen de kafanı herkesle birlikte politika çevresinin kumuna gömmüşsün. Amerika büyük bir ülke Ratzo" dedi Brand.

Radcliff bu ismi duyunca yüzünü buruşturduysa da, bir şey söylemedi.

"İnsanlar uyuşturucu ve uyuşturucu satıcılarının çocuklarının kanına girmesinden ölümüne korkuyorlar. Amerika'nın iç bölgeleri, çetecilerin bölgelerini korurlarken çıkan şiddet olaylarından dehşet duyuyor. Kokain satıcıları köşe başlarında torbacılık yaparken, polis yalnızca izlemekle yetiniyor. Amerika'nın geri kalanıysa sıranın kendi mahallelerine gelmesini korkuyla bekliyor. Evet, gerçek dünya hakkında bir şeyler okumaya başlasan iyi edersin. Alex büyük sinirlerden birine dokundu. Ve bu geri zekâlı politik analistler benim işimi yalnızca kolaylaştırdıklarının farkında değiller."

"Tatlı dilinle gerçekten de her yılanı deliğinden çıkarabileceğini sanıyorsun değil mi?" dedi Radcliff. Ratzo darbesi yüzünden kırılmıştı, fakat başını birasının üstünden ayırmadı. "Söyle bakalım, bu kendinden emin görünüşünün altında neler olup bitiyor? Neler planlıyorsun?"

"Şu an için yalnızca doğaçlama yapıyorum" dedi Brand ve elini bar tezgâhının altına daldırıp Radcliff'in baldırını yakaladı. "Fakat yanlış anlama olmasın, Artemis'in üstlendiği görev

benim de görevim sayılır. Bu her zaman böyle oldu, sen de biliyorsun." Brand, Radcliff'in bacağını bıraktı. "Alex bana altın bir fırsat sundu, kaldı ki severim o adamı."

"Bu işin peşini bırakmazsan kendini öldürteceksin" dedi Radcliff sıkılı dişlerinin arasından.

"Öldürseler ne olur? İki hafta önce ölüden bir farkım mı vardı? O yüzden bana nutuk çekme."

"Peki, peki, ama bir planın varsa, beni de dâhil etsen iyi edersin."

"Bir plan yapacağım ve içinde sen de olacaksın. Benle çalıştığın bunca yıl içinde hiçbir şey öğrenemedin mi?"

"Evet, saçlarımın neden döküldüğünü biliyorum artık. Eee, bir sonraki adım nedir peki?"

"Alex, Roma'ya gidiyor, NATO konferansından sonra Papa Francis'le buluşacak. Anlaşılan, Papa Alex'e elinden gelen her türlü yardımı yapacağına söz vermiş."

"Alex'in Papa'yı kendisi için çalışmaya ikna ettiğini mi söylemek istiyorsun?" diye sordu Radcliff inanamayarak.

"Hayır, anladığım kadarıyla Papa, Alex'i kendisi için çalışmaya ikna etmiş."

"Nedir bu, yüksek kürsüde yeni bir numara mı?" diye sordu alay edercesine.

Sarhoş bir üniversite öğrencisi dirseğiyle kendine yer açıp Radcliff'le Brand'in arasına girdi ve barmene seslenerek bira istedi. Brand bar tezgahının altından uzanıp üniversite öğrencisinin hayalarını yakaladı ve sıkıştırdı. Acı etkisini gösterirken delikanlının gözleri devrildi ve Brand kulağına fısıldadı. "Gidip bir garson bul."

Bran elini gevşetirken üniversite öğrencisi de yavaşça geri çekildi. Brand çabucak ayılan öğrenciye gülümserken "Bu akşam iyi eğlen ve ev ödevini yapmayı da unutma" dedi.

Delikanlı erkekliğine bir zarar gelmediği için haline şükrederek uzaklaştı.

"Hâlâ kendini çok belalı bir tip sanıyorsun değil mi?"

"Çocuğu çöplükten çıkarabilirsin, ama çöplüğü çocuktan çıkaramazsın."

"Garip. Sana engel olamam, o yüzden senin yanında yer almaktan başka seçeneğim yok. Neye ihtiyaç duyacağını sanıyorsun?" Radcliff tartışmaya girmeyecek kadar iyi tanıyordu Brand'i, bu onu yalnızca daha da inatçı yapacaktı.

"Bir mucizeye... Ama bunun haricinde neye ihtiyacım olduğunu henüz ben de bilmiyorum. Alex Roma'dan döndüğünde birlikte bir plan yaparız."

"Toplantıya ben de katılabilir miyim?"

Brand ilk kez olarak dönüp Radcliff'e baktı. "Dalga mı geçiyorsun?"

"Ben de işin içinde olmak istiyorum."

"Olacaksın. Ama biliyorsun, hiçbir şekilde seninle birlikte görülemem."

"Bu iş hiç hoşuma gitmiyor Michael. İçimde çok kötü bir his var."

"Bu tür konularda benim içimde her zaman kötü bir his oluyor. O yüzden hâlâ hayattayım."

Radcliff başını ve gözlerini yerden kaldırmadan bar taburesinden kayarak indi ve ellerini cebine sokup kalabalığın arasına karıştı.

BÖLÜM 12

İTALYA, ROMA

NATO görüşmelerinin ilk turu Alex'in beklediği gibi geçmişti: İçten içe duyulan güvensizlik ve endişeyle dile getirilen bir dayanışma. Toplantı, NATO'nun karşı karşıya olduğu pek çok meselenin ciddi şekilde tartışılmasından ziyade halkla ilişkiler amaçlıydı. Gerçek tartışmalar, yılın ilerleyen zamanlarında Doğu Bloku ülkeleri NATO'ya girebilmek için baskıya başladıklarında ve Rusya bir Ortaklık İttifakı'ndan yana oyunu kullanarak buna şiddetle karşı çıktığında açılacaktı. Yeni bir Rus ihtilali söylentileri ufukta kara bulutlar gibi toplanıyordu. Eski KGB ve Rus halkına karşı hoşnutsuz duygular besleyen ordu, Stalin tarzı bir katliama daha sebep olabilirdi.

İkinci tur ve görüşmelerin sonu tam da Alex'in beklediği gibi sonuçlandı: Bir sürü tokalaşma, sahte gülümseme, sahneye konulan fotoğraf fırsatları ve çok taraflı barış için basmakalıp vaatler.

Tek muhalif görüş İngiltere delegesinden geldi. "Kendi çıkarlarımızı her zaman koruyacağız." Fransız gazeteleri bunu, İngiltere'nin her zamanki Anti-Avrupa tavrına bağladılar. "Bütün faydalardan yararlanmaya hazırlar, ama Avrupalı komşularıyla en ufak bir iş birliğine bile yanaşmıyorlar."

***

Walter Baker, Senatör Artemis'in odasının kapısını açtı. "Merhaba Bay Baker" dedi Peder Salvi.

"İçeri girin" dedi Walter yüz ifadesi hiç değişmeksizin, ama beden dili çok şey anlatıyordu.

Antonio içeri girdiyse de Baker'ın heybetli figürü, orada olmasını onaylamadığını açıkça belli etmişken ne beklemesi gerektiğinden emin değildi.

Alex ceketini giyerek ve beyaz gömleğinin manşetlerini çekiştirerek yatak odalarından birinden çıktı ve Antonio'yu gördü. "Ah peder, erken gelmişsiniz. Sizi tekrar görmek ne güzel" dedi gülümseyerek.

"Trafik tahminimden açıktı."

"Ben hazırım peder" dedi Alex, heyecanlı heyecanlı.

Walter soğuk tavrını korudu ve tek kelime etmedi.

"Ne zaman döneceğimi bilmiyorum" dedi Alex, Walter'a. "İngiltere Savunma Bakanı'yla ilgilenin. Bakalım kullandığı konuşma sanatını biraz hafifletmeye ikna edebilecek misiniz?"

"Tabii" diye cevap verdi Walter. "Acele etmeyin senatör, uçağımız gece yarısından önce kalkmayacak" dedi hafif bir alaycılıkla ve bir kâğıt öbeğini karıştırdı.

Alex'le Antonio koridordan asansörlere doğru yürürlerken, Antonio "Bay Baker yaptığınız şeyi onaylamıyor" dedi.

"Henüz ne düşüneceğine karar veremedi diyelim. Fakat ikna olacaktır, sadık ve iyi bir dosttur kendisi."

"Arkadaşlık ve sadakat bir insanın diğerine verebileceği en güzel iki hediyedir."

Alex, Antonio'nun bu söylediklerini birkaç saniye düşündü

ve "Aynı zamanda koruması en zor şeyler, özellikle de arkadaşınız farklı ve aşırı şekilde davranıyorsa" dedi.

Antonio anladığını gösterircesine başıyla onayladı.

•••

Vatikan'a vardıklarında, İsviçreli muhafızlar onları çabucak Papa'nın özel asansörüne götürdüler. "Biraz gergin hissediyorum" diye itiraf etti Alex. "Papa'yla daha önce hiç karşılaşmamıştık."

"O da sizin benim gibi bir insan yalnızca senatör. Çok özel bir insan, ama gene de yalnızca bir insan. Ayrıca Amerikalı, iyi anlaşacağınızı tahmin ediyorum."

Alex, Antonio'nun söylediklerine şaşırmıştı. "Papalara çok büyük saygı duyulduğunu sanıyordum. İstisnai ruhsal özelliklere sahip bir insan değil mi sonuçta?"

"Öyle senatör. Fakat bu gece onun insan yönüyle tanışacaksınız."

"Beni mazur görün, ama bu bir şekilde saygısızlık gibi geliyor bana."

"Bana da öyle, fakat bunu size iletmem Papa Francis'in arzusuydu."

•••

Kapı aralığında duran Papa iki adamın yaklaşmasını izledi. Francis senatörü karşılamak üzere elini uzatmıştı ki Alex,

Papa'nın elini yakalayarak orada olmayan yüzüğü öpmek üzere tek dizi üstüne çöktü. Alex'in bu beklenmedik hareketiyle gafil avlanan Francis kendini topladı ve senatörü omuzlarından tutarak ayağa kaldırdı. "Ortak bir yolculuğa çıkan dostlar buluştuğunda Papalık Yüzüğü'nü takmıyorum. Fakat yapmak istediğiniz şeyi takdir ediyorum." Yüzüğü takmama nedeni bu değildi.

Alex düşünmeden yaptığı bu harekete ve boğazına oturan yumruya kendisi de şaşırmıştı. "Papa Hazretleri" dedi Alex ayağa kalkarken; bir parça utanmıştı. "Makamınıza olan saygımı göstermek istedim yalnızca."

"Bizler Tanrı'nın arzusunu yerine getirmeye çalışan insanlarız yalnızca."

"Hiçbir zaman düzenli kiliseye giden birisi olmadım, o yüzden davranışlarım yersiz kaçarsa beni bağışlayın lütfen."

Francis içtenlikle gülümsedi. "Bütün hayatım boyunca kiliseye gittim ve birçokları benim davranışlarımı da yersiz buluyor."

Alex, Papa'nın bu cevabını nasıl yorumlamak gerektiğini bilememişti.

"İçeri girelim, konuşacak çok şeyimiz var" dedi Francis yolu göstererek.

"Antonio'nun söylediğine göre bu görevi üstlenmeyi kabul etmişsiniz."

"Bütün kalbimle Papa Hazretleri."

"Bana Francis diye hitap edin lütfen. Aziz Francis bir görev üstlenen sıradan bir insandı. Onun açtığı yoldan ilerlemek için elimden geleni yapıyorum."

"Özür dilerim, Aziz Francis'i bildiğimi söyleyemeyeceğim" dedi Alex cahilliğinden utanarak.

"Önemli değil. Hayatta hepimiz birilerinin açtığı yoldan ilerliyoruz. Bir senatör olarak siz de önünüzde ilerleyenlerin ayak izlerini takip ediyorsunuzdur."

Alex başıyla onayladı, aşikâr gerçeği anlıyor ama Papa'nın ne ima etmek istediğini anlayamıyordu. "İtiraf etmek zorundayım Francis" dedi Alex, Papa'ya gayri resmi hitap etmek için kendini zorlayarak, "Sizinle tanışacağım için çok gergindim. Politikaya bildiğim bir konu, fakat bu görev..." Alex uygun kelimeleri bulamıyordu.

"Sizin deyişinizle, bu görev politik görevlerinizden farklı değil. Bir taahhütte bulunuruz, sonra da elimizden geldiğince ona sadık kalmaya çalışırız. Tek farkı, bu olayda beklenmedik bir desteğimizin olması."

Antonio gerildi ve bir anda her tarafı buz gibi terle kaplandı. Bu, Alex'in hayatı boyunca duyduğu en gizli kapaklı cevaptı. "Özür dilerim anlayamadım."

"Anlayacaksınız" dedi Francis ve ardından Antonio'ya döndü. "Antonio, dostumuza kilise şarabından bir bardak ikram etmeyecek miyiz?"

"Kilise şarabı mı Papa Hazretleri?" dedi Antonio, bu teklif karşısında şaşkına dönmüş bir tavırla. Kilise şarabı yalnızca aşai rabbani ayinlerinde[12] kullanılırdı.

"Şu ortama uygun kaçıyor sanırım, sence de öyle değil mi Antonio?"

12 Ekmek-şarap ayini olarak da bilinen ayin (ç.n.)

Alex'in kafası iyice karışmıştı.

Antonio bir saniye düşündü. "Doğru söylüyorsunuz, Papa Hazretleri." Antonio antika dolaba doğru yürüdü, kristal bir sürahi çıkardı ve iki kadeh şarap doldurup gümüş bir tepsiye yerleştirmeye başladı.

"Dört bardak koy" dedi Francis.

Antonio kaygılı bir bakış fırlattı.

"Dört bardak koy" diye tekrarladı Francis.

Antonio işini bitirdi ve senatörle Papa'ya birer kadeh sunup tepsiyi masanın üstüne bıraktı.

Alex, Antonio'nun kadehini almasını beklediyse de, Antonio olduğu yerde dikilmekle yetindi.

"Antonio, Angelo'yu getirir misin lütfen?"

Antonio'nun midesine anında bir kramp girdi. Kendini zorlayıp başını onayladıktan sonra bir perdenin arkasına geçerek odadan çıktı. Birkaç saniye sonra, Antonio'nun peşinden kırmızı kadife perdeden siyah takım, koyu gözlüklerle takmış kısa boylu, toparlak bir adam çıktı. Bembeyaz saçları loş ışıkta bile parlıyordu.

Alex onun bir başka rahip olduğunu tahmin ettiyse de, tamamen yanılıyordu.

"Sizi Angelo Gallucci'yle tanıştırayım" dedi Antonio Alex'e ve ardından Angelo'ya hitaben Sicilya lisanında, "Bu bahsettiğim senatör. Alexander Artemis" dedi.

Alex elini uzatarak tepki verdi. Angelo bu eli iki eliyle kavrayıp hararetli hararetli sıktı. Antonio ardından Gallucci'ye şarap ikram edip tepside kalan kadehi de kendisi aldı.

"Şerefe kadeh kaldırmak istiyorum" dedi Gallucci, kadehini kaldırarak. Antonio akşamın geri kalanında konuşulan her şeyi tercüme etti. "Tanrı tarafından kendi iradesini gerçekleştirmek için seçilen bizlerin şerefine kadeh kaldırmak istiyorum."

Dört adam, kutsal şarapla dolu kadehlerden birer yudum aldılar. Alex'in bu kadeh kaldırmanın gerçek anlamının ne olduğuna dair en ufak bir fikri bile yoktu ve merak duygusu yakasını bir türlü bırakmıyordu. "Papa Hazretleri" derken kendini yakaladı. "Francis, ben bu göreve kendimi şahsi sebeplerden adadım." Alex ardından Antonio'yu işaret etti. "Becerikli elçinizin yardımlarıyla, kendimi öfke ve bunalımdan kurtarma fırsatı buldum. Bu yüzden ona sonsuza dek minnettar kalacağım. Fakat yakınlarım bu yaptığım şeye var güçleriyle karşı çıkıyorlar. Sizin talebiniz üzerine, karımın ve çalışanlarımın nefret ettiği bir adamı görevlendirdim. Ancak, artık onu daha iyi tanıyorum ve kendisine güvenmeye ve hayranlık duymaya başladım. Fakat güvenlik gerekçesiyle, özellikle de onun güvenliği için hakkında öğrendiklerimi kimseye anlatmam mümkün değil; bu yüzden de itirazlar sürüyor. Yardımına en çok ihtiyaç duyduğum kişilerin soruları cevaplarından çok ve açıkçası, durum benim için de böyle. Karıma ve benim için kariyerlerini tehlikeye atan insanları açıklığa kavuşturmak götürebileceğim bazı cevaplar alabilirsem çok sevinirim."

"Bu odada konuşulanlar hiç kimseye tekrarlanmayacak, Michael Brand dışında elbette. Bu konuda kutsal bildiğiniz şeyler üzerine yemin etmenizi istiyorum" dedi Francis lafı dolandırmadan.

Alex'in zihni deli gibi işlemeye başlamıştı. "O halde, karımı, arkadaşlarımı, bu görev yüzünden kariyerlerini tehlikeye attığım insanları karanlıkta bırakmak zorundayım."

"Bu görev hakkında şüpheleriniz mi var?" diye sordu Francis tatlı dille.

Alex'in bakışları durgunlaştı. Uzak bir anıyı hatırlamaya çalışıyormuşçasına boşluğa dikti gözlerini.

Antonio nefesini tutmuştu.

Nihayet "Hayır. Kendimi bu işe tamamen adadım" dedi Alex kararlılıkla. "Başkanlık kampanyamı uyuşturucun kökünün kazınmasının bir numaralı önceliğimiz olması yönünde halkı bir araya getirmek için bir araç olarak kullanmaya kararlıyım; çocuklarımızın iyiliği için tabii."

"Alex..." Francis tereddüt etti ve ardından dosdoğru Alex'in gözlerine baktı. "Şapelde dua ederken Tanrı'nın meleği beni ziyaret etti ve dört kişinin ismini verdi: Antonio, sen, Angelo ve Michael Brand. O sırada bu isimler benim için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Ne yönde hareket edeceğim konusunda hiçbir açık bilgi verilmemişti. Fakat ertesi sabah olduğunda, üç kişinin kimliğini bana açıklandıkları sırayla öğrendim. Senin aracılığınla, dördüncü kişi de teşhis edilmiş oldu. Bu görev neden bana verildiği ve Tanrı'nın neden sizleri seçtiği konusuna gelince... Şey, bunu yalnızca Tanrı bilir."

"Bağışlayın beni ama bütün bu Tanrı konuşmaları beni biraz aşıyor. Antonio bunun Tanrı tarafından verilen bir görev olduğunu söylediğinde, mecazi anlamda konuştuğunu düşünmüştüm. Kızımın ölümünün anlam kazanabilmesi için, bu görevi

üstlenmem gerektiği sonucunu çıkardım. Ve elbette Michael'ın oğlunun ölümü için de öyle. Sizse bana bir 'meleğin' resmen göklerden inip size bu görevi verdiğini söylüyorsunuz. Biraz kuşkucu bir tavır sergiliyorsam özür dilerim, fakat..."

Francis araya girdi, "Alex, sanırım hikâyenin tamamını öğrenme zamanın geldi." Antonio'yla Angelo'ya döndü. "Senatöre kütüphaneden bahsetsenize."

Antonio ve Angelo, Azrail'le yaşadıkları deneyimi tekrar anlattılar, ancak Angelo'nun Enrico'nun yerindeki karşılaşmasından bahsetmediler. İkisi başlarına geleni anlatırken, Alex onların yüzünde aynı olayı tekrar yaşamanın verdiği dehşeti görebiliyordu.

Alex bir sandalye bulup oturdu. Biraz önce duydukları yüzünden zihni kuşkular, uyuşukluk ve karışıklık arasında gidip geliyordu. Derken birdenbire, sıvı elektrik enerjisine benzeyen gizemli bir duygunun etkisi altına girdi. Bedeni terler boşanıncaya kadar ısındı.

"İyi misin?" diye sordu Francis kaygılanarak.

"Size dini yönü kuvvetli bir insan olmadığımı söyledim" dedi Alex boğulurcasına, bir yandan da gömleğinin yakasını açmaya çalışıyordu.

"Bir bardak su getir Antonio" diyerek su istedi Francis.

Alex gelen suyu bir dikişte içti.

"Bir bardak daha?" diye sordu Antonio.

"Yok, kendimi daha iyi hissediyorum." Bedeninden geçen enerji dalgası artık Alex'in üstünde bir yatıştırıcı etkisi yapıyordu.

"Dahası da var" dedi Antonio. "Duymaya hazırsanız tabii."

"Biraz önce duyduklarımdan daha şok edici ne olabilir?"

"Senatöre Enrico'nun yerinde olanları anlatsana dayı."

Angelo kara gözlüklerini çıkardı ve çıkarınca beyaz göz yuvalarındaki iki simsiyah gözbebeği ortaya çıktı. "Bunu bana Azrail yaptı. Gördüklerimi asla unutmayacağım" dedi Gallucci.

Bu hayaletimsi görüntü karşısında Alex'in tüm bedeninde tepeden tırnağa bir ürperti dolaştı. Ardından Angelo, Enrico'da yaşadıkları dehşet verici olayı anlattı. Azrail'in hareketlerini gösterirken çılgınlar gibi el kol hareketleri yapıyordu.

Bitirdiğinde Antonio, "Angelo Gallucci benim dayımdır, fakat daha da önemlisi kendisi Capo di Capo'dur. Mafya adıyla bilinen dünya çapındaki örgütün başı. Dayımın anlattığı olay ona Mafya aileleri arasında yüksek bir otorite sağladı. Ailelerin batıl itikadı fazladır" dedi.

Alex sandalyesinde kaykıldı, ellerini gözlerinin üstüne koyup duyduklarının saçmalığıyla zonklayan şakaklarına masaj yaptı. "Yani şunu mu demek istiyorsunuz, burada dünyanın en önemli ruhani lideri ve dünyadaki en kötü suç örgütünün patronunun arasında oturuyorum ve ikiniz birlikte mi çalışıyorsunuz?" Alex az önce alacakaranlık kuşağına girmiş gibi hissediyordu.

"Bazı şeylere insanlar değil, Tanrı karar veriyor" dedi Gallucci, kara gözlüklerini geri takarak. "Tanrı'nın verdiği bu göreve herkesi ve bütün kaynakları seferber etmeye hazırım."

Gallucci'nin sözleri Alex'in kulaklarında yankılandı. Alex başını ellerinin arasında sallayarak oturdu. Kesinlikle bir rüya -üstelik kötü bir rüya- olması gereken bu şeyden umutsuzca uyanmaya çalışıyordu.

"Angelo Tanrı tarafından seçildi" dedi Francis. "Tıpkı sizler gibi. Nedenini size ben söyleyemem. Tek söyleyebileceğim Tanrı'nın seçimini yapmış olduğudur."

"Ne seçim ama" diye mırıldandı Alex. "Bir de politika da garip takım arkadaşlıkları oluştuğunu söylerler." Bu olayda ironi o kadar çarpıcıydı ki, mantıken kabul etmekte güçlük çekiyordu.

"Seçim şansım var mı?" diye sordu Alex, yaralı bir köpek yavrusu gibi Francis'e bakarak.

"Seçim şansımız her zaman vardır. Tarih boyunca, insanlar kötülüğün yayılmasıyla mücadele etmek yönünde ilham almışlardır. Bazen, gözlerimizin açılması için başımıza korkunç bir olay gelmesi gerekir. Pearl Harbour'u hatırlıyor musun?"

"Sanırım ben de şahsi Pearl Harbour'umu yaşadım" dedi Alex, tekrar bir parça makul düşünmeye başlayarak. "Pekâlâ, ne yapacağız öyleyse?"

"Savaşacağız" diye kükredi Gallucci. "Daha önce kimsenin girmediği bir savaşta dövüşeceğiz."

"Ne tür bir savaş bu?" diye sordu Alex.

Alex'le Gallucci'nin sesleri arka planda solarken, Francis pencereye doğru yürüdü ve Roma'nın yedi saray mücevherinden birinin üstünde yükselen hilale baktı. Zihni başka bir zamana; başka bir savaşın anılarına kaymıştı.

•••

"Joey ayakkabılarını kaldır. Baban birazdan eve gelir, yemek de hazır sayılır."

"Peki anne" dedi Joey ve tenis ayakkabılarını kanepenin arkasına sıkıştırdı.

"Okul nasıl geçti?" diye seslendi annesi mutfaktan.

"Matematikten çakacağım galiba" dedi Joey gayri ihtiyari ve cevap vermeden önce biraz düşünseydim keşke diye hayıflandı. "Babana söyleme olur mu?" diye yalvardı Joey, mutfağa gidip annesinin mutfakta usta bir şef misali çabuk hareketlerini seyrederken. Annesi ocağın üstündeki tencereleri karıştırıyor, masayı kuruyor ve sebzeleri becerikli hareketlerle kesiyordu.

"On altı yaşındasın ve hâlâ toplama çıkarma yapamıyorsun öyle mi?" diye sordu annesi rahatsız olmuş bir tavırla. Bir yandan da, tencerelerle tavalara bir sihirbaz maharetiyle yer değiştirtiyordu.

"Rahibe Mary Katherine aşırı titiz bir öğretmen" dedi Joey, fırından yeni çıkmış çikolatalı kurabiyelerden birini çalmaya çalışırken.

"Akşam yemeğinden önce olmaz" dedi annesi ve elindeki tahta kaşıkla şakayla karışık parmaklarına vurdu. "Aşırı titiz demek" diye tekrarladı koyu Alman aksanıyla kelimeyi zar zor telaffuz ederek.

Joey McCully'nin babası II. Dünya Savaşı sırasında astsubay üstçavuş olarak görev yapmıştı. Şimdi de, Emekli Askerler İdaresi'nde personel şefi olarak çalışıyordu. Babası Joey'ye bir şeyler söylediğinde, bu sanki eğitim çavuşunun haykırışlarına benziyordu ve Joey her seferinde kendini acemi birliğinde hissediyordu. Fakat görünüşün altında, babasının kendisini sevdiğini biliyordu. Gerçi bunun dile getirildiğini, ancak babası kendisini kocaman yumuşak bir ayıcığa çeviren birkaç kadeh sert İrlanda

viskisi içtikten sonra duyabiliyordu. Babasının arada sırada içmesiyle bir sorunu yoktu, aslında bu hoşuna bile gidiyordu. İçtiği zaman babası onu kucağına oturtuyor ve memleketleri olan İrlanda'yla dair hikâyeler anlatarak eğlendiriyordu: Cüce cinlerden ve başka şeylerden bahseden masallar. Fakat Joey'nin en çok sevdiği hikâyeler Amerikan ordusunun Almanya'yı özgürlüğüne kavuşturmasıyla ilgili olanlardı. Joey, rüzgârda sallanan Amerikan bayraklı tankların ve ciplerin Almanya'daki köylerinin parke taşlı sokaklarında dolaşmasını dün gibi hatırlıyordu.

O sırada, *GI Joe*[13] dışında İngilizce kelime bilmiyordu. Amerikalı askerlerle takılmaya bayılıyordu ve çok geçmeden kendine Joe adını taktı ve askerlerin onu Joey diye çağırmaya başlaması da fazla uzun sürmedi.

Annesiyle babası ölüm kamplarından birinde öldürülmüştü. Tam olarak hangi kampta öldüklerini hiçbir zaman öğrenemedi. Gestapo'nun gelip annesiyle babasının götürdüğü gün Joey annesinin istediği ekmeği almak için bakkala gitmişti.

Köyde yaşlı bayan Gustoff adıyla bilinen ve ailesiyle tanışan yaşlı bir Alman kadın bütün olup biteni görmüştü. Joey eve dönerken onu yoldan çevirip alelacele kendi evine aldı ve savaşın sonuna kadar da orada sakladı. İkisi de sürekli her an yakalanabilecekleri korkusuyla yaşıyorlardı. Fakat yaşlı kadın zekiydi, korku insanı böyle yapardı ve böylece kimse Joey'nin orada yaşadığını öğrenemedi. Yıllar geçtikçe savaşın hiç bitmeyeceğini düşünmeye başlamışlardı. Nihayet Amerikalılar geldiğinde Joey de özgür kaldı ve sokaklarda tekrar dolaşmaya başladı.

13 Amerikan askerleri için kullanılan, bizdeki 'Mehmetçik' gibi bir tabir (ç.n.)

Durum göz önüne alındığında, Joey'nin köyü fazla zarar görmemişti ve Amerikan ordusunun karargâhı oldu. Orada kaba ve huysuz astsubay üstçavuş Teddy McCully'yle tanıştı. Ancak adamın sert tavrında öyle bir şey vardı ki Joey anında cazibesine kapıldı ve yavaş yavaş sert asker de yumuşamaya başladı. Astsubay her gün onunla konservesini paylaşıyordu, ki bugün bile Joey'nin en sevdiği markaydı bu. Sonraki sene ikisi iyi dost olmuşlardı. Gerçi Joey astsubayın kendisi için ayarladığı İngilizce derslerini almasına rağmen söylediklerini hâlâ tam anlayamıyordu.

O sırada Teddy McCully Amerikan kantininde çalışan genç bir Alman kızla tanıştı: Alice VanKempen. Başta, Joey dışlandığını hissettiyse de, çok geçme den Alice'in de ısrarıyla üçü aşağı yukarı bir aile gibi olmuşlardı. Ve birçok kez, yaşlı bayan Gustoff'u da pikniğe çıkarken yanlarında götürdüler.

Joey annesiyle babasının acısını içine gömmüştü; çünkü yaşlı bayan Gustoff ona olanları kimseye anlatmamasını söylemişti. Yeni 'ailesi' acısını içinde tutmasında yardım etmişti, en azından astsubay üstçavuş ona Birleşik Devletler'e dönme emri aldığını söyleyene kadar. Annesiyle babasının ölümünden sonra, bu Joey'nin hatırlayabildiği en kötü gündü.

Ailesini iki kez kaybetmek kaldırabileceğinden çok fazlaydı. Kendini terk edilmiş ve kaybolmuş hissediyordu. Yaşlı bayanı seviyordu, fakat bundan fazlasına ihtiyacı vardı, gerçek bir aileye, bir geleceğe ihtiyacı vardı. Joey, McCully'nin bir açıklama yapmasını beklemeden, arkasına bakmadan koşmaya başladı, ta ki kendini köyün yakınlarındaki bir ormanın derinliklerinde

bulana kadar. İki gün boyunca bir derenin yanında oturdu ve uyudu. Üçüncü günün sabahında McCully onu buldu. "Evlat, hepimizin ödünü kopardın" dedi her zamanki sert ses tonuyla.

Joey, McCully'nin gözlerine bakınca, Gestapo'nun ailesini aldığı gün yaşlı bayanın gözlerinde gördüğü korkmuş bakışın aynısını gördü.

"Alice ve yaşlı bayan Gustoff şu anda oturmuş iki göz iki çeşme ağlıyorlar. Tanrı aşkına, neden kaçıp gittin öyle?"

"Gideceğinizi söyledin çünkü" diye cevap verdi Joey, gözyaşları kirli suratından aşağı yol açarak süzülürken.

"Seni burada bırakmaya niyetimiz yok Joey." McCully cebinden bir mendil çıkarıp derede ıslattı ve Joey'nin yüzünü silmeye başladı.

"Öyle mi?" diye sordu Joey, gözyaşlarını tutmaya çalışırken.

"Evet öyle" dedi McCully yumuşakça Joey'nin gözyaşlarını silerken. "Alice'le evleniyoruz ve seni de Amerika'ya bizimle birlikte götüreceğiz."

"Bana neden söylemediniz?" diye sordu Joey burnunu çekmeyi sürdürerek.

"Seni evlat edinebileceğimizden emin olana kadar beklemek istedik. Ayrıca bizi yeni ailen olarak istemeyebileceğinden korktuk."

"Neden?"

"Yaşlı bayan Gustoff'la ne kadar yakın olduğunuzu biliyoruz çünkü. Onu bırakmak istemeyebilirsin."

"Bayan Gustoff biliyor mu?" diye sordu Joey endişeli endişeli.

"Evet. Senin Amerika'da yeni bir yuvan olduğunu bilirse kalan yıllarını daha mutlu geçireceğini söyledi. Yeni bir aileyle." McCully eğilip yerden düz, kaygan bir taş alıp derede sektirdi. "Seni çok sevdiğini biliyorsun."

Joey ağlamaya başladı ve uzun süre de duramadı. Barajın kapıları açılmış ve yıllardır biriken acı ve korku, bir duygu seli şeklinde akmaya başlamıştı. McCully eğildi ve kocaman elleriyle Joey'yi bebek gibi kucağına alıp ormandan çıkardı.

İri yarı İrlandalı astsubay üstçavuş Joey'yi göğsüne yakın tutarak, güçlükle tuttuğu gözyaşları arasından ancak şu kadarını söylemeyi başarabildi. "Seni seviyoruz Joey."

Joey McCully neticede Papa I. Francis oldu. Annesiyle babası bunu görecek kadar yaşamamışlardı, ama Joey McCully bir yerlerde, iki annesi ve iki babasının kendisiyle gurur duyduklarını biliyordu. Şimdiyse, Tanrı ona dünyadaki bütün Joey'leri kurtarma görevi vermişti. Bunun da bir savaş açılmasını gerektirmesi ne büyük bir ironi diye düşündü Joey.

Francis bakışlarını pencereden çektiğinde Gallucci de Senatör Artemis'e farklı bir kampanyadan -savaş kampanyasından- bahsediyordu.

Alex, Gallucci'ye alaycı bir ifadeyle baktı. "Demek tekrar iş birliği yapacağız."

Gallucci'nin zihni yanlış kattaki bir asansör gibi durdu.

"Mafya'nın desteği olmasa, Mussolini'nin İtalya'daki kıskacını çözmemiz mümkün olmazdı."

Bu sözler Gallucci'ye bir tokat etkisi yapmıştı. Birkaç saniye sonra, "Mafya'nın yardım etmesi için kendi sebepleri vardı. Bu durum çok farklı" diyebildi.

Alex tek kaşını kaldırdı. "Kötü her yerde kötüdür ve karşılaşılan her yerde engel olunması gerekir" diye karşılık verdi Alex.

"Mafya'nın da kötü olduğuna inanıyorsunuz, değil mi?" diye sordu Gallucci.

Alex bu soru karşısında afallamıştı. "Bir dönüşüm geçirmişe benziyorsunuz" diyebildi bir parça içtenlikle.

"Evet, çünkü Tanrı kızımı benden almakla tehdit etti" diye haykırdı Gallucci. "Aksi takdirde burada olmazdım."

Alex onun gözle görülür şekilde sarsıldığını anlayabiliyordu. Birkaç saniye sonra Gallucci daha sakin bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Benim söylemeye çalıştığım, kötülüğün bile kendine karşı mücadele verecek kadar korkutabileceğidir."

"Bu konu üzerinde düşündüğünüz anlaşılıyor" dedi Alex.

"Evet düşündüm ve hayatımı bu görev uğrunda feda etmeye hazırım. Peki ya siz senatör?"

"Kendi hayatımı evet. Ailemin hayatını hayır."

"Öyleyse hemfikir olduk sayılır" diye kükredi Gallucci, ellerini şaklatarak ve kocaman gülümseyerek. Ardından elini Alex'e uzattı. İki adam tokalaştılar. Gallucci senatörün elini hararetli bir şekilde sıktı. Kendinden çok hoşnut bir hali vardı. Mafya'yla Birleşik Devletler'in aynı tarafta yer alması gururunu okşamıştı.

"Bir planınız olduğunuzu varsayıyorum o halde?" diye sordu Alex.

"Ah, plan mı?" Gallucci'nin gözleri kısılmıştı. "Planlar savaş alanları gibidir, hareket ve karşı hareketin sürekli birbirini izlemesinden oluşur."

Alex hiç istemese de giderek Gallucci'den etkilenmeye başlıyordu ve o zaman Mafya'nın neden bu kadar başarılı olduğunu ve yıllar için de neden daha da güçlendiğini anladı. FBI ve İtalyan hükümeti ne söylerse söylesin düşmanlarından daha zekiydiler.

Gallucci konuşmayı sürdürdü. "Dünyadaki uyuşturucu satışı üç kısma ayrılır..."

Gallucci, Alex'e yarıyla Sezar'ın sözleriyle başlayan eski bir tarih profesörünü hatırlatmıştı. "Bütün Galya üç kısma ayrılır."

"Göstermeme izin ver." Gallucci, Antonio'ya dönüp bir kalem ve kâğıt istedi. Ardından bir üçgen çizip üç kelime yazdı. Tepede Avrupa vardı; üçgenin diğer köşelerindeyse Asya ve Latin Amerika. "Latin Amerika derken, Birleşik Devletler'in güneyindeki her şeyi kastediyorum." Ardından üç kelime daha yazdı: Avrupa'nın yanına Mafya; Asya'nın yanına Yakuza ve Latin Amerika'nın yanına da Kolombiya Kartelleri. "Asya pazarına Tong ve Triad çetelerini de eklemem gerekir. Fakat onlar daha küçük oynuyorlar, daha çok dağıtım işleri yapıyorlar."

"Birleşik Devletler'i dâhil etmedin mi?" diye sordu Alex şaşırarak.

Gallucci de senatöre aynı derecede şaşırarak baktı. "Açıklayayım o halde" dedi ve kalemi üçgenin her bir köşesine vurarak ve Alex'le cevabı bilmesi gerekirken bilemeyen bir öğrenciyle konuşur gibi konuşmaya başladı. "Birleşik Devletler temelde tüketicidir. İş terimleriyle ifade edecek olursam Mafya üretici değil. Biz daha çok dağıtıcı sayılırız, ama güçlü bir dağıtıcı. Yüz yılı aşkın bir süredir, dünya çapında bir kara market yarattık

ve kontrolünü elimizde tuttuk. Asyalılar ve Kolombiyalılar hem üretici hem de dağıtıcıdır. Fakat satıştan güzel kâr elde edebilmeleri içi bizim Avrupa, Rusya ve Birleşik Devletler dağıtım ağlarımıza ihtiyaçları var. O yüzden, hepimiz aramızda anlaşma yaptık. Birbirimizin dünya çapındaki ağlarını daha önemsiz ağlara dağıtım yapabilmek için kullanıyoruz. Ufak satıcılar imalatlarını çoğunlukla gene kendi bağımlılıklarını karşılayabilmek için satış yapan müşterilere satıyor. Eroin, kokain, haşhaş ve sizin marihuana dediğiniz maddelerin satışını yapıyoruz."

Alex ağzı açık dinliyordu. Gallucci'nin söylediklerinden çok söyleme tarzına şaşırmıştı. Pazar planlarını açıklayan herhangi dünya çapında şirketin yöneticisi gibi konuşuyordu.

Gallucci konuşmasını sürdürdü. "Kolombiyalılar ve Asyalılar ürünlerini artmak için dünyanın en iyi kimyagerlerini işe aldılar. En saf malları üretmek için son derece ileri bir teknoloji kullanıyorlar. Üretim ve dağıtım yapan ve mallarını dünya pazarında satan herhangi çok uluslu bir şirket gibi kâr paylaşımı yapıyoruz." Gallucci soluklandı. "Anlaşmalarımız ve dağıtım ağlarımız o kadar ayrıntılı düşünüldü ve öylesine iyi idare ediliyor ki, bir adama ya da bir gruba bağlı değil. Binlerce dağıtıcının yanı sıra bütün örgütlerin başlarını yakalasanız da uyuşturucu satışının hızını bile kesemezsiniz!"

"Öyleyse nasıl durduracağız?" diye sordu Alex.

"İncelikli hareket edeceğiz, belki de o kadar incelikli değil" dedi Gallucci hafif bir gülümsemeyle. "İlkin, bütün Mafya ağlarını kontrolüm altına alacağım. Çoğunluğu zaten kontrolümde; Birleşik Devletler ağlarıyla özellikle ilgilenmek zorunda kalabi-

lirim: Asi bir topluluk. Biraz uğraştırabilir ama sonunda hallolacaktır" dedi Gallucci keyifsiz şekilde iç çekerek.

"Nasıl?" diye sordu Alex saf saf.

"Bunun bir önemi yok senatör. Bilmemeniz daha bile iyi. Fakat yakın gelecekte açıklığa kavuşacağına eminim."

"Birkaç sorum var" dedi Alex. "Dünya çapındaki narkotik malların yüzde kaçı Birleşik Devletler'de satılıyor?"

"Yaklaşık yüzde yetmişi" diye yanıtladı Gallucci.

"Vay canına" diyerek dişlerinin arasından ıslık çaldı Alex. "Engel olunamamasına şaşırmamak lazım."

"Yüz sene uğraşsanız da başaramazsınız."

"Peki ya amfetaminler?"

"Öncelikle Birleşik Devletler'in eczalığıyla ilgili bir sorun. Yapması kolay, satması da."

"Nasıl durduracağız?"

"Kaynaklarınız gereksiz kısıtlamalarla karşılaşmazsa, iki ya da üç ay içinde kökünü kurutabilirsiniz."

Alex, Gallucci'ye Birleşik Devletler'in yeni uyuşturucu Sezar'ı olmayı isteyip istemediğini soracaktı. Onun yerine, "Dünyanın her tarafına kıskaçlarını geçirmiş bu canavara nasıl engel olacağız?" diye sordu.

"Kolombiyalılarla Yakuza'yı uyuşturucu satışını bırakmaya ikna etmem gerekiyor."

"Yakuza hakkında bir-iki şey biliyorum ve Kolombiyalıları da iyi tanıyor sayılırım. Karşı koymadan bunu kabul edeceklerini hiç sanmıyorum."

"Savaş, senatör. Kötülüğe karşı kötülük."

"Kutsal bir savaş gibi gelmedi bu bana" dedi Alex, Francis'e bakarak.

Gallucci çabucak Alex'in dikkatini kendine çekti. "Savaş hiçbir zaman kutsal değildir. Ama gereklidir. Biz de gerekeni yapacağız." Gallucci kendini muharebeye hazırlayan bir generalin katı ses tonuyla konuşmuştu.

"Kazanma olasılığınız çok düşük."

"Doğru. O yüzden de düşmanlarımızdan birini, diğerlerine karşı bizimle birleşmeye ikna etmem gerekiyor."

"Bunu nasıl yapmayı planlıyorsunuz?"

"Bu soruya sadece Tanrı cevap verebilir... Belki de Azrail'in yüzünü bir kez daha göstermesi gerekecek" diyen Gallucci, Tanrı'nın söylediklerini duyması ümidiyle bakışlarını tavana kaydırdı.

"Peki ya Azrail ortaya çıkmazsa?" diye sordu Alex. Zihni her türlü Tanrı müdahalesi fikrine kuşkuyla yaklaşıyordu.

"O zaman" dedi Gallucci omuzlarını silkerek, "hepimiz bu yolda öleceğiz demektir."

"Resmi olarak bu sözde savaşa göz yumamayacağımın farkındasınızdır herhalde."

"Siz de bu savaşın bir parçasısınız senatör" dedi Gallucci katı bir tavırla.

"Gayriresmî olarak kendi açımdan yardım etmeye çalışabilirim, o da belki, ama hiçbir şeyi garanti edemem."

"Gerekli olanı yapacağınızdan eminim senatör."

"Brand'le konuşabilirim. Kolombiyalılara nasıl yaklaşılacağına dair bir fikri olduğuna eminim."

"Hiç sanmam. Kolombiyalılar lafla ikna olmazlar."

"Bizimle aynı kaygıları taşıyan ve iş savaşa gelirse yardım edebilecek birisi var" dedi Alex. Radcliff'i düşünüyordu. "Alenen değil elbette."

"Elbette alenen değil. Sisteminiz ancak bu şekilde iyi işliyor."

Alex bu yorumdan hoşlanmadıysa da bir şey söylemedi.

"Alınmayın senatör. Politika bir gizlilik sanatıdır. Savaşsa saldırı sanatı" dedi Gallucci, basit bir gerçeği dile getirircesine.

BÖLÜM 13

WASHİNGTON, D.C.

Roma'dan dönüş yolculuğunda Walter, Alex'e sürekli Vatikan'a yaptığı ziyaret hakkında sorular sordu. Alex daha çok sorguya çekiliyormuş gibi hissettiyse de, bu koşullar altında Walter'ı suçlayamıyordu. Ona yalnızca Papa'nın NATO ittifakı hakkında şüpheleri olduğunu söyledi. Anlaşılan Walter bunu yeterli bulmamıştı.

Alex havaalanından eve döndüğünde saat geç olmuştu. Marian uyumamış, onu bekliyordu. Soğuk davranışları canının hâlâ sıkkın olduğunu gösteriyordu. Gallucci'yle karşılaşmasından sonra, kendisi de bu görev olayına girmekle iyi yapıp yapmadığını sorguluyordu, ama artık işin çok fazla içine girmişti. Papa Francis'e söz vermişti; üstelik şu anda elinde sözünden başka bir şeyi yoktu. Şu 'Azrail' meselesini tam anlamamış olsa bile.

"Selam tatlım" dedi, ceketini sandalyeye atarken. Marian'la tartışamayacak kadar yorgundu, ama kurtuluşu olduğunu da sanmıyordu. Gene de kaçınmak için elinden geleni yapmaya kararlıydı.

Marian oturmuş önündeki dosyalarla meşgulmüş gibi yapıyordu. "Nasıl geçti?" diye sordu başını kaldırmadan.

Alex onun yanına kendini bıraktı. "Eski bildik eften püften konulardan ayrılmama oyunu."

"Ne kastettiğimi biliyorsun" diye karşılık verdi karısı, öfkeli bir hareketle gözlüklerini çıkarırken. "Şu anda NATO toplantısı

zerre kadar umurumda değil. Papa'yla görüşmenin nasıl geçtiğini en ince ayrıntısına kadar bilmek istiyorum. Bu iş yürüyecekse aramızda gizli saklı olmaması lazım. Anlaşıldı mı?"

"Senden bir şeyler saklamak istediğimi mi sanıyorsun? Bütün ayrıntılar son derece gizli, buna Papa'yla görüşmem de dâhil. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Senden istediğim, en azından şimdilik bana güvenmen" dedi karısının gönlünü almaya çalışarak.

"Bana bir şeyler anlat Alex" diye yalvardı, gözleri yaşlarla doluydu.

"Dinle beni Marian, bu iş aklımızın hayalimizin alamayacağı kadar karmaşık ve üstelik tehlikeli de. Sana yalnızca şu kadarını söyleyebilirim. General Radcliff de bu işin içinde ve ulusal güvenlikle ilgili. Brand'in hayatını tehlikeye atmış durumdayım ve bu da ödümü koparıyor."

Faydası olmamıştı. Marian ona dik dik bakmakla yetindi. "Eskiden ortak hareket ediyorduk Alex. Neler olup bittiğini bilmeden bu kampanyayı yürütmene yardım edemem."

"Kampanya konusunda sana her şeyi anlatabilirim."

"Pekâlâ, plan nedir?"

"Bilmiyorum. Henüz..."

Marian ona yalnızca bıkkınlıkla bakabildi. "Tamam, oyunu senin kurallarına göre oynayalım, şimdilik. Büyük miktarda paraya ihtiyacımız var, hem de hemen yoksa bu lafta kampanya daha başlamadan hezimete uğrayacak."

"Önümüzdeki hafta beş milyon dolarımız olacak." Alex ayağa kalktı ve kendine bir kadeh şarap doldurdu.

Marian şaşkınlıktan donup kalmıştı. "Nereden geliyor bu para?"

"Brand ayarladı" diye cevap verdi, şaraptan ağız dolusu bir yudum alarak.

"Alex, aptal bir insan olmadığımı sen de çok iyi biliyorsun. Öyleyse bir bakalım iyi anlamış mıyım? Brand'in elinde bize vermek üzere beş milyon dolar var. Ayrıca paranın kaynağını bana söylemeyeceğine de eminim. Dahası, Radcliff de işin içinde, bu da Askeri İstihbarat demek, belki de daha beteri. Üstelik Papa da bu geçit töreninin başını çekiyor gibi görünüyor. Olay bu mu?"

"Kampanyadan bahsetmeyi unuttun. Başkanlık yarışından çekilmedim ve yapacak bir sürü işimiz var."

Marian elindeki kalemi odanın öbür ucuna fırlattı. "Benim bu saçmalığa ayak uydurmamı nasıl beklersin, her an dul kalabilecekmiş gibi hissederken üstelik?"

"Birkaç gün önce beni terk etmeye hazırlanıyordun."

"Bazen gerçekten pislik herifin teki olduğunu düşünüyorum Alex" diye bağırıp tekrar ağlamaya başladı.

"Beni dinle" diye başladı Alex özür dilercesine. "Vazgeçersem, ne sana ne de bir başkasına hayrım olmayacak. Hadi yatağa gidelim." Alex yatak odasının merdivenlerini çıkmaya başladı; karısını teskin etmesinin bir yolu olmadığına inanıyordu. Marian her şeyi bilse bile durum iyiye gitmeyecekti, aslında büyük olasılıkla çok daha kötü olacaktı. Karısı bu işte olup olmadığına kendisi karar vermek zorundaydı. Alex onu ne kadar severse sevsin, pes etmeye niyeti yoktu. Üstelik şu anda bu görev her-

kesten ve her şeyden daha önemliydi. Alicia'nın ve kendi hayatının bir anlamı olmak zorundaydı.

•••

Ertesi gün Alex, Brand'le buluşmak için gerekli ayarlamaları yaptı. Politikanın kalburüstü tabakasının sık sık gittiği mekanlardan birini seçtiler. Saklanmanın anlamı yoktu. Saklamaya çalışmaları yanlış olurdu; ilişkileri aleni olmalı ve herkes tarafından bilinmeliydi. Gene de böyle mekânlarda, özel anlaşmaların yapıldığı mükemmel masalar olurdu.

Brand yanmış ve rahatlamış görünüyordu. Herkesin kampanyası için mükemmel adaydı: İyi giyimli, yakışıklı, zeki ve birçok kendinden emin kampanyacının çekineceği bir şöhret. Brand'in dehasının sırrı hiçbir zaman bekleneni yapmamasındaydı; rakipleri onun nereden vuracağını ve canlarını yakacağını asla bilemiyorlardı.

"Görev nasıl gidiyor bakalım?" diye sordu Brand elindeki menüye bakarken.

"Bu görev tamamlanmadan büyük olasılıkla bir cinayete kurban gideceğiz" diye fikrini söyledi Alex ve Brand'in tepkisini bekledi.

"Büyük olasılıkla" diye karşılık verdi Brand, fazla etkilenmeden. "Papa'dan haber var mı?"

Alex hiçbir noktayı atlamadan bütün görüşmeyi anlattı.

"Vay canına" diyebildi Brand ve menüyü kapattı. Birdenbire hiç iştahı kalmamıştı.

Garson siparişlerini almak üzere yanlarına geldi. Brand yalnızca buzlu bir duble burbon ısmarladı. Alex bir bardak beyaz şarap istedi.

"Gallucci, Sicilya mafyasının başı ha! Adını sanını duymamıştım. Mafya konusuna hâkim olduğumu söyleyemem gerçi."

"Adam gerçek mafya ve oldukça da korkunç bir tip. Nasıl bir işe bulaştık bilemiyorum."

"Bunun için artık çok geç senatör."

Alex bu muhabbete girmek istemiyordu, o yüzden de konuyu değiştirip sordu, "Kolombiyalılarla görüşmen nasıl geçti?"

"En az seninki kadar korkunçtu. Kuşkuları var, ama sonuna kadar götürmeye niyetliler, en azından şimdilik. Para birkaç gün içinde elimizde olur."

Garson içkileri ve bir sepet Fransız ekmeği getirdi.

"Bir sonraki adım nedir?" diye sordu Brand.

"Kampanyayı başlatmak sanırım. Yakuza hakkında bir bilgin var mı?"

"Yok, ama Radcliff biliyordur. Neden?"

"Gallucci onları bu göreve dâhil olmaya ikna etmemiz gerektiğini söylüyor."

"Size ancak şans dileyebilirim" dedi Brand, içkisindeki buzları sallayarak.

"Radcliff bir buluşma ayarlar mı?"

"Hayır" dedi Brand ve ardından burbondan bir yudum aldı.

"Peder Salvi'yle konuşmam lazım o halde. Onun ya da Papa'nın bir fikri olabilir veya Gallucci'nin." Bu düşünce tüylerini diken diken etmişti.

Brand gözlerini elindeki kadehe dikmişti. "Umarım, değilse olduğumuz yerde kısılıp kaldık demektir."

"Bu görev hakkında şüphelerin mi var?"

"Evet, binlerce hem de."

"Vazgeçmek mi istiyorsun?"

"Ya sen?"

"Hayır."

"Öyleyse Papa'ya telefon aç." Brand içkisinin kalanını bir dikişte içti. "Bir şey öğrenirsen beni ara. Çalışmam lazım. Yürütmemiz gereken bir kampanya var. Saat üçte karınla ve Walter'la buluşuyorum" dedi Brand ve masadan kalktı.

•••

Walter ve Marian, Alex'in ofisinde sabırla bekliyorlardı. Walter saatine baktı. "Bunun delilik olduğunun farkındasın."

"Evet, öyle. Fakat gene de sonuna kadar gitmek zorundayız ya da en azından Alex'in aklı başına gelene kadar. Papa'nın kendisini bir görev verdiğine ikna olmuş durumda. Şu kadarını söyleyeyim: Çok korkuyor; ben de öyle."

"Brand'e güveniyor musun peki?"

"Hayır; fakat Alex güveniyor. O yüzden bir şans verelim bakalım. Belki de gerçekten bir yardımı dokunur. Beş milyon dolar sözü almış bile birilerinden. İstesek de istemesek de çoktan işe koyulduk."

Dâhili hattan bir ses duyuldu. "Bay Brand burada."

"İçeri gönder" dedi Marian.

Michael Brand, üstünde lacivert Armani takımı ve bordo kravatıyla kapıdan içeri girdi. Marian etkilenmişti. Walter onun bu toplantı için fazla şık giyindiğini düşündü. "Tünaydın" dedi Michael kibarca.

"Pekâlâ" dedi Marian, "başlayalım bakalım."

Walter başıyla Brand'e selam verdi, ama oturduğu kanepeden kalkmadı.

"Ben yalnızca yardım etmek için buradayım. Bu sizin gösteriniz. Yapabileceğim bir şey varsa yaparım. Bir planınız var mı?"

Marian anlatmaya başladı. Walter henüz hazır değildi. "Alex, pazar sabahı haber programlarının hepsine davetli. Ne tip sorulara muhatap olacağını öğrenmeye çalışıyoruz. Ama iş birliği yapmıyorlar."

"Onları nasıl suçlayabilirsin" diye hatırlattı Brand.

"Alex'i hazırlamamız zor olacak."

"Öyleyse hazırlamayın. Bırakın kalbinden geçenleri söylesin. Bu bir kampanya değil, en azından gerçek anlamıyla; Alex'in görevi. O yüzden bırakın halkla bir bağ kursun. Politika çevresinin dışında, orta sınıf Amerikalıların çocuklarının uyuşturucuya bulaşmasından ödleri kopuyor. Alex bir baba. Hikâyesini anlatsın. Başkanlığa adaylığını açıklarken iyi iş çıkardı bence. Uyuşturucuyu bütün ilgili sosyal meselelere bağladı: Eğitim, ekonomi ve aile değerleri. Bütün iyi jokeyler size aynı şeyi söyleyecektir; dizginleri boşaltırsanız at koşar."

Walter doğrulup oturdu. "Kabul etmek hiç hoşuma gitmiyor ama bu çok mantıklı. Ne yöne gittiğini yalnızca Alex biliyor. O yüzden bırakalım gitsin."

Marian başıyla onayladı. "Pekâlâ. Ama Alex'in bilgi açığı olmamalı. Walter, hükümetin bu meselelere ne kadar para harcadığına ve uyuşturucuların bunu nasıl etkilediğine dair toplayabildiğin bütün bilgileri toplamanı istiyorum."

"Hallederim" dedi Walter, kendini bir parça daha iyi hissetmeye başlayarak. "Bu işe yarar belki" diyen Walter odadan çıktı.

"Anlamıyor değil mi?" dedi Brand ifadesiz bir tonla.

"Ben de anladığımdan emin değilim" dedi Marian, dizüstü bilgisayarının kapağını çarparak kapatırken.

"Kampanyayı düşünecek olursak, Alex ilk turu bile geçemez. Para durumu ne olursa olsun daha başlayamadan işi bitecektir. Alex'in bir kampanya platformuna değil, bir görev açıklamasına ihtiyacı var."

"Bu işten gerçekten iyi anlıyorsun değil mi?"

"Ben yalnızca oğlunu kaybetmiş bir babayım. Ve dışarıda da aynı şeyin başlarına gelmesinden korkan milyonlarca insan var. En büyük kaygım Alex'in fazla başarılı olması."

"Neden? Ne demek istiyorsun?" diye sordu Marian kafası karışarak.

"Alex gerçekten de başkan olacağına inanmaya başlayabilir ve o zaman başladığımız noktaya döneriz. Her şey aynı kalır."

"Bu görev olayına gerçekten inanmıyorsun değil mi?"

"O yüzden buradayım."

Marian bir an için düşündü ve ardından sordu. "Papa'nın bütün bu olup bitenlerle ne alakası var? Toplantıda ne söylediğinden haberin var mı?" diye üsteledi Marian.

"Yok" dedi Brand sertçe.

"Sana inanmıyorum."

"Alex'in sana söylediklerine inansan yeter."

"Hiçbir şey anlatmıyor ki!"

Brand omuz silkmekle yetindi.

"Her şey raydan çıktı sanki."

"Sana şu kadarını söyleyeyim; işler düzelmeden önce biraz daha kötüye gidecek."

"Şey, bunu öğrendiğim iyi oldu" dedi Marian alaycı bir tavırla.

Brand saatine baktı. "Gitmek zorundayım. Yakında yeniden konuşuruz."

"Emin olabilirsin" dedi Marian, Brand ofisten dışarı çıkarken.

VATİKAN

Papa Francis masasında oturmuş, gecikmiş bazı Vatikan işlerini hallediyordu. O sırada kapıya yavaşça vurulduğunu duydu. "İçeri gelin" dedi İtalyanca konuşarak. Peder Salvi içeri girdi. "Ah, sen miydin?" dedi İngilizce. "Burada olmana çok sevindim peder. Olaylar hızlanacak gibi bir his var içimde."

"Tanrı'dan bir mesaj mı aldınız Papa Hazretleri?" diye sordu Antonio, heyecanlanması mı yoksa korkması mı gerektiğini bilmeden.

"Hayır, hayır, yalnızca bir his" dedi gülümseyerek.

Antonio bunu duyduğuna sevinmişti. "Bir sorum var Papa Hazretleri. Dayım çok kararlı bir adamdır. Eli kolu bağlı oturma-

yacaktır. Adamlarının arasında temizliğe başlayacağına -kimin kendisinden yana kimin karşı olduğunu görmek için- eminim. Bu temizlik çok kanlı geçebilir. Tanrı'nın buna göz yumacağını düşünüyor musunuz?"

"Bilmiyorum Antonio." Francis söze devam etme fırsatı bulamadan, telefon çaldı. "*Sì*"[14] diye cevap verdi telefona. "Bağlayın." Bir duraklamanın ardından, "Ah senatör, bana verecek haberleriniz mi var?" Papa dikkatle dinledi. "Bir saniye, kendisi yanımda. Sorayım." Peder Salvi'ye dönerek, "Antonio, dayın Yakuza'nın lideriyle nasıl temasa geçeceğini biliyor mudur?" Antonio neredeyse düşüp bayılacaktı. "Bilmem. Onu arayabilirim sanırım."

"Biz sizi arayalım senatör olur mu? Tabii yaparım." Francis telefonu kapattı. "Antonio, Japonca konuşuyor muydun sen?"

"Gayet iyi Papa Hazretleri." Maalesef dedi Antonio içinden.

Papa gülümsemekle yetindi. "Dayını arasana."

•••

Peder Salvi, Gallucci'yle Roma Havaalanı'nda buluştu. Papa Francis özel uçak ayarlamıştı. "Japonya'ya kadar uzun bir yol var önümüzde" dedi Antonio, çantalarını tepelerindeki bölmelerden birine yerleştirirken. Uçakta etrafına bakınca, ikisinden başka yolcu olmadığını fark etti.

Gallucci yerine oturmuştu bile. "Yolda bir yere uğrayacağız. İlk birkaç günü New York'ta geçiriyoruz. Halletmemiz gereken bir iş var."

14 İtalyanca 'Evet' (ç.n.)

Antonio gerilmişti. "Ne tür bir işmiş bu dayı?"

"Amerikan babalarıyla buluşuyoruz. Yakuza'yla buluşmadan önce onların da bizim yanımıza geçmeleri lazım."

"Papa'nın bundan haberi var mı?"

"Elbette. Artık senli benli olduk, bilmiyor musun?" Gallucci bu düşünceye güldü. "Senin Papa başarımız için dua ediyor."

"O artık senin de Papan" diye ekledi Antonio.

Antonio, Papa Francis'in bundan neden kendisine bahsetmediğini merak etti. Kendince sebepleri olduğu sonucuna vardı. Gallucci hemen uykuya dalarak Antonio'yu düşünceleriyle baş başa bırakmıştı. Elini cebine uzatıp Papa'nın Kutsal Yüzüğü'ne dokundu. Ardından tespihini el yordamıyla bulup yolculuğun geri kalanını dua ederek geçirdi.

KISIM II

BÖLÜM 14

NEW YORK, BULUŞMA

Özel uçak La Guardia Havaalanı'na doğru inişe geçerken Antonio uçağın camından dışarıyı seyrediyordu. Özgürlük Anıtı ve hemen ardından da New York şehrinin gökyüzünü delen mızraklara benzeyen gökdelenleri görüş alanına girdi. Amerika'yı bir gün gezmek isterdim diye geçirdi aklından, tamamını hem de. Uçak nihayet piste sarsıntıyla kondu ve Gallucci irkilerek uyandı.

"Dayı geldik."

Gallucci esnedi ve Antonio'nun bacağına hafifçe vurdu. "Şimdi Capo di Capo'nun kim olduğunu göreceğiz" dedi sert bir tavırla. "Dinle Antonio, sana soru sorulmadıkça konuşma ve o zaman bile yalnızca benim iznimle ağzını aç. Anlaşıldı mı?"

Antonio başıyla onayladı. "Bu dostane bir ziyaret olmayacak öyleyse?"

"Duruma bağlı Antonio, duruma bağlı" dedi Gallucci gizemli bir tavırla.

Havaalanının VIP özel uçaklara ayrılan farklı bir bölümünde uçaktan indiler ve uzun, siyah bir limuzinin kendilerini beklediğini gördüler. Şoför çoktan arabadan inmiş bavullarını taşımak için bekliyordu. Bu sırada siyah takım elbiseli, Gallucci'ninkinin benzeri koyu renkli gözlükler takmış iri yarı bir adamın onlara doğru geldiğini gördüler. Başını hafifçe eğerek selam verdi ve "Amerika'ya hoş geldin Don Gallucci" dedi İtalyanca.

"İtalyancanı geliştirmen lazım" diye homurdandı Gallucci. Adam aniden dönüp şoför limuzinin arka kapısını açarken arabaya doğru yürüdü. Başka tek söz daha edilmedi. Araba yolculuğu iki saat sürmüştü; ilk önce öten araba kornalarının arasında yoğun bir trafik labirentinin içinden sonra uzun sakin bir yoldan. Bir akça ağaç korusunun içine kurulmuş muazzam bir evin demir kapılı girişine vardıklarında neredeyse hava kararmak üzereydi. Şoför dâhili bir telefona konuştu. Birkaç saniye sonra giriş kapıları açıldı ve siyah limuzin dolanan bir yoldan ilerleyerek büyük bir av köşküne benzeyen bir binanın önünde park etti.

Basamaklarda birkaç adam nöbetçi gibi dizilmişti. İri yarı adam limuzinin arka kapısını açtı ve Gallucci'yle Antonio arabadan indiler. Kruvaze ceketli nispeten ufak tefek ve yaşlıca bir adam evden çıkıp basamaklardan aşağı indi. "Don Gallucci" dedi kollarını açarak. "Seni yeniden görmek ne güzel."

Gallucci başıyla bir onay işareti yapıp uzatılan eli kavradı. "Mastronini, görüşmeyeli uzun zaman oldu." Gallucci geleneksel selama karşılık vermemişti. Yaşlı adam bunu pek önemsemiş görünmüyordu. "İçeri gel, rahatça oturalım. Uzun yolculuğun ardından iyi geleceğine eminim."

Eve girerlerken Gallucci başıyla onaylamakla yetindi. Muazzam genişlikte bir salondu burası, büyük ahşap kirişlerle bir katedral tavanı oluşturulmuştu. Kocaman, taştan şömine de davetkâr bir ateş yanmaktaydı. Mastronini adamlarından birinden bir şişe İtalyan likörü getirmesini istedi ve ardından şömineye yakın oturma gruplarından birini işaret etti. Galluc-

ci odada mekân sanki kendisine aitmiş gibi bir tavırla yürüdü ve nihayet geniş ve yumuşak bordo bir kanepeye oturdu. Yaşlı adam karşısına otururken, Antonio da Gallucci'nin yanında dikildi. Mastronini'nin adamlarından birkaç tanesi de, yaklaşık otuz santim arayla yarım daire şeklinde dizilmiş ellerini arkalarında kavuşturmuş duruyorlardı.

"Bu çok alışılmadık bir durum Don Gallucci" dedi yaşlı adam, anlamaya çalışarak. "Buraya Papa'nın uçağıyla geliyorsun ve yanında da bir rahip var. Neden daha erken haber vermedin?"

"Şu anda zaman çok önemli" dedi Gallucci kararlı bir tavırla. Ardından da, Antonio'yu hatırlayarak "Bu Peder Salvi, Vatikan elçisi" diye bildirdi gururla.

"Vatikan'la bu kadar yakın olduğundan haberim yoktu" dedi yaşlı adam Antonio'ya bakarak. "Tanıştığımıza memnun oldum peder."

Antonio başını onaylar gibi sallamakla yetindi, dayısının uyarısını aklından çıkarmadan.

"Oturun lütfen."

Antonio, Gallucci'ye baktı. Gallucci yaklaşık bir metre uzaktaki bir sandalyeyi işaret etti ve Antonio oturdu.

"Senden istediğim gibi, diğer *Capolar'ı* da davet ettin mi?"

Mastronini ellerini iki yana açarak, "Çok meşgul insanlar bunlar. Bazen iş her şeyden önde gelebiliyor" dedi.

"Bu da iş!" Gallucci yumruğunu koltuğun kolluğuna sertçe indirdi.

Yaşlı adam bakışlarını Gallucci'den ayırmadıysa da bir şey söylemedi.

"Adamların odadan çıksınlar. Özel bir mesele konuşuyoruz" diye talep etti Gallucci.

Mastronini eliyle adamlarından odadan çıkmalarını işaret etti. "Peki ya rahip?"

"O benim yeğenim. Kalıyor."

Antonio, Gallucci'nin yersiz kabalığını otorite kurmak için kullandığı bir çeşit meydan okuma olarak görüyordu.

Adamlar yerlerinden kıpırdamadılar. "Sorun yok. Bizler eski arkadaşız. Bizi yalnız bırakın."

Adamlar çıktıktan sonra Gallucci öne eğildi. "Don Mastronini..." Gallucci artık ellerini uzatmış, samimi bir tonda konuşuyordu. "Marco eski dostum, bizi hayatımızı değiştirecek nitelikte olaylar bekliyor. Bütün ailelerin liderleriyle buluşmam yalnızca önemli değil, aynı zamanda acil de."

Mastronini, Gallucci'nin uzattığı elleri tuttu. "Neler oluyor Angelo? Sen benim kardeşim sayılırsın. Bu kadar önemli olan şey neymiş, anlat bana."

"Dostum, söylemem gereken şeyi bütün *Capolar*'a birden söylemek sorundayım."

Mastronini'nin kaşları çatılmıştı. "Angelo, burası İtalya değil. Bu adamlara gelmelerini emredemem. İçlerinde seni tanıyan yalnızca birkaç kişi çıkar. Düstur geçerliliğini yitirdi. *Cosa Nostra*[15] dağıldı gitti. Şerefiyle hareket eden bir avuç Capo kaldık, gerisi sıradan suçlular yalnızca... *Disgraziade*!" diyen Mastronini yere tükürdü. "Artık İtalyanca bile konuşmuyorlar. Kendilerine bir de

15 İtalyanca 'bizim davamız' anlamına gelen ve mafya üyelerinin kendi birliklerine taktıkları ad (ç.n.)

iş adamı diyorlar. *Putanos!*"[16] Başka bir şey değiller" dedi tiksinircesine. Yaşlı adam oturduğu koltuğun minderlerine yaslandı.

"Dostum, İtalya'da hâlâ Meryem Ana'ya, Kilise'ye saygı duyuyoruz. Bu adamlar için durum nedir peki?"

"Kendi ihtirasları dışında hiçbir şeye saygıları yok."

"Onları çağırdığında ne cevap verdiler?"

"Bazıları belki dedi. Diğerleri çok meşgul olduklarını söylediler... Elimden geleni yaptım Angelo."

Gallucci anlamıştı fakat gene de ısrar etti. "Tekrar ara ve yarın akşama kadar burada olmazlarsa ortalığın kan gölüne döneceğini söyle, üstelik şimdiye kadar görülmemiş bir biçimde."

"Durum bu denli ciddi mi?"

"Sana açıklayamayacağım kadar ciddi eski dostum." Gallucci durakladı ve ardından "Seninle çocukluğumuzdan beri tanışıyoruz Marco. Benim için bir ağabey gibisin. Bir şeyden korktuğumu gördün mü hiç?" dedi.

"Asla" dedi Mastronini yumuşak bir ses tonuyla. "Seni bu denli korkutan nedir?"

Gallucci koltukta geriye yaslandı ve Marco'nun sorusunu zihninde tarttı. Uzun bir duraklamanın ardından karar verdi. "Tanrı'dan korkuyorum."

"Tanrı mı? Tanrı'nın bu işle ne alakası var?"

Antonio oturmuş sessizce izliyordu. Dayısının içine düştüğü çıkmazı anlayabiliyordu artık.

"Her açıdan alakalı. Şu anda izah edemem. Adamları tekrar aramak ve gelmeleri için yalvarmak zorundasın Marco. Hayatla-

16 İtalyanca 'Pislik herifler, namussuzlar' anlamında bir kelime (ç.n.)

rı tehlikede; ikinci bir şansları olmayacak. Fakat Tanrı'dan bahsetme onlara."

"Ben kafayı yemedim dostum ama senin için aynı şeyi söyleyemeyeceğim" dedi zorla gülümseyerek. "İstediğini yapacağım. Şimdi kendimize şöyle güzel bir ziyafet çekelim."

•••

Ertesi sabah, Gallucci, yaşlı adam ve Antonio mutfakta oturmuş kahvaltı ediyorlardı. Mastronini'nin adamları ortada görünmüyorlardı.

"Bütün Capolarla konuştun mu?" diye sordu Gallucci.

"Evet. Benden söylememi istediklerini aynen naklettim."

"Güzel. Gelecekler mi?"

"Bazıları gelecek. Diğerleriyse... Kim bilir?"

"Sence korktular mı?"

"Hayır. Yalnızca öfkelendiler."

"Hayatlarından endişe etmiyorlar mı?"

"Adamlar yenilmez olduklarını düşünüyorlar." Biraz durakladıktan sonra, "Sen hayatın için endişe ediyor musun?" dedi.

"Hayır" diye cevap verdi Gallucci ifadesizce.

"Israrla bu toplantıyı istemenin nedeni ne öyleyse?" diye ısrar etti Mastronini, eski dostunun niyetinin ne olduğunu anlamaya çalışarak.

"Yakında öğrenirsin."

Mastronini başka bir taktik denedi. Antonio'ya dönerek, "Peki ya siz peder, ne düşünüyorsunuz bütün bu olanlar hakkında?" diye sordu.

Antonio dayısına baktı. Gallucci başıyla onayladı. Antonio gafil avlanmıştı. "Don Mastronini, ben Meryem Anamıza, Kilise'ye inanıyorum, ama burada yalnızca Don Gallucci'nin tercümanı olarak bulunuyorum."

"Bunun için bir rahibe mi ihtiyaç duydu?"

"Hayır ama güvenebileceği birine ihtiyacı var. Söylediklerinin aynen tercüme edilmesi gerekiyor. Yanlış anlaşılmaya mahal vermemek lazım."

"Bütün bu olanlarla Papa'nın ne alakası var?"

Gallucci araya girip sohbeti bitirdi. "Daha sonra Marco. Şu şahane kahvaltımızı bitirelim önce."

•••

Günün geri kalanında Gallucci ve Mastronini, Palermo'da birlikte geçirdikleri günleri anarak malikânenin bahçelerinde gezindiler.

"Nasıl tanıştığımızı hatırlıyor musun?" diye sordu Marco.

"Nasıl unutabilirim. Dün gibi aklımda."

Marco, Angelo'dan birkaç blok ötede yaşıyordu. Bir pazar sabahı bir grup kabadayı dokuz yaşındaki ve kiliseden eve dönen Angelo'ya sataşmaya başladılar. Bir noktadan sonra içlerinden bir tanesi Angelo'yu yakalayıp sarsmaya koyuldu. "Yarın bana beş liret getireceksin, yoksa anandan emdiğin sütü burnundan getiririm senin" dedi genç zorba ve Angelo'yu kaldırıma fırlattı.

Marco olanları evinin merdivenlerinden izlemişti ve Angelo geçerken onu yanına çağırdı.

Angelo tereddüt etti.

"Sorun yok. Buraya gel ve yanıma otur" dedi Marco, elini hafifçe yanındaki yere vurarak.

Angelo onun oturduğu yere yaklaştıysa da oturmadı.

"Bu adamlardan korkuyor musun?"

Angelo duygularını belli etmeksizin omuz silkmekle yetindi.

"İstedikleri parayı verecek misin?" diye sordu Marco arkadaşça bir ses tonuyla.

Angelo gene omuz silkti. "Vermek istemiyorum" dedi nihayet.

"İstersen, sana ne yapman gerektiğini söylerim."

Angelo başıyla evet işareti yaptı.

"Cesaret ister ama."

"Korkmuyorum" dedi Angelo, gerçek duygularını gizlemeye çalışarak.

Marco iç cebine elini atıp uzun ince bir hançer çıkardı. "Yarın yolunu kesip senden parayı istediklerinde bu hançeri çıkarıp iri çocuğu, seni tehdit edeni gömleğinden yakalayacaksın ve bunu gırtlağına dayayıp şöyle diyeceksin: 'Beni bir daha rahatsız edersen seni öldürürüm.' Bunu yapabilir misin sence?"

Angelo başıyla onaylayıp bıçağı aldı.

Marco gülümsedi. "Çocukla konuşurken alçak sesle konuş, böylesi daha korkunç oluyor... Bu arada, adın ne senin?"

"Angelo."

"Ben de Marco. Korktuğunu belli etme. Şimdi evine git."

Ertesi gün Angelo delikanlıların dikilip bekledikleri yere yürüdü. İri yarı olan elini uzatıp "Parayı ver!" dedi.

Aninden Angelo ileri atıldı ve delikanlıyı gömleğinden kavrayıp bıçağı gırtlağına dayadı. "Canımı bir daha sıkarsan kendini ölmüş bil!" dedi fısıldarcasına. Çocuğun gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştı. Diğer delikanlılar geri çekildiler. "Hadi kaybol yoksa gırtlağını keserim."

Çocuk geri geri gidip koşmaya başladı. Angelo söylediklerini perçinlemek için arkasına bir de tekme yerleştirdi.

Marco basamaklarda tünediği yerden olanları izlemiş ve gülmeye başlamıştı. Angelo onun yanına doğru yürüyüp hançeri uzattı. "Sende kalsın" dedi Marco. "Doğuştan yeteneklisin."

"Neye?"

"Öldürmeye tabii ki." Marco tekrar gülmeye başladı.

"Olanları komik mi buluyorsun?" diye sordu Angelo, Marco'nun tepkisine bir anlam veremeyerek.

"Hayır, ama çocuklar komikti. Sayıca senden üstündüler. Seni öldürebilirlerdi."

İşte o anda Angelo temel kuralları anladı: Gecikmeksizin harekete geç, korku emaresi gösterme ve gözlerini korkut. Bu tek hareket, yeni arkadaşı Marco'nun yardımıyla hayatının geri kalanını şekillendirecekti. Angelo Gallucci bir daha asla korkmayacaktı.

Marco, Angelo'dan yedi yaş büyüktü; ancak sonraki on sene boyunca birbirlerinden bir saniye ayrı gezmediler. Angelo, Mafya'nın büyüklerinin sürekli Marco'yu denemeye tabi tutmalarını izledi. Denemeler her seferinde aynıydı; Marco'dan "kuralı" ihlal eden birilerini öldürmesi isteniyordu. Bazı durumlarda öldürülen kişinin tek kabahati patronlardan birine saygısızlık

etmek oluyordu. "Yakında senin sıran da gelecek" diyerek sürekli Angelo'ya takılırdı.

Çok geçmeden Marco, ailelerden birine davet edildi. Kısa süre sonra da küçük patronlardan birisi olmuş ve Sicilya'nın en korkulan adamı haline gelmişti. Bir gün, dâhil olduğu ailenin *caposu* onu gizli bir görüşmeye çağırdı ve ailelerden birinin son öldürdüğü adam yüzünden ondan intikam almaya hazırlandığı konusunda uyardı. Ancak Capo, Angelo'nun Amerika'ya gidişini ayarladığını da söyledi. "Marco, kuzenimin New York'taki ailesine dâhil olacaksın. Kimsenin haberi olmayacak. Buradaki ayarlamaları ben yaparım."

Marco daha sonra patronunun başka bir adamını kendi yerine kurban ettiğini öğrendi.

Angelo'yla Marco yeniden birbirlerini görene kadar beş sene geçmişti. Buna vesile olan olay da Marco'nun ilk çocuğunun vaftiz töreniydi. Marco, Angelo'dan çocuğunun vaftiz babası olmasını ve çocuğunun Palermo'da vaftiz edilmesini istemişti. Angelo gelmiş geçmiş en büyük şölenin düzenlenmesi için gerekli ayarlamaları yaptı.

Yıllar içerisinde Angelo, Mafya'nın üst kademelerine hızla yükselmişti. Çarçabuk ve kararlı bir şekilde harekete geçme becerisi parçalanmakta olan örgüte düzen getirdi. Angelo çok geçmeden "Koruyucu" adını aldı. Onun ailesi, Sicilya'nın en korkulan ve saygı duyulan ailesi haline geldi. Hükümetle ya da hainlik eden ailelerden biriyle bir sorun olduğunda Gallucci bunu süratle hallediyordu. Angelo'nun *Capo di Capo* seçilmesi yalnızca bir zaman meselesiydi.

Gallucci o zaman eski dostunu düşündü. Sertliğini mi kaybetmişti? Yaş yüzünden korkmaya başlamış ya da olaylar fazlasıyla kontrolden mi çıkmıştı? Ancak onu en çok endişelendiren vaftiz kızıydı. Eski dostu Marco'yu doğru yola çevirmeyi başarabilecek miydi?

•••

Antonio gününün çoğunu rahiplik görevlerini yerine getirerek ve dua kitabını okuyarak geçirdi. Papa'ya telefon açmayı düşündüyse de vazgeçti. Bildirilecek bir şey yoktu, en azından şu an için. Ardından Azrail'in yüzü aklına geldi ve onun bir kez daha ortaya çıkacağını düşünmek Antonio'yu çok korkuttu. Belki de dayısı Amerikalı Capoları yola getirmeyi başarırdı. Bundan şüpheliydi gerçi.

Saat beş civarında mutfak kıyamet yeri gibiydi. Hizmetliler etrafta koşturuyor, akşam yemeğini hazırlarlarken tencere ve tavaları oraya buraya çarpıyorlardı. Antonio bir köşede oturmuş bir dilim gevrek ekmek atıştırmakla meşguldü. Marco içeri girdi. "Bolca yapın" dedi. "Geç kalan arkadaşlarımız aç gelirler belki." Antonio'ya yan gözle bakarak, "Bu gece menüde dayının en sevdiği yemek var" dedi.

"Neymiş o?" diye sordu Antonio.

Yaşlı adam şaşırmış görünüyordu. "Makarna elbette."

"Elbette" dedi Antonio ekmeğin son lokmasını yutarken.

•••

Uzun yemek masası zarif bir biçimde donatılmış ve altın şamdanlarla aydınlatılmıştı. Ayrılan yerler altın gobletlerle (büyük kadeh) ve renkli çiçekli süslemelerle bezenmişti. Marco'nun on iki adamı, ayrıca Gallucci'yle Antonio masanın çevresinde oturmuşlardı ve Mastronini de masanın baş köşesine yerleşmişti.

Kadehini kaldıran yaşlı adam "Şerefe" dedi ve masanın geri kalanı da onu taklit etti. "Uzun zaman öncesine kadeh kaldıralım. Kuralın her şeyden önemli olduğu ve 'bizim olay'ımızın tek olay olduğu zamanlara."

Herkes içti ve ardından sesler ve tabak çatal sesleri hafif bir uğultu şeklinde yükseldi. Marco, Angelo'ya dönüp "Şu siyah gözlükleri ne zaman çıkaracaksın?" diye sordu.

"Zamanı gelince" diye yanıt verdi Gallucci, makarnasına yumulurken.

Akşam yemeği, Sicilyalıların yemeklerinin çoğu gibi, hiçbir Amerikalının, aslında iyi bir Romalının bile baş edemeyeceği düzenli bir karmaşayla yenildi.

İlk Amerikalı Capolar yedi civarında gelmeye başladılar. Sekiz olduğunda hepsi malikânedeydi. Marco hepsini karşılamış, şöminenin harlı bir ateşle yandığı ana salona alırken şarap ve arzu ettikleri diğer içecekleri ikram etmişti.

Gallucci'yle Antonio ana salona açılan ufak bir odada beklediler. Uygun zaman geldiğinde ortaya çıkacaklardı. Nihayet Marco içeri girdi. "Hepsi geldiler" dedi nefes nefese.

"Hepsi mi?"

"İkisi dışında hepsi."

"Kim?"

Marco, Angelo'ya isimleri verdi. "Yeğenim telefonu kullanabilir mi? New York'taki Amerikan Elçiliği'yle bir görüşme yapması gerekiyor da."

"Elbette. Masada bir telefon var. Birkaç dakika içinde geri gelirim."

Antonio melül melül bakıyordu. "Benim..."

"Biliyorum, telefona benim ihtiyacım var" dedi telefonu eline alıp bir el hareketiyle Antonio'yu odanın diğer köşesine gönderirken. Gallucci sessizce konuşup telefonu alelacele kapattı.

Marco içeri girdi. "Sabırsızlanmaya başladılar."

"Güzel" dedi Gallucci. "Hazırız."

Gallucci'yle Antonio, yaşlı adamın arkasından ana salona girdiler. On sekiz Capo odanın ortasında kocaman bir yarım daire oluşturacak şekilde oturmuşlardı. Her bir Capo yanında ikişer tane en seçkin adamını getirmişti, fakat onların toplantıya katılmalarına izin yoktu. Mastronini İngilizce konuştu. "Bu Peder Salvi, Roma'daki Vatikan'ın elçisi ve aynı zamanda Don Gallucci'nin yeğeni, tercümeleri o yapacak." Bir saniye durakladıktan sonra Gallucci'yi tanıştırmaya başladı, "Don Gallucci, belki biliyorsunuzdur İtalya'nın Capo di Capo'sudur..."

Capolardan birisi lafını kesip tereddütsüz konuştu. "Burası İtalya değil."

Mastronini ona doğru tek parmağını uzattı. "Evimde saygılı davranacaksınız." Parmağını yarım dairede gezdirirken sesi de öfkeyle yükseliyordu. "Söylediğim gibi, Don Gallucci'yi hayatımın neredeyse büyük kısmında tanıdım. Sizi temin ederim, son derece önemli olmasa bu toplantıyı talep etmezdi. Sizin gibi

ben de söyleyeceklerini ilk kez duyuyorum." Gallucci'ye döndü. "Söz senin."

Gallucci odanın ortasına yürüdü ve işaretle Antonio'dan yanında durmasını istedi. "Antonio, söylediklerimi kelimesi kelimesine ben konuşurken tercüme et, anlaşıldı mı?"

Antonio başıyla onayladı.

"Marco, ışıkları biraz açabilir misin? Yüzlerini daha iyi görebilmek istiyorum."

Marco ona kara gözlüklerini çıkarmasını söylemek istediyse de çenesini tuttu.

Işıklar odayı aydınlatırken, Gallucci de yüksek sesle "Ah, böylesi çok daha iyi" dedi. "İnsanın düşmanlarını ayan beyan görebilmesi iyi oluyor." Antonio'ya dönüp "Tercüme et" dedi. Antonio söylediklerini çevirdiği sırada Capolar birbirlerinin suratına ve ardından Mastronini'ninkine bakmak için dönerlerken odada hafif bir uğultu dolaştı. Yaşlı adam neredeyse kalp krizi geçirecekti. "Fakat" diye devam etti Gallucci, "bu akşam sona ermeden önce hepimizin çok iyi birer dost olacağımızı da biliyorum" dedi coşkuyla ve kollarını uzattı.

Önlerinde kara gözlüklerle duran tombul adamın bu sözlerini duyan Capolar hem şaşırmış hem de kafaları karışmıştı.

Derken Gallucci sordu. "Papa'ya saygınız var mıdır? O da sizlerden biri."

Capolar sandalyelerinde kıpırdandılar ama tek kelime etmediler.

"Meryem Ana'ya, Kilise'ye hâlâ saygı duyuyor musunuz?" diye sordu Gallucci, daha sertçe.

Birkaç kafa onaylarcasına sallandı.

"A, demek bazılarınız hâlâ inanıyor. Güzel... Şimdi, aranızda Azrail'in hikâyesini bilen var mı?"

"Bu ne böyle, şaka mı?" diye bağırdı Capolardan birisi. "Yapacak işlerim var benim. Dine ayıracak vaktim yok" dedi gitmek için ayağa kalkarken.

"Otur Don Ballato yoksa buradan sağ çıkamayabilirsin" diye bildirdi Gallucci sakin sakin.

Ballato olduğu yerde donup kaldı. Diğer bütün Capolarsa Gallucci'ye bakakalmışlardı. "Adımı nereden biliyorsun?"

"Buradaki herkesin adını biliyorum."

Mastronini konuşmaya başladıysa da Gallucci elini kaldırarak onu susturdu. Tam o sırada Mastronini'nin adamlarından birisi kapıdan içeri dalıp yanına koşturdu ve kulağına sessizce bir şeyler söyledi. Bütün diğer Capolar sandalyelerinde kıpırdanıp kendi adamlarının nerede olduğunu merak etmeye başlamışlardı. Mastronini ayağa kalkıp Gallucci'nin yanına geldi. "Angelo" dedi heyecanla ama sessizce, "bu gece buraya gelmemeye karar veren iki Capo bütün adamlarıyla birlikte suikasta kurban gitmişler. Birkaç dakika önce kafaları parçalanmış."

Bunu duyan Antonio haç çıkardı.

"Neler oluyor Angelo?" Mastronini konuşurken ürpermişti.

"Sabırlı ol eski dostum. Adamlarını dışarı çıkar. Kimseye bir şey söylemesinler. Arkalarından kapının kilidini kapat ve ardından buraya yanıma gel." Arkadaşı olduğu yerden kıpırdamamıştı. "Hadi dostum. Korkacak bir şey yok."

Mastronini korkmasına rağmen söylenene itaat etti. Bu sırada, Capolar aralarında yüksek sesle homurdanmaya başlamışlardı.

Arkadaşı dönünce, Gallucci "Capolara neler olduğunu anlat" dedi.

"Kafayı mı yedin sen?"

"Anlat Marco" dedi Gallucci sessizce.

Mastronini gruba döndü. "Lütfen yerinize oturun" diye bağırdı uğultuyu bastırmaya çalışarak. "Kötü bir haber aldım."

"Nasıl kötü haber?" diye sordu içlerinden birisi.

"Lütfen oturun. Anlatacağım." Yaşlı adam sarsılmaya başlamıştı.

"Kendini topla" diye uyardı Gallucci.

"Renali ve Tartelli biraz önce adamlarıyla birlikte suikasta kurban gittiler."

"Nasıl?" diye sordu Ballato, bunun tek kelimesine bile inanmayarak.

"Kafaları havaya uçurulmuş."

"Ne zaman?"

"Yaklaşık on beş dakika önce."

"Olamaz!" diye haykırdı Ballato. Birdenbire bütün Capolar kapıya doğru koşturmaya başlamışlardı.

Gallucci gürler gibi konuştu. "Oturun! Yoksa bu odadan sağ çıkamazsınız."

Antonio'nun cebindeki yüzük titreşmeye başlamıştı. "Lütfen" diye bağırdı ciğerlerini patlatırcasına. "Tanrı aşkına, yerinize oturun lütfen!" diye yalvardı Antonio.

Capolar durdular. "Neler oluyor burada?" diye haykırdı Ballato.

"Oturun, anlatacağım" diye karşılık verdi Gallucci.

İstemeye istemeye Capolar yerlerine döndüler. "Cevap istiyoruz. Hemen" diye talep etti Ballato ve birkaç başka Capo.

"Sakin olun" dedi Gallucci ayağa kalkarak ve ellerini indirerek. "Ballato, buradaki en güçlü Capo sensin anladığım kadarıyla."

Capolar özel toplandıklarında içeri silah alınmıyordu. Ballato'nun silahı olsa Gallucci'yi öldürmüştü. "Benim ailem en büyük ve güçlü ailedir" diye parladı.

"Ve diğer Capolar adına da konuşuyorsun, öyle mi?"

Kimse cevap vermedi.

"Anlıyorum. Öyleyse, burada en güçlü sensin." Gallucci bir an durakladı. "Sana bir hikâye anlatabilir miyim?"

"Hikâye istemiyorum. Saçmalık da. Cevap istiyoruz." Ballato artık öfkeden avazı çıktığı kadar bağırıyordu.

Diğer Capolar onaylarcasına başlarını salladılar.

Gallucci bu patlamayı duymazdan geldi. "Azrail'in hikâyesini biliyor musun?" Gallucci bir cevap beklemeksizin konuşmasını sürdürdü. "Mısırlılar Tanrı'nın kavmini serbest bırakmayınca Tanrı Azrail'i gönderdi ve ilk doğan çocuklarını aldı."

"Hikâye istemiyorum. Bunun bizimle ne ilgisi var?"

"Çok ilgisi var! Papa Francis'e bir görev verilmiş. Ve bizim de bu göreve dâhil olmamızı istiyor. Tanrı gençlerin uyuşturucu alışkanlığından kurtulmasını istiyor ve bizden de gençleri köleleştiren ve öldüren uyuşturucu satışını bırakmamızı. Değilse" derken ürperdi Gallucci, "ilk doğan çocuklarınız canından olacak."

"Aklını kaçırmışsın sen" diye bağırdı Capolar.

"Kaçırmadı" diye karşılık verdi Antonio bağırışları bastırmaya çalışarak.

"Sen... Sen bir rahipsin. Papa cinayeti onaylıyor mu yoksa?" Odanın dört bir köşesinden sesler yükseliyordu.

"Hayır, ama Tanrı çocuklarının katledilmesine daha fazla göz yummayacak."

"Peki ya bizim çocuklarımızın öldürülmesi?" diye haykırdı Ballato.

"Seçim size kalmış Don Ballato."

"O zaman söyleyin bakalım, Renaldi ve Tartelli'yi kim öldürdü?"

"Ben" diye lafa karıştı Gallucci. "Bu gece Azrail'in yerini ben aldım. Ülkemde buna 'Saflaştırma' denilir. Biz düstura göre yaşarız. Şerefimizle yaşarız. Bu görevde bize katılırsanız, Tanrı en büyük evlatlarınızın canının bağışlanacağına söz verdi."

"Karşımıza böyle bir hikâyeyle çıkıyorsun ve bizden de buna inanmamızı mı bekliyorsun?" Ballato artık kontrol edilmez bir öfkenin etkisi altında titriyordu.

Gallucci gözlüklerini çekip çıkardı. Kömür karası gözleri Ballato'ya dikilmişti. "Bu gözler Azrail'le karşılaşmamdan yadigâr kaldı" diye kükredi Gallucci.

Gallucci'nin gözlerini görür görmez "Şeytansın sen" diye haykıran Ballato ona doğru bir hamle yaptı.

Fakat ona ulaşamadan, koyu mor renkli bir sis bulutu gürler gibi odaya doldu ve Ballato'yu bir anda sarıp sarmaladı. Ölümün dehşetengiz yüzü sisin arasından çıkıp Ballato'nun başını dişlerinin arasına aldı. Kafayı vahşice sallayıp kopardı ve yere fırlattı.

Ölümün dehşeti ve kokusu odayı leş gibi kokutmuştu. Diğer Capolar korkudan sinip derhal kendilerini yere attılar. Yüzlerini saklıyor ve sıranın kendilerinde olmasından korkuyorlardı. Mor yüz odayı dolaştı ve yavaşça buharlaşarak yok oldu. Birkaç dakika sonra, başları eğik Capolar etrafı kolaçan edip yavaş yavaş ayağa kalkmaya başladılar. Yalnızca Gallucci ve Antonio ayakta kalmışlardı.

*Capolar*dan bir tanesi monoton bir sesle "Daha önce Tanrı'ya inanmıyordum, fakat bu Tanrı'dan çok şeytana benziyordu" dedi.

"Sizi temin ederim" dedi Antonio, "Şahit olduğunuz şey Azrail'di." Cebinden yüzüğü çıkarıp herkesin görebileceği şekilde tuttu. "Bu Papa Francis'in yüzüğüdür ve Tanrı'nın gücünü barındırmaktadır. Ve Tanrı verdiği görevi destekliyor." Antonio bu dehşet verici olay sırasında nasıl bu kadar sakin kalabildiğine şaşırmıştı. Gallucci'nin de aynı hissettiğini tahmin ediyordu.

Capolar yalpalayarak ayağa kalktılar. Birisi sordu. "Tanrı bizden ne yapmamızı istiyor?"

Cevap yaşça büyük *Capolar*dan birisinden geldi. "Düstura saygı göstermeli ve Tanrı'nın verdiği görevi üstlenmeliyiz."

"Bu görev bize verildi" diye duyurdu Gallucci. "Şimdi evlerinize gidin. Talimatlarınızı alacaksınız." Gallucci, artık yeğeni ve vaftiz kızının güvende olduğuna emindi.

Mastronini yanına gelip Gallucci'ye sarıldı ve ardından Antonio'yu iki yanağından öptü. "Tanrı sizi korusun" dedi gözyaşları yüzünden süzülürken.

"Dua edin" diye karşılık verdi Antonio.

BÖLÜM 15

WASHİNGTON, D.C.

General Radcliff, Brand ve senatörle buluşmak konusunda ısrar etmişti. Virginia'daki ufak bir şarap tatma evininin zemin katında bir araya geldiler. Radcliff burnundan soluyordu. "FBI'da bağlantılarım, bana Mafya'nın en büyük iki patronunun kafalarının havaya uçtuğunu söylüyorlar ve bir tanesi de iz bırakmadan ortadan kaybolmuş. Görünen o ki, New York'ta bir çeşit *Mafioso*[17] zirvesi düzenlenmiş. Öldürülen iki tanesi ve kaybolan dışında, ülkenin her yanından büyük Capoların katıldığı bir toplantı olmuş anlaşılan. Ayrıca, Sicilya'nın Capo di Capo'su Gallucci adında bir adam da varmış. İkinizden birisi bu konuda bir şeyler biliyor mu?"

Alex'le Michael bakıştılar. Alex bir ürperti hissetti. Savaş başladı dedi kendi kendine.

"Neden bir şey bilmemiz gerekiyor?" diye sordu Brand duygularını dışarı sızdırmadan. Alex, Michael yanında olduğu için çok mutluydu.

"Neden mi?" diye sordu Radcliff öfkeyle. "Gallucci, yanında bir rahiple Vatikan'dan kalkan özel bir uçağa binmiş de ondan. Bu yüzden işte! Ve ben de neler olup bittiğini öğrenmek istiyorum!"

17 İtalyanca 'mafya üyesi' (ç.n.)

"Açıkçası general" diye araya girdi Alex, "bildiğimiz bir şey olsa, size hemen söylerdik" dedi, yalan söylemekten nefret ede ede.

"Bakın, büyük bir oyun dönüyor" dedi Radcliff. "Bütün mafya patronları aynı telden çalıyorlar. Birdenbire, çok samimi küçük bir topluluğa dönüştüler. Bu hiç normal değil. Ayrıca, her zamanki konuşkan haber alma kaynaklarımız da ortadan kayboldu. Hiçbir şey bilmediğinize emin misiniz?" diye tekrar vurguladı, ikisini de süzerek.

"Bir şeyden haberimiz yok" dediler ikisi de koro halinde.

Radcliff şarabını bitirip gitmeye hazırlanıyordu. "Ah, bu arada Alex, kampanyan nasıl gidiyor?" diye sordu alaylı bir tavırla.

"Harika. Seçimler yarın yapılsa başkan seçilirdim."

"Evet tabii." Radcliff hışımla orayı terk etti.

Brand bir kadeh şarap daha istedi. "Gallucci'nin Amerikan mafyasını hizaya getireceğine gerçekten inanıyor musun?"

"Roma'da Gallucci'yle konuştuktan sonra, her şeyin mümkün olduğuna inanıyorum."

"Şu Azrail olayına inanıyor musun?"

"Gerçekten bilmiyorum. Peder Salvi'nin ve Papa'nın inandığını biliyorum."

"Peki ya Papa'nın mafya ittifakıyla aynı fikirde olmasına ne dersin? Mafyanın ortalığı kan gölüne çevirmesine neden olabilir."

"Hiç sanmıyorum. En azından mafyanın kendi içinde olmayacaktır. Gallucci çok ikna ediciydi."

"Öyle anlaşılıyor."

"Papa'ya gelince, Gallucci sanırım onu bu işe karıştırmayacak."

"Ben olsam o kadar emin konuşmazdım" dedi Brand ve saatine baktı. "Kolombiyalı arkadaşlarımla bir toplantım var. Senden yazılı itiraf vermeni istiyorlar."

"Ne isterlerse yaparım."

"Bütün müşterilerim senin kadar kolay olsaydı keşke."

"Kendine dikkat et dostum" dedi Alex içtenlikle.

***

Cordona'yla toplantı Kolombiya Elçiliği'nde yapıldı. Cordona, Kolombiya Tarım Bakanlığı'nda usulüne uygun kayıtlı bir lobiciydi. Brand buranın makul derecede güvenli bir buluşma noktası olduğunu kabul etmişti. DEA'nin üzerindeki gözleri, senatörün uyuşturucu trafiğine dair endişeleri yüzünden buluştuğunu düşünecekti.

Brand ikinci katta, zarif döşenmiş bir odaya alındı. Cordona ve üç diğer adam, yaldızlı ve köşeli bir sehpanın etrafındaki koltuklara rahatça yerleşmişlerdi.

Brand girince yalnızca Cordona ayağa kalktı. "Ilık bir konyak alır mısın? Dışarıda buz gibi bir soğuk var."

"İyi olur" diye cevap verdi Brand, kendisine tek bir bakış bile atmayan adamları incelerken.

Cardona, Brand'e ılık konyağı uzattı. "Sizi tanıştırayım" dedi oturan adamları göstererek. Cardona'yla Brand yaklaşırlarken, adamlar nihayet koltuklarından kalktılar. "Bunlar Senyör Rodriguez, Gonzalez ve Ruiz."

Üç adam ifadesiz bir yüzle başlarını salladılar.

"Bu beyler Artemis kampanyasıyla ilgili gayretlerimiz yüzünden kaygılılar. Otur lütfen." Cardona boş bir koltuğu işaret etti.

"Sizinle tanıştığıma sevindim" dedi Brand otururken saygılı bir ifadeyle. "Ne gibi kaygılarınız var beyler?"

Kısa boylu tıknaz bir adam olan Gonzalez başladı. "Sizin bu senatör derdini gayet güzel anlatıyor" dedi koyu aksanlı bir İngilizceyle. "Ortalığı karıştırdı. Çeşitli bakanlıkların uyuşturucu trafiği meselesi hakkında neler yaptığına dair Kongre'de kapalı oturum düzenleneceğinden bahsediliyor" diyerek bu konuyu hatırlattı.

Brand bu söylentileri duymamıştı. "Dedikodu işte" dedi olayın önemini basite indirmeye çalışırken. "Fakat gerçeklik payı varsa da bunu beklemek gerekir. Sonuçta, adam başkanlığa adaylığını koydu. Bu oturumlar, olur da yapılacak olurlarsa yalnızca partisinden zorunlu bir destek niteliğindedir. Diğer adaylar kampanyalarına başlar başlamaz, *onların* davalarını destekleyen başka oturumlar düzenlenir. Bu oturumların, olur da yapılacak olurlarsa" dedi üstüne basarak, "sınırsız sayıdaki oturum arasında kaybolup gideceğine eminim. Seçimlere daha bir seneden çok var."

"Bu durum sizi endişelendirmiyor öyleyse?" diye sordu Ruiz.

"Zerre kadar endişelendirmiyor. Kongre'nin, hatta halkın, aslında özellikle halkın bir meseleye dikkatini yoğunlaştırma süresi en fazla üç gündür."

Cardona ilk kez olarak gülümsedi. Bu toplantıyı talep etmekle iyi etmişti. Brand her şeyi kontrolüne almış görünüyordu.

"İsminizden... Mirasınızdan utanıyor musunuz?" diye sordu Gonzalez, bu sefer farklı bir taktik deneyerek.

Brand kadehindeki çikolata görünüşlü konyağı çalkaladı ve vereceği cevabı düşünürken bir yudum aldı. "Bir *Gringo* her yerde *Gringo*'dur, yalnızca kendi türünden olanlara saygı duyar."

"Sen bir Branderos'sun!" diye haykırdı Gonzales, yeni yaktığı purosunu ondan tarafa uzatarak. Ve sen de domuzun tekisin diye geçirdi aklından Brand, ama yüzünden duygularını okumak imkânsızdı. "Uzun yıllar kartellerin hizmetinde çalıştım" dedi saygılı ses tonunu kaybetmeden. Gonzales kendisini sınıyordu, ama onun oltaya gelmeye niyeti yoktu. Bu adamları hayatında görmemişti; zincirin daha üst kademelerinde oldukları kesindi. Cardona'nın bu toplantının başkanı olmadığı da açıkça anlaşılıyordu. "Yaptığımız düzenlemelere dair soracağınız sorular var mı Senyor Gonzales?"

"Bu iş berbat kokuyor" dedi Gonzales sert bir tonla.

"Karteller anlaşmadan çekilmek mi istiyor senyor?" Brand, Gonzales'in hepsi adına olmasa da en azından birkaçı adına konuştuğunu tahmin ediyordu.

"Küstahlık yapmayın" diye uyardı Gonzales.

"Kartellerin kuşkuları varsa, ben de başka kanallardan para toplarım ve sizinkini de iade ederim." Brand bu oyunu uzun yıllardır oynuyordu. Sükûnetini muhafaza edecekti.

"Size zaten hiçbir zaman güvenmedim Senyor Branderos. İkili oynuyorsunuz, bir satranç oyunu gibi."

"Adamın işi bu" diye araya girdi Cardona.

"Ve sen de Cardona" dedi Gonzales tiksinircesine, "aptalın tekisin. Bu adam paramızı alıyor ve karşılığında da hiçbir şey vermiyor."

Ruiz ve Rodriguez, Gonzales'in konuyu açıklığa kavuşturmasından hoşnut görünüyorlardı.

Cardona, Brand'e mahcup bir tavırla bakıp Gonzales'e döndü. "Size hatırlatmama izin verin. Brand'le ikimiz şu anda hep birlikte keyfini sürdüğümüz servete büyük katkıda bulunduk" diyerek hafifçe aksi ama saygıda kusur etmeyen karşılık verdi.

"Bana hiçbir şey hatırlatamazsın" dedi Gonzales kelimeleri tükürür gibi telaffuz ederek.

Bunun üzerine Cardona geri çekilip kendine bir içki koymaya yöneldi.

"İstediğiniz nedir Senyor Gonzales?" diye sordu Brand.

"Güvence istiyoruz" dedi koltuğun kolluğuna vurarak.

"Ne tür bir güvence, hâlihazırda verdiklerimden başka?"

"Belge istiyoruz. Kanıt. Senatörünüzün kokain çekerken çekilmiş görüntüleri bile olabilir."

"Ayarlayabiliriz" dedi Brand tereddütsüz.

Gonzales konuşmadan oturdu. Koyu, mavi dumanlar üfleyerek purosunu tellendirmeye devam etti. "Talimatları Cardona'ya veririm. Neler istediğimizi o size bildirir. Şimdi gidin" dedi ve elini sallayarak Brand'i bir hizmetli gibi yanından uzaklaştırdı.

•••

Ertesi gün Cardona ve Brand, Cardona'nın Georgetown'da tuttuğu ufak bir dairede bir araya geldiler. "Ne buluşmaydı ama amca" dedi Brand, tedirgin olmuş gibi görünmeye çalışarak.

"Adamlar beş milyon dolar veriyor, ne bekliyordun?"

Brand karşılık vermedi.

"Ciddi sorunlarla karşılaşabiliriz" dedi Cardona düşünceli düşünceli. "En büyük dağıtıcılarımızdan birisi siparişini iptal etti."

"Kim?" diye sordu Brand.

"Hem Amerikan hem İtalyan mafyasından."

"Böyle bir şey olduğundan haberim yoktu" dedi Brand. Ardından kendi kendine, "Gallucci adamları bu kadar çabuk hizaya getirmiş olabilir mi? Belki de Azrail denen olay gerçektir" diye düşündü.

"Bilmen gerekir. Nakit akışımıza büyük darbe indirebilir bu olay."

"Tazminat ödesinler. Sipariş iptal ettiğimde, benim bağlantılarım her seferinde para istiyorlar" dedi Brand, dalga geçercesine.

"Komik olmaya çalışma Michael" diye karşılık verdi Cardona, kendine buzlu bir viski koyarken. "İçki ister misin?"

"Yok. Birazdan bir toplantım var."

"Bu mafya olayı çok saçma" dedi Cardona, kendi kendisiyle konuşuyormuş gibi. "Patronlardan ikisi suikasta kurban gitmiş. Tüfekle öldürüldükleri anlaşılıyor. Bu mafya için bile güçlü mesaj taşıyan bir hareket."

"Güç çatışmasına benziyor. Kimin patron olduğu netlik kazanınca normal işlerine döneceklerine eminim."

"Olabilir de. Ama Amerikalılarla İtalyanlar iyi anlaşamıyorlar."

"Sorunun cevabını aldın işte."

"O kadar emin değilim. Ortalık kan gölüne dönebilir. Kâr açısından iyi olmayacaktır."

"Siz bunu sürekli yapıyorsunuz."

"Bu farklı. Bizim bir düsturumuz yok. Şerefimize düşkün değiliz. Yalnızca hırslıyız." Cardona durakladı. "Akış tekrar başlamadan önce uzun zaman geçmesi gerekebilir. Dünkü üç adam, FBI'ın neler bildiğini bulmanı istiyorlar."

"Adamların kara listesindeyim biliyorsun."

"Müşterine buldurmanı söylediler. Paralarının karşılığını alma peşindeler."

"Elimden geleni yaparım."

"Acele et. Sabırlı insanlar değil bunlar."

"Onlardan korkuyorsun değil mi?"

"Elbette korkuyorum. Sen de korksan iyi edersin."

***

Alex, Marian, Walter ve Brand, hep birlikte Alex'in ofisine doluşmuşlardı. "Bence işler yoluna girmeye başladı" dedi Walter, gerçek bir kampanya yürütüyormuş gibi hissederek. "Kapalı oturum söylentileri dolaşıyor. Dikkatleri üstüne toplayacaktır."

"İyi değil" dedi Brand ifadesiz bir ses tonuyla.

"Neden değilmiş?" diye sordu Marian, yol katettiklerine inanarak.

Alex onun ne demek istediğini gayet iyi anlıyordu. Brand, Kolombiyalılarla ve Cardona'yla günün erken saatlerinde yaptığı toplantılardan bahsetmişti.

"Yani bu kadar çabuk göze batmamamız lazım" dedi Brand. "Aday yoklamalarına daha çok var. Mesajımız o zamana dek unutulup gidecektir."

"Haklısın" dedi Walter. "Oturumları bekletmenin bir yolu var mı?"

"Belki de Adalet Komisyonu Başkanı'yla konuşabilirim" dedi Alex. "Zamanlamanın doğru olmadığını açıklarım."

"Anlamıyorum" diye araya girdi Marian. "Alex, bu vermek istediğin mesajı açıkça gözler önüne serebilir. Harika bir forum alanı açar."

"Michael doğru söylüyor. Çok erken. Asıl büyük etkiyi diğer adaylar kampanyalarına başladıklarında gösterecektir. Senato zemininde tartışmaların merkezi haline getirebiliriz. Şu anda tek başıma konuşup duruyorum."

"Durdurabiliyorsan durdur Alex" dedi Brand, Kolombiyalıları düşünerek.

"Bazen dört beyin bir tanesinden iyidir" diye lafı gediğine koydu Walter.

Marian bundan o kadar emin değildi. Bu konuda Alex'le daha sonra konuşacaktı. "Yapacak bir sürü işimiz var." Marian şimdilik kabullenmiş görünüyordu.

"Programda neler var?" diye sordu Alex.

"İlkin, Walter'la ikimiz konuşma yapılacak yirmi lise bulduk."

"Harika bir fikir Marian" dedi Alex coşkulu bir ifadeyle. "Gençlere ulaşmamız lazım. Kaç tane daha bulabilirsiniz?"

"İstediğin kadar... Bu arada Peder Salvi'den haber var mı?"

"Hiç haber yok" diye cevap verdi Alex, gerçeği söylemekten kaçınmaya çalışarak.

"Belki de Papa'nın onunla ilgili başka planları vardır" dedi Walter rahatlayarak.

"Eminim öyledir" diye karşılık verdi Alex. Antonio'dan haber gelmediği için kaygılanıyordu. Papa Francis'i aramayı düşündüyse de, aramamaya karar verdi.

BÖLÜM 16

JAPONYA, TOKYO

Vatikan'a ait uçak Tokyo üzerinde süzülerek alçaldı. Parlak ve renkli ışık bolluğu dev bir kemer altı gibi yayılıyordu. Gallucci, Antonio'ya New York'taki toplantının ardından olanlar hakkında fazla bir şey anlatmamıştı. Doğru zaman geldiğinde söyleyecekti.

"Yakuza bizimle aynı inançları paylaşmıyor" dedi Antonio. "Zorlu bir görev olacak."

"Bunu yalnızca Tanrı bilir Antonio." Gallucci, Antonio'nun hislerini paylaşıyordu.

Uçak indiğinde Kardinal Moto tarafından karşılandılar. Papa Francis, Moto'yu kardinal atamıştı. "Lütfen sizi ağırlamamıza izin verin" dedi kardinal yerlere eğilerek.

"Buna gerek olacağını sanmıyorum, ama gene de teşekkürler. Bizi INA Oteli'ne bırakabilirseniz yeterli olur" dedi Gallucci.

"Elbette, ama başka bir şeye de ihtiyacınız olursa lütfen arayın."

"Ararız" diye karşılık verdi Antonio ve geleneksel Japon tarzında eğildi.

INA birinci sınıf bir oteldi. Gallucci burada birçok kez kalmış ve uzman oldukları hizmetlerden ve mutlak mahremiyetten yararlanmıştı. Valizleri taşıyan otel görevlisi onları 18. kattaki, ortada bir de geniş oturma odası olan iki odalı lüks bir süite

götürdü. Görevli altlarındaki muazzam şehri gözler önüne serecek şekilde perdeleri kenara çekti. Dışarı bakan Gallucci her zamanki gibi karşısındaki manzarayı hayranlıkla seyrediyordu. "Adamlar sonuçta savaşı kazandılar" diye mırıldandı.

Antonio, New York'tan ayrılmalarından önce Papa Francis'i aramış ve Amerikalı Capolar ile olan toplantıyı ayrıntılarıyla anlatmıştı. Papa'nın tek cevabı "Dua et Antonio" olmuştu.

Antonio kendi yatak odasına çekildiğinde, Gallucci telefonu alıp Japonya'da en güvendiği adamına telefon açtı.

Antonio tekrar odaya döndü. "Sırada ne var dayı?"

"Bekleyeceğiz. Oda servisini ara, açım ben."

Antonio menüyü gözden geçirdi ve Gallucci'nin damak zevkine uygun bir şeyler sipariş etti. Kendine de ortaya *sushi* ve *sashimi* karışık bir şeyler söyledi.

Yemekler gelince "Balık dediğin pişirilip yenir" diye homurdandı Gallucci.

"Denemen lazım dayı" dedi Antonio elindeki çubukları kullanarak; bu sırada Gallucci de bifteğini çatal bıçakla yemeye koyulmuştu.

Saat dokuz civarında telefon çaldı. Gallucci cevap verdi ve birkaç saniye bekledi. "Yarın olur" dedi İtalyanca. Kapadıktan sonra kendini aniden çok yorgun hissetti. "Ben yatmaya gidiyorum." Dinlenmeye ve hassas pazarlıklar sırasında zihninin açık olmasına ihtiyacı vardı. "Uyu biraz Antonio. Aklımızın tamamen başımızda olması gerekecek."

***

Ertesi gün, Japon bir şoförle gelen İtalyan arabulucu, onları siyah bir Mercedes'le aldı. Sabahın on biriydi. Arabulucu, Gallucci'nin yanında bir rahip gördüğüne şaşırdı. "Toplantıda sana ihtiyacım olmayacak Pietro" dedi Gallucci.

"Ama... Ama...*Padrone...*"[18]

Gallucci elini kaldırdı "Peder Salvi tercüme eder. Neler konuşulduğunu bilmemen senin için daha iyi olur."

Pietro başını sallayarak onayladıysa da, neden bir rahibe ihtiyaç duyulduğunu anlayamamıştı.

Kocaman, siyah araç ufak sokaklardan ve yoğun trafiğin arasından dolaşarak yolunu buldu. Bir saat kadar yolculuk edip şehrin dış mahallelerini geçtikten sonra, gözlerden ırak geleneksel bir Japon evine vardılar. "Bizi burada bekle" dedi Gallucci arabadan çıkarlarken.

Eve girerlerken, eğilerek reverans yapan bir grup hizmetkâr tarafından karşılandılar. Turna kuşlarıyla süslü, ikili bir *shoji*[19] kapısı önlerinde açıldı. Siyah kıyafetli ve güçlü görünüşlü bir Japon açılan kapıdan çıktı. Önce rahibe bakıp kaşlarını çattı ve ardından Gallucci'ye gülümseyerek eğildi. Gallucci gülümsemeye karşılık verdiyse de, adamın Antonio'ya bakışını gözden kaçırmamıştı. "Pietro nerede?" diye sordu adam, alışageldik kibarlığını bırakarak.

"Bu toplantıya katılmayacak" diye cevap verdi Antonio kusursuz bir Japoncayla. "Çevirileri ben yapacağım. Ben Peder Salvi. Nezaketiniz için teşekkür ederiz" dedi Antonio ve geleneksel tarzda eğilerek selam verdi.

18 İtalyanca 'Patron' (ç.n.)
19 Japon tarzı kağıttan sürgülü kapı (ç.n.)

Adam önce afalladıysa da selama karşılık verdi. "Benim adım da Kyogi, bana Ky diyebilirsiniz."

Antonio, Gallucci'ye ayakkabılarını çıkarmasını hatırlattıktan sonra, kendilerininkini çıkarmaya koyuldu. "Ah tabii." Gallucci içinden bunun aptalca bir adet olduğunu geçiriyordu.

Ky onları biraz önce çıktığı odaya yönlendirdi. Burası ortasında üç kupa *sake* yerleştirilmiş alçak bir masa bulunan ufak bir odaydı. Ky bağdaş kurup minderlerden birine oturdu. Antonio onu taklit etti. Gallucci bundan ayakkabıları çıkarma faslından bile çok nefret etmişti. Antonio'nun yardımıyla oturmayı başardı. "Buna asla alışamayacağım Ky."

Ky gülümsemekle yetindi, bunun mafya patronuna kendini rahatsız hissettirdiğinin farkındaydı. "Sizin gibi önemli birini Japonya'ya hangi rüzgâr attı?" diye sordu kupasını kaldırırken.

Antonio, Ky'ın serçe parmağının sadakatinin bir nişanı olarak ekleminden kesildiğini gözden kaçırmamıştı.

İçkilerinden birer yudum aldılar ve Gallucci konuştu. "Oshiro'yla görüşmek istiyorum."

"Bunun imkânsız olduğunu biliyorsun" diye sertçe karşılık verdi Ky. "Anlaşmanın bir şartı da buydu."

"Biliyorum ama bu bir ölüm kalım meselesi." Gallucci bunun önemini vurgularcasına konuşmuştu.

"Kim için?"

"Bunu ancak Oshiro'ya söyleyebilirim."

"Kabul etmeyecektir."

"Daha sormadınız bile" dedi Gallucci sabırsızlanarak.

"Sormam bile saygısızlık olur" diye karşılık verdi Ky, Gallucci'nin ses tonuyla.

"Bunun anlaşmamızla bir ilgisi olmadığını söyleyin. İlk doğan çocuğuna bir hediye getirdim."

Merakı uyanan Ky, "Havayı bir yoklarım" dedi.

"Onunla buluşmadan Tokyo'dan ayrılmayacağım" dedi Gallucci kararlı bir tavırla.

"O halde uzun süre buradasınız" diyerek sırıttı Ky.

"Sizin her zaman kibar olduğunuzu sanıyordum" diye uyardı Gallucci, Ky'in kullandığı ses tonundan hoşlanmayarak.

"Abartılan geleneklerimizden bir tanesi" diye karşılık verdi Ky.

"Ben yaşlı bir adamım, sonsuza dek bekleyemem."

"Oshiro da öyle. Bakalım kim daha uzun yaşayacak" dedi Ky gülerek.

•••

Otele geri döndüklerinde Antonio "Sence bizimle görüşecek mi dayı?" diye sordu.

"Ah, oyun oynamaya bayılırlar. Bizi bir süre bekletecektir."

Gallucci günün büyük kısmını telefon görüşmeleri yaparak geçirdi. İlk önce Sicilya'yı aradı ve sonunda Mastronini'yi. "Kolombiyalılar haberi nasıl karşıladı?"

"Pek iyi sayılmaz. Ama bunu bekliyorduk. Onlara yeniden yapılandığımızı söyledim. İki hafta içinde cevap bekliyorlar."

Gallucci, Marco'nun cevabını duymazdan geldi. "Ailelerden tepki aldınız mı?"

"Şu ana kadar tam bir iş birliği içindeler."

"İçeride adama ihtiyacımız var dostum. Tepki gösterecek olurlarsa gecikmeksizin harekete geçmeni istiyorum." Ardından Marco'ya kendine nasıl ulaşacağını söyleyip telefonu kapattı.

Saat yedi civarında kapıda bir tıkırtı duyuldu. "Dikkatli ol Antonio" diye uyardı Gallucci.

Antonio gözetleme deliğinden baktı. "Ky gelmiş."

"İçeri al öyleyse."

Antonio kapıyı açtı. "Oshiro'dan Gallucci'ye bir şey getirdim" dedi Ky ve kibar bir tavırla ve eğilerek selam verdi.

Gallucci konuştuklarını duymuştu. "İçeri getir öyleyse." Gallucci'nin sesi heyecanla yükselmişti.

Ky odaya girip Gallucci'nin önünde reverans yaptı. Ardından ufak siyah bir kese çıkarıp içinden çok güzel beyaz bir inci alıp Gallucci'ye verdi. "Oshiro sizden inciyi incelemenizi istedi. Yarın aynı vakitte geri dönüp inciyi geri alacağım."

Gallucci bundan pek etkilenmemişti. "Ne zaman buluşacağımızı öğrenmek istiyorum" diye hatırlattı sabırsızca.

"Oshiro, 'siz hazır olduğunuzda' diyor." Ky ardından çabucak dönüp odadan çıktı.

"Oshiro şunu diyor, Oshiro bunu diyor" diye tekrarladı Gallucci, Ky'i taklit etmeye çalışarak, ama beceremedi. "Hediyeye ihtiyacım yok benim. Adamla buluşmaya ihtiyacım var."

"Bunun bir hediye olduğunu sanmıyorum dayı. Ky yarın gelip geri alacağını söyledi."

"Nedir peki sence?" dedi Gallucci sinirle, bir yandan inciyi parmaklarının arasında gezdiriyordu.

"İncele bakalım dayı."

BÖLÜM 17

WASHİNGTON, D.C.

Artemis'le Brand, Brand'in dairesinde oturmuş öylece birbirlerine bakıyorlardı. "Olaylar tamamen kontrolden çıkmadan önce Radcliff'e neler olup bittiğini anlatmamız lazım" dedi Brand, elindeki burbon kadehine bakarak.

"Ne söyleyeceğiz peki? Tanrı'nın bizi uyuşturucuyu yeryüzünden silmeye yönelik bir göreve yolladığını mı?"

"Onun gibi bir şeyler işte" diye karşılık verdi Brand, içkisindeki buz küplerini parmağıyla karıştırırken. "Şu Azrail olayına inanıyor musun sen?"

"Bilmiyorum, ama Papa'yla Gallucci inanıyorlar."

"Dinle, Gallucci senin bahsettiğin kadar ciddiyse yardıma ihtiyacımız var demektir. Adam önce ateş edip sonra soru soruyor. Hiçbir şeyden korkusu yok. Ülkedeki en güçlü üç Capo'yu öldürdü. Üstelik tepki filan da almadı. Ardından mafya, dünya çapında Kolombiya siparişlerini iptal etmeye başladı. Bu adamları tanıyorum, Alex, elleri kolları bağlı oturup beklemeyeceklerdir. Şimdi de senden, Gallucci ve rahibin Japonya'da Yakuza'yla buluşmaya gittiklerini duyuyorum. Gallucci ya kafayı yedi ya da bizim bilmediğimiz bir şeyler biliyor. Her halükarda, bir savaş kopacağı kesin."

"Kutsal Savaş umarım."

Brand saatine baktı. "Üç olmuş. Radcliff'i şimdi ararsam bir ihtimal ulaşabiliriz."

"Pekâlâ, ara bakalım."

Brand özel numarasından Radcliff'i aradı. "Benim Brand, buluşmamız lazım."

Şehrin kenar mahallelerinde bir striptiz kulübünde karar kıldılar.

•••

Alex, Brand'in peşinden loş bara girdi; Latin müziğinin gürültüsüyle neredeyse gerisin geri dışarı püskürüyorlardı. Brand, anında müziğin ritmine uygun kıvırmaya başlamıştı. Karanlık kulübün içlerine doğru ilerlerken, çakar lambalar akşamın ilk saatlerine gelen müşterileri ve farklı derecelerde çıplak, yüksek bir platformda dizilmiş bir grup kadını aydınlatıyordu. "Marian beni görecek olsaydı" diyen Alex ürperdiğini hissetti.

En azından Alex adına, bitmek tükenmek bilmeyen utanç verici bir yürüyüşün sonunda Brand kalabalığın içinde aradığı adamı gördü. "Şurada." Brand kulübün en arkasındaki ufak tefek karanlık görünüşlü bir adamı işaret ediyordu.

Yaklaşırlarken, Brand tanıştırdı. "Jose, *mi amigo.*"[20] Müziğin sesi neredeyse tahammül edilemeyecek kadar açıktı. Adam ufak masanın üstünde yığılı faturaya benzer kâğıtlardan başını kaldırıp onlara baktı. Gözlerini kısarak baktı. "Ah, Miguel" dedi elini kaldırıp Brand'in elini hararetle sıkarken. "Seni görmek ne güzel. Uzun zaman oldu. Özlettin kendini."

Jose Kübalı bir mülteci ve kulübün de sahibiydi. "Toplantı

20 İspanyolca. 'Dostum' (ç.n.)

yapacak bir odaya ihtiyacımız var" dedi Brand, yalnızca karşısındakinin duyabileceği bir ses tonuyla.

"*No problema.*[21] Beğendiğin kızı seç" dedi artık çoğu çırılçıplak durumdaki kadınlara doğru eliyle işaret ederek.

"Hayır, öyle toplantı değil" dedi Brand, eline beş yüz dolar alarak.

"*Si*, Miguel, tam aradığın gibi bir oda var elimde."

Alex'le Brand, Jose'nin peşinden dar bir koridordan ilerlediler. Koridorun sonuna geldiklerinde Jose loş, ufak bir odanın kapısını açtı. "En sevdiğin oda Miguel" dedi Jose, görünmeyen bir hoparlörden gelen bangır bangır müziği kısmak için bir düğmeyi çevirerek.

"Jose" dedi Brand, "eskiden burada buluştuğum yaşlıca adamı hatırlıyor musun?"

"Yaşlıca adam mı?" diye tekrarladı Jose, kafasını kaşıyarak.

"Washington Redskins kasketi takardı."

"Ah, *sí*. Topallayan adam."

"Evet, işte o. Buraya geldiğinde onu bu odaya getirir misin?"

Jose başıyla onayladı ve kapıyı arkasından kapatarak çıkıp gitti.

"Dalga geçiyorsun herhalde. Radcliff'le burada mı buluşuyordunuz?" Alex gülmeye başladı.

"Gizli görevde olmanın da kendince avantajları var. Hayatım dibe batana kadar böyleydi" dedi Brand. Pis ve karanlık odanın bir köşesinden bir masa çıkarıp etrafına da üç sandalye yerleştirdi.

21 İspanyolca. 'Sorun değil.' (ç.n.)

"Üzgünüm, öyle demek..."

"Sorun değil." Brand gülümsedi ve Alex'in omzuna vurdu. "Herkes yapması gerekeni yapıyor."

İkisi karşılıklı oturdular. "Bunu yapmak zorunda değilsin Michael."

"Evet, zorundayım ve sen de bunu çok iyi biliyorsun."

Tam o sırada Radcliff içeri girdi. "Vay canına, çalışma arkadaşlarınız sizi böyle bir görseler senatör."

"Genelkurmay başkanı da sizi böyle bir görse" dedi Alex, atılan taşı iade ederek.

"Pekâlâ" dedi Radcliff. "Yeterince şaka yaptık. Söyleyin bakalım, ne haltlar karıştırıyorsunuz siz?"

Sözü ilk önce Brand aldı. "Artık olup bitenleri bilmen gerektiğini düşündük."

"Mafya suikastlarından mı bahsediyorsunuz. Ve Kolombiyalılardan bütün uyuşturucu alımlarını durdukları gerçeğinden mi? Başka bağlantılarım da var" dedi Radcliff, kendinden hoşnut bir tonda.

"Olaya o kadar uzaksın ki gözlüğe ihtiyacın olacak. Dünyadan haberin yok general" dedi Brand.

"Peki Michael" dedi Radcliff, Brand'in ne kadar hassas bir dönem geçirdiğini bilerek ve kaygılanarak. "Dinliyorum. Yardım etmek için ne yapabilirim?" diye sordu içtenlikle.

"General" diye araya girdi Alex, "size anlatacaklarımızın bu odada kalması lazım. Sizi aramıza almamız konusunda ısrar eden Michael oldu. Benimse şüphelerim var."

"Hangi konuda?"

"Burada anlatacaklarımızı başkalarına nakletmek konusunda kendinizi zorunlu ve görevli hissedebilirsiniz."

"Michael benim asla sırra ihanet etmeyeceğimi bilir" dedi Radcliff. Bu imadan rahatsız olmuştu.

"İçecek bir şeylere ihtiyacımız olacak" dedi Brand birden ve odadan çıktı.

"Neler dönüyor burada Alex?"

"Brand dönene kadar beklesek iyi ederiz."

"Bana güvenmiyor musun?"

"Üzgünüm. Sormak zorundaydım. Bu görev tahminlerimin ötesine geçti. Hepimizin hayatı tehlikede."

"Ne bekliyordun?" dedi general, hafiften köpürmeye başlayarak. "Adamı hastane yatağından kaldırıp cepheye sürdün..."

Brand bir şişe burbon ve üç kadehle geri döndü. Radcliff'i bu şekilde yatıştırmayı umuyordu.

"Şişenin tamamını mı aldın?" diye sordu Radcliff, gözlerini pörtleterek.

"İçkiler şirketten. Kaldı ki buna ihtiyacın olacak Radcliff" dedi Brand, biraz daha sakin konuşarak. "Hadi Alex. Olaylara bizzat şahit olan sensin" deyip Alex'i teşvik etti.

Alex boğazını temizledi. "NATO konferansı için Roma'ya gittiğimde, Papa Francis'i ziyaret ettim. Gallucci adında bir adamla tanıştım, Sicilya mafyasının başı. Anlaşılan şu anda hem Amerikan hem de İtalyan mafyasının başına geçmiş. Koşturarak anlatmak istemiyorum, o yüzden birkaç adım geri gideceğim." Alex burbondan büyük bir yudum aldı. "Papa Francis, dünya uyuşturucu trafiğini durdurmak için Gallucci'yle iş birliği yapmış durumda."

"Gallucci böyle bir şeyi neden kabul etsin?" diye sordu Radcliff. "Papa için de aynı şey geçerli aslında."

Azrail konusunu açmak istemeyen Alex "Bunu onlara sormak zorundasın. Ancak şu kadarını söyleyebilirim. Papa Francis bu görev için dört isim verildiğini söyledi" dedi.

"Kim tarafından?" diye sordu Radcliff.

"Tanrı tarafından verilmiş, şakası yok" diye araya girdi Brand.

"Tanrı mı?" dedi Radcliff, sandalyesinin arkasına yaslanarak. "İnanmıyorum."

"İnansan iyi edersin. Ben de oradaydım" dedi Alex.

"Kimmiş bu dört kişi?"

"Gallucci, Michael, ben ve Peder Salvi."

"Tabii ya" dedi Radcliff keçi sakalını kaşıyarak. "Vatikan'a ait uçakta Gallucci'yle yolculuk eden rahip... Fakat, hepinizin nasıl bir araya geldiğinizi anlayamıyorum."

"Peder Salvi beni olaya dâhil etti. Michael'ı da öyle ve sanırım Papa'yla rahip de Gallucci'yi tutmuş. Peder Salvi, Gallucci'nin yeğeni."

"Öyle bile olsa Sicilya mafyasını tutmak bu dünyanın ötesinde bir güç gerektirecektir."

Alex bu yorumun üstünde durmamayı tercih etti. "Gallucci ülkenin en büyük üç patronunu öldürtmüş ve ardından da bir şekilde diğerlerini kontrolü altına almayı başarmış."

"Savaşa davetiye çıkarmak gibi geldi bu bana" dedi Radcliff.

"Normal koşullarda savaş çıkardı: Amerikalılar Sicilyalılara karşı."

"Buna ne engel oldu?"

"Bilemiyorum. Belki de Papa ağırlığını koymuştur" diye cevap verdi Alex, aslında ne söyleyeceğini bilemeyerek.

"Devam edin" diye ısrar etti Radcliff. Pek ikna olmamıştı.

"New York'taki toplantıdan sonra, senin de haber aldığın gibi Kolombiyalıların bütün siparişleri iptal oldu. Sanırım karteller bunun bir çeşit güç çatışması olduğu kanaatindeler." Alex durakladı.

"Hepsi bu mu?"

"Yok, şu anda Gallucci'yle Peder Salvi, Japonya'da Yakuza'yla buluşuyorlar."

"Ciddi misiniz siz? Vay canına," Radcliff söyleyecek başka bir şey bulamamıştı. "Dahası var mı?"

"Olduğuna eminim, ama şimdilik biz de bu kadar biliyoruz."

"Bakalım tam anlamış mıyım? Papa Francis'e Tanrı tarafından dört isim veriliyor. Elbette Brand'le sen bu uyuşturucu operasyonu için en uygun adaylarsınız. Rahibi de anlayabiliyorum. Fakat İtalyan mafyasının başını bu iş için tutmak... Olamaz, bana söylemediğiniz başka bir şey var sizin."

"Size söyleyebileceklerim bu kadar general."

"Peki ya sen Michael?" diye sordu Radcliff.

"Bildiğim her şeyi sen de biliyorsun."

Radcliff başını hayır anlamında salladı. "Hayır, dahası var biliyorum." Fakat şimdilik işin peşini bırakacaktı. "Peki, benden ne bekliyorsunuz?"

Brand ayağa kalktı. "Bir an için varsayımda bulunalım. Diyelim ki bir mucize eseri" -Brand bunu mecazi anlamda kullanma-

mıştı- "Gallucci Yakuza'yı yola getiriyor. Güçlerini birleştiriyorlar ve Kolombiya kartellerine saldırıyorlar."

"Kafayı mı yedin sen? O tepelerde savaş kazanmaları imkânsız. Kolombiyalılar kalelerinin ardında saklanıyor ve Vietnamlılardan bu yana en iyi savaşan gerillaları kullanıyorlar. Hayır, bu savaşı kazanamazlar. Bu intihar olur."

"İşte sana da o yüzden ihtiyacımız var" dedi Brand asıl konuya gelerek. "Desteğe ihtiyaçları olacak. Kara birliklerini gönderebilirsin. Biraz arka çıkmak için."

"Başkanın ve Genelkurmay Başkanı'nın onayı olmadan sivrisinek bile yollayamam. FBI, CIA, NSA ve lanet olasıca Kongre'nin tamamından bahsetmiyorum bile."

"Savaş Salahiyetleri Kanunu'na göre başkanın yetkisi var" dedi Alex. "Silahlı Hizmetler Komitesi'nin başkanıyım hâlâ. Ona kongresel mazeret sağlayabilirim."

"Böyle bir şeye asla ikna olmayacaktır. Başka bir ülkeyi işgal etmekten bahsediyorsunuz."

"Onu ikna edebileceğimizi biliyorum. Kaldı ki, Kolombiya hükümetine daha yeni kartellerle savaşması için para verdik. Birkaç sözde danışman gönderebiliriz. Onlarca kez yaptık bunu."

"Bahsettiğiniz şey, askerlerimizi o tepelerde kaybetmek demek. Kurtarmak istediklerinizden yaşça çok da büyük olmayan genç delikanlılar."

Radcliff'in son sözler Alex'le Brand'in yüzünde bir tokat gibi şakladı. "Haklısınız elbette general" dedi bu fikir karşısında hayal kırıklığına uğramış halde. "Başka bir yol bulmak zorundayız."

Radcliff burbondan koca bir yudum aldı. "Birlikler olmasa da, haber almanın çok işe yarayacağı kesin. Üstelik zengin bir haber almamız var. Bu farazi savaş kopacak olursa, hepsi olmasa da kartellerin birçoğunun kontrol ve komuta merkezlerinin yerini bildirebilirim. Peki ya Meksikalılar ve Orta ve Güney Amerika'nın geri kalanı ne olacak?"

"Liderleri Kolombiya. Baş koparsa bedenin geri kalanı da uzun ömürlü olmayacaktır" dedi Alex kararlı bir tonla. "Kartelleri tamamen etkisiz hale getirilebilirse, diğerleri işi sürdüremeyecek kadar korkacaklardır."

"Buna fazla güvenmeyin" dedi Brand, kötümser bir tavırla. "Belki bir süre durdururuz, ama er ya da geç yeniden ortaya çıkacaklardır. Bu insanlar başka yol bilmiyorlar. Fazlasıyla uzun zamandır bundan başka hayatları olmamış. Başka uyuşturucu baronları palazlanacaktır ve bir de bakmışsınız işler eskisi gibi yürüyor. Bunu söylemek hiç hoşuma gitmiyor Alex, ama bu görevi başkasına devretmeniz gerekebilir."

Alex onu çok iyi anlıyordu. "Şey, yalnızca varsayımda bulunuyoruz."

"Hızını kesmesi için uğraşmayı sürdürebiliriz" dedi Radcliff, olumlu bir fikir bildirmeye çalışarak.

Ama Brand'in üzerinde tamamen ters etkisi olmuştu. "Hayır, sürdüremeyiz general" dedi birden, öfkesinden neredeyse kendini kaybedercesine. "Bu palavralara inandım ve geçen bunca yılda tek adım bile ilerleyemedik, siz de biliyorsunuz." Brand'in gözlerinde yaşlar toplanmaya başlamıştı. "Oğlumu bir hiç uğruna kaybettim. Onu *sizin* göreviniz uğruna kaybettim general."

Michael Brand haklıydı. Gözyaşları yüzünden boğulacak gibi olma sırası Radcliff'teydi. Kendini sorumlu hissediyordu. Bir şeyler yapabilmeyi, Brand'in acısını azaltabilmeyi diledi.

Brand'in sözleri Alex'in içinde patlamıştı sanki. Bardağını karşı duvara fırlatarak parçaladı. "Hepsi benim suçum!" Yüzü ızdıraptan kıpkırmızı olmuştu.

"Hayır dostum," dedi Brand gözyaşlarının arasından. "Belki de Tanrı hepimiz için bir çıkış yolu bulur."

BÖLÜM 18

ALEXANDER ARTEMİS'İN OFİSİ

Marian'la Walter sağa sola koşturuyor, pazar sabahı yayınlanan ve sunucunun amacının, konuğun politik programındaki açıkları bulmak olduğu haber programlarından birine hazırlık yapıyorlardı.

"Hazırlanmak için bir saatin var" dedi Marian, Alex'e.

Alex pencerenin önünde durmuş yaprakları her yöne savuran şiddetli rüzgârı izliyordu. Hâlâ yoğun hisler içindeydi. Brand ve Radcliff'le yaptığı görüşmenin havasını üstünden atamamıştı. "Belki de, hata yapıyorum. Bu işi sonuna kadar götürebileceğimden emin değilim" dedi kederle.

Marian ondan tarafa baktı. "Sorun nedir?" dedi tatlılıkla, kolunu kocasının omzuna atarak.

"Artık baştaki kadar emin değilim, o kadar."

"Neden emin değilsin? Kampanyadan mı, görevden mi?"

"Hepsinden."

"Şu sabah programını halledelim önce. Verileri biliyorsun, bir aksilik çıkmayacağına eminim. Sonra, güzel güzel sohbet ederiz" dedi sırtını sıvazlayarak.

"Haklısın" diye cevap verdi Alex. Duygularını bastırmaya ve zihnini temizlemeye çalıştı. "Sorun çıkmayacak."

•••

Stüdyoya yapılan araba yolculuğu uzun sürmemişti. "Arabayı ben park ederim" dedi Marian. "İçeride görüşürüz."

Erken gelen sonbaharla, şehirde soğuk rüzgârlar esiyordu. Stüdyoya kadar kısa bir yürüyüş Alex'i canlandırmıştı. Bırakacaksa bile, doğru zamanı beklemek zorundaydı. Zihnini daha önce birçok defa yaptığı gibi toparladı.

•••

Sunucu programa Alex'i cana yakın bir tavırla karşılayarak başladı. "Senatör, bu sabah sizi programımızda görmek ne güzel. Yoğun çalışmalarınız arasında bize de zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz."

"Burada olmak da güzel" dedi Alex, kameraya bakarak.

"Başlayalım o halde." Nathan Rask; eski kurtlardandı. Bu tür sohbetleri yirmi senedir yapmaktaydı. Birden fazla anlam içeren sorular sormakta usta kabul ediliyordu. "Senatör, neden başkan olmak istiyorsunuz?"

"Günümüzde olsun, geçmişte olsun, yönetim bu ülkede uyuşturucu trafiğini engellemek için çok az çaba harcadı."

"Elimdeki verilere göre senatör, uyuşturucu satışını durdurmak için milyonlarca dolar harcıyoruz."

"İşte ben de bunu demek istiyorum. Soruna para yatırmaktan başka bir şey yapmıyoruz. Geçen sene Kolombiya hükümetine, Amerika'ya uyuşturucu girişini engellemeleri için iki yüz milyon dolar ödedik, ancak aynı hızla sınırlardan içeri akmaya devam etti. Gençlerimiz arasında uyuşturucu kullanımı aşırı yayılmış durumda."

"Söylediklerinize katılmakla birlikte senatör, marihuana, kokain ve eroin dışında pek çok değişik uyuşturucu bulunuyor: Kimyasallar, amfetaminler. Alkolden bahsetmiyorum bile."

"Sorunları sırasıyla çözelim."

"Pekâlâ senatör, para çözüm değilse, sizce çözüm nedir?"

"Eğitim ve tedavi. Bu ulusal çapta bir acil durum. Uyuşturucular televizyonda ve sinemada eğlence unsuru olarak yansıtılıyor; iyi vakit geçirmek ve dertleri unutmak için bir yöntem olarak. Böylece insanlar gerçeklikle uğraşmak zorunda kalmıyorlar. Uyuşturucu lehine söyleyecek lafı olan varsa dinlemek isterim. Bana ve Amerikan halkına uyuşturucunun hayatlarımızı güzelleştirdiğini ispatlasınlar. Evlatlarını uyuşturucu yüzünden kaybeden anne babalarına hayatlarının nasıl güzelleştiğini anlatsınlar."

"Dikkat çekici noktalara değiniyorsunuz senatör." Nathan kameraya döndü. "Aradan hemen sonra, farklı görüşte bir konuğumuz olacak."

Reklâm arasında Nathan Rusk önündeki kâğıtları karıştırıp birkaç not aldı. Alex, setin biraz ilerisinde dikilen Marian'a bir bakış fırlattı. Karısı ona 'tamam' işareti yapıp gülümsedi.

Bir adam sete yönlendirilip Alex'in tam karşısına oturtuldu. Adet yerini bulsun diye birbirlerine gülümsediler. Kulaklıktan birisi Nathan'a bir şeyler söyleyince, Nathan hemen kameraya baktı. "Size yeni konuğumuzu tanıtayım. Kendisi Mathew Johnson, *Free Access* örgütünün başkanı. Uyuşturuculara özgürce ulaşılması gerektiğini savunuyorlar." Johnson'a dönerek, "Bayım, uyuşturucuların yasallaştırılmasının çözüm olduğuna ne-

den inanıyorsunuz? Uyuşturuculara daha kolay ulaşılırsa, daha çok bağımlı ortaya çıkmaz mı?" diye sordu.

"Hayır, ben o kanaatte değilim. Uyuşturucu yasadışı olduğu sürece gençlerimizi cezbeden yasak meyve olmaya devam edecektir."

"Alkol yasal ama" dedi Nathan. "Kullanımında azalma gösteren bir istatistikle karşılaştınız mı?"

"Alkol bir hastalık ve biz de ona bu şekilde muamele ediyoruz. Senatörün kullanımı azaltmak konusunda eğitim ve tedavi gerektiği fikrine katılıyorum. Suç haline getirmek ve gençlerimizi hapse atmak çözüm değil."

"Senatör, siz ne diyorsunuz?" diye sordu Nathan.

"Bir konuda hemfikir olduğumuza çok sevindim. Fakat yasallaştırma çözüm değil. Yasallaştırılması tekrar kapatılamayacak baraj kapaklarını açacaktır..."

Programın geri kalanı soru cevap şeklinde, aynı eski boş lafları tekrar ısıtıp dinleyicinin önüne çıkararak geçti. Bu durum Nathan'ın hiç hoşuna gitmemişti. Yeni, farklı bir şeyler umuyordu. Patlayacak bir şeyler. Program başladığı gibi sessizce bitti. Kameralar kararıktan sonra Nathan Rusk, iki konuğunun da suratına bile bakmadan "Teşekkür ederim beyler, hiçbir şey için teşekkür ederim" dedi ve ardından da ayağa kalkıp stüdyoyu terk etti.

Rusk haklı, diye düşündü Alex, Marian'ın yanına yürürken. "Hiçbir şey elde edemedik" dedi karısına.

"En azından hata da yapmadık, bu her zaman artı kabul edilir" diye karşılık verdi karısı, Alex'i neşelendirmeye çalışarak. "Bir şeyler buluruz, daha yeni yeni başlıyoruz."

"Daha çok veriye ihtiyacımız var Marian. Daha çok donanıma."

***

Brand, Kolombiya Elçiliği'nde aynı odada oturmuş Cardona'yı bekliyordu. Birkaç dakika sonra Cardona içeri girdi. Bu sefer yanında kimse yoktu

"Ah, Michael, senin senatörün dün haberlerdeki performansını izledim. Harikaydı. Kendini aptal konumuna düşürdü. Çok hoşuma gitti." Bara yönelerek kendine bir içki doldurdu. "Biliyorsun Michael, bu kampanya çok iyi sonuç verebilir. Bittiğinde uyuşturucu meselesi uzun süre gündeme gelmeyecektir." Cardona, Brand'e de bir içki doldurdu. "Bu arada, müşterin mafya ölümleri hakkında bir şeyler öğrenebilmiş mi?"

"FBI da en az bizim kadar şaşkın."

"Bir şeyler dönüyor ama ne acaba?" Cardona, Michael'a içkisini uzattı. "Sokaklarda da hiç kimse konuşmuyor. Belki de sen haklısındır. Yalnızca yeniden örgütleniyorlar."

Brand içkisinden bir yudum aldı.

"Neden bu kadar sessizsin Michael?"

"Düşünüyorum sadece."

"Ne hakkında?"

"Ordunun Kolombiya'ya, Panama üzerinden bir işgal başlatmayı düşündüğü söylentileri var." Brand, Cardona'nın tepkisini görmek istemişti. "Başkanınız böyle bir işgal karşısında çaresiz kalacaktır biliyorsun. Sonuçta iki yüz milyon doları cebe indirdi ve Amerikan ordusu da parasının karşılığını almak istiyor."

"Orduyu kafana takma sen. Bir Kongre oturumu yapılırsa, işte o zaman ateşe körükle gidilmiş olacak."

"Artemis oturumu erteleyebileceğini düşünüyor."

"İşte bu iyi haber Michael" dedi içkisini havaya kaldırarak.

•••

Brand'le Alex, lobiciler ve gazetecilerin gittiği şık bir restoran olan *Washington Bar and Grill*'de buluştular. Buranın yazıya dökülmemiş kuralı, kimsenin istemedikçe rahatsız edilmemesiydi. Brand kollarını bölmenin arkasının tepesine uzattı. "Berbat durumdayız, farkındasın değil mi? Bataklığa saplandık ve hızla dibe doğru gömülüyoruz. Bu kampanyanın... Bu görevin hiçbir yere gittiği yok."

"Ne bekliyordun peki?"

"Biraz hareketlilik!"

"Mafya dünya çapında kartellere verdiği siparişi iptal etti. Gallucci'yle Peder Salvi, şu anda Japonya'da Yakuza'yla görüşüyorlar."

"Ya da kendilerini öldürtmekle meşguller."

"Pek inançlı bir insan olmadığını biliyorum, ama senin bile içinde bir parça inanç kalmış olmalı."

"Ben harekete geçmeye inanırım ve şu anda da böyle bir şey yok."

"Sabırlı biri sayılmazsın ha?"

"Sabırmış! Hadi içkimizi söyleyelim." İçkileri ve aşçının özel seçimini sipariş ettikten sonra "Rahipten haber aldın mı? Dört gün oldu" diye sordu.

"Hiç haber yok."

"Cardona'yla buluştum. Yandaşları gidişattan çok hoşnutlar. Açmazda olduğumuza inanıyorlar. Kampanyanın yakıtı bittiğinde eskisi gibi işlerine dönecekler. Umarım senin Papa Francis'in yedek bir planı vardır."

Alex omzunu silkmekle yetindi, aynı şeyi umut ediyordu.

•••

General Radcliff telefonu alıp birkaç numara tuşladı. Önceki gece yaptıkları toplantıdan beri kendini suçlu ve boşlukta hissediyordu. İstese de istemese de bu görev olayına dâhil olmuştu bir kere. Elinden geldiğince, arkadaşını hayal kırıklığına uğratmamaya çalışacaktı. Hattın ucunda birisi telefona cevap verdi. "DEA, Dr. Rawlings'in ofisi."

"Frank'i bağlayın bana. General Radcliff arıyor."

"Hemen bağlıyorum general."

"Vay, vay, general konuşuyor" diye Rawlings cevap verdi ukalaca.

İlişkileri, en iyimser tabirle soğuktu. Bilgi paylaşımı anlaşmayla değil prosedürle ilgili bir durumdu. Radcliff bunun nasıl başladığını merak etti. Güç çatışması olabilirdi ya da yalnızca güvensizlikti. "Bir buluşma ayarlayabilir miyiz Frank? Gayriresmî olması kaydıyla."

"Bakalım ajandam ne durumda." Kontrol ediyormuş gibi yaptı.

"Palavrayı kes Rawlings, nasihatine ihtiyacım var."

Radcliff'in patlamasının etkisinden kurtulduktan sonra, "Toplantıda başkasının bulunmasını istiyor musun?" diye sordu Rawlings.

"Hayır."

"Pekâlâ. Yarın sabah on nasıl?"

"İyi. Yarın sabah görüşürüz."

Radcliff ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdü. Karanlık, dalga dalga bulutların arasına sıkışmış güneş, altlarındaki yol şeritlerine kesintili güneş ışıkları yolluyordu. Radcliff birden aklına estiği için Rawlings'i aramıştı. Aslında bir planı yoktu. Bildiklerini ya da bildiğini sandığı şeyleri ona anlatamazdı. Tek umudu DEA'nın bir şey bilip bilmediğini öğrenmekti. Nihayetinde, Brand ve senatör haklı çıkarlarsa bütün birimlerin olaya dâhil olması gerekecekti. Şu andaysa Radcliff bundan o kadar emin değildi. Ama içten içe Michael'la senatöre hayranlık duyuyordu. Hayatlarını tehlikeye atmışlardı. Onlara verdiği sözü, daha da önemlisi kendine verdiği sözü tutacaktı.

DEA aslında birim olarak havanda su dövüyordu. Bir miktar uyuşturucuya el koysalar, daha fazlası anında sınırlardan giriyordu. Açığa çıkardıkları yüklemelerin ve tutuklamaların büyük çoğunluğu Brand'in verdiği bilgiler sayesinde yapılmıştı. Ancak bu kartelleri güçlendirmekten başka bir işe yaramamıştı. Bilgiyi özellikle sızdırıyorlardı. Bu şekilde rakiplerini ortadan kaldırıyorlardı. Büyük çaplı baskınlar ön sayfa haberiydi; gerçek ilerlemeden çok bir basın hadisesi. Bir adım ileri, iki adım geri.

***

Ertesi sabah Radcliff, Rawlings'in ofisine girdi. "Bu bir ilktir herhalde" dedi Rawlings abartılı bir tonla ve dalga geçercesine. "Askeri İstihbarat'ın başı tavsiye için bana geliyor."

"Dinle Frank, bana garezin olduğunun farkındayım ve büyük olasılıkla da böyle hissetmekte haklısın. Bunu bir kenara bırakamayacaksan şu anda buradan çıkıp gidebilirim."

"Çaktırmadan özür mü diliyorsun yoksa?"

"Nasıl istiyorsan öyle alabilirsin."

"İşimi hiç kolaylaştırmayacaksın değil mi general?"

"Sanırım bu işte uzun yıllar kalınca insan sertleşiyor. O yüzden, daha açık konuşacak olursam, evet özür diliyorum."

"Ne için?" diye sordu Rawlings tadını çıkararak.

"Şansını çok zorlama Frank" dedi Radcliff ifadesizce.

"Pekâlâ. Anlaşılan bugünlük yeterince eğlendik. Anlat bakalım, ne var kafanda?"

"Artemis kampanyasıyla ilgili."

"Artemis gerçekten başkanlık için yarışıyorsa beş para etmez bir kampanya sürdürüyor."

"Sen ne düşünürsen düşün, adamın kampanyası doğru yerlerden ses getirmeye başladı."

"Mesela?"

"Parti arkadaşları onun böyle ortada kalmasına izin vermeyecekler, sonuçta o da içlerinden biri. Onu olabildiğince ciddiye alacaklardır. Kaldı ki, uyuşturucu politikamızı soruşturmak için bir süredir yanıp tutuşuyorlardı. Politikamızı paramparça edecekler; mahallelerdeki sokak köşelerinden tanık çağırmaları bile gerekse bunu yapacaklar. Tam bir soruşturma açacak olurlarsa,

tuzu kuru milletvekillerinden önce senin başın belaya girer. Yeniden seçim için büyük baskı var. Kapalı oturumlar medyada olay olacak ve bir günah keçisi aramaya başlayacaklar."

"Beni mi kastediyorsun?" Rawlings'in yüzü bembeyaz olmuştu.

"Senden iyisini mi bulacaklar? DEA'nın başısın." Radcliff söylediklerinin sindirilmesi için biraz bekledi. "Ancak iş birliğine yanaşırsan, senin için utanç verici bir hal almadan önce durdurmayı başarabilirim."

"Çok yüzsüzsün, farkındasın değil mi?"

"Kongre'dekilerin eline su bile dökemem. Kendi seçmenlerini etkileyebilmek için ortaya bir şov çıkarmaya çalışacaklardır."

Rawlings onun haklı olduğunu biliyordu. "Benden nasihat istediğini söylemiştin" dedi konuyu değiştirmeye çalışarak.

"Bu konuştuklarımızın aramızda kalacağına söz vermen gerekiyor."

"Pekâlâ, aramızda kalacak. Başla bakalım."

"Öldürülen üç mafya patronunu duymuşsundur."

"Sürekli birbirlerini öldürüyorlar zaten. Ne olmuş yani?"

Radcliff bu yorumu duymazdan geldi. "Eminim, mafyanın dünya çapında Kolombiyalılara verdiği uyuşturucu siparişinin tamamını iptal ettiğini de duymuşsundur."

"Dedikodular geldi kulağıma" dedi ihtiyatlı bir tavırla.

DEA'nın sürekli bir adım geriden gelmesine şaşırmamalı diye geçirdi aklından Radcliff. "Duyduların doğru. Bütün mafya, yani bütün aileler tek bir ses halinde en son ne zaman konuşmuşlardı?"

"Hiçbir zaman" dedi Rawlings düşünceli düşünceli ve volta atmaya başladı. "Emin misin... Pardon, elbette eminsin. Sebebi ne sence? Yeniden yapılanma? Sağlamlaştırma?"

"Hepsi birden sanırım."

"Peki, benden ne konuda nasihat istiyorsun öyleyse?"

Radcliff tereddüt etti ve ardından tekrar söze başladı. "Şu andan sonra yalnızca varsayımsal konuşuyorum."

"Devam et" dedi Rawlings, suratında şaşkın bir ifadeyle.

"Farz edelim mafyanın başka bir planı var..."

"Ne gibi?"

"Şimdilik yalnızca dinle. Soru cevap kısmına birazdan geleceğiz."

"Pekâlâ."

"Puro ister misin?" diye önerdi Radcliff.

"Elbette, neden olmasın."

İkisi de purolarını yaktılar; oda yoğun ve hoş kokulu bir bulutla doldu. Radcliff devam etti. "Bir an için spekülasyon yapalım. Akıl sır ermez bir sebep yüzünden uyuşturucu satışından çekilmek istiyor olsunlar."

"Bu biraz abartılı bir spekülasyon oldu."

"Araya girme" diyerek çıkıştı Radcliff, elindeki puroyu Rawlings'e sallayarak. "Spekülasyonu biraz daha ileri taşıyıp, başka bir örgütle iş birliği yapmayı düşündüklerini varsayalım. Gene güçlü bir örgütle."

Rawlings bir şey söylemek için ağzını açtıysa da kendine engel oldu. Eliyle generale devam etmesini işaret etti.

"Ve gene, gene bilinmeyen sebeplerle bu örgütler uyuşturu-

cu satışı işinden çıkmaya karar verdiler. Bu durumda ne yaparlardı sence?"

"Saygısızlık etmek istemem ama general, siz çıldırdınız mı? Roman filan mı yazıyorsunuz?"

"Ciddiyim. Ne yaparlardı sence?"

Rawlings purosundan derin bir nefes çekti; makul bir cevap düşünmeye çalışıyordu. Bulamadı. "Bilmiyorum."

"Peki, şuna ne dersin? Bu iki örgüt kendilerine karşı birleştiğinde Kolombiyalı karteller ne yapar?"

"Savaşa giderler sanırım."

"Neden?" diye sordu Radcliff.

"Çünkü büyük olasılıkla kendilerini bu ülkenin en büyük uyuşturucu tedarikçisi olmaktan çıkardıklarını sanacaklardır."

"Peki, iş savaşa gelirse başkanın ve diğer birimlerin durumu ne olur?"

"Bırak birbirlerini yesinler derler herhalde."

"Peki ya, mafya ve diğer örgüt gerçekten de uyuşturucu işinden çıkmak istiyorlarsa; birdenbire iyi adam oluverdilerse?"

"Hayal gücün amma da genişmiş derim. Yoksa bildiğin bir şey mi var?"

"Bir şey bildiğim filan yok. Bu ülkenin nasıl bir konumda kalacağını merak ediyorum yalnızca."

"Başkan ve diğer birimler, gerçekten ama gerçekten ikna edilmeleri durumunda sanırım sınırlı da olsa bir şekilde yardım elini uzatacaklardır."

BÖLÜM 19

LOS ANGELES, KALİFORNİYA

Karanlık gece, terk edilmiş bir ambara yaklaşan lüks arabalardan oluşan geçit töreninin üzerine örttü. Yirmi araba ambarın iki tarafında duvara karşı dizildiler. Arabaların her birinde bir bölgenin uyuşturucu baronu ve en güvendiği beş adamı vardı. Yüzün üstünde adam, tek kelime etmeden arabalarının yanında durdular. Uyuşturucu dışında tek ortak noktaları hepsinin Meksikalı olmasıydı.

Toplantıyı, en geniş bölgenin uyuşturucu baronu ve en nüfuzlusu olan Madero talep etmişti. Kolombiya'dan gelen uyuşturucunun çoğunu alan ve sonra, daha önemsiz bölgeleri kontrol eden diğer uyuşturucu baronlarına dağıtan oydu.

Uyuşturucu baronları teker teker ambarın üst salonunu doldurmaya başladılar. Adamları arabalarının yanında bekliyorlardı. Aralarında konuşmaları yasaktı. Kimse kimseye güvenmiyordu. Salonun ortasındaki dikdörtgen şeklindeki masa odayı doldurmaya yetip artmıştı bile. Uyuşturucu baronları birer sandalye çekip oturdular. Işıklar kısıktı, ama odayı aydınlatmaya yetiyordu.

İyi giyimli, orta yaşlı bir adam olan Madero, masanın başköşesinde ayağa kalktı. "Ciddi bir durumla karşı karşıyayız" diye söze başladı. "Gerçeği konuşma vakti geldi." Şaşkınlık ve bir uğultu masanın etrafında dolaştı. "Şimdiye kadar size bol keseden dağıttığım uyuşturucuları nasıl elde ettiğimi merak ettiniz mi hiç?"

"Çünkü sen *El Jefe*'sin"[22] dedi topluluktakilerden birisi.

"Doğru. Lideriniz benim, fakat sizler de lidersiniz, fakat çok daha güçlü insanlar var bu işte."

"Senden güçlü olan kim?" diye sordu farklı bir ses.

"Başta Kolombiyalılar var."

Odadakiler onaylarcasına başlarını salladılar.

"Fakat uyuşturucu doğrudan Kolombiyalılardan gelmiyor. Önce mafyanın eline geçiyor. Dağıtımı kontrol eden de mafya."

"Nasıl yani, *Jefe*?" Birçok farklı ses yükselmeye başlamıştı.

"Size gerçeği konuşma vaktinin geldiğini söyledim."

"Bundan neden haberimiz olmadı?" diye yankılandı başka sesler.

"On beş sene önce, sizler daha mahallede altınızda bezle koşarken, batı sahilindeki Mafya aileleriyle bir anlaşma yaptım. Tek koşul anlaşmamızı ifşa etmemekti."

"Öyleyse neden şimdi anlatıyorsun *Jefe*?" Topluluktan yükselen uğultu giderek artıyordu. Duydukları hoşlarına gitmemişti.

"Mafya patronları artık teslimat yapılmayacağını söylediler de o yüzden."

İtiraz uğultusu yükseldi, ama Madero'nun masaya inen yumruğu üzerine anında kesildi. "Yıllar içerisinde Kolombiyalı kartellerde, mafyaya yapılan teslimatların gerçek sorumlusu olan adamı öğrendim. Bu adamla temas halindeyim. Yüklemelerin iki hafta içerisinde başlayacağını söylüyor. Anlaşılan mafya kendi içinde yeniden örgütleniyormuş. Asıl patronlardan üç tanesi öldürüldü."

22 İspanyolca 'Reis, patron' (ç.n.)

"Bize verdiğin mallarla en fazla beş gün idare edebiliriz."

"Bana verilenin hepsi bu" diye karşılık verdi Madero.

"Öyleyse ne halt edeceğiz? Elimizdekilerin çoğu tükendi. Bu toplantının daha fazla teslimat yapılacağını haber vermek için düzenlendiğini sanıyorduk. Fakat bunu kabul edemeyiz." Konuşan adam iyi eğitim almış biriydi; bir avukattı.

"Ah Alvarez, ben de ne zaman lafa karışacağını merak ediyordum."

"Söylediklerini anlıyorum Madero" diye söze başladı.

Grubun geri kalanı sessizleşmişti. En büyük ikinci bölge Alvarez'indi. Madero'nun yanında, en zekisi oydu, hatta belki ondan bile zekiydi. Topluluk Alvarez'in kendi adlarına konuşmasından memnundu.

"Kolombiyalılarla neden kendimiz anlaşmıyoruz; sonuçta hepimiz Latin Amerikalıyız. İtalyanlar *gringo* zaten."

Topluluktan alkışlar ve haykırışlar yükseldi.

"Alvarez, bilmediğiniz çok şey var." Madero, Alvarez'in meydan okumasını hoşgörüyle karşılamıştı.

"Bilmiyorsak anlat o zaman *El Jefe*" dedi Alvarez, pek saygılı olmayan bir vurguyla.

"Beni şaşırtıyorsun Alvarez. Daha önce hiç böyle şüpheci davranmamıştın."

"Kimseye güvenmememizi söyleyen sen değil miydin?"

"Bu davranışına müsamaha göstereceğim Alvarez, çünkü seni sayarım. Bu toplantıyı neden istedim zannediyorsun? En çok zarara benim uğrayacağımı, o yüzden de bunun en çok beni ilgilendirdiğini bilmiyor musun? Kolombiyalıyla konuştum; iki

hafta beklememiz gerektiğini söyledi. İki hafta zor geçecek ama gene de atlatırız."

"Kim bu Kolombiyalı?"

"İşte onu söyleyemem."

"Neden korkuyorsun?"

"Hayatımı kaybetmekten" diye haykırdı Madero. "Ve hepinizin canı için endişeleniyorum." Parmağıyla odanın etrafını gösterdi.

"Kolombiyalılar bizi öldürür mü?" diye sordu Alvarez inanamayarak.

"Kolombiyalılar değil. Mafya! Gayet açık biçimde, onları atlatıp doğrudan Kolombiyalılara veya Yakuza'ya gidecek olursak -Tonglar ya da Triadlar fark etmez- hepimizi öldürecekler."

"İmkânsız. Hepimizi birden öldüremezler ya."

"Kendi aralarından üç kişiyi öldürdülerse, bizi toptan temizlemekte tereddüt ederler mi sanıyorsunuz?"

"Yüzlerce kişiyiz, hatta binlerce."

"Hayır Alvarez, yirmi kişiyiz. Şansını denemek istiyor musun? Bilebildiğimiz kadarıyla, işimizi CIA'ye bile gördürebilirler... Zeki adamsın Alvarez. İyice düşün."

"Ne yapmamızı öneriyorsun o halde?" diye sordu Alvarez, Madero'nun haklı olduğunun bilinciyle.

"Bekleyeceğiz."

"Sonrasında?"

"İki hafta geçince işimize aynen devam edeceğiz."

"Satıcılar ve mal verdikleri bağımlılar kafayı yerler. Keşler ihtiyaçları olan şeyi alamazlarsa bütün eczaneleri talan ederler. Bir sürü insan canından olabilir."

"Size elimden geldiğince çok mal teslim edeceğim. Dağıtırken tedbirli davranın. Sorun çıkaranları kontrol altında tutun. Değilse bunu bizim yerimize DEA ve NARCO ekipleri yapar ve hepimizin başı belaya girer."

"Ben mafyanın peşine düşelim derim" diye bağırdı adamlardan birisi.

"Adlarını biliyor musunuz? Nerede olduklarını? Adamlar hayalet gibiler."

Alvarez bile bunun aptalca bir fikir olduğunu düşünmüştü. "Hayır. Madero haklı. Şimdilik beklemede kalıyoruz."

Toplantı bittiğinde Madero, Alvarez'den kalmasını istedi.

Adamlar çıktıktan sonra, "Biliyorsun, sana saygısızlık etmek değildi niyetim *Jefe*. Fakat grubun içindekilerden birkaç tanesi öfkeliydi. Ben yalnızca onları yatıştırmaya çalışıyordum" dedi Alvarez, Madero'yu yumuşatmak için elinden geleni yaparak.

"İyi yaptın dostum. Şöyle güzel bir Küba purosuyla bir kadeh konyağa ne dersin?

Alvarez rahatsız olmaya başlamıştı. Madero isterse çok acımasız olabilecek nitelikte biriydi. "Çok iyi olur" dedi ihtiyatla.

"Zeki adamsın, açıkgözsün de. Ama benim tecrübeme sahip değilsin. Henüz çok gençsin ve bir gün benim yerime *El Jefe* olacaksın. Hataların üstünde durup endişelenme. Bana yakın dur ve öğren. Uyuşturucu işi -kendimiz seçtik, biliyorum- epey karmaşık bir iştir. Oyuncuların hepsi kendi kurallarına göre oynar. Fakat kötü karar verme şansın olamaz. İlk hatanda ölürsün. *Comprehende?*

Alvarez mesajı almıştı.

"Bu mafya olayı kartelleri çok endişelendiriyor. Mafyanın kararlılığını sınayacaklar. İki gün içerisinde beklediğimiz bir teslimat var. Yerine ulaşırsa, Kolombiyalılar bir ihtimal anlaşmayı bozma yolunda bir üstünlük sağlayabilirler."

"Ya mafya bunu kabul etmezse?"

"Kolombiyalılara bir mesaj vermek isteyeceklerdir. Başta, hepimizi öldürürler. Kendi örgütlerimizin içinde güç savaşları kopacaktır. Satıcılar DEA için kolay lokma haline gelecek. Keşler kuduracak ve halkın koparacağı proteste bir fırtına gibi kükreyecek."

Alvarez'in kafası durmuştu sanki. "Peki ya teslimat yerine ulaşmazsa?"

"Bize biraz zaman kazandırır. Kolombiyalılar Birleşik Devletler'e başka yollar bulmaya başlayabilir."

"Bu kısıtlı uyuşturucu miktarıyla Doğu sahilinde neler olur? Ruslar ve Porto Rikolular elleri kolları bağlı durup beklemeyeceklerdir."

"Ruslar bölgelerini ele geçirmek için Porto Rikolular ve Kübalılarla savaşa gireceklerdir. Aptalca bir cesaretle, adamlar mafyadan hiç korkmuyorlar. Zayıf olduklarına inanmışlar. Bunun müthiş etkileri olacaktır. Bütün uyuşturucu örgütlerini birbirlerine karşı kışkırtacak. Hayal bile edemeyeceğimiz kanlı bir savaş kopabilir."

Alvarez'in dili tutulmuştu.

"Umarım paran güvenli bir yerdedir... Brezilya olabilir mesela" dedi Madero, Küba purosunu tüttürerek geri yaslanırken.

***

Alvarez kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp oradan ayrıldı. Madero dolu bir konyak şişesini önüne yerleştirdi ve en sevdiği puroyu parmakları arasında yuvalayarak, tatlı aromasını ciğerlerine doldurdu.

Adamlarından birisi başını odanın kapısından içeri uzattı. "*Jefe*, biz hazırız."

"Ben değilim. Kâğıt filan oynayıp oyalanın. Gitmeye hazır olduğumda size haber veririm." Madero adamı purosunun bir hareketiyle başından savdı. Kendine bir kadeh konyak doldurdu. Düşünmesi gereken çok şey vardı. Yakında oğulları büyüyecek ve uyuşturucu işinin bir parçası olmak isteyeceklerdi; kendisi için artık bir kâbusa dönüşen uyuşturucu işinin. Madero bu işi bırakmak istiyordu. Hayır, oğullarının bu kâbusun bir parçası olmalarına izin vermeyecekti. Saygıdeğer birer meslek adamı olarak büyüyeceklerdi; belki doktor bile olabilirlerdi. "Fakat nasıl yapmalı?" Kendine sürekli bu soruyu sorup duruyordu.

Madero zihninde seçenekleri gözden geçirdi. Kolombiyalılar yüklemeyi getirtmeyi başarırlarsa, mafya söz verdiği gibi onları öldürür müydü? Bu yönden pek şüphesi yoktu. Ayrıca, mafya teslimata engel olursa bir sürü şeyin hesabı verilmesi gerekecekti. Kolombiyalılarla savaş bile çıkabilirdi. Mafyaya bilgi sızdırmaya kalkışacak olsa, temizlik süreci içerisinde Kolombiyalılar kendilerini ispiyonlayanın Madero olduğunu eninde sonunda öğreneceklerdi. Ehveni şer hangisiydi? "Olanla ölene çare yok" dedi kendi kendine. Bir ihtimal mafyayla anlaşabilirdi: Güvenliğini sağlamaları karşılığında ticari bilgi. Onlara güvenebilir miydi? Kolombiyalılardan daha çok diye karara vardı

sonunda. Alvarez'e Brezilya'nın güvenli olduğunu söylemişti; ama izini bulmalarının an meselesi olacağını biliyordu. Hayır. İspanya daha iyiydi. Beş sene önce bugünün geleceğini öngörmüş ve Madrid yakınlarında ufak bir çiftlik satın almıştı. Birkaç paravan şirket aracılığıyla takma isimler kullanmıştı. Mafyayı sağlama alsa iyi olacaktı. Onlar da Kolombiyalılar kadar hainlerden nefret ediyorlardı, ama en azından aileleri rahat bırakıyorlardı. Kolombiyalılar ne demek istedikleri açıkça anlaşılsın diye karısıyla çocuklarını doğrayabilirlerdi.

Seçim yapılmıştı. Madero telefonu alıp Las Vegas'taki bağlantısını aradı. Ailesinin güvenliği konusunu görüştükten sonra, Madero ona bir ton kokainin nerede ve ne zaman teslim edileceğini söyledi. Bağlantısı "Bu iyilik karşılıksız kalmayacaktır" diyerek, ailesinin güvende olacağına dair ona teminat verdi.

Madero zaten bir süredir ayrılma planları yapıyordu. Karısı Maria'ya tekrar bütün ayrıntıların üstünde durarak gerekli talimatları verecek ve olabildiğince çabuk uygulamaya geçeceğini garanti altına alacaktı. Karısı başta büyük olasılıkla ağlayacaktı, ama o güçlü ve kararlı bir kadındı. Yıllardır, buralardan gidelim diye yalvarıp duruyordu. Uyuşturucudan nefret ediyordu ve oğullarının böyle kötülük dolu bir işe bulaşmalarına engel olma düşüncesi ona ihtiyacı olan bütün gücü verecekti. Madero içten içe ailesini bir daha asla göremeyeceğine inanıyordu. "Ufak bir bedel" diye kendini teselli etti.

•••

Anında, bir olaylar zinciri devreye girdi. Las Vegas Capo'su Biaggi, Mastronini'yi yüklemenin ayrıntılarını ve Madero'ya verdikleri güvenceleri bildirmek üzere aradı. Mastronini, Japonya'daki Gallucci'yi aradı.

"Marco" dedi Gallucci. "Sana söyleyeceklerimi aynen yerine getir. Senden birini aramanı istiyorum, Alexander Artemis, Birleşik Devletler senatörü..."

Marco dayanamayıp telefonda patladı: "Birleşik Devletler senatörü mü? Neden ben arıyorum Angelo?"

"Marco, sakin ol biraz. Adam arkadaşım. Artık senin de arkadaşın olacak. Aramanı benim istediğimi söyle. Bütün ayrıntıları bildir. Ne yapılması gerektiğini bilecektir. Marco, bu işe bulaşmamamız çok önemli. Görüşmeler henüz sonuca varmadı. Kolombiyalılar bizim işin içinde olduğumuzu bilmemeli."

Gallucci telefonu kapatıp Antonio'ya döndü. "Başlıyoruz. Kolombiyalılar çok aptallar." Ardından yumruğunu avucuna indirerek, "Keşke Oshiro şu aptal 'incinin içinde ne var?' oyununu oynamaktan vazgeçseydi" dedi.

BÖLÜM 20

WASHİNGTON, D.C.

Marco kaygılar içinde kıvranarak senatöre telefon açtı. Alex yalnızca "Teşekkür ederim" dedikten sonra telefonu kapattı.

Alex, Brand'e döndü ve şaşırarak onun İncil'e gömülmüş olduğunu gördü. Öğrendiklerini Brand'e aktardı ve o da tek kelime etmeden Radcliff'i aradı. Bunun üstüne general de bir buluşma ayarlamak için Rawlings'e telefon açtı.

Radcliff, Rawlings'in hayatlarını tehlikeye atan bu iki adamla tanışma vakti geldiğine karar vermişti. Alex ve Brand önce karşı çıktılarsa da, Radcliff tam ölçekli bir uyuşturucu savaşı koparsa Rawlings'in kimleri koruyacağını bilmesi gerektiğini açıkça anlatınca itiraz etmekten vazgeçtiler.

Alex bu buluşmanın o berbat striptiz kulübünde yapılmayacağını umut ediyordu. Radcliff, Voyager isimli ufak bir tekneyi kiralamalarını ve Potomac Nehri'nden aşağı yavaş bir gezintiye çıkmaları talimatını verdi. Rawlings'le ikisi onları öğlen saatlerinde bulacaklardı.

"Neyse ki tekneyi nasıl kullanacağını biliyorsun" dedi Alex, Brand yelkenleri hünerli hareketlerle idare eder ve sürekli rüzgâra göre ayarlarken. "Midem bulanıyor."

Brand eline birkaç kraker tutuşturdu. "Şunları ye, iyi gelir."

Birkaç dakika sonra Alex kendini iyi hissetmeye başlamıştı. Dalgaların teknenin yanına dokunarak geçmesini seyretti bir süre. Teknede balık oltası bulunup bulunmadığını merak etti.

Güneş koyu lacivert suların üstünde yansıyordu. Aniden esen bir meltem sularda çırpıntılı dalgalar yaratırken, aynı anda bir kornanın üç kez öttüğünü duydu. Dönünce üzerlerine gelen muazzam büyüklükte bir yatla karşılaştı. Brand tekneyi yaklaşan yata çevirdi. Birkaç dakika içinde yan yana gelmişlerdi.

Radcliff bağırarak seslendi. "Tekneyi yata bağlayıp yukarı çıkın."

Yata çıktıklarında, Alex daha geniş ve sağlam bir teknede olduklarına şükretti.

Brand'le Alex, Radcliff'in peşinden Rawlings'in beklemekte olduğu kocaman bir alt güverteye açılan dar basamaklardan indiler.

"Sizi yeniden görmek çok güzel senatör" dedi Rawlings elini uzatırken. "Fakat Michael Brand, seni aklımın köşesinden bile geçirmezdim."

"Ben de öyle" diye homurdandı Michael ve kendini zorlayarak Rawlings'in elini sıktı.

Radcliff, Rawlings'in alaycı konuşmalarını kaldıracak havada değildi. "Bu tavrı zamanla mı geliştirdin, yoksa kalıtsal bir ukalalıkla mı dünyaya geldin?" Ardından, yaklaşımını yumuşatmak için "Bu ciddi bir mesele Frank. Mantığım aksini söylemesine rağmen, bu toplantıyı talep ettim, ama buna zorunluydum. O yüzden kulak versen iyi edersin, bir bakmışsın bir kahramana dönüşmüşsün" dedi.

"Siz ikinizin iyi anlaştığı oluyor mu?" diye sordu Alex. Düşmanca yaklaşım karşısında şaşırmıştı.

"Yalnızca çok gerekiyorsa ve prosedür zorunlu kılıyorsa" dedi Radcliff ve ardından Rawlings'e döndü. "Bana verilen bir

sırra ihanet edeceğim, ama senatörün ve Brand'in iznini aldım."

"Öyleyse konuş. Neler oluyor?" Rawlings bir kurabiye kavanozunun yanına yerleşti.

Radcliff sinirinden kendini kaybetmek üzereydi. "Frank" diye başladı, öfkesini kontrol ederek. "Bu iki adam hayatlarını ülkeleri uğruna tehlikeye atıyorlar. Senatör, uyuşturucu satışını durdurma görevini üstlenmiş durumda. Ve Brand da, son on beş senedir gizli görevde Askeri İstihbarat için çalışıyor. O yüzden de bizimle tam iş birliğine yanaşmazsan, başkanın seni kalan hayatının sonuna kadar at ahırlarını temizleme ve at dışkısı atma işinde kullanması için elimden geleni ardıma koymam. Yeterince açık konuşabildim mi?"

Rawlings, Radcliff'in bu ağır sözlerini olduğu gibi kabul etti. "Haberim yoktu. Özür dilemek için çok geç kalmadım umarım?"

Radcliff adamın halini içler acısı buldu. Alex'le Brand de ona yalnızca acımışlardı.

"General, yeni baştan başlayamaz mıyız? Sanırım Dr. Rawlings olayın özünü anladı."

Brand hâlâ şaşkınlığın etkisinden kurtulamamıştı.

"Pekâla" dedi Radcliff iç çekerek "Şimdi anlatacaklarımın tam bir hassasiyetle ele alınması gerekiyor." Radcliff parmaklarını şaklattı. "Rawlings dinliyor musun?"

"Pür dikkat dinliyorum general."

"Senatörle Brand'in yaptıkları şey sizinle doğrudan alakalı değil. Aslına bakacak olursanız bu operasyonun onlarla bir ilgi-

si de yok. Bildiğin gibi, mafya Kolombiyalı kartellerden bütün uyuşturucu alımını durdurdu. Fakat karteller onların kararlılığını sınamaya karar verdiler anlaşılan. Yarından sonraki gün bir ton kokain getirtiyorlar. Kargo Pasifik zamanıyla sabah üçte San Diego Limanı'na varacak. Geminin adı Buenos Suerto."

"Bu bilgiye nasıl ulaştık?" diye sordu, takımın bir parçası olmaya çalışarak.

"Kaliforniya'nın bir numaralı uyuşturucu baronundan alındı. Bu işten çekilmek istiyor ve ailesinin daha önce ayarlamalarını yaptığı yerde güvenceye alınmasını istedi bizden."

"Bu uyuşturucu baronu da orada olacak mı?"

"Evet."

"Onu nasıl tanıyacağız?"

"Bilmiyorum. Ama bu operasyonu yürütme şeklimiz büyük önem taşımakta."

"DEA bu tür operasyonları nasıl yürüteceğini çok iyi bilir" diye karşı çıktı Rawlings.

"Elbette biliyor. Fakat bunun özel incelikleri var. Orada yüklemeyi korumak üzere en azından yirmi Kolombiyalının hazır bulunacağını tahmin ediyorum."

"Neden her zamanki gibi göze çarpmayacak dört-beş kişi değil?"

"Çünkü mafyanın baskın yapmasını bekliyorlar. Mafya, Birleşik Devletler'e uyuşturucu kargosunun varmasını istemiyor. Bu güç sınaması gibi bir şey."

"Mafya bu işi engellemeye neden kalkışıyor peki?"

"Kurallara aykırı çünkü. Bazen beni kaygılandırıyorsun, Frank."

"Peki bu meseleyi nasıl ele almamızı öneriyorsun?"

"Olay yerinde elli DEA ajanı istiyorum. Bir *Navy Seals* birliği tekneye çıksın ve karaya ulaşmadan önce güvenliği sağlansın."

"Donanmanın onayına ihtiyacım olacak."

"Al öyleyse! Ajanlarınızın limanda bekleyen adamlara konsantre olmasını istiyorum; yalnızca tutuklasınlar. Anlaşıldı mı?"

"Ajanlarımıza ateş edecek olurlarsa?"

"O zaman karşı ateş açarsınız." Radcliff giderek pilinin bittiğini hissediyordu. "Olabildiğince çok tutuklama yapılsın, öldürülmesin. Operasyon tamamlandığında Madero'nun sağ salim ele geçirilmesi çok önemli. Anlaşıldı mı?"

"Benim hakkımda ne düşünürsen düşün" dedi Rawlings. "Adamlarım işinin ehlidir."

"Evet, gerçekten de öyleler" diye kabul etti general.

BÖLÜM 21

SAN DİEGO, KALİFORNİYA

DEA bu baskınla ilgili yalnızca emniyet amirine bilgi vermişti ve şüphe yaratmayacak şekilde adamlarını San Diego Limanı'ndan olabildiğince uzak tutması söylenmişti. Gece yarısı olduğunda, DEA'den Yüzbaşı Ramirez bütün ajanlarını stratejik önemi olan noktalara yerleştirmişti bile. "*Seals* birliğinin tekneyi emniyete almasını bekleyeceğiz ve ardından ağı fırlatacağız." Yüzbaşı, komutan yardımcısıyla sessizce konuştu. "Ancak gerekliyse ateş açın. Canlı yakalama talimatı aldık." Yüzbaşı saatine baktı. "Beklemekten nefret ediyorum."

Roberto da onu onayladı.

Sabaha karşı iki buçuk sularında *Seal* ekibi denizde yerlerini almıştı bile. Birkaç dakika sonra, iki tane beyaz minibüs limanın ucuna yaklaştı ve bir düzine kadar adam dışarı çıktı. Bazıları sigara içerek ve aralarında sohbet ederek etrafta dolaşmaya başladılar. Geri kalanlar varacak tekneyi beklemek üzere karanlığın içine daldı.

"Onları şu anda yakalayabiliriz yüzbaşı" diye fısıldadı Roberto.

"Bize verilen talimatlarda tekne emniyete alınana kadar beklememiz söyleniyor."

"Güvertede kanlı bir çatışma çıkacaktır. Yardım etmek için yapabileceğimiz bir şey yok mu?"

"Bizim görevimiz değil."

Birden, iki yüz-elli üç yüz metre mesafede bir ışık parladı. Limandaki adamlar koşturmaya, minibüsün arka kapılarını açmaya başladılar. Kırk metre kadar ileride silah sesleri gecenin sessizliğini bozdu. Çatışma tüm hızıyla sürdüğü sırada tekne yan yatmıştı.

Silah seslerinin başlayınca limandaki adamlar minibüslere koşturmuşlardı. Ramirez artık daha fazla bekleyemeyecekti. "Şimdi" diye emir verdi.

Ajanlar saklandıkları yerden saldırıya geçti. "DEA konuşuyor" diye bağırdı Roberto. "Ellerinizi başınızın üstüne koyup güverteye yatın. Yüzükoyun!"

Madero anında kendini yere attı ve tahta sert döşemelere çarptı. İki adam aptalca bir hareketle silahlarına davrandılarsa da, saniyeler içinde vurulup düştüler. Madero kıpırdamadan olduğu yerde kaldı. "DEA ne arıyor burada?" dedi kendi kendine. "Mafya nerede?"

İki tanesi haricinde bütün Kolombiyalılar teknede öldürülmüşlerdi. *Seal* ekibinden birisine kurşun isabet etmişti, ama yarası ağır değildi.

Meksikalılarla Kolombiyalılar iki farklı araca alındılar ve FBI'ın kontrolü ele aldığı federal binaya götürüldü. Adamlar hiç gecikmeksizin sorgulama için ayrı sorgulama odalarına alındılar.

Ramirez sorumlu FBI ajanıyla konuştu. "İçlerinden birini biz nezarete almak istiyoruz. Benito Madero."

"Hiç alışıldık bir durum değil" dedi sorumlu ajan, tek kaşını kaldırarak.

Ramirez bir evrak çıkardı. "Burada yazdığına göre..."

"Okumam yazmam var yüzbaşı" dedi ajan gıcık olmuş bir tavırla. "Bu adamları Colorado'daki federal tesislere götürmem ve farklı kimliklerle orada tutmam gerekiyor, öyle mi? Yani eğer Askeri İstihbarat böyle söylüyorsa ben kim oluyorum da itiraz ediyorum."

"Madero'yu hemen istiyorum" diye ısrar etti Ramirez.

"Sorun değil" dedi ajan küstah bir tavırla ve yürüyüp gitti.

Birkaç dakika sonra işçi tulumu içindeki bir adam Ramirez'e teslim edildi. Ramirez adamı odanın bir köşesine çekti; elleri hâlâ arkasında kelepçeliydi. "Adın Benito Madero mu?" diye sordu.

"Ben yalnızca bir işçiyim, malları boşaltmam için tuttular beni." Adam başını kaldırmadan cevap vermişti. "Hiçbir şey bilmiyorum bayım."

"Oyunlarla kaybedecek vaktim yok. Adın Benito Madero mu değil mi?"

"Öyleyse ne olacak?" diye sordu adam gözlerini kaldırmadan.

"Biaggi adında bir adam tanıyor musun?"

Madero'nun zihni deli gibi çalışmaya başlamıştı. Kahretsin, olanla ölene zaten çare yok diye hatırlattı kendisine. "Evet, öyle birini tanıyorum."

Ramirez, Madero'nun koluna yapıştı ve binadan yaka paça çıkarıp bekleyen bir arabaya bindirdi. Kelepçelerini çözüp "Ailen bizim yanımızda" dedi.

"Ailem mi?" dedi Madero, sesinde dehşet ifadesiyle. "Onlar yanlış bir şey yapmadılar."

"Karının adı Maria mı?"

"Evet ama..."

Ramirez, Madero'ya döndü. "Tamam. Karınla oğulların seni bekliyorlar" dedi ve gülümsedi. "Umarım İspanya yolculuğunuz güzel geçer."

"Ama bu nasıl oldu?"

"Anlaşılan hayatta kalmanı isteyen çok önemli bir general var."

Madero'nun aklı iyice karıştı, sonra birden kendi kendine gülmeye başladı. Mafyayla Birleşik Devletler Ordusu. Hep benzer oyunlar dönüyor diye karara vardı ve on beş sene sonra ilk kez arkasına yaslanıp rahatladı.

BÖLÜM 22

TOKYO

Ky, beyaz inciyi Gallucci'ye getireli yedi gün olmuştu ve her akşam saat tam yedide inciyi geri almak için dönüyor ve yerine başka bir inci bırakıyordu. Ky, Oshiro'nun onun bu yeni inciyi incelemesini istediğini söyleyip başka bir şey söylemeden gidiyordu.

Gallucci sinirinden deliye dönmüştü. "Bu ülkeden nefret ediyorum. Beklemekten nefret ediyorum." Önceki yolculuklarda katıldığı eğlencelerden bu sefer uzak duruyordu. Yanında bir rahip vardı. Gallucci yavaş yavaş kendi yeğeninden nefret etmeye başlamıştı. "Hapisteyim Antonio" dedi derin derin iç geçirerek.

"En azından Kolombiya'dan gelen teslimata el konuldu" dedi Antonio saf saf.

"Bu yalnızca bir başlangıçtı Antonio" diye hatırlattı Gallucci, odanın içinde bir kaplan gibi dolaşırken. "Kolombiyalılar bizimle hemen temasa geçmeye çalışmasalar bile, fazla zamanımız kaldığını sanmıyorum. Oshiro'ya ihtiyacımız var." Tam o sırada Gallucci kapının vurulduğunu duydu. "Saat yedi olmalı. Aç kapıyı bakalım Antonio" dedi sabırsızca.

Ky içeri girip yerlere kadar eğilerek selamladı. Antonio da adet olduğu üzere selama karşılık verdi. Gallucci asla eğilmiyordu. "Yeni bir inci mi getirdin?" diye sordu küstahça.

"Hayır. Yarın sizi Oshiro'nun yanına götüreceğim."

"Zamanı gelmişti" diye homurdandı Gallucci.

"Arabamla sabah tam yedide sizi otelin önünden alacağım. Geç kalmayın" dedi Ky ve başka bir şey söylemeden eğilip odadan çıktı.

"Bu ne cüret" dedi Gallucci ulur gibi. "Hepsi aynı şekilde küstah. Böyle insanlarla nasıl ortak iş yapacağız?"

"Sakin ol dayı. Bir yolunu buluruz... Belki de Tanrı bir yol bulur." Antonio ürperdiğini hissetti.

•••

Ky otelin önüne çektiğinde güneş de dağların üstünden yeni doğmuş ışıklar içindeki muazzam şehre akıyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Gallucci, Antonio'nun çevirisiyle.

"Oyabun'u görmeye."

"Oshiro'yla buluşacağımızı sanıyordum."

"Oyabun, Oshiro zaten."

"Nedir bu Oyabun?" diye sordu Gallucci, Antonio'ya.

"Yakuza'nın lideri. Yakuza, Amerikan ve İtalyan mafyaları gibi kendi içinde ailelere ayrılıyor. Oshiro görevi bizimle birlikte üstlenmeye karar verirse, senin yaptığın şeyi yapmak -bütün aileleri denetimi altına almak- zorunda."

"Kolay iş değil bu Antonio."

"Evet, dayı. Bence olasılık beşte bir."

"Kötümser düşünüyorsun. Unutma, Tanrı bizim tarafımızda."

"Her şey sana bağlı *Padrone*. Tanrı yalnızca yardım elini uzatabilir. Mesajı iletecek kişi sensin."

"Senin bu Papa Francis beni nasıl bir işe bulaştırdı böyle?"

"Tanrı bulaştırdı bizi bu işe" diye ekledi Antonio.

"O halde dua edelim de Tanrı varlığını hissettirsin."

"Senin dua ettiğinden haberim yoktu dayı."

"Şu anda, hayatta kalmamız için dua ediyorum."

Bir saatlik bir araba yolculuğunun ardından, araç çift motorlu bir Cessna dışında terk edilmiş bir havaalanına benzeyen bir yerde durdu. "Bir saatlik bir uçak yolculuğu yapacağız" dedi Ky.

"Nereye?" diye sordu Gallucci.

"Honshu Eyaleti'ndeki gizli bir vadiye. Burası yalnızca çok az insan tarafından bilinen bir yerdir. Kendinizi ayrıcalıklı hissedebilirsiniz."

Pistten kalkarken çift motorlu Cessna kükredi. Uçak dağların üstünden süzülür ve Honshu Ormanı'na yaklaşarak alçalırken, Antonio ve Gallucci oval şeklindeki ufak pencerelerden dışarıyı seyrettiler.

Yaklaşık bir saat sonra Ky "Neredeyse geldik" dedi. Uçak dik bir inişe doğru yan yattı. Ormanın koyu yeşilliğinin arasında, Antonio ve Gallucci altlarında uzanan vadiyi görebiliyorlardı. Manzara nefes kesiciydi. Şelaleler zengin ormana katmer katmer dökülüyordu. Görüş alanlarına ufak toprak bir pist girdi. Saniyeler içinde uçak kırmızı toprağın üstünde hızla yol aldı ve patinaj yaparak durdu.

Uçaktan inerlerken dört çekerli bir Toyota onları bekliyordu. "Bir saat kadar sert toprakta yolculuk edeceğiz. O yüzden emniyet kemerlerinizi bağlayın" diye ikaz etti Ky.

Gallucci yüzünü buruşturdu, araba yolculuğunu sabırsızlıkla beklediği söylenemezdi. Dört çekerli araç hoplayıp sıçrayarak dağlara tırmanıyor ve balta girmemiş ormanın derinliklerine dalıyordu.

"Oshiro'nun fazla dışarı çıkıp gezmemesine şaşırmamak lazım" dedi Gallucci sağa sola gidip gelerek.

Nihayet, 4x4 bir yaylaya ulaştı. "Buradan sonrasını yaya devam edeceğiz" diye haber verdi Ky. Gölge patikada birkaç dakikalık bir yürüyüşten sonra muazzam bir açıklığa geldiler. Ufak grup, zarifçe budanmış bitki örtüsünün içinden geçen bir patikayı takip etti. Ufak bir bayırın tepesine ulaştıklarında patika daraldı ve Antonio'nun hayatı boyunca görmediği büyüklükte ve renklerde *Koi* balıklarının yüzdüğü havuzların arasında dolanarak uzamaya başladı.

Üstlerinde antik kimonolarla bir grup bahçıvan çeşitli boyda ve türde çalıyı özenle budamakla meşguldüler. Manzaraya dalınca, Antonio'yla Gallucci önlerinde beliren muazzam Orta Çağ şatosunu fark etmemişlerdi bile. Bu bir *shogun*'a yaraşacak nitelikte bir şatoydu. Antonio geçmişin içine daldıkları hissine kapıldı. Gallucci tek kelime etmeksizin bütün manzarayı inceliyordu.

Yedi kat merdiven çıktılar. Zirveye ulaştıklarında Gallucci nefes nefese kalmıştı. Birkaç hizmetkâr gelip yerlere kadar eğilip selam verdikten sonra, ceketlerini ve ayakkabılarını istediler; yerlerine de renkli kimonolar ve terlikler verdiler. Ky onları asıl salona yönlendirdi. Burası da aynı derecede göz kamaştırıcıydı; çok renkli çiçek demetleri farklı *Shinto* tanrılarının etrafını çe-

virecek şekilde dizilmişti. Çiçekler haricinde, burası Antonio'ya Washington'daki Heykelli Salon'u hatırlatmıştı.

"Sizler istirahat ettikten sonra Oyabun sizinle görüşecek" dedi Ky. "Hizmetkârları takip edin, odalarınızı göstersinler."

Biraz önce gördükleri zenginlik karşısında onlara verilen odalar oldukça sadeydi. Gallucci kendini yatağın üstüne bıraktı.

"Ne şahane bir yermiş, değil mi dayı?" dedi Antonio. Etkilendiği belliydi.

"Vatikan kadar olmasa da güzelmiş" diye karşılık verdi Gallucci ifadesizce. "Burası Paganların mekânı."

"Burası da dini bir yer dayı."

"Tanrı aşkına, sen bir rahipsin Antonio" dedi Gallucci kulaklarına inanamayarak.

"Papa Francis bütün dinlere saygı duyuyor."

"Ah" diye homurdandı Gallucci. "Beni rahatsız etme, biraz dinleneceğim." Ardından bu insanların da kendi Azrailleri olup olmadığını merak etti. Sonra bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı.

•••

Antonio *shoji* kapıda bir tıklama duyduğunda öğleden sonra olmuştu. Yana çekerek kapıyı açtı, Ky karşısında duruyordu. "Oyabun on beş dakika içerisinde sizi yanına kabul edecek. Sizi almaya geleceğim."

•••

Şatonun tepesine dolana dolana çıkan koridorlardan oluşan bir labirenti geçtikten sonra bir odaya geldiler. Ky kapıyı yavaşça vurdu. *Shoji* yana doğru açıldı ve bir uşak yerlere kadar eğilerek onları karşıladı. İçeri girerlerken Gallucci odayı gözleriyle taradı; büyüktü, ama çok az eşya vardı. İlerideki ucunda, Oshiro gösterişli bir tahtta oturuyordu ama onlar içeri girdiklerinde derhal ayağa fırladı. Odanın ortasında geleneksel bir alçak sehpa duruyordu.

Ky herkesi tanıştırdı. *Oyaburn* Ito Oshiro kollarını kavuşturmuş ve elleri şık kimonosunun kollarının içine sokmuş ayakta duruyordu. Yüzü yaşlılıktan kırışmıştı ve bedeninin de kırılgan bir havası vardı. Gallucci, Oshiro'nun tipini kafasında kurmamıştı ama yapmış olsaydı bir savaşçıyı canlandırırdı. Yaşlı adam o kadar eğildi ki, Gallucci onun devrileceğinden korku bir an. Fakat Oshiro büyük bir zarafet ve esneklik sergileyerek eğilmişti. Gallucci bu selama eğilerek karşılık vermek zorunda olduğunun farkındaydı. O yüzden, büyük gayret sarf ederek elinden geldiğince eğildi. Eğileceğim derken Gallucci neredeyse yere yuvarlanıyordu, ama bu sırada kendisi de eğilerek selam veren Antonio ona destek verdi.

"Gelin oturalım" diyen Oshiro sehpayı, Gallucci'nin nefret ettiği o şeyi işaret etti. Bir süre debelendikten sonra Gallucci nihayet yumuşak bir mindere yerleşmeyi başardı. Oshiro'nun bir hareketiyle uşaklar koşturarak odayı terk ettiler. Bir tanesi birkaç saniye içinde, elinde geniş seramik bir demlik ve dört fincanla geri geldi, ardından da alelacele gözden kaybolup başka bir odaya girdi. Oshiro bütün fincanlara eşit miktarda *sake*

doldurdu. "Gözlüklerinizi hiç çıkarmıyor musunuz? Gözlerin ruhun aynası olduğunu söylerler."

"Zamanı geldiğinde çıkaracağım."

"Zamanı geldiğinde" diye tekrarladı Oshiro. "Zamanı gelene kadar öyleyse, arkadaşlığımızın ve sadakatimizin bir sembolü olarak *sake* içelim." Hepsi içkisinden bir yudum aldıktan sonra Oshiro konuştu, "Sabrınıza hayran kaldım Sinyor Gallucci. Sizin konumuzda bir adam için kolay olmamıştır."

Gallucci yüzünde zoraki bir gülümsemeyle dinlerken Antonio söylenilenleri çevirdi. Ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemez diye düşündü Gallucci. "Üstlendiğim görev hayat memat meselesi olmasa beklemez giderdim" dedi Gallucci.

"Öyleyse vakit kaybetmeyelim."

"İlk önce bir soru sormak istiyorum. İncilerle oynadığınız o oyuna ne gerek vardı?"

"Sizin deyişinizle inci oyunundan sonra bahsedeceğiz. Şimdi lütfen bana görevinizden bahsedin."

Gallucci söze nereden başlayacağını düşündü ve aklına Antonio'yla yaptığı görüşme geldi. "Uyuşturucu hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Narkotikler ruhun lanetidir. İnsanın zihnini bulandırırlar." Oshiro sorunun cevabını hiç düşünmeden vermişti.

"Yakuza'nın lideri olarak, o zaman neden bu maddelerin satışına göz yumuyorsunuz?"

"Aslında yummuyorum, fakat Yakuza'nın içinde benim denetimim altında olmayan aileler var. Ağaçtan birçok dal çıkıyor. Ben de size aynı soruyu sorabilir miyim?"

"Son zamana kadar benim cevabım da aynıydı, fakat artık dünya çapında aileleri ben kontrol ediyorum. Mafya bir daha asla uyuşturucu satışıyla uğraşmayacak."

"Bunu nasıl başardınız?" diye sordu Oshiro. Meraklanmıştı.

Gallucci uzun süren birkaç saniye boyunca düşündü ve ardından karar verdi. "Tanrı tarafından bize bir görev verildi..." Gallucci bir süre durakladıktan sonra sordu. "Tanrı'ya inanır mısınız?"

"Kesinlikle" diyerek başıyla onayladı Oshiro. "Bizler birçok Tanrı'ya inanırız."

Bu cevap Gallucci'ye çok saçma gelmişti, ama gene de devam etti. "Tanrı bize, çocuklarımızı öldüren ve köleleştiren bu zehrin kökünü kurutmamız emrini verdi" dedi kararlı bir tonla.

"Çok şerefli bir görev. Fakat söyleyin lütfen, Tanrı bu görevi size nasıl verdi?"

"Azrail aracılığıyla."

"Anlayamadım?"

"Azrail karşımızda büyük bir ruh formunda belirdi. Tanrı'nın verdiği bu göreve dâhil olmak istemeyenler yeryüzünden silindiler. Dünyanın öbür ucundan buraya, bu görevde bize yardımcı olmanızı istemek için geldim."

"Peki, size yardımcı olamazsam Azrail benim de mi canımı alacak yani? Bunu mu demek istiyorsunuz?"

"Bunun takdiri bana değil Tanrı'ya ait."

"İmanla korku arasında yalnızca incecik bir çizgi vardır. Bunun üzerinde düşüneceğim ve size cevabımı bu akşam yemekten sonra vereceğim."

Gallucci binbir güçlükle ve Antonio'nun yardımıyla masadan kalkıp odadan çıktı.

•••

Yalnız kaldıklarında, Kyogi sordu. "Nasıl oldu da taleplerini hemen reddetmediniz? Ne zamandan beri *gaijin*lere[23] güveniyoruz."

"İşimize geldiğinden beri."

•••

Kendi odalarına vardıklarında, Antonio'yla Gallucci kendilerini bekleyen bir tepsi yemekle karşılaştılar. Gallucci aç değildi, ama büyük bir çaresizlik duygusu içindeydi. "Derdimizi Oshiro'ya çok iyi anlatabildiğimi sanmıyorum" dedi kendini azarlarcasına. "Sen ne dersin Antonio?"

"Söylemek zor dayı" dedi Antonio, yemeğiyle oynayarak. "Oshiro ne istediğini çok iyi bilen birisi; olaylara birçok farklı açıdan bakabiliyor. Bu gece bir şansımız daha olacak" diye karşılık verdi, dayısını teskin etmeye çalışarak.

Fakat Antonio'nun da Oshiro'nun yardım edebilme kapasitesine dair kendince fikirleri vardı. Oshiro doğru söylüyordu; aileleri hizaya sokmak kolay bir iş değildi. Yakuza'nın büyük kısmı geleneklerden kopmuş durumdaydı. Oshiro'nun tarihi bir yanılgı yaptığını; artık geçmişte kaldığını düşünmeleri muhtemel-

23 Japon olmayan kişi (ç.n.)

di. Gallucci'nin başardığı ölçüde bir dehşet ve sadakat duygusu yaratamayabilirdi. Ne var ki Antonio, Oshiro'nun derin bir anlayışa sahip olduğuna inanıyor, fakat bu sefer de onun neden bu kadar az soru sorduğunu merak ediyordu.

"Bu gece çıkacak ortaya o halde Antonio." Gallucci yorgunluktan bitap düşmüştü. Gözlerini kapatıp uyumaya çalıştı.

Antonio dua etmeye karar verdi; tespihini çıkardı ve yatağının yanında diz çöktü. Ardından, cebindeki yüzükten gelen belli belirsiz bir titreşim hissetti. Bu titreşimin etkisiyle çabucak derin bir tefekküre daldı.

•••

Uşaklardan birisi yemeğin sekizde yenileceği mesajını getirmişti. İkisi de duşlarını aldılar ve üstlerine kendileri için hazırlanan yeni kimonolarını giydiler. Gallucci kendini daha iyi hissediyordu. Daha güçlü. Bu gece dili dolaşmayacaktı. Oshiro vereceği kararın sonuçlarını anlamak zorundaydı.

Masa da bahçe kadar zarif bir tarzda hazırlanmıştı. Masanın üstünde dalga dalga yayılmış çiçek demetleri duruyordu. İçeri farklı lezzetler taşıyan uşaklar gölge gibi sessiz hareket ediyorlardı. Dört adam masaya oturdular: Gallucci'yle Antonio bir tarafta, Oshiro ve Kyogi diğer tarafta. Antonio yemeği bir damak şöleni gibi görürken, Gallucci çatalıyla yiyeceklerin ucuyla oynuyordu.

"Yiyeceklerimiz damak zevkinize hitap etmiyor galiba" dedi Oshiro, cevabı bilmesine rağmen.

"Çok aç değilim" diye nazikçe yalan söyledi Gallucci.

"Yanınızdaki rahip halinden hoşnut görünüyor." İlk buluşmalarında Antonio'yu tamamen görmezden gelmişti. "*Shogun* döneminde" dedi Antonio'ya hitap ederek, "Cizvitler bizim munis hısımlarımız olarak kabul ediliyordu. Siz de Cizvitsiniz değil mi?" diye sordu Oshiro sertçe.

"Öyleyim."

"Siyah Cübbeliler, *Shogunlar* ile anlaşma yaptılar. Becerilerimizi ve mallarımızı satın aldılar ve karşılığında bize para ve açgözlülük duygusu verdiler. *Shogunları* servetleriyle denetimleri altına aldılar ve diğer ulusların bizimle ticaret yapmasına izin vermediler. Yanılıyor muyum Cizvit?"

"Tarihin utanç duymamız gereken bir döneminden bahsediyorsunuz. Fakat bahsettiğiniz Cizvitler Portekizliydi" diye karşılık verdi Antonio, geçmişe bir anlam vermeye çalışarak. "Onlar..."

Oshiro sözünü kesti. "Cizvitlerin hepsi Siyah General'in emri altında değiller miydi?"

"Doğru söylüyorsunuz. Fakat hepsi Siyah General'e katılmasalar da, Yakuza'dan farklı olarak bizler bağlılık yemini etmiştik." Antonio'nun sesi sert çıkıyordu.

"Peki, bugün ne değişti? Sözlerinizle hâlâ aklımızı çelmeye çalışıyorsunuz."

"Bizler yalnızca Papa'ya itaat ediyoruz, başka kimseye değil. Bahsettiğiniz günler geçmişte kaldı. Atalarımın davranışları için tüm içtenliğimle özür diliyorum... Gitmemi isterseniz gidebilirim" dedi Antonio ve başını eğdi.

Oshiro bir an düşündü. "Hayır, buna gerek yok" dedi Antonio'nun özrünün içten olduğuna inanarak. Ardından dikkatini, Antonio'yu savunmak için patlama noktasına gelen Gallucci'ye yoğunlaştırdı. "İleri sürdüğüm suçlamalar hoşunuza gitmedi mi?"

"Bu rahip benim yeğenimdir ve daha da önemlisi, söylediklerimi çevirmesi konusunda ona güveniyorum."

"Kyogi de çevirebilir. İtalyancası çok iyidir. Pietro ona çok güzel öğretmiş."

"Güzel" dedi Gallucci. "O halde sohbetimize hile karışması mümkün değil."

"Mafya'nın ve Yakuza'nın yolculuğu, nesillerden benzer patikalardan ilerliyor" dedi Oshiro, biraz önceki tavrını değiştirerek. "Aynı kurallara bağlıyız. Anlaşmalarımız gökyüzündeki yıldızlar kadar bağlayıcı ve onurludur. Fakat yeni bir çağdayız, asi bir çağda. Kabul etmek zorundayım, sizin kullandığınız yöntemlerinizi tam anlamamakla birlikte, insanları iyi tanırım. Yanınızdaki rahibe henüz güvenmiyorum ama size güvendim. Buraya içten duygularla geldiğinize inanıyorum. Fakat gerçekler inkar edilemez; aileleri hizaya sokmam mümkün değil. Bu yüzden de, ne kadar soylu olursa olsun üstlendiğiniz görevde size yardımcı olamayacağım."

Bu Gallucci'nin duymak istediği cevap değildi. Fakat o daha konuşma fırsatı bulamadan Oshiro sordu. "İncilerle ne yaptığımızı öğrenmek istiyor musunuz?"

Gallucci karşı koyamadı, özellikle de yedi gün beklemekten sonra. "Elbette bilmek istiyorum." Fakat kafası gene de Oshiro'nun ret cevabıyla meşguldü.

Oshiro, Kyogi'ye döndü, "Gallucci'ye bir inci ver."

Ky siyah keseden bir inci çıkarıp Gallucci'ye uzattı.

Gallucci inciyi bir dakika kadar inceledikten sonra "Bu inci sahte, gerçek değil" dedi.

"Aklınız başınıza bugün ancak geldi. Gerçeği gerçek olmayandan ayırabiliyorsunuz."

Gallucci bu dersten hoşlanmamıştı. "Size gerçeğin, gerçek olmayanın ne olduğunu söyleyeyim. Yakuza bu görevde bize yardımcı olmazsa" diye söze başladı, elindeki çubuğu küçük bir hançer gibi sallayarak, "Tanrı sizin ve ailelerin her birinin liderinin ilk evladını ellerinden alacak."

Gallucci'nin savurduğu bu tehdit üzerine Oshiro ve Kyogi'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı; kulaklarına inanamıyorlardı. Kyogi, Gallucci'nin üzerine doğru yürümeye başladıysa da Oshiro ona engel oldu. "Sakin ol Kyogi" diye emretti. Ardından Gallucci'ye hitaben, "Bu tehditleri sen mi, yoksa Tanrı mı savuruyor?" diye sordu.

Gallucci cevap verme fırsatı bulamadan Kyogi haykırmaya başladı. "Bu tehditlerin yüzünden seni öldüreceğim. İkiniz de sahtekârsınız, başka bir şey değil."

Kyogi ayağa kalkarken, Antonio cebindeki Yüzük'ün titreştiğini hissetti. Bir anda Kyogi'nin başının üstünde mor bir duman biçimlenmeye başlamıştı. Oshiro dehşet içerisindeydi.

Kyogi iki adama da nefret dolu bakışlarla bakıyordu. "Ne tür bir numara çeviriyorsunuz?"

Mor duman şekil değiştirerek, karanlık, tehditkâr bir yüz biçimini aldı. Gök gürültüsüne benzer bir ses duyuldu ve çenesi

açılarak Kyogi'nin kafasını yakaladı. Kyogi'nin bedeni kıvrılıp bükülüyordu artık.

Antonio'nun çığlığı duyuldu. "Tanrı'nın ona ihtiyacı var." Yüz anında ağzını açıp Kyogi'yi yere fırlattı.

Oshiro titremeye başlamıştı. "Bir şeyi yok ya?" diye sordu, acıyla karışık bir korku duygusuyla. Ayağa kalkamadığı için Kyogi'nin bedeninin yanına emekleyerek ulaştı. Kyogi'yi kollarına alıp feryat etti. "O benim oğlum!" Oshiro, Kyogi'yi göğsüne bastırıp gözyaşları yanaklarından süzülürken sağa sola salladı.

Antonio kalp atışlarını kontrol etti. "İyileşecek" dedi ve Oshiro'nun omzuna dokundu.

Oshiro oğlunu kollarında tutarken birkaç dakika geçti. Birden Kyogi'den bir inilti yükseldi. "Ne oldu bana?" Gözkapakları titreşerek açılmaya başladı.

Babasının gözlerinden artık sevinç gözyaşları dökülüyordu, ta ki oğlunun iki kara yarım küreyle kendisine baktığını görene kadar. "Ne tür bir Tanrı böylesine korkunç bir şey yapabilir?" diye sordu Oshiro dehşete düşmüş halde.

"Uyuşturucuların çocuklarımıza yapmasına izin verdiğimiz türde bir korkunçluk bu" diye kükredi Gallucci. "Gözlerime bak" dedi gözlüklerini çıkarırken.

"Senin de başından aynı deneyim mi geçti?" diye sordu Oshiro, kafa karışıklığını yansıtan bir ses tonuyla.

"Tek farkı, Tanrı bana karşı bu kadar yumuşak davranmadı" diyen Gallucci, hâlâ tir tir titreyen babaya gülümsedi. "Bugün sana oğlunun hayatı bağışlandı. Gerçeğe ve gerçek olmayana şahit oldun."

"İyileşecek mi?"

"Bir şeyi kalmayacak. İnsanı öldürmeyen şey daha güçlü kılar" diye cevap verdi Gallucci.

Antonio, Oshiro için büyük bir keder hissetti.

Birkaç dakika daha geçtikten sonra Kyogi sendeleyerek ayağa kalktı. "Kendimi biraz halsiz hissediyorum baba, ama iyiyim."

Gallucci'yle Antonio, Oshiro'yla Kyogi'nin masaya geçmelerine yardım ettiler.

"Tanrınızın şeytani bir yönü var" dedi Oshiro, sarsıntıyı üstünden atamamıştı daha.

"Azrail bir savaşçıdır, şeytani bir güç değil. Tanrı çocuklarını özgür kılmaya karar verdi bir kere" dedi Antonio ifadesizce.

"Ben yaşlı bir adamım. Tanrı'nın benden istediği şeyi yapamazsam ne olacak peki?"

"Tanrı'nın görevi artık sizin göreviniz... Nasıl benim de görevimse" dedi Gallucci ciddi bir sesle.

"Fakat bu Hristiyan bir Tanrı değil mi?"

Buna Antonio cevap verdi. "Tanrı dinler arasında ayırım yapmaz, yalnızca iyiyi kötüden ayırır."

"Yakuza aileleri bu göreve katılmak istemezlerse?"

"O zaman Azrail en büyük evlatlarını onlardan alacaktır" dedi Gallucci monoton ve herhangi bir duygusallık taşımayan bir sesle.

"Bir gece için bu kadar yeter. Yarın tekrar konuşuruz" dedi Oshiro. Artık devam edemeyecek haldeydi. "Üzerinde düşünmem gereken çok şey var."

"İnsanın aklı birçok değişik şekilde başına gelebilir" dedi Gallucci ve Antonio'yla birlikte oradan ayrıldılar.

***

Antonio ertesi gün erkenden kalktı ve görkemli bahçelerin arasında bir gezinti yaptı. *Koi* balıkları bir araya toplaşıyor ve renkli bir balet gibi yüzüyorlardı. Birkaç tanesi sudan baş çıkararak uzandılar; yükselmekte olan güneşe ulaşmak istiyorlardı sanki.

Önceki gece gene çok rahatsız uyumuştu. Ölümün yüzünün hayali rüyalarında peşini bırakmıyordu. "Başka bir yolu yok mu Papa Hazretleri?" diye yalvardı, bir cevap bekliyormuşçasına.

Kendilerine ayrılan odaya döndüğünde Gallucci'yi sarhoş gibi sendeleyerek yürürken buldu.

"İyi misin dayı?"

"Ölü gibi uyumuşum" dedi bakışlarını netleştirmeye çalışırken. "Pantolonum nerede benim?" Gallucci sırtını gerdirirken, odayı gözleriyle taradı. "Saat kaç oldu?"

"Dokuza geliyor. Sence Oshiro bizim saflarımıza katılacak mı?"

"Bilmiyorum. Yolunda bir sürü engel var. Tong ve Triad çeteleriyle ilgilenilmesi gerekecek. Gerçi bu sorunun bir çözümü var. Şu anda asıl mesele, bütün Yakuza'yı tek bir otorite altında toplamak."

"Oshiro bunu başarabilir mi?"

"Oshiro mu? Kim bilir? Fakat yavaş yavaş Tanrı'nın yardımıyla her şeyin başarılabileceğine inanmaya başlıyorum."

"Azrail'in yardımıyla demek istiyorsun."

"Gerekiyorsa öyle. Tanrı'nın bu görevin yarım kalmasına izin vereceğini sanmıyorum."

Antonio kapının vurulduğunu duyup açtı, bu sırada Gallucci de banyoya girmişti. Bir uşak elinde kahvaltı tepsisi ile girdi.

"Oyabun öğlen vakti sizinle bahçede buluşacak" dedi tepsiyi bırakırken.

Sabah saatleri ağır geçti. Antonio ruhunu yatıştıracak bölümleri arayarak İncil'i karıştırdı, bu sırada Gallucci de bir baba adayı gibi volta atıp durdu. Tek bir çan sesi duyuldu. Antonio saatine baktı. "Öğlen olmuş dayı."

"Güzel."

İkisi de kimonolarını giydiler. Antonio dayısının kalın beline kuşağını sarmasına yardım etti. Bahçeye vardıklarında Antonio, *Koi* göletlerinden oluşan çemberin ortasında oluşturulmuş oluklu taş daireye yerleştirilen bir masada oturan Oshiro ve Ky'ı gördü. Arkalarındaki dağın gölgesi onları güneşten koruyordu. Yaklaştıkça Antonio, Oshiro'nun üstünde tam tekmil bir *Shogun* giysisi olduğunu fark etti. Birbirlerine yarım eğilerek selam verdiler.

"Haklıydınız" diye söze başladı Oshiro. "İnsanın aklı çok farklı şekillerde başına gelebiliyor. Tanrınız oğlumun hayatını bağışladığı için çok memnunum. Ayrıca Peder Antonio'dan da özür dilemek istiyorum. Bu utanç ikimizin de atalarına ait. Gördüğünüz gibi bir savaşçı gibi giyindim. Ailemin hayatı bağışlanacaksa, Tanrınızın iradesini yerine getirmek için elimden geleni yapacağım."

"O halde, bize verilen bu göreve bağlılığımızın ve dostluğumuzun bir işareti olarak *sake* içelim" dedi Gallucci.

Antonio dayısının bu dostane tavrına hayran kalmıştı. "Size hizmet edebilmek benim için bir zevktir" dedi Antonio, Oshiro'ya. "Aklıma gelmişken, kendini nasıl hissediyorsun Ky?"

"Yeniden doğmuş gibiyim. Kendimle bu kadar barışık olmayalı yıllar geçmişti."

"Oğlum Tanrınızın varlığına bir kanıttır. Ölüm meleği olarak girdiyse bile, barış meleği olarak çıktı." Oshiro bir an düşündükten sonra sordu. "Çocuklarınızdan kaçını kaybettiniz?"

"Hiçbirini" dedi Gallucci. "Fakat beş adamım öldürüldü, ikisini Azrail, üçünüyse adamlarım öldürdü."

"Bizim de şansımız böyle yardım eder umarım" dedi Kyogi, kendisinin de artık aynı görevi üstlendiğinin bilincinde olarak.

"Anladığım kadarıyla üç sorunumuz var. İlki Yakuza'yı hizaya sokmak; ikinci ve üçüncüsüyse Tong ve Triad çeteleri. Yakuza tek bir hedefe kilitlenebilirse, bu ikisi büyük sorun olmayacaktır."

"Biz de aynı kanıdayız" dedi Gallucci, kendi kendine gülümseyerek.

"Gene de bütün ailelerin bize katılmayacağından korkuyorum."

"Kendi iradesiyle," diye ekledi Gallucci.

Oshiro başını salladı. "Bütün ailelerin liderleriyle bir görüşme ayarlayacağım."

"Çoğu gelmeyecektir baba."

"Öyleyse sabaha çıkmayacaklardır" dedi Gallucci, çok normal bir şey söylüyormuşçasına.

"Azrail'den mi bahsediyorsunuz?"

"Hayır. Size sadık olanlar, ellerini çabuk tutmak zorundalar. Ailelerin liderleri sizin Oyabun olduğunuzu anlamalılar, değilse itaatsizliğe tahammül etmeyin."

"Sen ne düşünüyorsun Kyogi?" diye sordu Oshiro.

"Gereği neyse yapacağız."

"Ellerini çabuk tutarlarsa, yüreklere korku salabilirler ve çocuklarının hayatı da böylece kurtulur."

"Başka yolu yok mu?" diye sordu Oshiro, üstlendiği görevin ağırlığını hissetmeye başlayarak.

"Bize sadık ailelerin kimler olduğunu biliyorum" dedi Ky tereddütsüz.

Antonio haç çıkarıp sessizce fısıldadı. "Tanrı'nın merhameti üzerimizde olsun."

Kyogi devam etti, "Yakuza'nın bütün ailelerini denetimin altına almak istiyorsan, bu toplantıya gelmek zorundasın baba. İstersen senin adına konuşabilirim, ama Oyabun'a itaatsizlik etmenin ve verdiği görevi reddetmenin sonuçlarını anlamaları gerekiyor."

"Peki ya gene de razı olmazlarsa?" diye sordu Oshiro.

Gallucci cevap verdi. "O zaman Tanrı devreye girecektir." Bu sözler zengin ormanın tatlı gölgesinde asılı kaldı. Oshiro kolunu kaldırdı ve birkaç uşak tepsilerle yiyecek getirdi.

"Bu yiyecekler yüzünden kilo kaybediyorum" dedi Gallucci, yüzünü buruşturarak.

"Biraz kilo kaybetmekle ölmezsin dayı."

Uşaklar tepsileri götürdükten sonra "Peki Tonglar ve Triadlar konusunda, öneriniz nedir?" diye sordu Gallucci, kendini hâlâ aç hissederek.

"Çinliler bu iki örgütten de hoşlanmıyorlar ve uyuşturucunun bütün türlerine karşı oldukları da tartışılmaz bir gerçek. Hükümet onlardan kurtulmak istiyor" dedi Ky. "Bu şekilde halkı daha rahat

kontrol edebileceklerini düşünüyorlar. Fakat bu sorundan kurtulmak için kaynak ayırmayacaklardır; çok para gerektiriyor."

"Eroin, afyon ve diğer uyuşturucu formlarını satan örgütleri durdurabilmeleri için Çin hükümetine ne kadar ödeme yapabilirsiniz? Ödemeye destek olmaya hazırız" dedi Gallucci, bir tabak *calzone* için çok şey verebileceğini düşünerek.

Oshiro gözlerini kapattı ve zihninde derin düşüncelere daldı. Kimse konuşmuyordu. Sessizliği sadece *koi* balıklarının sudaki çırpıntısı ve kuşların ötüşü bozuyordu. "Çinlilere on milyar dolar verebiliriz. Japonya'yla daha fazla ticari ilişki kurulması için gerekli ayarlamaları da yapabiliriz."

"Biz de bir bu kadar üstlenelim. Aynı parayı ödeme; İtalya ve Birleşik Devletler'le daha çok ticari ilişki kurulması taahhüdü."

"Amerika'da böyle bir gücünüz var mı sizin?" diye sordu Oshiro şaşırarak

"Hayır, ama gerekli yerlerde dostlarım var. Yirmi milyar dolar, artı ticari anlaşmalar iş görür tahminimce."

"Katılıyorum" dedi Kyogi.

"Toplantıyı en yakın ne zaman yapabilirsiniz?"

"Üç gün içinde" dedi Kyogi, kendine güvenerek.

"Bir şey daha var" dedi Gallucci. "Yakuza gerektiği takdirde, Mafya'yla bir olup Kolombiyalılara karşı savaş açar mı?"

"Bir kez anlaşmaya vardık mı Yakuza gereken her şeyi yapacaktır" diye açıkladı Oshiro. "Hayatımız pahasına sadakat yeminimizle bağlı olacağız. "

"Öyleyse *sakeleri* getirin" dedi Oshiro. Fincanlar doldurulunca Gallucci kendininkini kaldırdı. "Çocuklarımızın kurtuluşuna içelim."

BÖLÜM 23

WASHİNGTON, D.C.

Gallucci ve Antonio, Vatikan tarafından kiralanan uçakla Dulles Havaalanı'na indiler. Askeriyeye ayrılan kapalı alandan çıkarlarken, Alexander Artemis ve Michael Brand onları gizlice karşıladı. Senatör çabucak talimatları verdikten sonra, D.C.'nin dış bölgelerindeki güvenli bir eve hızlı bir araba yolculuğuyla varıldı.

Gallucci daha önce Washington'a hiç gelmemişti. Güvenli eve giderlerken Beyaz Saray'dan Capitol Tepesi'ne ve dünyanın en güçlü topraklarını süsleyen birçok başka anıtın önünden geçtiler. Burası Gallucci'ye bir şekilde antik Roma'yı hatırlatmıştı. Bir gün hepsini gezmek istiyordu.

Güvenli eve vardıklarında, birbirlerini tanımaya ve daha da önemlisi Kolombiyalıları durdurmak için bir plan geliştirmeye koyuldular. Brand ne Antonio'yla ne de Gallucci'yle tanışmıştı. Gallucci'yi çok merak ediyordu. Kartellerin bile korktukları bu Capo di Capo nasıl bir adamdı?

Alex, Brand için ikisinden geçmişlerini anlatmaya birkaç dakika ayırmalarını istedi. Bu Gallucci'nin pek hoşuna gitmemişti ama gene de uyum gösterdi. Sonra, birkaç gündür olanlar hakkında karşılıklı birbirlerine bilgi verdiler.

"Kolombiyalılar size pek bilgi vermiyorlar anlaşılan" dedi Gallucci, Brand'e.

"Bana ya da onları soktuğum bu duruma güvenmiyorlar."

"Mafyayla bağlantın olduğundan şüpheleniyorlar mı?"

"Henüz değil."

Alex, Gallucci'ye sordu. "Yakuza'nın bu görev için bir araya geleceğine inanıyor musunuz?"

"İki gün içinde öğreneceğiz."

"Alex, sanırım brendiyi çıkarmanın zamanı geldi" dedi Brand.

Alex bara yöneldi. "Oshiro bize katılmaya nasıl ikna oldu?"

"Azrail sayesinde elbette" dedi Gallucci, sesinde belirgin bir alaycılıkla.

"Sen de gördün mü peder?" diye sordu Brand, Alex bardakları getirirken.

"Kendi gözlerimle Bay Brand."

"Öyleyse Azrail gerçekten de var?" diye sordu Brand, gene de inanmayarak.

"Şüpheniz mi var?" diye sordu Gallucci.

"Gözlerimle görmeden inanmam."

"Umarım benim gördüklerimi hiçbir zaman görmek zorunda kalmazsınız" dedi Gallucci ve brendinin hoş kokusunu burnuna çekti.

"Papa Francis nasıl?" diye sordu Alex, Antonio'ya.

"Dua ediyor senatör. Bizden de aynısını yapmamızı istedi."

Herkes derin düşüncelere dalınca uzun bir sessizlik yaşandı. Brand içkisini kafaya dikip bir kadeh daha doldurdu.

"Korkuyorsunuz Bay Brand" diye yaptığı gözlemi dile getirdi Gallucci.

"Hem de nasıl."

"Güzel. Savaş giderken korku gerekli bir şeydir."

"Savaşın kaçınılmaz olduğuna inanıyorsunuz öyleyse" dedi Alex, ağzından çıkan kelimelerden ürkerek.

"Başka yolu yok. Kolombiyalılar ilk hamleyi yaptılar bile."

"İşler çok karışmaya başladı." Alex volta atmaya koyuldu. "Başkanı artık dâhil etmek zorundayım. Lanet olsun, herkesi dâhil etmek zorundayım."

"Sence başkan Oshiro'ya verdiğimiz söze sadık kalacak mıdır?" Bunun cevabı çok büyük önem taşıyordu.

"Para sorun değil. Birlikleri savaş göndermekse zor olacak."

"Ben askeri destek sözü vermedim senatör" dedi Gallucci. "Yapıp yapamayacaklarını sordum yalnızca."

"Bu savaşı desteksiz kazanamazsınız" dedi Brand, bardağını masaya vurarak. "O tepelerde canınızdan olacaksınız."

"Ölümün şerefli bir yanı var, hayatta kalmak içinse her zaman aynı şey söylenemez" diye hatırlattı Gallucci.

"Başkanla bir buluşma ayarlamak zorundayım. Fakat Yakuza'dan haber alana kadar Antonio'yla ikinizden burada kalmanızı isteyeceğim. Michael, senden de her zamanki gibi devam etmeni" diye talimat verdi Alex, tartışmaya yer vermeyecek şekilde odadan çıkarken.

•••

Radcliff, Alex'i aradı. "Neler oluyor Tanrı aşkına Alex? Rawlings beni sıkıştırıp duruyor; bir sonraki teslimatın ne zaman

yapılacağına dair bilgi isteyip duruyor."

"Canı cehenneme, bunu ona aynen söyle. Başkanla bir görüşme ayarladım. DEA, CIA, NSA ve FBI'ı getirecek..."

"Bunun iyi fikir olduğunu sanmıyorum. Hiçbir şeyi doğrulayacak bilgi yok elimde."

"Çok geç, görüşmenin tarihi kararlaştırıldı bile."

"Ya ben?"

"Seni de yanımda getirdiğimi söyledim Başkan'a."

"Güzel. Ne zaman?"

"Bu akşam saat yedide. Seni alırım."

***

Artemis ve Radcliff, Oval Ofis'e girdiler. Diğer birimlerin başkanları onlardan önce varmıştı. Rawlings, sanki Artemis onu güzel hallettiği iş yüzünden tebrik edebilsin diye bu toplantıyı ayarlamış gibi suratında ukala bir ifadeyle oturuyordu.

"Uzun zaman oldu Alex" dedi Başkan. "Oturun lütfen, siz de general. Pekâlâ, söyleyin bakalım evde ailelerimizle birlikte olmak yerine neden hepimiz buradayız?"

"Sayın Başkan, başlamadan önce açıklığa kavuşturulması gereken şeyler var."

"Söz senin Alex."

"İlk olarak adaylığım ciddi değil. Başkan olmaya ya da kendiminki dâhil herhangi başka bir resmi makamı elimde tutmaya niyetim yok aslında. Politik açıdan size rakip değilim ve gösterdiğiniz adayı destekleyebilirim. Tek amacım, Amerikan halkına

uyuşturucuların gençlerimizin hatırına ortadan kaldırılması yönünde bir farkındalık kazandırmak."

"Kızının ölümünün seni ne kadar zorladığının farkındayım ama..."

Alex'in bütün siniri bir anda tepesine sıçradı. "Sizin hoşgörünüze ihtiyacım yok Sayın Başkan..."

Başkanın personel şefi araya girdi. "Alex, kullandığın tona dikkat et."

"Charlie, kapa çeneni ve otur!"

Radcliff çabucak araya girdi, toplantının daha başlamadan bitebileceği kanaatindeydi. "Sakin ol Alex. Bunun önemli olduğunu biliyorum."

Alex derin bir nefes aldı ve kendini toplamaya çalıştı. "Sayın Başkan ve saygıdeğer beyler, bu çıkışım yüzünden sizden özür diliyorum. Çoğunuzun, belki de hepinizin, benim aklımı kaçırdığımı düşündüğünüzün farkındayım, üstelik haklı olma ihtimaliniz de var."

Odadaki herkes bunun doğru olduğunu düşündü; Radcliff dışında tabii. O da bu toplantının çok erken yapıldığı kanaatindeydi.

"Yeniden başlamadan önce bu sefer daha medeni davranmaya çalışacağım, söylediklerimin bu odada kalacağından emin olmak istiyorum."

"Gerekli olduğunu düşünüyorsan sana şahsen söz veriyorum" dedi Başkan. "O yüzden lütfen devam et."

"Büyük ve uluslararası çapta bir uyuşturucu savaşının başlamak üzere olduğunu gösteren kesin kanıtlar var."

Daire başkanları şaşırarak bakıştılar.

"Ne kadar büyük?" diye sordu Başkan.

"Tam boyutunu bir hafta içerisinde öğreneceğiz."

"General, Askeri İstihbarat'ın başı olarak konuya biraz açıklık getirebilir misiniz?" diye sordu Başkan.

Alex bu sorunun yöneltilmesine çok sevinmişti. Radcliff'i önceden elinden geldiğince bilgilendirmişti.

"Memnuniyetle Sayın Başkan. Alex ve ben, personelimin ufak bir kısmıyla birlikte bir süredir birlikte çalışıyoruz" diye yalan söyledi Radcliff. "Şu ana kadar elimize yeterince bilgi geçmemişti."

"Birimlerden herhangi birisi bu yaklaşan savaşla ilgili bir haber aldı mı?"

Herkes, "Hayır Sayın Başkan" diye yanıt verdi.

Başkan, Radcliff'e hayret dolu bir bakış fırlattı. "Pekâlâ general, artık her nedenleyse bu beylerle bildiklerinizi paylaşmamayı mı seçtiniz?"

"Şunu söylemek üzereydim Sayın Başkan. Aldığımız bilgi daha yeni doğrulandı. Bu toplantıyı da o yüzden talep ettik." Radcliff sinirlenmeye başlıyordu. "Savaşın çapına gelince, ilk dalganın Japonya, Çin, Tayvan, Güney Asya ve nihayet de Kolombiya'da kopacağına inanıyoruz."

"Öyleyse, bizden ne yapmamızı bekliyorsunuz? Kaynakların kimler?" diye sordu Başkan, duyduklarına inanamayarak ama gene de kaygılanmış bir halde.

Radcliff kendisini yalnızca Alex'in doğrulayabileceğini ve onun bilgisinin de bir mafya patronundan geldiğini fark ederek,

bu konuda daha fazla konuşmanın saçmalamak anlamına geleceğini anladı. "Şu an için Sayın Başkan, haber kaynaklarımın adı bende saklı kalmak zorunda" dedi.

"General, bu gizli bir toplantı."

"Anlıyorum Sayın Başkan, fakat bu adamların sahada kimliklerinin ortaya çıkması tehlikesini göze alamam. Uygun birimler, bizim kendi adımıza açığa çıkardığımız bu bilgiyi araştırabilir ve araştırma bitince tekrar toplanabiliriz."

"İyi bir öneri" dedi Başkan. Ardından da grubun geri kalanına dönerek, "Üç gün içinde istihbarat toplanmasını istiyorum. General Radcliff, yalnızca Askeri İstihbarat'ın başı değil aynı zamanda da Genelkurmay Başkan Yardımcısı'dır da. Kendisini uzun zamandan beri tanırım. Söylediğinin mutlaka aslı vardır ve boş dedikodularla itibarını tehlikeye atacak değil. Yeterince açık konuşabildim mi?" dedi.

"Evet, Sayın Başkan." Odanın içinde sesler yankılandı.

"Teşekkürler senatör ve general. Sizinle tekrar temasa geçeceğim."

•••

"Bir parça düş kırıklığı oldu" dedi Alex, güvenli eve arabayla dönüş yolculuğunda.

"Ne bekliyordun? Toplantıya adam gibi plan yapmadan girdik. Paniğe kapılmış iki yeniyetme gibi konuştuk. Seninle konuşmaya çalıştım ama..."

"Haklısın. Üsteleme artık."

"İçeri girdiğimde mafya patronu ne tepki gösterecek sence?"

"Önerilerini duyunca endişeleneceğine eminim."

"Aklıma gelmişken, içeride imdadıma koştuğun için teşekkür ederim."

"Birinin yapması gerekiyordu."

"Evet, sanırım bir parça kendimi kaybetmişim."

"Bir parça mı?" diyerek kıkırdadı. "Gözlerin yuvalarından fırlamıştı."

"Gene çok özlü konuştun" dedi Alex, dalga geçercesine, arabayı zemin kattaki garaja sokarken.

Evden içeri girdiklerinde, Gallucci'yle Antonio satranç oynuyorlardı. "Nasıl geçti?" diye sordu Gallucci başını kaldırmadan ve Antonio tercüme etti.

"Berbattı" dedi Alex.

Gallucci başını çevirip generali gördü. Generalin üstünde şerit ve madalyonlardan oluşan tam tekmil üniforma vardı. Gallucci askerlerden nefret ediyordu, hangi ülkeden olursa olsun. "Giderek büyüyoruz" dedi şüpheli bir ifadeyle.

"Bu General Radcliff, San Diego'daki Kolombiya baskını onun komutasında yapıldı. Bir sonuç elde etmek istiyorsak general kilit rolü oynayacak."

"Peki toplantı neden berbat geçti?" diye sordu Gallucci, gözlerini generalden ayırmadan.

"Erken yapıldı. Aşırı tepki verdim. Sağlam bir planımız yoktu. Onlara Azrail'den bahsedemeyeceğimiz de kesindi" dedi Alex ve pot kırdığını da hemen fark etti.

"Ne dedin sen?" diye patladı Radcliff. "Vurucu timlerden birinden mi bahsediyorsun?"

"Öyle de denilebilir" diye karşılık verdi Gallucci, generalle hafiften dalga geçerek.

"Sandığın gibi bir şey değil Chuck."

"Bu işin içindeysem -ki boğazıma kadar içine batmış durumdayım- geri dönüş yok demektir. Öyleyse her şeyi bilmek zorundayım."

Oda bir anda sessizliğe büründü. Antonio bu durumu en iyi kendisinin açıklığa kavuşturabileceğine karar verdi. "İzin verirseniz senatör."

Alex kabul etti. "Peder Antonio olup bitene en iyi hâkim olan kişi" dedi.

General birazdan duyacaklarının korkusuyla nefesini tuttu.

"Ne kadarını biliyorsunuz general?" diye sordu Antonio.

General cevap verecek durumda değildi.

"Sanırım bir içki generale iyi gelecektir" dedi Alex.

General ancak başıyla onaylayabildi ve oturdu. "Duble viski olsun" dedi, transta konuşuyormuş gibi. İçkisi geldi. Radcliff bir dikişte mideye indirip bir tane daha istedi. "Hazırım... Sanırım..."

Antonio, Papa Francis'le yaptığı ilk görüşmeden başladı. Elinden geldiğince çok ayrıntı verdi ve olabildiğince basit tuttu. Ama bu konunun basit bir tarafı yoktu. Antonio anlatacaklarını bitirdiğinde general koltuğunda kaykılmış, ceketi açılmış, kravatı bükülmüştü ve üçüncü viskisini bitirmek üzereydi.

"Benden, bu dünyaya ait olmayan bir varlığın bütün bu olayı yönettiğine inanmam mı bekliyorsunuz?"

"Yönetmekten ziyade yardım ediyor" diye düzeltti Gallucci.

"Ayrıca Mafya liderinin söylediklerine inanmamı?"

"İnanmanız gerekiyor, çünkü doğru söylüyor" dedi Antonio.

"Bir örnek göstermemizi ister misiniz?" diye sordu Gallucci, bu fırsatı kaçırmaya dayanamadan.

"Bu konunun şakaya gelir bir yanı yok dayı. Tanrı belki de sana bir örnek daha gösterse daha iyi olacak" dedi Antonio, rahatsız olmuş bir tavırla.

Bu ihtimali düşünen Gallucci ürperdi. "Kötü espriydi general, özür dilerim."

"Bu durumda Chuck, hepimizin deli olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Alex.

Alkol generalin üstünde etkisini göstermeye başlamıştı. "Uykuya ihtiyacım var."

Alex yatak odalarından birine geçmesine yardım etti. "Yarın sabah konuşuruz."

"Bunların hepsini bir kerede kaldırmak zor" dedi Antonio, Alex döndüğünde.

"Hepimiz uyusak iyi olacak" dedi Alex.

•••

Güneş panjurların arasındaki incecik şeritlerden süzülerek Radcliff'in diğer tarafa dönmesine ve başlayan günden kaçınmak için yüzünü yastıklara gömmesine sebep oldu. Başı önceki gece içtiği alkol yüzünden zonkluyordu. Tekrar uykuya dalması müm-

kün değildi, o yüzden soğuk bir duş almaya karar verdi. Buz gibi su damlacıkları ona belli seviyede bir normallik duygusu kazandırdı ve ardından rahibin söylediklerini hatırlamaya çalıştı. Mümkün değil diye düşündü. Ama bir şey zihninin gerisini kurcalıyordu.

Radcliff gardırobun arkasında üniformasından daha uygun giyecek bir şeyler buldu ve salona geçti. Antonio kahvaltı hazırlamakla meşguldü, pastırma, kızarmış ekmek ve kahve kokusu karnını iyice acıktırdı.

"Günaydın" dedi Alex. "Başın nasıl?"

"Hâlâ zonkluyor."

"Al balalım." Alex bir bardak portakal suyu uzattı. "Kahvaltı birazdan hazır olur."

"Karımı aramam lazım" dedi Radcliff etrafta telefon arayarak.

"Ben çoktan aradım. İyiymiş" diye onu teselli etti Alex.

Kahvaltı ederlerken, Radcliff nihayet önceki gece hakkında konuştu. "Yani siz şimdi hakikaten Tanrı'nın insanların ödünü patlatmak için Azrail'i gönderdiğine inanıyor musunuz? Göreve dâhil olmazlarsa kafalarını koparmasından bahsetmiyorum bile."

"Aşağı yukarı durum bu" dedi Alex, bir yandan ağzına doldurduğu kızarmış yumurtaları yutmaya çalışıyordu.

"Tanrı'dan ziyade dehşet öyküsüne benziyor."

"Gerçek bir dehşet öyküsü" dedi Gallucci, uzun zamandır ilk kez kahvaltısını keyifle yerken.

Radcliff'in kafasını kurcalayan şey sonunda yüzeye çıktı. "Başkan Nolan'ı yirmi senedir tanırım ve yanlış hatırlamıyorsam kendisi Katolik'tir ya da en azından öyleydi."

"İşte bu! Nolan'a Papa Francis'i aratalım" dedi Alex, heyecanlı heyecanlı.

"Bir saniye" diye araya girdi Radcliff, "Papa'nın, Tanrı'nın Azrail'i gönderip insanları öldürdüğünü onaylamasını mı bekliyorsunuz?"

"Neden olmasın? Ne dersin Antonio?" diye sordu Alex.

"Papa'yla daha önce karşılaşmışlar mı?"

"Evet, birçok kez" dedi Radcliff pastırmasını çiğnerken.

"Chuck, bana bir kez daha güvenmek zorundasın. Başkan'ı ara ve özel bir görüşme ayarla. Yalnızca üçümüz. Birimlerin başkanları olmasın. Sadece biz. Papa Francis'i araması için ikna etmemiz gerekiyor."

"Papa konuşmaya hevesli olmayacaktır" dedi Antonio endişeli endişeli. "İstemiyorsa, ona sunacağınız planlara ne kadar faydası olabilir?"

Radcliff bunun üzerinde düşündü ve kafası tekrar çalışmaya başladı. "Eminim CIA ve diğerleri hiçbir ipucu bulamayacaklar. Kaybedecek bir şeyimiz olduğunu sanmıyorum. Kaldı ki, bunun gerçek mi yoksa hayal mahsulü mü olduğunu bilmek istiyorum. Alınmayan peder, ama Mafya liderinin yeğenisiniz."

"Sorun olacağını sanmıyorum" dedi Antonio, ama ciddi şüpheleri vardı.

Birkaç dakika sonra Radcliff nihayet Başkan'a ulaşmayı başardı. "Dün gecenin felaketle sonuçlandığının farkındayım. Birbirimizi yirmi senedir tanıyoruz Sayın Başkan. Benimle bir dost olarak buluşmanızı istiyorum sizden. İhtiyacınız olan kanıtı sunacağım size. CIA ya da diğer birimlerden herhangi birisi, dün gece söylediklerimi doğrulama imkânı bulamayacaklardır."

"Başın büyük belada Chuck, ama arkadaşın olarak seninle buluşacağım. Toparlamak için on dakikan var, ondan sonra çeneni kaparsın. Saat ikide burada ol."

"Anlaşıldı."

***

Oval Ofise ulaştıklarında saat tam ikiydi. İçeri girerlerken Başkan geniş arkalıklı bir koltukta oturmuş gazete okuyordu. Başını kaldırınca Artemis'i gördü. "Seninle iki arkadaş gibi buluşuyoruz sanıyordum. Senatör, alınmayın ama siz burada ne arıyorsunuz?" diye sordu Başkan, elindeki gazeteleri sehpanın üstüne savurarak. Kendini ihanete uğramış hissediyordu.

"Sayın Başkan, Alex'in burada olması çok büyük önem taşıyor. O olmadan, söyleyeceklerimin hiçbirisi bir anlam taşımayacaktır."

"Pekâlâ, oturun bakalım. On dakikanız var." Başkan bakışlarını Radcliff'e dikti.

"Sayın Başkan daha önce Papa Francis'le birkaç kez bir araya geldiğinizden haberim var."

"Bunun konumuzla ne alakası var?"

"Çok alakası var! Hâlâ Katolik misiniz?"

"Chuck..." Başkan patlama noktasına gelmişti bile. "Benim ne olduğum seni alakadar etmez, sen olayın özüne gel."

"Olayın özü bu zaten. Papa Francis'i aramanız lazım. Alex onunla buluştu ve uyuşturucu trafiğini dünya çapında durdurmak üzere bir iş birliği başlattılar. Sizden, Alex'in itiraz etme-

sine rağmen..." Radcliff Başkan'a yalan söylemekten nefret ediyordu. "Papa Francis'i aramanızı ve bazı sorular sormanızı istiyorum. Reddederse sizi bir daha rahatsız etmeyiz." Radcliff başka ne söyleyeceğini bilemiyordu.

"Papa'yı ne kadar iyi tanıyorsunuz?" diye sordu Alex, araya girmekten ve toplantının aniden sonunu getirmekten çekinerek.

"Seni hiç ilgilendirmez" dedi Başkan hararetli bir tavırla.

"Kardinal olduğu dönemde aranız iyiydi, biliyorum" diye hatırladı Radcliff.

Başkan kendini köşeye sıkışmış ve sinirli hissediyordu. "Benden Papa Francis'i arayıp ne sormamı istiyorsunuz?"

"İzin verir misiniz Sayın Başkan?" diye sordu Alex.

"İkinizi de kapı dışarı etmekten başka seçeneğim yok galiba."

Alex birdenbire beklenmedik bir rahatlık ve cesaret duygusu hissetti. "Sayın Başkan, Papa'yı aramazsanız ve bahsettiğimiz uyuşturucu savaşı çıkarsa gezegene bir anda yangın gibi yayılabilir. On binlerce insan ölür, belki de bittiğinde milyonlarca insan ölmüş olur. Mezarınıza taşıyacağınız kötü bir miras olur bu. Böyle olması için harekete geçeceğime emin olabilirsiniz."

"Sen delisin..."

"Delirmiş filan değil" diye araya girdi Radcliff. "İnandığımız şey doğruysa, ben de aynı şeyi yapacağım."

"Şantaj mı bu? Beni tehdit mi ediyorsunuz? Neler oluyor Tanrı aşkına burada?"

"Papa'yı arayın Sayın Başkan ve ona Tanrı'nın evlatlarının uyuşturucu yüzünden ölmesini ve köleleştirilmesini engellemek için Azrail'i gönderip göndermediğini sorun."

"Artık ikinizin de çıldırdığına eminim."

"İspatı çok kolay, Papa'yı aramanız yeterli" diye ısrar etti Alex.

"Pekâlâ, bu deliliğe ya da her neyse artık bu şeye bir son verelim." Başkan çalışma masasına doğru yürüdü, bir telefon defterinin birkaç sayfasını karıştırdı ve numaraları çevirdi. Telefon çalarken, Başkan dik bakışlarını iki adamın üzerinde sabitlemişti.

"Papa benim burada yanınızda olduğumu bilsin" dedi Alex.

"Peki, hoparlörü açarım."

Nihayet, Alfredo cevap verdi. "*Si.*"

"Ben John Nolan, Papa Francis müsait mi acaba?"

Alex ve Radcliff şaşkın şaşkın bakıştılar. Başkan kendini neden bu kadar gayriresmi tanıtmıştı?

Daha bir dakika geçmeden Papa cevap verdi. "John, sesini duymak ne güzel." Sesi hoparlörden aniden gürlemişti.

"Papa Hazretleri, yanımda size bir soru sormamı talep eden bir adam var."

"John, neden bu kadar resmi konuşuyorsun?" diye sordu Francis.

"Alexander Artemis adında birini tanıyor musunuz? Telefonu hoparlöre aldım; söylediğiniz her şey duyabilir."

"Alex, sesimi duyuyor musun?" diye sordu Papa heyecanlı heyecanlı.

Başkan'ın ağzı açık kalmıştı..

"Evet Papa Hazretleri. Fakat gizlilik yeminimi bozmak zorunda kaldım. Durum çaresiz bir hal aldı."

"Anlıyorum. John'la ben ilkokula birlikte gittik. Gizlimiz saklımız yoktur" dedi Papa. "Sormak istediğin şey nedir John?"

"Saçma gelebilir ama Tanrı'nın uyuşturucu satışını durdurmak için Azrail'i gönderip göndermediğini soracaktım?"

"Hiç de saçma bir soru değil, üstelik doğru da. Sana bunu kendim söyleyemezdim, ama er ya da geç Alex'in sana başvuracağını biliyordum. Alex'e sonsuz güvenim var. Sana şu kadarını söyleyebilirim John, Tanrı bana dört isim bildirdi. Alex de bu isimler arasındaydı... Alex hâlâ orada mısın?"

"Evet Papa Hazretleri."

"O halde John'a geri kalan isimleri söyle lütfen. Bildiklerini anlat. Ona da güvenim sonsuzdur. Tanrı'nın ona her zamankinden daha çok ihtiyacı var."

"Tamam" dedi Alex, ruhunun derinliklerinde bir rahatlama hissederek.

"Ayrıca, Antonio ve Gallucci'ye Tanrı'nın yaptıklarından hoşnut olduğunu da söyle. Bir de, Michael'a korkmamasını. John, bu adamlar Tanrı'nın iradesini gerçekleştiriyorlar. Gençlerimizi uyuşturucunun pençesinden kurtarmalarına yardımcı ol."

"Elimden geleni yaparım Papa Hazretleri" dedi Başkan afallamış, kafası karışmış ve Papa'nın verdiği yanıta şaşırmış bir halde.

"Bu iş bittikten sonra seninle karşılıklı konserve et ve lahana yemek için sabırsızlanıyorum. Tanrı seni korusun John. Her zaman dualarım arasında olacaksın."

"Teşekkür ederim Papa Hazretleri" dedi Başkan ve telefonu yerine koydu.

Başkan, Radcliff'e sonsuzluk gibi gelen bir an boyunca sessiz kaldı. Plan yapmaya bir an önce başlamak istiyordu; fakat sessizliği bozmaya niyeti yoktu.

Başkan pencerenin yanına yürümüştü. Kocaman karanlık bulutlar gri gökyüzünü boydan boya kaplıyordu. Sanki Tanrı'yı görmek istercesine bulutların ardına bakmaya çalıştı. Kaderine her zaman razı gelmişti, fakat şu anda var oluşunun gerçekliğiyle yüzleşmek zorundaydı. İlahiyat Fakültesi'ne gitmeden önce Joey McCully'nin söylediklerini hiç unutmamıştı: "İman, eyleme geçirilen inançtır." Neden *o* seçilmemişti? Bir gün eski dostuna bunu soracaktı. Fakat şu anda eyleme geçme sırasıydı. Başkan çalışma masasına dönüp avucuyla masaya döndü. "Nereden başlıyoruz?"

"İlk önce, size olan biten ve olabilecek her şeyi anlatmamız gerekiyor" dedi Alex.

"Kabalığım için ikinizden de özür dilemem lazım" dedi Başkan, günah çıkarırcasına.

"Özür dilemeye gerek yok. Tanrı'nın müdahalesinden bahsedildiğinde ben de aynı tepkiyi gösterdim." Ardından Alex, Antonio ve Gallucci tarafından kendisine nakledilen bütün ayrıntıları anlattı. Bu özetten sonra Alex, "Bu tür bir iş birliğinin kurulabilmesi çok ilginç" diye yorum yaptı. "Papa, Mafya'nın lideri ve Yakuza'nın Oshiro'su." Alex durakladı. "Şu anda Oshiro'nun, Yakuza aileleriyle yapacağı görüşmenin sonucunu beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey yok."

"Peki ya kabul etmezlerse?" diye sordu Başkan.

"Kabul edeceklerine neredeyse eminim. Ettiklerinde, tam desteğimizi vermeye hazır olmalıyız" dedi Alex kararlı bir tavırla.

"Öyle yapacağım. Askeri birlikleri göndermemiz gerekecek mi?"

"Başka bir yol gelmiyor aklıma" dedi Radcliff.

"Kaç birlik lazım?"

"Dereyi görmeden paçaları sıvamayalım" diye cevap verdi Radcliff. "Yakuza önce Çin işini halletsin ve Tong ve Triad çetelerinin uyuşturucu satmasını engellemek üzere bir anlaşma ayarlasın. Çinlileri biraz tanıyorsam ve onların gizli örgütlere karşı nefretlerini ve kazanacakları milyarları düşününce, savaşın Kolombiya'yla sınırlı kalacağından eminim. Gene de, uyuşturucular tükendiğinde kendi sokaklarımızda büyük taşkınlıklar yaşanabilir. Milli Muhafızlar'ı çağırmak zorunda kalabiliriz. Ne yerel polis ne de DEA, uyuşturucu arayan keşler ve satıcılardan oluşan barajı bastırabilir."

"Peki ya bu ülkede üretilen uyuşturucular?"

"Savaş bittiğinde ve uyuşturucu kartelleri ortadan kaldırıldığında para ve insan gücünü bu konu üstüne yoğunlaştırırsak iki, bilemediniz üç ay içerisinde temizlenecektir."

"Uyuşturucu ticaretinin gerçekten durdurulabileceğine inanıyor musunuz?"

"Bu göreve kendilerini adayanlarla gecikmeksizin aynı doğrultuda harekete geçersek, cevabım kesinlikle evet. Bu bizim tek şansımız Bay Başkan ve bunu da kaçırmamız gerekiyor." Radcliff durakladı ve bir dakika için düşündü. "Sizden birimlerin bu konuyu kendi başlarına araştırmalarını istedim ve büyük olasılıkla hata yaptım. Kolombiyalılar neler olup bittiğini anlarlarsa, bizler planlarımızı tam yoluna sokamadan harekete

geçebilirler. Resmi soruşturmayı durdurun ve yalnızca gizli istihbarat personeliyle devam edin."

"Peki şimdilik?" diye sordu Başkan.

"Şimdilik, Yakuza görevin kendi içlerindeki kısmını tamamlayana kadar bekleyeceğiz" dedi Radcliff. "Kendi saflarında başarılı olurlarsa Çin anlaşması da mutlaka imzalanacaktır. Onların yardımı olmaksızın, bu savaş dünya çapında toplu ölümlere yol açabilir."

"Doğru zaman geldiğinde, Devlet Bakanı Bennett'i Çin'e göndereceğim. Silahlı Kuvvetler Komitesi'nin başı olarak Alex, sana da iç yönetimi vereceğim."

"Generalle ikimiz gerektiğinde çok ikna edici olabiliyoruz."

"Bir şey öğrenince bana haber verin. Şu an için bir sürü yere telefon açmam gerekiyor."

•••

Alex ve Radcliff, güvenli eve döndüklerinde bu bilgiyi diğerleriyle paylaştılar. "Kutlamayı hak ettik" dedi Alex.

"Daha değil" dedi Gallucci. "Bekleyeceğiz!"

BÖLÜM 24

JAPONYA, KOBE

Kyogi, Oyabun Oshiro'nun emriyle bütün ailelerin acilen bir araya gelmesini emretti. Yoğun şekilde karşı çıkıldıysa da, Kyogi Gallucci'nin sözlerini aynen tekrarladı, "Bu bir ölüm kalım meselesi." Toplantı Oshiro'nun en güvenilir destekçilerinden birisi olan Nagamura'ya ait büyük bir çiftlik evinde yapılacaktı.

Oshiro'yla Kyogi, çiftliğe toplantının yapılacağı günün öğleden sonrasında vardılar. Nagamura ve Oshiro uzun zamandır uyuşturucular hakkında aynı görüşleri paylaşıyorlardı, ama para ve güç hırsı Yakuza'yı parçalanmış bir gruba dönüştürmüştü. Çoğunluk eski yöntemlere burun kıvırıyordu artık. Ohiro, Nagamura'ya Mafya'yla iş birliği yaptığı sırrını vermişti. Nagamura şüpheliydi ama Oshiro'nun kararına saygı gösterdi.

"Söylesene" dedi Nagamura, karşılıklı *sake* içerlerken, "bu Mafya lideri, böylesine tehlikeli bir serüvene kendisiyle birlikte atılmanı sağlamak için sana neler söyledi?"

"Söyledikleriyle ikna olmadım." Oshiro izah edilemez olanı izah edebilmek için bir yol aradı. "Nagamura, cennete inanıyor musun?"

"Elbette, atalarım oradalar. Fakat bu sorunun anlamı nedir?"

"Bir soru daha sormama izin ver. Göklerin İlahlarının Azrail'i bize ders vermek için gönderebileceklerine inanıyor musun?"

Nagamura bir an için düşündü. "Sanırım aşırı kibirli hale ge-

lirsek ve önümüzde izlememiz için açılan yolda ilerlemeyi reddedersek olabilir. Böyle şeylerden neden bahsediyoruz şimdi?"

Oshiro, şatonun üst katında yaşanan korkunç olaylardan bahsetme zorunluluğu hissetti. "Kyogi kollarımda cansız yatıyordu ve aniden, Tanrı onun canını bana bağışladı. Gallucci, Azrail'i çağırdı ve Tanrı'nın tüm evlatlarını uyuşturucu iblisinden kurtarma görevinde ona yardım etmezsek, en büyük çocuklarımızın, nasıl Kyogi benden alınacaktıysa hepimizin elinden öyle alınacağını söyledi."

Bu sözleri duyan Nagamura'nın tüyleri diken diken olmuştu. "Böyle bir şeyin olabileceğini hayal etmek çok zor."

"Orada olmadığın için zor. Kyogi'nin gözlerine bak ve bana inanmadığını söyle."

"Aileler bu göreve katılmayı reddederlerse, en büyük çocukları bu Azrail tarafından mı öldürülecek?" diye sordu Nagamura inanamayarak.

"Öyle inanıyorum."

"Bu toplantının önemini anlıyorum Oshiro. Fakat bütün ailelerin senin peşinden gideceklerini beklemiyorsun değil mi?"

"Sana şu konuda söz verebilirim dostum, bu gece buraya gelmeyenler yarın güneşin doğuşunu göremeyecekler." Oshiro birden o gece gelmeyecek olanların isimlerini bilmesi gerektiğini fark etti. "Toplantının yarın sabaha kadar ertelenmesi gerekiyor. O zamana kadar diğerlerinin, kendilerini Yakuza kurallarından üstün görenlerin başına neler geldiğini öğrenmesi gerekiyor. Ölüm korkusu işe yarayabilir."

"Bizimle savaşmayı tercih ederlerse?"

"O zaman kalbim aileleri için kan ağlayacak."

***

Elli ailenin arasından kırk lider, yanlarında ufak birer maiyetle çiftlik evine vardılar. Varır varmaz da kendilerine toplantının ertesi sabah yapılacağı bildirildi. Liderler, beklenildiği üzere bu habere pek sevinmemişlerdi; ama uzak mesafelerden geldikleri için geri de dönemediler. Ailelerin liderleri için devasa çiftlik evinde uygun yatma yerleri hazırlandı; adamları için de arazinin çeşitli kısımlarında yer bulundu.

Ertesi sabah, liderler çiftlik evinin içindeki büyük bir salonda toplandıktan sonra, Oshiro'nun davetini reddeden on liderin başına gelenler dehşet verici bir hızla yayıldı... Güneş doğmadan kafaları *bushido* tarzıyla kesilmişti.

Bundan kimin sorumlu olduğunu bilmek mümkün değildi, liderler paniğe kapılıp oradan ayrılmaya kalkıştılar ama muazzam kapıların sürgüleri çekilip kilitlenmişti. Kyogi onlara on beş dakika sonra başlayacak toplantıdan sonra ayrılmakta özgür olduklarını bildirdi. Arazinin çevresi Oshiro ve Nagamura'nın iki yüz adamı tarafından çevrilmişti.

Her kafadan çıkan seslerin uğultusu odayı doldurdu. Kyogi siyah gözlüklerini takmış halde topluluğun önüne adım attı. Devasa gongun gök gürültüsüne benzeyen sesi odaya anında sessizlik getirdi. Kyogi söze başladı. "Size bu toplantının bir ölüm kalım meselesi olduğu söylendi. Oyabun'a itaatsizlik edenler artık bu dünyadan ayrıldılar."

"Bizler Yakuza'yız, bizi bir koyun sürüsü gibi bir odaya tıkamazsınız" diye haykırdı birisi topluluğun içinden.

"Evet, sizler Yakuza'sınız ve Oyabun Oshiro'ya bağlılık ve itaat yemini ettiniz. Oturun lütfen, Oyabun sizlere hitap edecek."

Kırk Yakuza lideri zoraki bir şekilde oturdular ve Oshiro'yu beklemeye başladı. Tavandan sarkan kocaman, kırmızı bir perde iki yana açılarak, çiçek yapraklarıyla süslü bir tahtta oturan Oshiro ortaya çıkardı. Oshiro ayağa kalkıp birkaç adım attı ve önünde oturan adamlara yaklaştı. Oshiro karamsar ve sinirli yüzlere çevirdi bakışlarını. "Bizler Yakuza'yız, Samuray'dan ve sadakati ve şerefi yaşamdan üstün tutan *bushido*[24] düsturundan yola çıktık. Bu toplantıyı kim olduğumuz hatırlayalım diye istedim" diye söze başladı Oshiro. Bir açılış konuşması yapılmayacak ve konu tartışılmayacaktı; mesajı kısa ve sert olmak zorundaydı. "Yakuza'nın lideri sıfatıyla, Göklerin İlahlarına uyuşturucu trafiğiyle uğraşmayacağımıza söz verdim. Tanrı bize şu görevi verdi: Dünyadaki çocukların öldürülmesi ve köleleştirilmesine yol açan uyuşturuculara hoşgörü gösterilmeyecek. Bu göreve katılmayı kabul etmezseniz Tanrı en büyük çocuğunuzu alacak."

Önce salona öfkeli bir sessizlik hâkim oldu; derken liderlerden birisi ayağa kalktı: "O halde ben Yakuza'dan ayrılıyorum. Kendi başıma yola devam edeceğim. Uyuşturucu satışı benim işlerim arasında çok önemli bir yer tutuyor."

Diğerleri de onaylayarak başlarını salladılar.

"Seçim sizin" dedi Oshiro. "Sizin gibi düşünen aileler için dua edeceğim. Büyük acılar çekilecek."

24 Japon savaşçılarının düsturu (ç.n.)

"Uykularında arkadaşlarımızı kim öldürdü?" diye sordu gruptan ayrılan lider.

"Ben öldürdüm" dedi Oshiro. "Sadakatsizlikleri başka seçenek bırakmadı bana. Fakat sizlere, buraya gelme talebimi kabul edenlere gelince, seçme şansınız var."

"Tanrı'nın çocuklarımızın canını alacağına neden inanalım? Delilik bu. Bu ihaneti sen planlamış olabilirsin Oshiro. Sana karşı koyacağız" diye haykırdı lider.

Diğerleri Oshiro'nun yanıtını beklediler.

"Sözlerim her sabah doğan güneş kadar güvenilirdir. Karar vermek için yarın gece yarısına kadar vaktiniz var. Tanrı verdiğiniz karardan haberdar olacaktır. Hepinizin akıllıca karar vermeniz için dua edeceğim."

Toplantıyı sona erdiren büyük gong çaldı ve liderleri öfke, korku ve şaşkınlık içerisinde bıraktı.

•••

"Bu göreve dâhil olacaklarına inanıyor musunuz?" diye sordu Nagamura. "Bu adamlar emir almaya alışkın değiller. Hırs güçlü bir uyuşturucudur."

"Sen bu göreve katılıyor musun dostum?"

"Ben senin söylediklerine inanıyorum, onlar inanmıyor. Bana anlattığın şekilde bir olaya şahit olmadılar."

"İman ve korku arasındaki çizgi çok incedir. Bu gece cevabı öğrenecekler. Yarın da ben cevabımı alacağım."

•••

Azrail gecenin karanlığına alçaldı ve Yakuza'nın topraklarında süzüldü. Mor duman reddedenlerin evlerine gizlice girip en büyük çocuklarının canlarını uykusunda aldı.

•••

Oshiro, Nagamura'nın bahçesinde gözlerini kapatmış ve yüzünü doğan güneşe çevirmiş oturuyordu. Kuşların cıvıltısından başka bir şey işitmiyordu ve derin düşüncelere dalmıştı. Nagamura ve Kyogi yanına yaklaştılar.

"Baba" dedi Kyogi sessizce, "rahatını bozabilir miyim?"

"Oğlum ve dostlarıma her zaman izin var."

"Haberler var Oshiro" dedi Nagamura. "Bütün ailelerden haber aldık. On üç tanesinin en büyük çocuğu uykusunda ölmüş. Yüzlerinde gülümsemeyle yataklarında bulundukları haberini aldık... Diğer aileler bağlılık yeminlerine sadık kalacaklar."

Oshiro'nun bedeni ve ruhu keskin bir acıyla ürperdi. "Tanrı sözünde durdu. Şimdi biz de sözümüzde duralım. On üç ailenin lideri artık Yakuza'dan dışlandı. Aileleri coğrafi açıdan en yakın aileye dâhil edilecek. Kyogi hayatını kaybeden on üç çocuk için Japonya'nın gelmiş geçmiş en ihtişamlı cenaze törenini düzenlemeni istiyorum."

"Peki baba."

"Bir de Kyogi, başkanı bana bağla."

"Hemen baba."

BÖLÜM 25

WASHİNGTON, D.C.

Artemis ve Radcliff, Başkan'la birlikte Camp David'deki ana binada oturuyorlardı. "Doğru mu anladım?" diye sordu Nolan. "Yakuza, uyuşturucu savaşında Mafya'yla ittifak oluşturdu öyle mi?"

"Doğru" diye cevap verdi Radcliff.

"Ama bu nasıl olur?" diye sordu Başkan şaşkınlıkla.

"On üç Yakuza lideri bu göreve katılmayı reddettiler. Oshiro, Gallucci'ye bu on üç kişinin en büyük çocuklarının uyurken Azrail tarafından alındığını haber vermiş" dedi Alex üzülerek.

"Aman Tanrım" dedi Nolan, gayri ihtiyari haç çıkartırken. Her türlü kavrayışın ötesindeki bu muazzam olayı anlamaya çalışıyordu.

"Yakuza'nın Amerika kolu bu olanları duyunca ödleri koptu ve Oshiro'ya bağlılık yemini ettiler" dedi Alex.

"Ayrıca" diye ekledi Radcliff. "Japon hükümeti, Oshiro'nun Çin'deki Japon konsolosluğunda Çinli yetkililerle görüşmesi için gerekli ayarlamaları yapmış."

"Devlet bakanını göndermenin vakti geldi öyleyse" dedi Nolan. "Çok kan dökülecek, haksız mıyım?"

"Çin zaten Tong ve Triad çetelerini dağıtmak için bir bahane arıyordu" dedi Radcliff.

"Yok etmek demek istiyorsun herhalde."

"Bizim kartelleri yok etmek istediğimiz gibi. Başka yolu yok Sayın Başkan. Üstelik, hoşunuza gitse de gitmese de bu işin içindeyiz. Kolombiya hükümeti bunu halledemez; rüşvet almış başını gidiyor. Kartellerin daha çok parası ve insan gücü var. Lanet olsun, adamlar Kolombiya ordusunun yarısını maaşa bağlamış durumdalar."

Nolan, derin düşüncelere dalmış gibi duran Artemis'e çevirdi bakışlarını. "Hiç sesin çıkmıyor Alex. Aklından neler geçiyor?" diye sordu Nolan.

"Tanrı'yı düşünüyordum. Hiçbir zaman düzenli kiliseye gitmedim, ama cennetin kutsal bir yer olduğuna inandım. Anlaşılan İncil'de yazılmayanlar şeyler de var. Azrail'i duymuştum tabii, ama bunun bir metafor olduğunu sanıyordum."

"Ben de öyle" diye onayladı Nolan. "Ama anlaşılan Tanrı'nın başka bir yüzü daha var: Savaşçı yüzü."

"Uyuşturucu stokları yakında tükenir" dedi Radcliff. "Kendi sokaklarımızda iç savaş çıkmadan önce harekete geçmeliyiz. Brand, Kolombiyalılarla Mazatlan'da buluşacaktı. Onu geri çekmemiz lazım; tehlike çok büyük. Aramızda bağlantı olduğunu anlamaları uzun sürmeyecektir. Sayın Başkan, Brand bu ülke için çok şeyini feda etti: Evliliğini, oğlunu ve şimdi belki de hayatını. Kendi oğlum olsa ancak bu kadar sevebilirdim."

"Anlıyorum" dedi Başkan. "Yapılması gerekeni yapın."

"Brand kabul etmeyecektir, sen de farkındasın, Chuck" dedi Alex.

"Biliyorum. Gizli iş birlikçilerinizin kulağına herhangi bir bilgi ulaşmış mı?" diye sorarak korkusunu bastırmaya çalıştı.

"Bildiğim kadarıyla hiç haber yok" dedi Nolan.

Radcliff bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğundan emin değildi.

BÖLÜM 26

MEKSİKA, MAZATLAN

Brand, Cardona'nın malikânesindeki havuzun başında oturuyordu. Sıcak güneş yüzünü kızartmıştı. Brand, Yakuza toplantısının sonuçlarını öğrenmemişti. Halinden memnundu; Kolombiyalılar bir şekilde yalanın kokusunu alabiliyorlardı. Her yerde kulakları olduğu halde, kartellerin parçaları bir araya getirmesi gene de zaman alacaktı.

"Dikkat et, güneş güzel yüzüne zarar vermesin" dedi Cardona elinde iki şişe birayla gelip Brand'in yanına oturdu. Bakışlarını sakin Pasifik Okyanusu'na çevirdi. "Okyanus bugün çok durgun. Fakat çok geçmeden bir fırtına kopacak."

Brand, Cardona'nın kendisini deneyip denemediğini merak etti. "Fırtına mı bekliyorsun?"

"Ufukta her zaman fırtına vardır. Özellikle de bizim işimizde."

"Fırtınalar gelir geçer. Biz baki kalırız amca."

"Senin senatörün kampanyası yatıştı biraz sanki. Lise çocuklarına vaaz veriyor o kadar."

"Söyledim sana, şimdilik göze batmak istemiyoruz. Diğer adaylar da sahaya çıkınca uyuşturucu meselesinde komik duruma düşecek. O zaman bildiğiniz gibi hareket edersiniz. Senatörün ofiste bol bol zamanı kalacak. Aptal çok işimize yarayabilir."

"Michael, senin senatör General Radcliff'le birlikte çok vakit geçiriyor."

"Ne olmuş? Ödenek zamanı. Adamın yapması gereken bir işi var hâlâ." Cardona onun ağzını mı arıyordu, yoksa bildiği bir şey mi vardı.

"Dedikodular geldi kulağımıza. Senden teyit etmeni istiyoruz."

"Nasıl dedikodular?"

"Bu Mafya meselesi can sıkıyor. Şimdi de Gallucci'nin Japonya'ya gittiğini haber aldık."

"Orada işleri olduğuna eminim. Bunun benimle ya da senatörle ne ilgisi var?"

"Belki yoktur. Belki çok ilgilidir."

"Lanet olsun Cardona. Lafı dolandırıp durma. Ne demek istiyorsan, açık açık söyle."

"Çok fevrisin Michael" dedi Cardona sırıtarak.

"Anlaşma yaptık. Sen parayı bastırıyorsun ve ben de senatörü eline teslim ediyorum."

"Peki sen kimin elindesin?"

"Buraya toplantı için geldik sanıyordum, soruşturma için değil."

"İçerideki adamların kafasında birtakım sorular var."

"Öyleyse ver cevaplarını da şu saçmalığı keselim."

"Sakin ol biraz. Bu çıkışlarınla onları daha da şüphelendireceksin."

"Neden şüphelenecekler?"

"Gidip öğrenelim bakalım."

İçeride, Brand'in elçilikte buluştuğu üçlüyle karşılaştılar. "Sizi yeniden görmek ne güzel Branderos" dedi Gonzalez, ağzına neredeyse sığmayan şişko bir puroyu ciğerlerine çekerken.

"Amcam soracağınız sorular olduğunu söyledi" dedi Brand, bir an önce sadede gelmeye çalışarak. Aynı oyunu yıllardır oynuyordu.

"Sizin deyişinizle, biraz sohbet edelim" dedi Gonzalez, bir duman bulutunun arasından. "Cardona, yeğenine yeni bir içki koy. Gergin görünüyor."

Brand hafiften korkmaya başladığını hissetti. Gonzalez bu oyunun ustasıydı. Çok dikkatli olması gerekecekti. Konuşmadan önce iyi düşün diye uyardı kendi kendini. Bordo renkli deri koltuğa gömülerek "Burbon olsun amca" dedi ve bacak bacak üstüne attı.

"Çok iyi müşterisin. Kendi payını iyi oynuyorsun" dedi Gonzalez, saldıracak bir boşluk arıyordu. Diğer iki adam, Rodriguez'le Ruiz katılımcıdan çok birer izleyici gibi oturmuşlardı.

"Bir şey satın aldığımın farkında değildim" dedi Brand kaçamak cevap vererek.

"Çift taraflı oynuyorsun; sen bize beş para etmez bilgiler verirsen biz de aynı şeyi yaparız. Havanda su döveriz kısacası."

"Yeğenim yıllardır bize çok değerli bilgiler veriyor" diye müdahale etti Cardona.

Gonzalez, Cardona'yı duymazdan geldi. "Yakuza hakkında ne biliyorsun?"

"Hiç işim olmadı. Arada sırada bize rakip olduklarından haberim var."

"Mafya'yla Yakuza neden güçlerini birleştirdiler?"

"Bunu bilmiyordum. Birleştirdilerse ne olmuş?"

"Ben de senden bunu öğrenmeni istiyorum. Mafya gibi, Yakuza da yeniden örgütleniyor anlaşılan."

"Bunun anlamı nedir sizce?" diye soruyu sahibine iade etti Brand.

"Zeki adamsın Branderos. Abartıp kurnazlık yapmaya kalkışma."

"Pekâlâ Senyör Gonzalez, en azından ne aramam gerektiğini söyleyin bana."

"Bence senatör seni kullanıyor. Çok fazla tesadüf var. Muhbirlerim de, senin gibi hiçbir soruma cevap veremiyorlar. Bu işte bir gariplik var. Bir şeyler öğreneceğine güveniyorum. General Radcliff uzun zamandır başımıza bela oldu ve şimdi de senin senatör her yerde onunla birlikte görülmeye başladı."

"Yüklemelerinizden birine DEA tarafından el konulduğunu duydum. Nasıl haber almışlar?" diye sordu Brand.

"Araştırıyoruz. Bu konuyu senin de araştırmanı istiyorum. Radcliff'in neler bildiğini öğren bakalım. DEA'yle bağlantılı çalışıyor. Senin senatör generalin neler bildiğini öğrensin. Dişe dokunur bir-iki bilgi getir bize Branderos."

"Senatörün bildiği bir şey varsa siz de öğreneceksiniz" dedi Brand güvenli bir tavırla.

Üç adam ayağa kalktılar. "İçkini bitir, havuz başında keyif yap biraz" dedi Gonzales purosunu söndürürken. "Ama fazla oyalanma, adamlarım sabırsızlanmaya başladı."

***

Brand ve Cardona, yamaçtaki malikânenin bahçesinde otururak lacivert okyanusu izlediler. "Amca, bunca senedir birlikte çalışıyoruz, bana güveniyor musun?"

"Güven bazen çok çabuk kaybedilebilen bir duygudur."

"Öyleyse bana güvenmiyorsun" dedi Brand, Cardona'ya bakarak.

"Yıllar içerisinde bazı şüphelerim oldu; fakat evet, temelde sana güveniyorum. Asıl güvenmediğim kişi Gonzales. Çok fevri davranıyor."

"Sana bir uşak gibi davranıyor."

"Herkese karşı öyle."

Brand konuyu biraz kurcalamaya karar verdi. "Farz edelim ki, Mafya'yla Yakuza güçlerini birleştiriyorlar, sence bu ne anlama gelir?"

"Birçok anlamı olabilir. Uyuşturucu satışını tekellerine almak istiyor olabilirler ya da satıştan daha büyük bir pay istiyorlardır. Gene de, Yakuza'nın böyle bir ittifak oluşturması hiç mantıklı gelmiyor; yabancılara dostluk gösterme alışkanlıkları yoktur."

"Belki de istediklerini elde ettikten sonra Mafya'nın şebekesini ortadan kaldıracaklardır."

"Mafya'yı hafife alma sakın. Kaldı ki, işin içinde çok fazla sayıda örgüt var. Sistemin kendisi çok karmaşık. Tonglar, Triadlar, Ruslar, Porto Rikolular ve Meksikalılar yeterli olurdu, kartellerden bahsetmiyorum bile. Hayır, ortak bir noktaları yok. Mafya'ya konsantre olmak zorundayız. Belki de yalnızca yaşlandık ve paranoyak davranmaya başladık. Yüklemeler birkaç gün içerisinde başlarsa, hepsi bir çırpıda unutulur gider."

"Radcliff'in bu işteki rolü ne peki?"

"Onu da senin bulman gerekiyor."

"Aslında, generali kapsayan bir teorim var."

"Dinliyorum" dedi Cardona, bir bira açarken.

"Mafya'yla bizim hükümet, geçen yıllarda birlikte birçok gizli kaçamağa kalkıştılar. Güvensizlik yaratacak dedikodular çıkardılar. Belki hükümet, yalnızca Mafya'nın sağlayabileceği bir şeyin peşindedir."

"Ne gibi?"

"NATO ittifakı toplantısı yaklaşıyor. İtalyanlar ayak diriyor. Hepsi dikkat dağıtmaya yönelik olabilir. Karteller gibi, Mafya da hükümetin içinde yüksek düzeyde politikacıları bağlamış durumda."

"Bütün bunların Mafya'nın yüklemeleri iptal etmesiyle ne alakası var göremiyorum. Planın nedir?"

"Hükümette çok kişi, uyuşturucu ticaretini durdurması için sizin hükümetinize verilen iki yüz milyon doların getirilerinden memnun değil."

"Çok aptalca bir hareketti zaten."

"Haklısın, ama gene de sonuç almak istiyorlar. Belki de, geçici olarak Birleşik Devletler'e uyuşturucu teslimatı yapılmaması için Mafya'ya birtakım imtiyazlar verilmiştir. Propagandaya yönelik bir hareket olabilir. Amerikan hükümeti Kolombiya hükümetinin uyuşturucu akışını durdurmayı başardığını iddia edebilir."

"Olmayacak bir senaryo değil. Gonzales'e iletirim. Senatörden de onay al."

"Kim bu Gonzales Tanrı aşkına? Kimin adına konuşuyor?"

"Benim kayınbiraderim. Kız kardeşiyle evlendim. Ve bütün karteller adına konuşuyor."

BÖLÜM 27

ÇİN, JAPON KONSOLOSLUĞU

Toplantı odası tarzında bir ortamda, üç yüksek Japon devlet adamı, Oshiro ve Kyogi, ayrıca Devlet Bakanı Bennett ve Birleşik Devletler elçisi masanın bir tarafında oturuyorlardı. Diğer tarafındaysa, üç Çinli yetkili ve en yüksek rütbeli askeri generalleri vardı. Masada ayrıca iki çevirmen bulunuyordu. Toplantı ekonomiyle ilgili bir toplantı olarak ayarlanmıştı.

Taraflar takdim edildikten sonra, ilk önce General Kang söz aldı. "Bu alışılmadık bir durum. Ekonomiyle ilgili bir toplantı yapıyorsak neden bir askeri yetkili talep ettiniz? Üstelik Birleşik Devletler Devlet Bakanı burada ne arıyor?"

"Açıklığa kavuşacak general" diye cevap verdi Japon heyetinin başkanı. "Bay Oshiro'dan bize katılmasını istedik, sunumun çoğunu o yapacak."

General Kang, Oshiro'nun kim olduğunu bilmiyordu; onun orta rütbeli bir hükümet yetkilisi olduğunu düşünmüştü. Oshiro ve Kyogi'nin üstünde, ortama uygun takım elbise ve kravat vardı. Kimlikleri kimseye, devlet bakanına bile açıklanmamıştı.

Japon heyetinin başkanı, başlarken Oshiro'ya eğilerek selam verdi.

"Hükümetimiz ve askeriye arasında irtibatı sağlıyorum. İkisi adına da konuşma yetkim var. Bu toplantının amacı iki ülkeyi de tehdit eden bir salgına engel olmak."

"Neymiş bu salgın?" diye sordu Kang.

"Uyuşturucuyla uğraşan gizli örgütler. Son zamanlarda Yakuza ile görüşmelerimiz oldu..."

Kang yumruğunu masaya indirdi. "Suçlularla görüşme mi yapıyorsunuz?" General Kang'ın Çin heyetinin en nüfuzlu üyesi olduğu anlaşılıyordu.

"Çıkarlarımız öyle gerektiriyorsa evet" dedi Oshiro kibarca. "Sözümü bitirmeme izin verin. Yakuza, çocuklarımızı ve toplumumuzu yıkan bu zehirle artık uğraşmama sözü verdi."

"Siz de bu suçluların verdiği söze inandınız mı?" Kang'ın gözleri öfkeyle alev alevdi.

"Sözlerinde durmayacak olurlarsa, haşarat gibi toplanıp, kafaları bütün vatandaşlarımızın görebileceği şekilde kent meydanlarında koparılacaktır" dedi Oshiro, generalden aşağı kalmayan bir ses tonuyla.

"Bu durumun benim ülkeme etkisi nedir?"

"Çin uzun zamandır kendi kanun kaçaklarını ortadan kaldırmayı istiyor: Tonglar ve Triadlar."

"Bu çeteler denetimimiz altında."

"Birbirimize karşı dürüst olalım general. Bu suçluları ortadan kaldırmaya yetecek kaynağınız yok." Kang itiraz etme fırsatı bulamadan Oshiro konuşmayı sürdürdü: "Japonya ve Birleşik Devletler olarak, ölüm ve köleleştirmeyle uğraşan bu çeteleri dağıtabilmeniz için size gerekli kaynakları sağlayacağız. Çin hükümetine yirmi milyar dolar nakit vermeye ve ticaret hacminde yüzde yirmilik bir artış garantisi sağlamaya hazırız."

"Tayvan ve Güney Asya ne olacak?"

"Onlar da aynısını yapmayı kabul ettiler."

"Peki ya sizin ülkeniz sayın bakan?"

"Birleşik Devletler, para ve Çin'le ticaret konusunda üstüne düşeni yapmaya hazır."

"Hükümetle konuşmam lazım. Size geri döneriz" dedi Kang ve masadan kalkmaya hazırlandı.

"General" dedi Bakan Bennett. "Birleşik Devletler Başkanı bu teklifi iki saat süresince tutuyor."

"Vakit yeterli değil, bizim..."

"İki saatiniz var General Kang" dedi Japon elçisi. "Bir telefon bulmanızı öneririm size."

•••

Çin heyeti dönene kadar tamı tamına iki saat geçti. "Hükümetimizi koşulları kabul etti" dedi Kang, bir emri uyguluyormuşçasına. "Yirmi milyar ne zaman elimize geçecek?"

"Yarın sabah hazır olur" dedi Bakan Bennett. "Her zamanki kanallardan nakledilecektir."

"Kolombiyalılarla nasıl baş edeceksiniz peki? Uyuşturucuyu ayıya bal sunar gibi göndereceklerdir."

"İçiniz rahat olsun general, hayvanlarla biz ilgileneceğiz" dedi Oshiro.

Kang, Birleşik Devletler'in Kolombiyalıları durduracak cesareti olduğunu hiç sanmıyordu. "Her halükarda, parayı ve ticaret artışı vaadini minnettarlıkla kabul ediyoruz" dedi Kang ve yanındaki adamlarına çıkmalarını söyledi. "Ticari anlaşmaları yazıya ne zaman geçireceğiz?"

"Uyuşturucu üretiminin ve uyuşturucu tacirlerinin ülkenizden atılması işini tamamladığınızda size yazılı olarak takdim edeceğim" dedi Oshiro ve eğilerek selam verdi.

BÖLÜM 28

WASHİNGTON, D.C.

Antonio, Papa Francis'i güvenli evden arayarak son gelişmeleri bildirdi. "Başkan Nolan'ın sizi aramak zorunda kalmasına üzüldüm" dedi Antonio.

"Gerekliydi. Sırada ne var?" diye sordu Papa, sesi cılız çıkıyordu.

"Senatörü bekliyoruz. Bazı fikirleri var sanırım."

"Gallucci nasıl?"

"Beklediğimden daha iyi çıktı. Akıllı ve kurnaz bir adam. Anlaşılan Tanrı bu görev için gerçek bir savaşçı seçmiş."

Papa sesini çıkarmadı.

"İyi misiniz Papa Hazretleri?" diye sordu Antonio kaygıyla.

"İyiyim Antonio. Yalnızca, kalbim yaklaşan olaylar yüzünden kan ağlıyor."

"Neler görüyorsunuz Papa Hazretleri?"

"Ölüm ve yıkım görüyorum. Binlerce insan ölecek."

"Ama bu kutsal bir savaş" diye karşı çıktı Antonio.

"Kutsal savaş diye bir şey yoktur Antonio. Yalnızca savaş vardır. Karşımızda iyilik de olsa kötülük de, elimize ve yüreğimize gene de kan bulaşacaktır."

"Tanrı'dan bahsetmiyor musunuz Papa Hazretleri?"

"Bu savaşa girmek zorundayız Antonio. Sokaklarda ve tarlalarda ölmek zorundayız. Bizim kanımız dökülecek. Antonio, sonun çabuk gelmesi için dua et."

"Papa Hazretleri..."

"Ayine başlamam gerekiyor, izninle" dedi Papa ve telefonu kapattı.

Antonio, Francis'in sözleri üzerine afallamıştı; özellikle de *biz* kelimesini kullanma şekli yüzünden. Telefonu elinden bırakırken Gallucci odaya girip çevreyi kolaçan etti. "Burası domuz ağılına dönmüş" diyerek yüzünü buruşturdu.

"Ben temizlerim dayı."

Antonio birikmiş bulaşıkları yıkamaya başladığı sırada senatör eve döndü. Antonio derin düşüncelere dalmıştı. Papa'nın şüpheleri mi vardı? Yarın tekrar telefon açacaktı. Antonio suyun lavaboda girdap oluşturmasını ve gider deliğinden akıp gitmesini seyretti. Kendi enerjisinin de kara bir deliğe doğru çekildiğini hissediyordu.

"Başkan'la bir toplantı yaptık oradan geliyorum" dedi Alex yüzünde bir gülümsemeyle. "Para bu sabah Çin'e havale edildi. Tayvan da ikna oldu; biraz tatlı dil dökmek gerekti tabii.

"Güney Asya peki?" diye sordu Gallucci.

"Çinliler sert önlemler almaya başladığında, ekonomisi Çin'e dayanan hükümetlerin de onu takip edeceklerini sanıyoruz."

Telefon çaldı. Alex cevap verdi. Brand arıyordu. "Telefon kulübesinden arıyorum. Hepimizi izliyorlar. Gallucci ve rahipten haberleri yok henüz. İşleri yoluna koyması için ufak bir ekip gönderiyorum. Sizi oradan kaçıracaklar. Gallucci'yle rahibi Camp David'e götürüyorlar. Sizinle ancak ofisinizde görüşebiliriz. Birkaç saat sonra orada olurum. Halletmem gereken işler var" dedi Brand ve Alex'e bir şey söyleme fırsatı vermeden kapattı.

•••

Walter, senatörün ofisinde volta atıyordu. "Alex bir çeşit casusluk işine bulaştı" dedi Marian'a. "Bize yalan söylüyor."

"Farkındayım. Alex yakında gelir. Neler çevirdiğini öğreneceğim, kafaya koydum."

Alex asansöre bindi. Ofisine kadarki asansör yolculuğu bitmek tükenmek bilmemiş, lanet şey bütün katlarda durmuştu. Beyni ve midesi taklalar atıyordu sanki. Marian'la Walter'a açıklayabileceği her şeyi açıklaması gerektiğinin farkındaydı; onları uzun süredir karanlıkta bırakmıştı. İşler tehlikeli bir hal almaya başlamıştı. Walter'la Marian'ın uzun bir tatile çıkma vakti gelmiş olabilirdi.

Ofise girer girmez Marian'la Walter serbest atışa başladılar. "Her şeyi bilmek istiyoruz, en ince ayrıntısına kadar." Marian'ın gözleri alevler saçıyordu.

"Haklısınız fakat bir bardak kahve içmeme izin verin." Alex birkaç dakikanın ona, olayları kafasında sıraya sokmak için süre vereceğini umuyordu.

"Vakit kazanmaya çalışıyorsun."

"Yalnızca bir dakika" dedi Alex sarsak bir gülümsemeyle.

Walter bir kupaya kahve doldurup Alex'in eline tutuşturdu.

"İkiniz oturabilir misiniz lütfen? Beni geriyorsunuz."

"Peki Alex. Fazla üstüne varmayacağız" dedi Marian duygularını bastırmaya çalışarak. Avazı çıktığı kadar bağırmak istiyordu aslında.

"Size anlatacaklarım biraz saçma gelebilir. Aslına bakacak olursanız, ben bile tam anlam veremiyorum." Alex kahvesinden bir yudum aldı. "Tanrım, bu kahve korkunç."

"Bak gene aynı şeyi yapıyorsun" dedi Marian, bu sefer sesi pek sakin çıkmıyordu.

"İkinize de bir açıklama borçlu olduğumu biliyorum. Fakat daha önce bir şey söylemem mümkün değildi. Öncelikle, yapbozun parçaları elimde değildi; ikinci olarak da bana inanmayacaktınız. Şu anda bile inanacağınızdan emin değilim." Alex bir sandalye çekip kanepede oturan Marian'la Walter'ın karşısına yerleşti. "Vatikan'a gidişimi hatırlıyor musunuz? NATO ittifakı toplantısı için değildi."

"Hadi canım" diye sözünü kesti Walter.

"Bakın, kafanızın bozuk olmasını anlayabiliyorum ama düşmanca tavırlarla bir yere varamayız. Bırakın önce anlatacaklarımı anlatayım, sonra sorularınızla beni yaylım ateşine tutarsınız."

"Dediğin gibi olsun bakalım" dedi Marian, kabul ederek.

"Vatikan'da Papa Francis beni Angelo Gallucci'yle tanıştırdı. Kendisi dünya çapında Mafya organizasyonunun başı." Alex kendi ağzından çıkanları duyunca yüzünü buruşturdu. "Papa'yla Gallucci, uyuşturucuları dünya yüzünden temizlemek için iş birliği yaptılar."

"Buna inanmamızı mı bekliyorsun bizden?" diye sordu Walter şüpheli şüpheli. "Bir Papa böyle bir ittifaka neden yanaşsın ve Tanrı aşkına Alex, Mafya'nın lideri böyle bir şeyi neden kabul etsin?"

"Sizden sözümü bitirmeme izin vermenizi istemiştim; ardından sorularınızı sorarsınız olur mu?" Alex kahvesinden bir yudum daha aldı; tadının ne kadar berbat olduğunu unutmuştu. "Elim-

den geldiğince lafı uzatmamaya çalışacağım. Papa, Tanrı'dan çocuklarını uyuşturucudan koruması yönünde bir mesaj almış. Gallucci de razı olmuş çünkü Azrail onu ziyaret edip bu göreve katılmazsa en büyük evladını almakla tehdit etmiş."

"Saçmalıktan başka bir şey değil" dedi Walter.

"Sakin ol" diye karşı çıktı Marian.

Alex uzun bir soluk bıraktı. "Gallucci'yle Azrail birlikte hareket ederek bütün Mafya ailelerini yola getirmişler. Ardından Gallucci Japonya'ya gitti ve gene benzer bir yardımla, Yakuza'yı bu göreve dâhil olmaya ikna etti. İşte o sıralarda General Radcliff'le birlikte Başkan Nolan'la buluştuk. Başkan, Papa Francis'i aradı ve biraz önce söylediklerimi doğrulattı. Bildiğiniz gibi Yakuza'nın Japon hükümetiyle sıkı ve kökten bağları var. Devlet Bakanı Bennett ve yüksek mevkideki birkaç Japon yetkili, Çinlilerle narkotik üretimini ve satışını durdurmaları konusunda görüştüler. İki ülke aralarında yirmi milyar dolar topladı, ayrıca Tong ve Triad çetelerinin faaliyetlerini tamamen durdurabilirlerse Çin'den mal alımını büyük ölçüde arttırma sözü verildi. Tayvan da tatlı dil dökülünce ve Nolan'ın vaatleri sayesinde razı oldu. Bu bilgi yaklaşık bir saat önce doğrulandı. Mafya, Kolombiyalılarla bütün uyuşturucu alışverişini durdurdu. Kolombiyalılar başka kaynaklardan mal almaya çalıştılarsa da, Mafya DEA'ya bilgi sızdırdı ve San Diego'da bir ton kokain ele geçirildi. Bilmediğiniz bir diğer şey de, Brand'in son on beş senedir Askeri İstihbarat için gizli görevde çalıştığı. Kolombiyalılar hepimizi izliyorlar. İyice huylanmış durumdalar ama hiçbir şey kanıtlayamıyorlar. Kanıtlamış olsalar, Brand büyük ihtimalle

çoktan ölmüş olurdu." Alex bitkin düşerek arkasına yaslandı ve kahveden bir yudum daha almayı denedi.

Marian ve Walter'ın dilleri tutulmuştu sanki. "Haklıydın" dedi Walter. "Çok saçma. Bizim buna..."

Marian çarçabuk Walter'ın sözünü kesti. "Hiç kimse, özellikle de Alex böyle bir hikâye uyduramaz."

Walter bunun üstüne yalnızca kanepeye biraz daha gömülebildi.

"Şu Azrail meselesini açsana biraz?" dedi Marian. "Ölüm timi gibi bir şey mi?"

"Yok Marian, Azrail'den bahsediyorum. Tanrı, Papa Francis'e bir görev ve dört isim vermiş: Benimkisi, Peder Antonio, Gallucci ve Brand. Neden beni seçtiğini sormayın. Papa bile bilmiyor."

"Yani İncil'de geçen Azrail gibi bir şeyden mi bahsediyorsun?" diye sordu Marian, kelimeler boğazını tıkıyordu sanki.

"Tıpkısının aynısı. Azrail göreve katılmayı kabul etmeyen Yakuza üyelerinin en büyük çocuklarından on üç tanesinin canını aldı bile."

Marian elleriyle yüzünü kapattı. "Bu benim başıma geliyor olamaz! Lütfen bunun kötü bir şaka olduğunu söyle Alex."

"Keşke söyleyebilseydim. Size bu anlattıklarımı kimseye tekrar etmeyin sakın."

"Merak etmene gerek yok" dedi Walter. "Böyle bir şeye cesaret edemeyiz zaten."

"Walter'la birlikte, olaylar yatışana kadar bir tatile çıkma vaktiniz gelmiştir belki."

"Bu daha başlangıç. Seni yaşatmazlar Alex. Bir koyun gibi mezbahaya gönderiyorlar seni... Bu senin görevin değil, yalnızca bir piyonsun" dedi Marian, yüreğinin derinliklerinden kopan bir feryatla.

"Haklısın. Bu Tanrı'nın görevi ama ben de gönüllü oldum. Tanrı çocuklarının öldürülmesine ve köleleştirilmesine müsamaha göstermeyecek artık."

Marian yalnızca ağlıyordu. *Bu ızdırap bir gün bitecek mi?* diye sordu kendi kendine. "Ne olursa olsun, hiçbir yere gitmiyorum. Beni anlıyor musun Alex?" dedi heyecandan titreyerek.

Mantıklı davranmak için uygun bir zaman değildi Alex karısını kollarında tutmakla yetindi.

Alex sessizce, "Ofise gidip, şu lise seminerlerinden birkaç tane daha ayarlayabilir misin?" dedi Walter'a.

•••

İki saat sonra, Brand senatörün ofisine girdi. Marian'ın ayakta duracak hali kalmamış ve eve gitmişti.

Alex ayağa fırladı. "Michael sence güvende miyiz?"

"Kolombiyalıların bir Birleşik Devletler senatörünü öldüreceklerini sanmıyorum. Beniyse, sırf mesaj vermek için bile gözden çıkarabilirler. Gerçi biraz zaman kazandığım sanırım. Radcliff'le ne gibi bir bağlantın olduğunu öğrenmek istediler. Çok fazla toplantı yapıyormuşsunuz. O yüzden onlara yarım doğruyu söyledim; tam bir yalandan her zaman iyidir. Birleşik Devletler'in, İtalyanların NATO ittifakında bizim tarafımızda oy

kullanması için Mafya'ya bazı ayrıcalıklar verdiğini söyledim. Ayrıca, Kongre'nin Kolombiya hükümetine verilen iki yüz milyon doların batışı yüzünden itibarını kurtarmak zorunda olduğunu. Birleşik Devletler, Kolombiya hükümetinin uyuşturucu trafiğini yavaşlattığını söyleyebilsin diye Mafya'nın uyuşturucu teslimatlarını beklettiğini. Yalnızca halkla ilişkiler açısından, bitince satışlar aynı hızda devam edecek dedim."

"Bu hikâye ne zamana kadar işe yarayacaktır?"

"Adam öldürmeler başlayana kadar. Yakuza'yla Mafya'nın birlikte çalıştıklarını keşfetmeleri uzun zaman almayacaktır."

"Çinliler de dâhil oldu" dedi Alex.

"Yirmi milyar dolar ve dahası. Nasıl olmasınlar?" dedi Brand. Şaşırmışa benzemiyordu.

"Gallucci'yle Antonio güvendeler herhalde."

"Ağıldaki koyunlar gibi. Fakat işleri halletmesi için gönderdiğim adamlardan birisi, Gallucci'nin ortalıkta deliler gibi dolaşıp 'Bu beklemenin kendisini öldürdüğünü' haykırdığını söyledi. Kahve var mı?"

"Var ama ağza konulacak gibi değil."

"Çok fena."

"İçki ister misin?"

"Yok. Gallucci'yle konuşursan yakında harekete geçeceğimizi söyle. Biz konuştuğumuz sırada, Kolombiya'nın merkezinde karteller bir toplantı yapıyorlar. Kolombiya ordusundan bir birlik de orada değilse şaşarım."

"Bir saat içerisinde genelkurmay başkanı da dâhil bütün birimlerin katılacağı bir toplantı yapılacak. Başkan ikimizden de katılmamızı istedi."

"Sana takip edildiğini söyledim" dedi Michael, öfkesinden kıpkırmızı kesilerek. "Beni bir an önce öldürtmek niyetinde misin?"

"Bu işe iyice kendini kaptırdın" dedi Alex ve söylediğinin ne kadar saçma olduğunun farkına vardı.

"Elbette kaptırdım."

"Seni içeri sokmanın bir yolu olmalı. Başkan'ın görüşlerine ihtiyacı var. Radcliff senin şimdiye kadar sahip olduğu en iyi istihbarat ajanı olduğunu söylüyor."

"Radcliff'in de canı cehenneme... Sen nasıl içeri girecek-sin?"

"Önce Pentagon'a gideceğim. Oradan da, bir gizli servis ekibinin arasına karışacağım. Bütün çıkışları kontrol edemezler. Takip edilemeyeceğim garantisi verdiler."

Brand bir an düşündü. "Senin hiç hoşlanmadığını şu salaş striptiz barı var ya, onun altında iki sokak yukarı çıkan bir tünel var. Jose'nin bana iyilik borcu var. Ailesinin Küba'dan kaçmasını sağladım. Ölse konuşmaz." Bran saatine baktı. "Montrose ve Beşinci Cadde arasında bir araba bekletin benim için."

"Oldu bil. Dikkatli ol" diye de ekledi Alex.

"Söylemesen unutacaktım. Savaş odasında görüşürüz."

BÖLÜM 29

KOLOMBİYA, BOGOTA

Gonzales ve en güçlü yirmi kartelin başları, ayrıca Kolombiya'nın yüksek rütbeli üç generali ve Cardona, kent merkezinde yeraltındaki lüks bir salonda toplanmışlardı. Et, sebze ve şarapla bezeli devasa bir masanın çevresinde oturuyorlardı.

Gonzales söze başladı. "Kafa kafaya verelim ve izah edilemez olanı izah etmeye çalışalım. Saygıdeğer tarım lobicimizin, Mafya'nın yüklemeleri neden durdurduğuna dair bir teorisi var. Yalnızca Birleşik Devletler'e değil, bütün Avrupa'ya uyuşturucu teslimatına engel oldular. Cardona, teorini bu saygıdeğer beylere anlat lütfen."

"Fikir Brand'den çıktı, benden değil. Yalnızca bir olasılık olarak ortaya atıyorum. Doğru olduğuna dair bir kanıt yok" dedi Cardona, risk almamaya çalışarak. "Brand, Birleşik Devletler'in bir anlaşma yaptığı kanaatinde. Birleşik Devletler ilerleme kaydediyor görüntüsü verebilsin diye, Mafya'nın uyuşturucu teslimatlarımıza engel olması ve İtalyan Parlamentosu'nda NATO ittifakında destek verecek birkaç kilit oy sağlanması karşılığında Mafya'nın bazı girişimlerine göz yumacağını düşünüyor."

"Bu teorinin doğru olabileceğine ihtimal veriyor musun?" diye sordu Gonzales, ağzına doldurduğu hindi etinin arasından.

"Dürüst olmak gerekirse ihtimal var, ama bence bu teori doğru değil."

"Peki senin teorin nedir?"

"Teori geliştirmeye başlamadan önce bildiklerimize bir göz atalım. Bunlardan birkaç tanesi benim de yeni dikkatimi çekti." Cardona kadehini üçüncü kez şarapla doldurdu ve su gibi mideye indirdi. "Mafya'nın bütün kokain ve eroin siparişlerini durdurduğunu biliyoruz. Ayrıca, Gallucci'nin Japonya'ya gittiğini ve Yakuza'nın başı Oshiro'yla görüştüğünü de. Bir çeşit ittifak kurduklarından kuşkulanıyoruz. Ama hangi amaçla, işte ondan emin değiliz. Fakat şu kadarını söyleyebilirim. Yakuza, dün itibariyle Birleşik Devletler'e giden bütün uyuşturucuları durdurdu. Kaynaklarımın doğruluğundan eminim. Yakuza'nın Amerika'daki bütün dallarının hayatlarından endişe ettiklerini de haber aldım."

Kartellerden birinin lideri olan Espinoza konuştu. "Tayvan ve Güney Asya'daki bilgi kaynaklarım, Çin'in yanı sıra Tayvan hükümetinin de Tong ve Triad çetelerine savaş açmaya hazırlandıklarını söylüyor."

"Neden bu zamanı seçtiler?" diye sordu Gonzales. "Daha önce bu tür bir sorunla hiç karşılaşılmadı."

"Çin hükümeti uzun zamandır gizli örgütlerden kurtulmayı istiyordu. Kendi otoritelerine bir tehdit oluşturduğunu düşünüyorlar. Başarılı olacak olurlarsa Güney Asya da peşlerinden gelir."

"Tekrar soruyorum. Neden şimdi?" Çinlilerin aleni bir saldırıyı göze alabileceklerine gerçekten inanıyor musunuz? Güney Asya'ya baskın düzenlemek delilik olur. Çok fazla ülke var. Dünya buna seyirci kalmayacaktır; bu şartlarda Çin hükümeti

kötü durumda kalır. Hayır, uyuşturucu satıcılarından çok ticareti önemsediklerine eminim."

"Sessiz savaş adını verdikleri şekilde yaparlar" dedi Espinoza.

"Sessiz savaşta neymiş?" diyerek yumruğunu masaya indirdi Gonzales. "İnsan Hakları Komisyonu, Birleşik Devletler ve Birleşik Milletler eli kolu bağlı olanları izleyecek değil ya. Tong'u Bong'dan ayıramaz onlar, tek gördükleri öldürülen insanlar olacaktır."

"Kanun kaçaklarına karşı harekete geçilecek, politik muhalefete karşı değil. Yerel halk hükümetin bu hareketini destekleyecektir. Ölümlerin çoğu bildirilmeyebilir bile."

"Soru şu..." dedi Gonzales, giderek sabrını kaybediyordu. "Bu ittifaklar neden oluşturuluyor ve nereye kadar sürecek? Kimse bize iş birliği filan önermedi! Bence Birleşik Devletler bu ittifakları bizim işimize engel olmak için oluşturdu. Yaşam şeklimizi yok etmek için milyarlarca dolar ödedilerse hiç şaşırmam."

Kartel liderleri hiç seslerini çıkarmadılar. Gonzales ayağa kalkıp koca masanın etrafında dolaştı ve Kolombiyalı generallerden birinin tepesinde durdu. "Ne düşünüyorsunuz general? Bir fikriniz var mı? Bu lanet komplonun arkasında Birleşik Devletler olabilir mi?"

"Senyör Gonzales, bu konu benim alanımın dışında" diye cevap verdi general.

"Öyleyse hiçbir işime yaramazsın" diyen Gonzalez masadan bir bıçak kapıp Martinez'in boğazını hızlı bir el hareketiyle kesti

ve adamın başını, kanı masaya ve yakınında oturanların üstüne fışkıracak şekilde geri yatırdı. Gonzales generalin kafasını önündeki tabağa hızla indirdi ve bıçağı masanın ortasına fırlattı. "Bunun bir prova olduğunu mu sanıyorsunuz?" diye gürledi Gonzales. "Dostlarım şu anda savaştayız. Bunu göremiyor musunuz?"

Odadaki herkes dehşet içinde donup kalmıştı.

Gonzales sandalyesine dönü ve hindiden bir but daha koparıdı. "Ne yapacağımızı söyleyeyim size... Bu işin gerisinde Birleşik Devletler var" dedi ellerini zaten kirli peçeteye silerken. "Arguillo" dedi ulur gibi. "Birleşik Devletler ve Rusya'daki Rus çeteleriyle bağlantın vardı senin. Uyuşturucu satışını hızlandırmaları için baskı yapmanı istiyorum. Komisyonlarını iki katına çıkarırız. Adamlar acımasız. Paradan başka hiçbir şeye değer vermiyorlar. Karşı koyan herkesi öldürmelerini söyle. Anlaşıldı mı?"

"Evet *Jefe*" diye karşılık verdi Argullio, bir senatörün ofisindeki bir asker gibi.

"Sana gelince Cardona..." Parmağıyla bir hançer uzatır gibi işaret ederek. "Senden Michael Brand denen adamı öldürmeni istiyorum. Oğlunun ölümünden sonra davamızı sattı bence. Bu işle şahsen ilgilen."

Cardona başını sallayarak evet diyebildi, o kadar. Tartışmaya açık konu değildi.

Gonzales en güvendiği üç adamı dışında herkesi başından savdı. "Saldırıya uğramadan, saldırıya geçmenin zamanı geldi. Fakat kendimiz saldırmayacağız. Sizden Ahmet Soule'yle temasa geçmenizi istiyorum. Kutsal Cihat zamanının geldiğini ve gereken kaynakları temin etmeye hazır olduğumuzu söyleyin."

BÖLÜM 30

SAVAŞ ODASI

Oda tıklım tıklım doluydu. NSA, DEA, FBI, CIA başkanlar, Genelkurmay Başkanı ve Radcliff vardı. Topluluk yerlerine yerleşirken Alex salona girdi.

"Brand nerede?" diye sordu Başkan.

"Gizli Servis tarafından getiriliyor. Her an burada olabilir."

"Onu bekleyemeyiz. Başlayalım. General Radcliff sizden durum hakkında bütün bildiklerinizi anlatmanızı istiyorum."

Radcliff, Azrail kısmı dışında bütün bildiklerini anlattı. "Brand vardığında, Kolombiya kartelleriyle görüşmesinin son gelişmelerini bildirebilir." Radcliff saatine bakarken iki Gizli Servis ajanı da Brand'i içeri soktular.

"Kimin aklına gelirdi?" dedi Nolan, Brand Radcliff'in yanında bir sandalyeye bulup yerleşirken. "On beş sene Askeri İstihbarat'ta gizli görev."

Radcliff araya girdi. "Panama işgali ve Noriega'nın yakalanması Brand'in verdiği istihbarat sayesinde oldu."

Nolan kurnaz bir ifadeyle gülümsedi. "Pekâlâ Bay Brand, Kolombiyalılar neler yapıyor anlat bakalım."

Radcliff, Brand'e döndü. "Onlara bütün gelişmeleri aktardım, yalnızca Meksika ziyaretin kaldı."

"Kahretsin, keşke bu işi biz ayarlasaydık" dedi Nolan, ortaya konuşur gibi.

"Ayarlamış olsak onay verir miydiniz?" diye sordu Radcliff.

Nolan kendi düşüncelerine dalıp gitmişti. "Pekâlâ Bay Brand, hiç de aklımızda olmayan bir savaşa girmek üzereyiz. Neden? Anlatın bize."

"Sayın Başkan bu savaşı ben de istemedim. Bizim denetimimiz dışında olan şeyler var." Brand, Papa'nın bağlantılarını açıklamayı istemiyordu. Nolan'ın bu gösteriye kalkışmasının bir sebebi olduğunu düşündü. "Karteller çaresiz durumdalar. Bir cevap arıyorlar ve bağlantıları sayesinde birkaç gün içerisinde neler olup bittiğini anlayacaklardır."

"Sizce ne yapacaklar?"

"İlkin, kendilerine en sadık grupları toplayacaklardır. Kolombiyalıların yerinde olsam ilk saldırıyı Ruslara yaptırırdım; Birleşik Devletler'de ve yurt dışında."

Başkan, CIA Başkanı Stern ve FBI Başkanı Franklin'e işaret etti. "Bu konuyla ilgilenin. Yarın öğlen istihbarat toplanmış olsun."

İkisi de başlarını sallayıp, önlerindeki deftere notlar aldılar.

"İşler çok karışabilir" dedi FBI Başkanı. "Rus çeteleri çok acımasızdır; kimi öldürdükleri umurlarında bile olmaz. Çetelere sızmayı bir türlü başaramadık." Brand'e dönerek, "İlk önce kime saldıracaklarını düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"Benim tahminim, Doğu sahilindeki Porto Rikolulara saldıracakları yönünde. New York'tan Florida'ya kadar Ruslar bölgenin denetimini ellerine almak isteyecektir. Şu ana kadar Kolombiyalılar tarafından kontrol altında tutuluyorlardı, fakat kartellerin onayıyla Ruslar uyuşturucu satışını ellerine geçireceklerdir ve yollarına çıkan herkesi gözlerini kırpmadan öldüreceklerdir."

"Engel olabilir miyiz?" diye sordu Başkan. "Önerilerinizi bekliyorum, baylar."

"Bırakın kanun kaçakları birbirlerini öldürsünler" dedi Rawlings sabırsızlanarak.

Nolan bir an düşündü; bu soytarıyı hangi akla hizmet bu göreve tayin etmişti acaba?

"Başka parlak fikri olan?"

"Şunu söyleyeyim" dedi Franklin, "DEA ve FBI birlikte onlara engel olamaz."

"Peki ya Mafya ve Yakuza, Kolombiyalılar daha toparlanmaya fırsatı bulamadan kartellere saldırırlarsa?" diye ısrar etti Radcliff. "Yardım için birkaç bin kişilik birlik gönderebiliriz."

Nolan'ın personel şefi konuştu. "Amerikan vatandaşlarına, gençlerini yabancı topraklarda ölmeye göndermemizle ilgili nasıl bir hikâye anlatacağız? Mafya ve Yakuza ile iş birliği yaptığımız gerçeği de cabası. Kelimelere dökülemeyecek kadar çılgınca geliyor." Düşüncelerinden kurtulmaya çalışırcasına, şakaklarını ovuşturdu.

"Doğru söylüyor" dedi Nolan. "Cumhuriyetçiler bu fırsatı kaçırmayacaktır. Kongre'de muhalefet sesini öyle bir yükseltir ki kulaklarımızı sağır olur. Yeniden seçime hazırlar."

Alexander Artemis görüşmenin büyük kısmında kendi düşüncelerine dalmıştı. Tanrı müdahale edecek miydi? Azrail son kez ortaya çıktığında görmüş müydük? Peki dünya Azrail'i öğrense ne olurdu? Dünya çapında, hiçbir şeyin durduramayacağı bir panik ve isteri dalgası kopar mıydı? Bu sorular kafasında korkunç bir fırtına gibi dolaşıp durdu.

"Hiç sesin çıkmıyor Alex" dedi Nolan.

"Şu ya da bu şekilde, bu bizim savaşımız Sayın Başkan. Burada savaşalım ya da Kolombiya'da, savaş bizim savaşımız. Bir müddettir uyuşturucuya karşı gizli kapaklı bir mücadele yürütüyoruz. Amerikan halkı bu sözleri o kadar çok dinledi ki artık bir anlamları kalmadı. Cevabı bilmiyorum Sayın Başkan. Ama size bir tek şey söyleyebilirim; bu odadaki insanlar cevabı bilmiyorlarsa kim bilecek? Bu zehrin kölesi olan çocukları ve sonsuza dek hayatları mahvolan insanları ne çabuk unuttuk?"

Doğru söylüyordu. Kimsenin bir cevabı yoktu. Bir müddet zihninde tarttıktan sonra Başkan konuştu. "Elimizden geldiğince çok istihbarat toplayalım. Beyler, önceliklerimizi unutmayalım sakın. Bu ölümle uğraşanlara karşı bir savaş ve başarısız olursak kariyerlerimiz tehlikede."

•••

Bir dizi kılık ve araba değiştirme ve bir helikopter uçuşundan sonra Alex ve Brand, Camp David'e vardılar. Meyve bahçelerinin ortasındaki ufak, fakat konforlu sayfiye evine girdiklerinde Gallucci dart oynuyordu. Antonio'ysa dua kitabını okumakla meşguldü.

İçeri girdiklerini görünce Gallucci bir aslan gibi kükredi. "Bir hayvan gibi kapana kısıldım. Adamlarımı toplamam lazım. Savaş başlamak üzere, bunu iliklerimde hissediyorum. Liderleri olmadan adamlarım çaresiz durumda kalırlar. Önce Mastronini'ye, sonra da Oshiro'ya ulaşmam lazım. Plan yapılması gerekiyor!"

"Bu, en azından şimdilik imkânsız" diye bildirdi Alex.

"Michael" dedi Gallucci yalvarır gibi, "anlamak zorundasın. Çakallar kapıya doluştular, bizlerse korkmuş çocuklar gibi birbirimize sokulduk bekliyoruz."

"Çok iyi anlıyorum. Ama karar yöneticilere düşüyor."

"Hemen harekete geçmezsek, bütün tarih kitaplarınızda sürekli bahsedilecek bir yıkıma uğrayacağız."

"Bir şeyler yapılacak, sana söz veriyorum Bay Gallucci. Başkan üzerinde çalışıyor" dedi Alex, ama sözleri kimseyi teselli edecek gibi değildi. "Papa Francis'le konuştunuz mu?" diye sordu Antonio'ya.

"Konuştum. Kendini çok iyi hissetmiyor."

"Acaba niye?" dedi Gallucci, elindeki oku dartın tam ortasına fırlatırken.

"Ölmüyor ya?" diye sordu Brand, bu ihtimal karşısında dehşete düşmüştü.

"Sanmıyorum" dedi Antonio kaşlarını çatarak. "Fakat bunun bizim savaşımız olduğunu ve tek başımıza vermemiz gerektiğini söyledi."

"Yani, Tanrı ya da Azrail yardım etmeyecek mi artık?" diye sordu Brand, en az Alex kadar korkmuş bir halde.

"Bu kelimeleri kullandı işte."

"Tanrı bizi tek başımıza bırakmak için harika bir zaman seçti" dedi Brand.

"Tanrı bize bu görevi verdi. Kendi irademizle seçtik. Artık bu bizim sorunumuz. Tanrı'yı hayal kırıklığına uğratmamalıyız" dedi Alex ve kendilerini bekleyen kadere boyun eğdi.

"Bana Mastronini'yi ve ardından da Oshiro'yu bulun" diye talep etti Gallucci.

"Başkan'ı arayacağım" dedi Alex. "İkinizin de iyi olduğunuzu görmeye geldik."

"İyi değiliz, gördünüz işte" dedi Gallucci, tahtaya bir ok daha fırlatırken.

•••

Alex Başkan'ı aradı ve Gallucci'nin dünyanın en güçlü ülkesinin güvenlik liderlerinin yapmaya cesaret edemediği şeyi yapmak üzere serbest bırakılması için ısrar etti: Savaş açmak!

"Sizi çok iyi anlıyorum" dedi Nolan, "fakat Kolombiyalı karteller açıkça tahrik etmedikleri sürece savaşa gidemem."

Alex neredeyse isterik bir kahkaha attı. "Yani Papa Francis'le konuştuktan sonra hâlâ bir şeyler yapmak için beklemek mi istiyorsunuz?"

"Yunanlıların deyişiyle, demokrasi en iyi sokaklar kanla dolduğunda işler" diye karşılık verdi Nolan.

"Kendinden başka kimseyi düşünmeyen bir korkak ve pislik herifin tekisin!" diye haykırdı Alex ahizeden.

"Anlamıyorsun Alex. Ve büyük olasılıkla hiçbir zaman da anlamayacaksın. Fakat Gallucci ve rahibin istedikleri yere gidebilmeleri için gerekli ayarlamaları yapacağım.

•••

Michael Brand ışıkları sönük dairesinde oturmuş elindeki kadehteki konyağın tatlı kokusunu ciğerlerine çekiyordu. Odadaki tek ışık, BBC kanalına ayarlı televizyondan gelmekteydi. 'Canlı yayın' kelimeleri ekranda yanıp söndü. Brand sesi biraz açtı. Bir haber muhabirinin yüzü ekranı doldurdu. "Şu anda burada, Hong Kong'tayım. Etrafta, Çin hükümetinin uyuşturucu tüccarlarına göz açtırmayacak sert önlemler aldığı yolunda söylentiler hızla yayılıyor. Yavaş gelen haberlere göre Çinli birlikler Tong ve Triad çetelerinin ülkenin farklı yerlerindeki sığınaklarına baskın yapmaya başlamış..." Muhabir durakladı ve kulaklığını dinledi. "Sırf Hong Kong'ta binlerce Tong üyesinin yakalandığı haberi doğrulandı. Bu ani bir askeri saldırı oldu. Doğrulandıkça daha çok haberle geri döneceğim. Ben Johathan Albee, Hong Kong'tan canlı bildiriyorum."

"Başladı" dedi Brand yüksek sesle ve ardından bir gıcırtı sesi duydu. Sesin koridordaki ahşap döşemenin gevşek tahtasından geldiğini biliyordu. İçgüdüsel olarak kanepeden yuvarlanarak kalktı ve emekleye emekleye çalışma masasına ulaştı. Küt burunlu 38'liğini çıkarıp mermileri sürdü ve emniyeti açtı. Kanepenin gölgesinde çömelip beklemeye başladı. Saniyeler geçti; Branda yer döşemesinde bir gıcırtı daha duydu. Bu sefer daha yakından gelmişti. "Fazla zamanlarını almadı" dedi kendi kendine. Karanlık koridora dikkatle baktıysa da bir şey göremedi. Brand korku yüzünden gömleğinin sırılsıklam ter içinde kaldığının farkındaydı. Birden, odanın diğer köşesinden açılan yaylım ateşinin yatay hücumuna uğradı. Brand silahın namlusundan çıkan kıvılcımlara nişan alıp iki defa ateş etti. Bir bedenin kori-

dora düşerken çıkardığı çarpma sesini duydu. Alelacele odanın başka bir köşesine doğru koşturup koridoru görecek şekilde çömeldi. Dakikalar sessizlik içinde geçti. Saldırgan tek kişi olabilir miydi? Ama her zaman iki kişi gelirlerdi. Bakışları koridorun karanlığına sabitlenmişti. Derken bir sürtünme sesi geldi ve hemen ardından da kurşun yağmuru tekrar başladı. Bu sefer yere biraz daha yakındılar ve hedeflerini buldular. Bir kurşun Brand'in sol omzuna girdi ve diğeri yan tarafına saplandı. Atışların şiddeti ve dağlanan yaranın acısı Brand'i sırt üstü yere serdi. Silahını, koridorun kıvılcımların geldiği kısmına doğru indirip şarjöründe kalan kurşunların tamamını boşalttı. Silahıyla koridorun dar girişini tararken kurşunların yere ve duvara saplandıklarını duydu. Silahını yeniden doldurmaya çalıştıysa da, acı yüzünden başı dönmeye başladı ve karanlığa yuvarlandı.

•••

D.C. polisi, Brand'in dairesinin girişini yarım çember şeklinde çevirmişti. Bölgeyi izleyiciler ve televizyon kameralarından sarı bantla koruyorlardı. Radcliff içeri girdiğinde, bir adli tıp ekibi etrafta koşturmakla meşguldü. "Yetkili kim burada?" diye gürledi Radcliff.

"Benim" dedi Komiser Johnson, elindeki not defterine sakin sakin bir şeyler karalarken. "Peki siz kimsiniz?"

"Ben General Radcliff'im, Askeri İstihbarat Başkanı" dedi merdiven çıkmaktan nefes nefese.

"Sizinkilerden biri miydi?"

"Miydi de ne demek?" diye sordu Radcliff, bir sinir krizinin eşiğindeymişçesine.

"Buradan götürülürken güçlükle soluk alıyordu" dedi Johnson. "Komşular ateş edildiğini duyup polisi aramışlar. Bir ambulansla Washington Memorial'a götürüldü. Çok kan kaybetmiş. Ben olsam umudumu fazla yüksek tutmazdım."

"Ambulansla giderken yaşıyordu ama öyle mi?" diye sordu Radcliff.

Johnson omuz silkmekle yetindi.

"Ne olmuş?"

"Kolombiyalıların işine benziyor."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Sizinki bize toparlamak üzere iki ceset bırakmış. İyi iş çıkarmış doğrusu. Birisi kalbinden, diğeri de alnından vurulmuş. Kolombiyalı oldukları kesin."

Radcliff trafikte arabaların arasından yol bulmaya çalışırken cep telefonundan Alex'i aradı. "Memorial'de buluşalım. Brand, iki Kolombiyalı tarafından vurulmuş."

"Durumu nasıl?" diye telefonda çığlık attı Alex.

"Bilemiyorum, hastane bilgi vermiyor. Acele et Alex, acele et."

•••

Alex ve Marian hastanenin kapısından içeri daldılar. "Michael Brand hangi katta? Birkaç saat önce vurulmuştu." Nöbetçi hemşire, hastane defterini yavaş yavaş karıştırırken Alex de sabırsızlıktan titriyordu. "Elinizi çabuk tutamaz mısınız?"

"Bu gece on silahlı saldırı oldu" dedi kadın, kayıtsız bir edayla.

Alex patlama noktasına gelmişti. Marian yatıştırmaya çalıştıysa da beceremedi.

"Acil serviste. Şu koridordan gidip sola dönün."

Acil servise vardıklarında, Radcliff'i koridora hızla volta atarken buldular. "Durumu nasıl?" diye sordu Alex, titreyerek.

"Ameliyattan çıkmadı henüz. Tanrı'nın cezaları, bilgi de vermiyorlar... Beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey yok."

Marian, Alex'i kendine çekip sarıldı. "O Tanrı tarafından seçildi. İyileşeceğine eminim" dedi kendi gözlerindeki yaşları silerken.

"Sağ ol Marian." Alex karısına sıkıca sarıldı.

BÖLÜM 31

NEW YORK

Gallucci'yle Antonio, o sabah Mastronini'nin sayfiye evine gitmek üzere yola çıkmışlardı. Gallucci, muazzam büyüklükteki taştan şöminenin önünde volta atıyordu. "Birleşik Devletler yardım etmek için parmağını oynatmayacak" dedi.

"Başkan bir plan üstünde çalışıyor" dedi Antonio, dayısının dehşetini yatıştırmaya çalışarak.

"Kolombiyalılar savaş hazırlıkları yaparken, onlar Oval Ofis'te kazak örüyorlar. Hepsi politika bunların. Politikadan nefret ediyorum." Gallucci arkadaşı Marco'ya döndü. "Kolombiyalılarla savaşmak için kaç adamımıza güvenebiliriz?"

"Bilmiyorum. Dün gece beş adamımızı Ruslarla girilen çatışmalarda kaybettik."

"Kaç tanesini öldürdük?" diyerek dik dik baktı Gallucci.

"Yirmi civarında."

"Güzel."

"Fakat Porto Rikolular yüz civarında adamlarını kaybettiler. Hazırlıksız yakalanmışlar. Onları uyarmaya çalıştık ama..."

"Rusların onların peşine düşeceklerini söylemiştim sana" dedi Gallucci sinirli sinirli.

"Bize inanmadılar."

"Bizimle birlikte savaşacaklar mı?"

"Hayır, çok korkuyorlar. Ruslar bütün ailelerini tehdit etmiş."

"Ve biz de burada elimiz kolumuz bağlı oturuyoruz." Gallucci kafesteki bir hayvan gibi volta atıyordu. "Oshiro'ya ulaşmam lazım. Fakat bizimle savaşacak adamlarımızın kesin sayısını bilmek zorundayım."

Mastronini onayladı ve Gallucci'nin yardımıyla günün büyük kısmını telefonda geçirdi. "Yalnızca iki bin kişi" dedi Gallucci, ağırlığını sandalyesine bırakırken.

"İtalya'daki adamlar peki?" diye sordu Marco.

"Rusya'da yapacak işleri var. Rusların bilinen bütün önemli sığınaklarına bomba koymaları talimatı verdim. Patlayan bombalar Rus polisiyle KGB'yi deli edecektir. Rus gangsterleri gördükleri yerde tutuklayacaklarına eminim." Fakat Gallucci'nin aklı hâlâ Kolombiyalılardaydı. "Ah, Kolombiyalıları yeterince uzun süre bekletebilseydik ne iyi olacaktı. Oshiro'ya ulaşmam lazım." Gallucci yumruğunu avucuna indirdi. "Camp David'den ayrılmadan önce senatörle konuştum. İstediğimiz zaman Japonya'ya gitmek üzere yola çıkabilmemiz için Başkan'ın gerekli ayarlamaları yaptığını söyledi."

"Eminim bu işten iyi bir sonuç çıkmasını bekliyordur..."

Tam o sırada Mastronini'nin adamlarından birisi odaya daldı. "Birleşik Devletler senatörü Don Gallucci'yle acilen görüşmek istiyor."

"Buradan konuşurum." Gallucci'yle Antonio paralel telefonları açtılar.

"Angelo" dedi Alex heyecanlı heyecanlı, "haberleri duydun mu?"

"Yoo, savaş hazırlıklarıyla fazlasıyla meşgulüm" dedi Gallucci alaycı bir tavırla.

"BBC ve CNN sürekli veriyor. Çinliler bütün uyuşturucu tesislerine saldırıyor. Tonglarla Triadları gafil avladılar. Beş binden fazla uyuşturucu satıcısını tutuklamışlar bile. Devlet Bakanı Bennett, General Kang'le konuştu. Kang bunun yalnızca başlangıç olduğunu söylüyor."

"Gördün mü, yirmi milyarla insan neler satın alabiliyor" dedi Gallucci kederli bir ifadeyle. "Haberler iyi" diye ekledi. "Yakuza'yla işleri kolaylaştıracaktır. Kötü haberlerim de var." Konuşmadan önce o kadar uzun süre tereddüt etti ki Gallucci hattın kesildiğini sandı.

"Senatör?" Antonio telefona yüksek sesle seslendi.

"Buradayım. Brand dün gece evinde iki Kolombiyalının saldırısına uğramış. Brand ikisini de öldürmüş, ama bu sırada iki de kurşun yemiş. Şu anda ameliyatta. Durumu çok iyi görünmüyor."

Antonio hemen bir dua okumaya başladı.

"Ne bekliyordunuz ki, çiçek sepeti mi?" Gallucci duygularına izin vermeyi reddetti; bunu tek başına kaldığında yapacaktı. "Brand iyi bir dosttu, üzgünüm ama umarım başkanınız durumun aciliyetini artık anlamıştır."

"Anladı, fakat zamanın doğru olmadığını söylüyor."

"Söyleyin ona, Ruslar dünden beri yüzden fazla Porto Riko'luyu öldürdüler. Haberlerde neden çıkmamış olabilir?"

"Nedenini bilmiyorum" dedi Alex, duyduğu haberler tüylerini diken diken etmişti. "Sizin adamlarınız iyidir umarım,"

"Beş kişiyi kaybettik. Fakat çok yakında hükümetinizi sarsacak haberler alacaksınız."

"Bana söyleyemez misin?"

"Haberleri izleyin senatör ve öğrenin."

"Japonya yolculuğun iyi geçer umarım" dedi Alex ve telefonu kapattı. Ardından kendi kendine düşündü. "Savaş bile olmayan bir savaş uğruna hâlihazırda çok fazla kan döküldü bile."

•••

Ertesi sabah Gallucci'yle Antonio, Oshiro'yla buluşmak üzere yola çıktılar.

KISIM III

BÖLÜM 32

KOLOMBİYA, BOGOTA

Ahmed Soule bağımsız çalışan zengin bir teröristti ve o sırada alnına yazılmış görevi yerine getirmeye gidiyordu. Amerikalılara ve İsraillilere karşı nefreti, onun için yalnızca bir din haline gelmekle kalmamış, ölümüne bir taahhüt de olmuştu. Askeri tesislere karşı düzenlediği saldırılar sayesinde teröristler tarafından sayılan uluslararası bir karaktere dönüşmüştü. Bağımsız hareket ettiği için, herhangi bir terörist devletle arasında ciddi bir bağ kurulamıyordu.

İbrahim'in doğum yeri olan kutsal Ur şehrinde Müslüman olarak dünyaya gelmişti. Yahudiler, Müslümanlar ve Hristiyanlar, kendi camilerinde, sinagoglarında ve kiliselerinde yüzyıllardır barış içinde ibadetlerini ediyorlardı. İran-Irak Savaşı patlak verdiğinde Ahmet iş için Fransa'ya gitmişti. Bağdat'ta jeoloji eğitimi görmüş ve petrol bulma konusunda uzmanlaşmıştı. Soule, konusunda bir dahiydi. Bütün Arap ülkeleri ve Birleşik Devletler petrol şirketleri onu tutuyor ve başarılı olduğunda cömertçe ödeme yapıyorlardı. Ailesiyle paylaştığı büyük bir servete sahip olmuştu.

İran-Irak Savaşı sırasında iki basit sebeple taraf tutmamıştı: Müslüman'dı ve ailesi Irak'ta yaşıyordu. Ayrıca, Ahmet Soule için dünyada ailesinden daha önemli bir şey yoktu. Zengin ve önemli bir insan haline gelmişti; bu yüzden de Iraklılar ailesini

sekiz yıl süren savaş süresinde korudular. İranlılarsa Irakluların haberi olmadan petrol yatakları bulması için onu tuttular. Yahudilerle, Irak'taki bir petrol tesisini bombalamış olmaları dışında bir sorunu yoktu. Gerçi Soule mantıklı bir adamdı ve bunu neden yaptıklarını bir dereceye kadar anlayabiliyordu. Ailesi güvendeydi ve Yahudilere karşı herhangi bir kişisel düşmanlığı da yoktu. Birçok Yahudi arkadaşıyla oynayarak büyümüştü.

Derken, Irak'ın Amerika'yla savaşa girme ihtimali yükselmeye başladı. Soule, Saddam Hüseyin'in Kuveyt'i işgal etmekle aptallık ettiğini düşünüyordu. Irak'ın, Kuveyt'teki petrol kuyularına ihtiyacı yoktu. Artık Saddam Hüseyin'in bir fanatik olduğunu anlamaya başlıyordu. İran'ı yenemeyecekse, Arap dünyasını ve onların petrol rezervlerini denetimi altına almak istiyordu. Ailesini Irak'ı terk etmeleri için ikna etmeye çalıştıysa da böyle bir ihtimali düşünemiyorlardı bile; Irak onların vatanıydı.

'Çöl Fırtınası' savaşı aniden koptu ve bütün dünyaya televizyonla yayın yapıldı. Soule'nin tek korkusu ailesinin başına bir şey gelmesiydi. Fakat savaş tüm şiddetiyle sürerken düşünceleri politik gerçeklere yoğunlaşmaya başlamıştı. Birleşik Devletler başka bir ülkeyi korumak için değil, ihtiyaç duyduğu petrolü ele geçirmek için savaşıyordu. Ayrıca, Birleşik Devletler'in İsrail'i ne pahasına olursa olsun müdafaa edeceğini de anlamıştı. Kimsenin kazanamayacağı bir savaşta, ticaret ve politika birbirinin içine geçip ayrılmaz hale gelmişti.

Saddam'ın Devrim Muhafızları tarafından yakalanmaktan korktuğu için savaş bitene kadar İran'da kalmaya karar verdi. Haber geldiğinde bütün dünyası yıkıldı: Amerikalılar Ur şehri-

nin kutsal tapınaklarını bombalamışlar ve tapınaklarla birlikte birçok masum can almışlardı; buna ailesinin bütün üyeleri de dâhildi. Ailesinin üç nesli bir bombayla yeryüzünden silinmişti. Soule bunu hiçbir zaman unutmadı. Kederi, ailesinin canını alan Amerikalılara ve onların müdafaa etmeye çalıştıkları Yahudilere yönelik bir nefrete dönüştü. Bunu kendi hayatlarıyla ödeyeceklerine yemin etti. Artık savaşın politik vahşetini anlıyordu. Ahmet Soule kendi kafasında politik bir savaşçıya dönüşmüştü. Amerikalılarla Yahudilere karşı olan her dava artık onun davasıydı. Aile onun için her şey demekti. Yahudilerin Filistinli ailelere karşı uyguladıkları zulmü gördükçe, Soule'nin kalbi daha büyük bir intikam ateşiyle yanıyordu.

•••

Yolcu uçağı, Bogota'nın yemyeşil ve inişli çıkışlı tepelerinin üstünden yan yatarak alçaldı. Gonzales, Soule'yi Meksika vatandaşı gösteren belgeleri ayarlamış ve Jorge Matta adıyla bir pasaport çıkartmıştı. Uluslararası bir iş adamı olduğundan birkaç dili ana dili gibi konuşuyordu. Bir terörist olduğu için de kılık değiştirme konusunda ustaydı. Her zaman yalnız yolculuk ediyor; bu şekilde daha az şüphe uyandırıyordu. Kalabalığın arasında kolayca gözden kaybolabiliyordu.

Jet uçağı nihayet piste sert bir iniş yaptı ve ardından yavaşlayarak ilerledi. Gümrükten geçtikten sonra Soule bir taksi çağırdı ve Gonzales'in verdiği belgelerin arasından çıkan adresi şoföre verdi. Araç şehrin merkezine doğru hızla yol almaya koyuldu;

Soule'nin güzergâhına, alnının yazısına doğru süratle ilerliyordu. Taksi sonunda sıvayla kaplı, dökme demir kapılı bir evin önünde durdu. Soule giriş kapısının yanında asılı zinciri çekti ve bir dizi çan tıngırdayarak gelişini haber verdiler. Kısa boylu, hafif tıknaz ve yaşlıca bir adam kapıyı açıp Soule'yi çiçekli bir avludan geçirdi ve Gonzalez'le diğer iki adamın beklediği eve soktu. "Ah, Senyör Matta umarım yolculuğunuz rahat geçmiştir" dedi Gonzales tokalaşırken. "Senyör Matta'nın valizini en iyi misafir odamıza götürün" diye emir verdi Gonzales yaşlı adama.

"Alıştım, artık hiçbir şey rahatımı kaçırmıyor" diye karşılık verdi Soule kusursuz bir İspanyolcayla.

"Karnınız aç olmalı. Biraz dinlenmek, bir şeyler yiyip şarap içmek ister misiniz?" diye sordu Gonzales. Diğer iki adam, Ruiz ve Rodriguez gülümsemekle yetindiler.

"Konuşmayı tercih ederim" dedi Soule kararlı bir ifadeyle.

"Tabii, tabii. Zaman kaybetmeyelim."

Gonzales'in rehberliğinde arka taraftaki sundurmaya gidildi. Begonvillerden bir çardak sayesinde güneşten korunuyorlardı. Güzel, siyah saçlı bir kadın iki sürahi şarap ve dört kadeh getirdi.

"Hangisinden istersiniz, kırmızı mı beyaz mı?" diye sordu Gonzales gülümseyerek.

"Dinim içki içmeme müsaade etmiyor."

"Elbette, düşünmem gerekirdi" dedi Gonzales, bir parça mahcup düşerek. "Consuelo, bize üzüm getir lütfen" diye seslendi nazikçe. "Güzel kadın değil mi? Burada kadınlar yüzlerini saklamazlar."

"İkramlarınız için çok teşekkür ederim" dedi Soule, "ama bu toplantı için uzun yol katettim."

"Hayal kırıklığına uğramayacaksınız."

Consuelo büyükçe bir sepetle üzüm getirdi. Gonzales avuç dolusu üzüm aldı. "Size Jorge diyebilir miyim? En sevdiğim isimlerden birisidir."

"Bana hepsi uyar" diye karşılık verdi Soule sabırsızlanarak.

"*Tranquillo amigo.*[25] Hayalini kurduğun her şey gerçek olacak. Bana müsaade edin. Şarabımı içeyim ve öldürmekten bahsetmeye başlamadan önce biraz sohbet edelim."

Soule sakinleşti. Kültürlerin birbirinden ne kadar farklı olabileceklerini unutmuştu. "Haklısınız, özür dilerim."

"Size öyküyü anlatmama izin verin" diye başladı Gonzales ve bildiği kadarıyla olup bitenleri sırasıyla anlattı.

"Vardığınız sonuç?" diye sordu Soule, bütün bunların kendi çalışmalarıyla nasıl örtüşeceğini anlayamamıştı.

"Vardığım sonuç, bence Amerikalılar bize karşı saldırıya geçecekler. Ama önce biz onlara saldırmalıyız. Bizim kaynaklarımız, sizin uzmanlığınız ve sadık adamlarımızla Amerikan'ın daha önce karşılaşmadığı büyüklükte bir terör estirebiliriz. Planım, en önemli on iki kutsal alana bomba koymak. Elbette patlamaları üstlenebilir ve haberin dilediğiniz şekilde yayılmasını sağlayabilirsiniz. Fakat bu bombalamalar fanatik teröristlerin işi gibi durmalı. Amerikalılar herhangi bir ülkeyle bağ kuramasınlar. Böylece misilleme ihtimali de olmayacaktır."

Amerika'nın kutsal mekânlarına saldırma fikri Soule'nin ilgisini çekmişti. Fakat bugüne kadar dikkat ve tedbir sayesinde

25 'Sakin ol, dostum.' (ç.n.)

hayatta kalmayı başarmıştı. "Senyör Gonzales, bu terör eylemlerini üstlenmemi mi istiyorsunuz?"

"Amerika tarafından zaten aranıyorsunuz. Bunun tek sonucu, İslam âlemindeki konumuzu ilah seviyesine çıkarmak olacaktır" dedi Gonzales, Soule'ye gülümseyerek.

"Bu terörist eylemler sayesinde Amerika'nın dikkatini dağıtarak, size kâr getiren iş alanınıza saldırmaktan vazgeçmesini mi sağlamaya çalışıyorsunuz?"

"Elbette, aksi takdirde neden milyonlarca dolar ödemeye razı olalım? Söylememe izin verin, bu parayla yıllarca daha eylemlerinize devam etme fırsatı bulacaksınız."

"Birkaç Yahudi sinagogu da ekleyin, o zaman düşünürüm" dedi Soule, Gonzales'in planını ne kadar dikkatli yaptığını denemek için.

"Yahudi sinagoglarına dokunamayız. İsraillileri çok sert uyandırırsak karşı saldırıya geçerler. Böyle bir şeyin sonuçlarına hazır olmayabilirsiniz."

Soule onaylarcasına başını salladı.

"Doğru vakit geldiğinde Yahudilerden intikamınızı alacaksınız."

"Planınız fena değil. Üzerinde düşüneceğim. Şimdi dinlenmeye ihtiyacım var. Daha sonra tekrar konuşuruz."

BÖLÜM 33

JAPONYA, KOBE

Gallucci, Oshiro, Nagamura, Kyogi ve Antonio bir dizi renkli *Koi* havuzunun ortasındaki taş bir masada oturuyorlardı. Öğleden sonra güneşi ağaçların arasından süzülerek parladı. "Birlikte *sake* içiyor muyuz hâlâ?"

"Elbette" dedi Oshiro.

Nagamura anında ellerini çırptı.

Gallucci gülümsedi. "Çinliler paylarına düşeni yerine getiriyorlar."

"Biraz fazla heveslıler" diye endişesini dile getirdi Antonio. "Çinliler bu fırsatı, bütün muhalifleri yakalamak için kullanıyorlar."

"Bunu bekliyorduk" diye karşılık verdi Oshiro. "Fakat Birleşik Devletler hükümetinin ve dünya kamuoyunun baskısıyla serbest bırakılacaklardır" dedi Antonio'nun endişelerini bastırmaya çalışarak.

Sake vardı ve herkes, iyi niyet ortamının devamı için kadeh kaldırdı.

"Çinliler, gene de yaklaşımlarında çok hesaplı davrandılar" diye ekledi Kyogi. "Budistlere özellikle dokunmadılar. Tibet meselesinde dünyanın tepkisini çekmişken, dini bir ihtilal kopmasını istemiyorlardır."

Birleşik Devletler Dışişleri Bakanlığı'nın desteğiyle, Japon ve Çin hükümetleri bin kadar uzmanı Amerika'ya göndermişti.

Bu adamların görevi, Tonglarla Triadların liderlerini ve alt kademelerdeki birkaç lideri daha ortadan kaldırmaktı. Bütün ticaret rotaları parçalanacaktı. DEA ve FBI, bu olayların haberlerde olabildiğince az duyurulacağına dair söz vermişti.

"Birçok kişi canından olacak" dedi Antonio ve onların ruhları için dua etti.

"Elimizden bir şey gelmez" dedi Oshiro. "Papa'nın da bunun gerekliliğini anladığına eminim."

Gallucci, kendi kendine belki de Başkan'ın gerçekten bir planı vardır diye düşündü. "Kolombiyalılar ilk hamlelerini yaptılar. Rus kökenli Amerikan çetelerine bölgelerini güçlendirmeleri konusunda baskı uyguluyorlar. Porto Rikolulara ve birkaç Küba çetesine saldırdılar. Bu iş bitene kadar yüzlerce aile canından olacak. Porto Rikolular, acımasız Ruslar karşısında fazla dayanamazlar."

"Peki ya Avrupalı Ruslar?" diye sordu Oshiro.

"İçeri adamlarımı gönderdim. Birkaç gün içerisinde en büyük Rus kaleleri bombalanmış olacak. Rus polisi ve ordusu bombaların peşine öyle bir düşecek ki Rus çeteleri yeraltına inmek zorunda kalacaklar... En azından öyle umuyorum. Hükümet, bunun çeteler arası bir güç savaşı olduğunu varsayacaktır. Dünya basınına kötü haber sızmasına izin veremezler. Sessiz tutmaya çalışacaklardır."

"Bombalamaların Mafya'yla bağını anlamasınlar" dedi Oshiro tek kaşını kaldırarak.

"Adamlarım işi ellerine yüzlerine bulaştırmazsa anlamazlar."

"Afedersin dayı" diyerek araya girdi Antonio. Öldürme üze-

rine bütün bu konuşmalar midesini bulandırıyordu. "Senatör Artemis'i arayıp nasıl olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Elbette" dedi Gallucci. "Hayattaysa, sevgilerimi ilet lütfen."

Antonio, dayısının bu cevabını nasıl yorumlaması gerektiğinden emin değildi. En iyi tarafa çekmeye karar verdi. Dayısı merhametsiz birisi değildi.

Birisi cevap vermeden önce telefon birkaç kere çaldı. "Senatör Artemis'in ofisi. Walter konuşuyor."

"Walter, ben Peder Salvi. Michael nasıl?" diye sordu kaygıyla.

"Peder, sizden haber almak ne güzel. Michael bu koşullarda beklenebilecek en iyi durumda."

"Yani?"

"İki kurşun yedikten ve altı saat ameliyat geçirdikten sonra durumu istikrar kazandı, ama hayati tehlikeyi de tam atlatamadı. Güçlü birisi, bence atlatacak. Merak etmeyin peder, göz açıp kapayana kadar iyileşir."

"Dualarım onun yanında. Herkese selamlarımı söyle. Yarın tekrar ararım."

Antonio, Papa Francis'i aramaya ve kötü haberi iletmeye karar verdi. Onunla zaten konuşmak istiyordu. Son telefon görüşmesinden beri Papa için giderek endişeleniyordu. Antonio deniz aşırı santrali istedi ve Papa'nın özel numarasını aradı. Birkaç kez çaldıktan sonra Alfredo cevap verdi.

"Peder Alfredo, ben Peder Salvi, Papa Francis nasıl, iyi mi?"

"Papa iyi, yalnızca grip olmuş" diye cevap verdi Alfredo ifadesizce.

"Papa Hazretleriyle konuşabilir miyim?"

"Şu anda dinleniyor."

"Lütfen peder, kendisiyle acil konuşmam lazım" diye ısrar etti Alfredo. Midesinde garip bir ağrı hissediyordu. Alfredo, Francis'i korumaya mı çalışıyordu? Yoksa Papa gerçekten de grip mi olmuştu?

Alfredo tereddüt geçirdi. "Gidip bir bakayım."

Bitmek bilmeyen bir bekleyişin ardından, Papa Francis nihayet hattın diğer ucuna geldi. "Antonio nasılsın?" diye sordu. Sesi yorgun çıkıyordu.

"Asıl siz nasılsınız Papa Hazretleri?"

"İyiyiz Antonio, grip olmuşum sadece. Yaratıcı sürekli yalnızca bir insan olduğumu hatırlatıp duruyor."

"Haberleri izliyor musunuz?"

"Belki de grip olmamışımdır nihayetinde" dedi Papa, Antonio'nun sorusunu zihninde tartınca. "Belki de kötü haberler beni hasta ediyordur."

"Kolombiyalılar, Michael Brand'i vurdu." Kelimeler ağzından çıkıvermişti. "Kritik durumda, Papa Hazretleri. Onun için dua edebilirsiniz belki. Kendi dualarımın yeterince güçlü olduğuna inanmıyorum."

"Michael Brand iyileşecektir. Tanrı'nın onunla işi henüz bitmedi."

"Emin misiniz Papa Hazretleri?"

"Eminim Antonio" dedi Papa Francis, Antonio'nun ruhunda ve zihninde huzur hissetmesini amaçlayarak.

"Bu görev beni kaygılandırıyor Papa Hazretleri."

"Seni endişelendiren nedir evladım?"

"Konuştuğumuz sırada binlerce kişi öldürülüyor. Tanrı'nın iradesi bu yönde mi?"

"Tek bildiğimiz Antonio, gençlerin uyuşturucunun pençesinden kurtulması Tanrı'nın görevi... Ve şimdi de bizim görevimiz."

"Neye mal olursa olsun mu?"

"Evet, neye mal olursa olsun" dedi Papa Francis öksürmeye başlayarak. "Hepiniz için ve bu görev için dua edeceğim." Papa yeniden öksürdü. "Dinlenmem lazım Antonio. Bana gene telefon aç."

Hattın sesi kesildi. Papa gerçekten iyi miydi? Antonio ağzında acı bir tat hissetti; midesi bulanıyordu. Hiçbir şey yolunda değil diye sonuca vardı.

***

Akşam yemeğinde Gallucci, Oshiro'ya çok önemli bir soru sordu. "Adamlarını benimkilerle birlikte Kolombiya'daki kartellere saldırmaya gönderecek misin?"

"Bu görev için zaten yeterince çaba sarf etmedik mi? Bu görev ne zaman bitecek?" diye sordu Oshiro; zihnen ve bedenen tükendiğini hissediyordu.

"Tamamlandığı zaman. Gençlerimizi öldüren bu iblis ortadan kalktığı zaman."

"Uyuşturucular her zaman var olacak. Şu ya da bu şekilde."

"Bu doğru olabilir. Fakat biz gene de elimizden geleni yapacağız. Yoksa Tanrı kimsenin kurtarılmaya değmediğine karar verecek."

Biraz önce pencereye konan küçük bir kanaryayı seyrederek elindeki yemek çubuklarını masaya bıraktı ve zar zor işitilen ötüşü dinledi. Dikkatle dinledikçe, ötüşten çok ağlama sesine benzediğini fark etmeye başladı. "Gönderdiğin her adam için biz de bir adam göndereceğiz" dedi Oshiro.

Gallucci dört bin adamın yeterli olmadığının farkındaydı. Fakat idare etmek zorundaydılar.

"Birleşik Devletler destek verecek mi?" diye sordu Kyogi.

"Birlik göndermeyeceklerdir büyük olasılıkla. Fakat uydu vericileriyle bakıp laboratuarları ve kaç adam tarafından korunduklarını bildirebilirler."

"Nereden saldıracağız?" diye sordu Kyogi.

Gallucci, bir Kolombiya haritası çıkardı. "Birleşik Devletler, Kolombiya hükümetinin bizi korumasını sağlayabilirse şuradan ve şuradan Pasifik tarafından girebiliriz." Gallucci, Cali ve Medellin'e en yakın noktaları gösterdi. "Birliklerimizi dağıtırız. Nerede savaşacağınıza karar ver."

"Bu bir intihar saldırısı" dedi Kyogi haritaya baktıktan sonra. "Hedeflere ulaşmak saatler sürecek. Karaya gece çıktığımızı bile farz etsek, birkaç saat içerisinde bizi bulurlar."

"Kyogi, Kyogi" diyerek kükredi Gallucci kibirli bir kahkahayla. "Her savaş imkânsız bir görevle başlar."

Kyogi, Gallucci'nin deli olduğunu düşünmeye başlamıştı.

"Rahat ol genç dostum. Planımız kusursuz işleyecek."

BÖLÜM 34

WASHİNGTON, D.C.

Brand gözlerini güçlükle açtı ve görüşünü netleştirmeye çalıştı. Antiseptik, beyaz oda ve tavan işini zorlaştırıyordu. Sol omzuna ve yan tarafına hareket etmeye kalkışınca bıçak gibi saplanan bir acı vardı. Koluna bağlı iğneler ve krom askılardan sallanan plastik torbalarla yatağa mıhlanmış durumdaydı. Başını sağa çevirdi ve bulanık gözlerinin arasından yatağın başucunda oturmuş elindeki mendille yüzünü kapatmış bir kadın gördü. Bunun eski karısı olduğunu biliyordu; yüzü uzun lülelerle çevrelenmişti ve mandalina renkli Saint John's örgüsüyle kusursuz eşleşiyordu. Zihninde ve bedeninde, kadın kendini hâlâ bir model görüyordu. Brand sağlam kolunu uzattı ve dokunmaya çalıştı. Parmaklarının ucu bacağına değdi. Şaşıran kadın mendilini çekip bakışlarını Brand'e kaydırdı. Brand kadının yüzünün şişmiş ve gözyaşlarıyla kızarmış olduğunu gördü; konuşmaya çalıştıysa da ağzı pamuk gibi kurmuştu.

"Michael" dedi kadın hıçkırarak. "Tanrı'ya şükür iyisin."

Brand, bir pipet iliştirilmiş saydam plastik su şişesini işaret etti. Kadın şişeye uzanıp Brand'in dudaklarına dayadı. Suyun boğazındaki örümcek ağlarını temizlediğini hissedebilmek için birkaç yudum alması gerekmişti. "Margo" diye inildedi.

"Buradayım Michael" dedi eski karısı gözyaşlarının arasından kekeleyerek. "Bilmiyordum..."

Kadının cümlesini bitirmesine gerek yoktu, Brand onun ne kastettiğini biliyordu. "Bilseydin de bir şey fark etmeyecekti." Brand'in sesi boğuk ve kederliydi. "Beni daha önce terk ederdin."

Kesik kesik hıçkırıklarını bastırmaya çalışarak, "Senden o kadar uzun süre nefret ettim ki, özür dilerim" dedi kadın gözyaşlarını silerken.

Brand eski karısına doğru bir hamle yaptıysa da acıdan yüzünü buruşturdu. "Yaptıklarımı soylu bir amaç uğruna yapmadım. Egom ve kibirim yüzündendi. Oğlumuzun ölümünden ben sorumluyum." Sözleri güçlükle duyuluyordu.

"Generalle konuştum, her şeyi biliyorum."

"Hiçbir şey bilmiyorsun. Hayatımız bambaşka olabilirdi. Bu oyunu oynamayı ben seçtim. Üzgün olan asıl benim. Sen tek kurtuluşu seçtin. Seni ve Michael'ı hayatımdan uzak tutmalıydım." Oğlunun yüzü birden gözünün önünden geçti ve bir keder duygusu her yerini kapladı. Brand başını öbür tarafa çevirdi.

Alex ve Marian odaya girdiler. "Özür dilerim, rahatsız etmek istemedik" dedi Marian sessizce.

"Sorun değil" dedi Margo, asık bir suratla ve pencereye doğru yürüyerek dışarı bakmaya başladı. İç karartıcı gri bulutlar Margo'nun zihnini işgal eden kötü anılar gibi süzülerek geçiyordu. Eski kocasından hem nefret ediyor, hem de seviyordu. Hiçbir şey aynı olmayacaktı. Hayatı boyunca sevdiği iki erkeği kaybetmişti, ikisini de uyuşturucular zehirlemişti.

Alex, Michael'a, "Atlatacaksın gibi görünüyor" dedi yalandan gülümseyerek.

"Hiçbir zaman atlatamayacağım" diye homurdandı Brand.

Marian, Margo'ya bakıp Alex'in koluna dokundu. "Tekrar geliriz Michael" dedi.

Onlar çıktıktan sonra Margo kocasının yanına döndü. Brand'in acısını görebildiği kadar neredeyse hissediyordu da. "Sen de benim senden nefret ettiğim kadar kendinden nefret ediyorsun." Margo uzanıp elini tuttu. Michael çekmeye çalışınca, sıkı sıkıya yapışıp bırakmadı. "Seni tekrar istiyorum. Oğlumuzun yasını birlikte tutabiliriz."

Michael elini bükerek çekti. "Hayır. Hayır Margo" diye inledi. Bu kadar kolay bağışlanmaya razı olamazdı. Gözlerinde yaşlar dolup taşıyordu.

"Beni bu sefer de kendinden uzaklaştırma" diye yalvardı kadın. "Sana ihtiyacım var, birbirimize ihtiyacımız var."

"Bütün yaptıklarımdan sonra bana nasıl ihtiyaç duyabilirsin?" dedi Michael, kelimeler boğulur gibi çıkıyordu. "Bana karşı hissettiğin nefret ne olacak?" Margo'nun, kendi acısıyla buğulanan zümrüt yeşili gözlerine baktı. "Cenazeye bile gidemedim." Michael kadının eline uzandı.

"Biliyorum Michael, biliyorum. Birlikte gideriz. Belki zamanla, biz de kendi içimizde bir çeşit huzur bulabiliriz."

Birbirlerinin elini tutarak ağladılar. Margo eğilip onu usulca öptü. "Yapabiliriz Michael." Adamın elini kavradı ve hissettikleri acı ikisinin arasından akmaya başladı.

***

Radcliff, Marian ve Alex koridorda toplaşmışlardı. "Durumu nasıl?" diye sordu Radcliff, kendi acısının ağırlığı altında ezilerek.

Marian elini yakaladı. "Şu anda ona yardım edebilecek tek kişi Margo."

Radcliff başıyla onayladı. "Suçluluk duygusu izin verirse tabii."

"Bu onların tek şansı." Marian, Margo'nun neler hissettiğini biliyordu. "O güçlü bir kadın."

Alex kolunu karısına doladı ve kulağına fısıldadı. "Seni seviyorum."

BÖLÜM 35

KOLOMBİYA, BOGOTA

Akşam yemeğinde Soule, Gonzales ve diğer iki adam, mükellef bir sofranın tadını çıkardılar. Yemeklerin her biri Meksika ve Orta Amerika'nın farklı bölgelerine özgüydü. Geçen zaman içerisinde Soule farklı damak zevklerine alışmıştı. Tavuğun özellikle lezzetli olduğunu düşündü. Yemekten önce Soule birkaç telefon görüşmesi yapmış ve hepsinden tatmin edici sonuçlar almıştı.

"Söyleyin Senyör Gonzales." Soule sormak üzere olduğu soruyu zihninde tarttı. "Hangi kutsal mekânlar geçiyor kafanızdan?"

Gonzales bu soruyu ileriye gitmek için bir onay olarak aldı. "Çok var" dedi leziz bir kuzu pirzolanın ardından ağzını silerken. "Birleşik Devletler'i biliyorsunuz, hangilerinin yok olduğunu görmek istersiniz?"

"Washington Anıtı'yla başlayabiliriz."

"Güzel seçim."

"Jefferson Anıtı bile olabilir."

Gonzales'in bakışları sertleşti. "Adamlarınız ne zaman hazır olabilir?"

"Belgeler ve pasaportlar ellerine ulaşır ulaşmaz." Soule bir saniye tereddüt etmeden konuşmuştu.

"Kaç tane gerekecek?"

"Elli."

"İyi bir rakam. Yarın hepsinin elinizde olmasını sağlayacağım." Gonzales kendine bir bardak şarap koydu. "Kâfirlere saldırma fırsatı sizi heyecanlandırıyor olmalı."

"Bu fırsatı uzun zamandır bekliyordum." Soule adamlarına, Allah'ın en büyük görevine başlamak üzere olduklarını söylediğinde onlar da çok heyecanlanmışlardı. "Adamlarımın Birleşik Devletler'e sokulması dışında, başka ne tür ayarlamalar yapabilirsiniz?"

"Neye ihtiyacınız varsa. İşlenmiş ya da ham: C-4, dinamit, nitro ya da izi sürülemeyen patlayıcılar, artı ihtiyaç duyabileceğiniz her türlü silah. Laboratuarlarımda her türlü patlayıcıyı istediğiniz miktarda üretebiliriz."

"Birleşik Devletler'e nasıl sokacaksınız?"

"Laboratuarlar zaten Birleşik Devletler'de. Yıllardır böyle. İlk başta tedbir mahiyetindeydi, şimdi gerçekten kullanıyoruz."

"Her şeyi düşünmüşsünüz" dedi Soule hayran kalarak.

"Evet" dedi Gonzales gururla. "Bana yalnızca ne tür patlayıcıları ne zamana istediğini söylemeniz yeterli. Ayrıca adamlarınızın nereye gitmelerini istiyorsanız, o bölgelere güvenli güzergâhlar da ayarlayabiliriz. Bombalar patladıktan sonra adamlarınızı altı ay da saklayabiliriz, altı dakika da. Size kalmış."

Vardığından beri ilk kez Soule'nin kalbi heyecanla atıyordu. Binlerce Amerikalı ölecekti. Kutsal demokrasi anıtları yerle bir olacak, milyonlarca insan paniğe kapılacaktı. Sinsi bir tebessüm dolaştı yüzünde. "Yıllardır Birleşik Devletler'de yaşayan on Arap kökenli Amerikan vatandaşı ayarladım. Bombalarla

ilişkilendirilebilecek terörist gruplarıyla hiçbir bağlantıları yok. Amerikalıların bombalamalardan Arapların sorumlu olduklarına inanmalarını istiyorum. Böylece petrol işi tam bir kaosa sürüklenecek. Gerçek düşmanlarının kim olduğunu hiçbir zaman bilemeyecekler."

"Öyleyse yeni ve daha dehşet verici bir dünyaya içelim." Gonzales'in sesi gök gürültüsü gibi yükseldi. "Allah'a hamdolsun."

Sıra İsraillilerde dedi Soule içinden.

•••

Consuelo odaya elinde Gonzales'in izlenemeyen cep telefonuyla girdi. "Acil, senyör."

Gonzales telefonu kapıp kaşlarını çattıysa da kadına bir şey söylemedi; Consuelo en iyi savaşçılarından birisiydi. Hattın diğer ucundaki ses heyecanlıydı. "Yavaş konuş biraz. Söylediklerinden bir şey anlaşılmıyor." Gonzales dikkatle dinledi. "Bu yalnızca geçici bir sorun. Endişelenme." Telefonu sertçe kapattı. "Sorunlarımız artıyor anlaşılan." Diğerlerini, özellikle de Soule'yi kaygılandırmamak için sakin konuşmaya çalışıyordu.

"Ne oldu *Jefe*?" diye sordu Ruiz.

"Anlaşılan, Japon ve Çin hükümetleri Birleşik Devletler'le bir ittifak oluşturmuşlar. Amerika'daki bin kadar Tong ve Triad öldürülmüş. Bütün uyuşturucu rotaları açığa çıkarılmış. Asya'daki çöküşü biliyorduk. Mafya'yla Yakuza'nın, bilemediğimiz sebeplerle bir ittifak oluşturduklarını düşünüyorduk. Ama iş artık

hükümetler düzeyinde. Üstelik bu cinayetler Birleşik Devletler tarafından onaylanıyor." Gonzales birkaç saniye düşündü. "Savaştayız, bunu artık inkâr etmek mümkün değil ama bu boyutta olacağı kimin aklına gelirdi?" Gonzales şarap kadehini bıraktı, yüzüne tehditkâr bir ifade yerleşmişti. "Bombalamalar dört gün içerisinde gerçekleşmeli." Kaşlarını çatıp Soule'ye dik dik baktı. "Misilleme hızlı ve tam olmak zorunda."

"Dört gün yetmez. Çok fazla yer var, koordinasyonlu çalışmamız gerekecek" diye itiraz etti Soule.

Gonzales bu itirazları duymazdan geldi. "Birleşik Devletler saldırmadan biz onlara saldırmalıyız."

"Bu bombalamaları hazırlamak en azından bir hafta alacaktır" dedi Soule kararlılıkla.

"O kadar vaktimiz yok. Davanız için iki milyon daha vereceğim. Fakat dört gün içinde hazır olmalı."

Soule, Gonzales'in gözlerinde panik duygusu gördü. "Amerikalılardan korkuyor musunuz?"

"Kararlı olduklarında azimlerinin önüne kimse geçemez. Şu anda onları yalnızca planladığımız kaos durdurabilir. Gecikmeksizin."

"Öyleyse yapalım" dedi Soule sakin sakin.

BÖLÜM 36

OVAL OFİS

Alışılmadık derecede soğuk bir Ekim rüzgârı başkentin tabanını uğuldayarak süpürür ve ağaçların dallarını peşinden incecik çöpler gibi sürüklerken, karanlık ve gri bir sis de D.C.'nin üzerini kaplıyordu. Macarthur Otobanı, şöminenin önünde sıcak bir akşam geçirmek için evlerine koşan sürücülerle dolup taşıyordu. Çevrelerinde çıkmak üzere olan kargaşadan habersizdiler.

Alexander Artemis ve General Radcliff, Başkan'la birlikte hiç konuşmaksızın oturuyorlardı. "Bütün bunlar midemi bulandırıyor" dedi Nolan nihayet. "Binlerce insan öldürülüyor ve bizler de sanki erkek izciler parkta mıntıka temizliği yapıyorlarmış gibi yardım elimizi uzatıyoruz."

Radcliff homurdandı. "Uyuşturucu satıcıları velaboratuvarları, hatta çocuklarımızın oynadıkları o parklardan geçen uyuşturucu rotaları ortadan kaldırıldı. Sayın Başkan, uyuşturucuya karşı savaş hakkında kendimize karşı hiç dürüst olduk mu, yoksa hep halkı yatıştırmak için politik palavralar olarak mı gördük?"

Başkan sandalyesinde kıvrandı ve bakışlarını dışarıdaki ışıklandırılmış gül bahçesine çevirdi. "Savaştan konuşmak, savaşmakla aynı şey olmayabilir. Ama bu savaş gerçek bir savaş bile değil. Kendi amaçlarına hizmet etsin ve binlerce kişiyi öldürsünler diye, kanun kaçakları ve yabancı ülkelerle iş birliği yapıyoruz."

"İsmi başka da olsa bu gene de bir savaş" dedi Alex, Radcliff'i savunarak. "Peki bizim *amacımız* ne? Ayrıca, Papa'yla daha yeni yaptığınız konuşmayı unuttunuz mu?"

Nolan aniden başını çevirdi, duydukları hiç hoşuna gitmemişti. "Hayır unutmadım, ama bu gene de çılgınlık."

Oval Ofis'in kapısı açıldı ve CIA Başkanı Stern içeri girdi. "Özür dilerim geç kaldım" dedi ceketini boş sandalyelerden birine asarken. "Franklin burada mı?"

Tam o sırada FBI Başkanı Franklin içeri girdi. "Tanrım, dışarısı buz gibi" dedi ürpererek ve ellerini ovuşturarak. Atkısını ve ceketini çıkarıp Stern'inkinin yanına koydu.

"Pekâlâ beyler. İşe koyulalım artık" dedi Nolan. Daha çok bir asker gibi konuşmuştu. "Yeni bir haber var mı?"

İlk sözü Stern aldı. "CIA cephesinde daha önce tarafınıza bildirilmeyen bir haber yok. Belki FBI veya Askeri İstihbarat'ta vardır."

"Şunu söyleyeyim Sayın Başkan" diye ekledi Franklin. "Başka bir ülkenin bizim topraklarımızda faaliyette bulunması hoşuma gitmiyor."

Başkan'ın yüzü buruşarak ekşi bir maskeye büründü. "Bizim beceremediğimiz kesin. Bizim hiçbir zaman yapamayacağımız şeyi iki günde hallettiler."

"Gene de hoşuma gitmiyor" diye itiraz etti Franklin.

"İtirazın işleme konuldu."

"İtiraf etmem lazım, oldukça etkili oldular" diye ekledi Franklin süklüm püklüm.

"Bu da işleme konuldu." Nolan daha önce hiç böyle bir çıkmaza düşmemişti. Hiçbir başkan düşmemişti. İzleyecek bir

emsal yoktu. Kendini kaybolmuş hissediyor ve güvenlik mercilerinin başına doğru adamları seçmiş olmak için Tanrı'ya dua ediyordu. "Peki, başka neler var?" diye sordu Nolan, Radcliff'in bir şeyler öngörmüş olmasını umarak.

"Kolombiyalılar kapana kısılmış hissediyor olmalılar. Ne var ki, bütün kaynaklarım Kolombiyalıların ülkeye uyuşturucu sokmaya kalkışmadıklarını bildiriyor. Bunun neticesinde Rus çeteleri Porto Riko ve Kübalıların peşini bırakmaya başladı. Uyuşturucu olmadan baskıyı sürdürmenin de bir anlamı yok. Fırtınadan önceki durgunluk gibi." Radcliff çenesini kaşıdı. "Kolombiyalılar fazla beklemeyeceklerdir gerçi." Radcliff, Brand'in yanında olmuş olmasını diledi. "Tahminimce saldırıya geçecekler."

Nolan avucunu masaya vurdu. "Kim? Ne? Ne zaman? Nerede? Tahminler, spekülasyonlar; hiçbir anlamı olmayan paramparça bilgiler; birbiriyle savaşması gereken hizipler ittifak oluşturuyor. Hayır. Bütün bunlar çok saçma."

"Sizi temin ederim Sayın Başkan, Kolombiyalılar saldıracaktır" diye ısrar etti Radcliff.

"Bir köşeye sinmiş, bizim saldırıya geçmemizi bekliyor olabilirler."

"Olabilir. Fakat karteller yapı itibariyle savunmacı değil saldırgandır. Kaldı ki, saldırmamız için bize en ufak bir mazeret vermediler. Şu ana kadar yaptıkları tek şey ülkeye uyuşturucu getirmeyi kesmek oldu."

"Gizem kâğıdına sarılmış bir ikilem" dedi Alex sakince.

Nolan gözlerini yuvarlayıp kendi kendine sordu: *Neden ben Tanrım?*

"Buldum" dedi Alex, sanki özel bir saklanma yeri bulmuş gibi. "Hepsi yerine oturuyor Sayın Başkan. Elimizdekileri teker teker gözden geçirelim."

Nolan sandalyesine biraz daha gömüldü. "Peki Alex, seni dinliyoruz" dedi rahatsız bir tavırla.

"Kolombiyalılar saldırganlar ama saldırıya geçmiyorlar. Geçim kaynakları uyuşturucu ama uyuşturucu satmıyorlar..."

Nolan, Alex'i susturmak için elini kaldırdı.

"Bırakın devam etsin Sayın Başkan" dedi Radcliff anlamaya çalışarak.

"Dünyadaki bütün ipsiz sapsız uluslarla bağlantıları var. Eminim Başkan Stern bana katılacaktır."

Stern başıyla onayladı. O da birden ilgilenmeye başlamıştı.

"Bilmece şöyle: Bir fili nerede bulursunuz? Cevap: Fil sürüsünde."

"Sadede gel lütfen Alex" dedi Nolan, çileden çıkmak üzere görünüyordu.

"Kolombiyalılar, Mafya'yla Yakuza'nın iş birliği yaptıklarını biliyor. Tek başına ele alındığında, olmayacak bir şey değil. Ama şu anda birbiriyle geçinemeyen ülkeler bile uyuşturucu satışını durdurmak için ittifak kurmaya başladılar. Cevap şu beyler; Kolombiyalılar da aynı şeyi yapıyorlar. Kendi ittifaklarını kuruyorlar ama serseri uluslarla."

"Tam isabet Alex!" diyerek ayağa fırladı Radcliff. "Kolombiyalılar saldırmayacaklar. Bu işi terörist ülkelere yaptıracaklar. Tıpkı bizim yaptığımız gibi."

"Mantıklı" diyerek hemfikir oldu Stern.

Radcliff devam etti. "Kusursuz bir plan. Dikkatimizi tamamen dağıtıyor. Bizler teröristlerle savaşırken Kolombiyalıları unutup gideceğiz. Her şey bittiğinde satışlar aynen devam edecek."

"Hepiniz bu fikre katılıyor musunuz?" diye sordu Nolan.

Bütün başlar onayladı.

"Bu doğruysa ya da doğruluk ihtimali varsa önerilerinizi bekliyorum."

Öneriler hemen ve bütün hızıyla ileri sürülmeye başlandı: Sahil Güvenliği işe koşalım. Sınır kontrollerini üç katına çıkaralım. Seçkin terör birimlerini tam alarma geçirelim. Dünyanın her ülkesindeki casuslardan toplayabildiğimiz kadar istihbarat toplayalım.

Stern ekledi. "Mossad'ı dâhil etmemiz lazım. İngiliz Gizli Haber Alma Teşkilatı'nı işe koşun. Dışarıda en ufak bir söylenti dolaşıyorsa yakında haber alırız."

Başkan herkese onay istercesine baktı. "Yapın o zaman. Ayrıca Radcliff, genelkurmay başkanıyla yarın bir toplantı istiyorum."

Toplantı ertelendi ve Nolan pencereye doğru yürüdü. Rüzgâr bütün ağaçlara ve çalılara dolanıyor ve bütün şiddetiyle sarsıyordu. Bu terörist bir fırtınanın başı mıydı? Kendi çelişik duygularını zihninde tarttı. Deliriyor muydu? Herkes mi deliriyordu? Bütün dünya kafayı mı üşütmüştü? İlk defa, başkan seçilmemiş olmayı diledi. Sıcak Santa Ana rüzgârlarının, Güney Kaliforniya vadilerinde estiğini hissetmek ve genç bir delikanlıyken sörf yaptığı masmavi Pasifik Okyanusu'nu görmek istedi. Midesine

bir yumru oturdu; hırsları ve kibri yüzünden başkan olmuştu. Şimdi bunun bedelini ödüyordu. O sırada Papa Francis'in -Joey McCully'nin- sözleri zihninde yankılandı: "Güven ona."

•••

Radcliff ve Alex, Michael Brand'in uyumakta olduğu hastane odasına girdiler. Alex, bunun huzur dolu bir uyku olması için dua etti. İkisi biraz önce çıktıkları toplantı hakkında fısıldar gibi bir sohbete daldılar.

"Güzel sonuç çıkardın" diye fısıldadı Radcliff.

"Fikir birden aklıma geliverdi." Alex, Tanrı'nın kendisine yol gösterip göstermediğini merak etti. Öyle umuyordu.

Brand inledi ve yatağın yanındaki metal tablada duran plastik su şişesine uzanmaya çalıştı.

Alex hızla atılıp tablanın kenarında bocalayan şişeyi kaptı ve pipeti Michael'ın dudaklarına yerleştirdi. Michael tek gözünü açtı. "Daha iyisin ya?" diye sordu Alex.

Michael var gücüyle emdi. "Su kalmamış" dedi hırıltılı bir sesle.

Bu Alex'e, Brand'in yanına Walter Reed Hastanesi'nde yaptığı ilk ziyareti hatırlattı, gene gırtlaktan çıkan ses. "Su getireyim." Çıkmak için döndüyse de Radcliff ona engel oldu. "Ben getiririm."

Alex'i görünce Brand gülümsedi.

"Sanırım daha iyisin." Alex gülümseye karşılık verdi. "Özür dilerim, senin yanında olamadım."

Brand gülmeye başladıysa da, gülüşü öksürüğe dönüştü. Acı göğsünde bir dalga halinde yayıldı ve yüzünü çirkin bir kırmızıya çevirdi. "Bir saniye" dedi yüzünü ekşiterek.

Radcliff elinde bir şişe suyla döndü ve başını kaldırarak Brand'in içmesine yardım etti.

"Sağ ol Ratzo" diye mırıldandı Brand.

Radcliff yalandan çirkin bir tebessüm yerleştirdi yüzüne. "O yatağa bağlanman iyi oldu."

"Adamları hakladım mı?" diye sordu Brand.

"İkisini de. Birini öldürmeseydin de sorguya çekseydik. Fakat hayır, Bay Maço'nun ikisini birden öldürmesi gerekiyordu."

"Birisi Cardona mıydı?" diye sordu Brand sabırsız sabırsız.

"Hayır. Sahte kimlikli iki Kolombiyalı. Veri tabanında parmak izleri yok."

"Yatağı yükseltin" dedi Brand.

Alex, Michael dik oturana kadar yatağın manivelasını kaldırdı.

"Gonzales beni öldürmesi için Cardona'yı gönderirdi. Bağlılığının bir simgesi olarak. Yapamamış olmalı. D.C.'nin bir köşesinde saklanıyordur. Gonzales'den önce onu bulmak zorundasınız. Bildikleri işimize yarayabilir."

"Konuşması için bir neden var mı?" diye sordu Alex.

"Casus değil de senatör olduğun iyi olmuş. Hayatta kalması için tek şansı bizim tarafımıza geçmek."

"Adamı nerede bulabiliriz?" diye sordu Radcliff. Sesi gerilmeye başlamıştı.

Brand biraz düşündü. "Bulamazsınız. Aptal değil. Kimse tarafından bulunmayacağı kadar derine gömülmüş olmalı. En azın-

dan şimdilik. Korkmuştur. Tahminimce Alex'le temasa geçmeye çalışacaktır."

"Neden ben?"

"Benim müşterimdin çünkü. Gidecek başka yeri kalmadı. Güvenebileceği bir, bilemedin iki kişi kaldı. İlki önce seninle temasa geçecektir büyük olasılıkla."

"O zaman ne yapacağız?" diye sordu Alex safça.

"Geri çeviremeyeceği bir teklif sunacağız." Brand kendi kendine gülümsedi. "Amcam olduğu için eli varmamıştır."

"Gene de seni uyarabilirdi" diye parladı Radcliff.

"Kusursuz adamdır demedim. Amcamdır dedim yalnızca. Kaldı ki Gonzales, amcamın beni öldüremeyeceğini tahmin etmiş olmalı. Kan, Kolombiya'da bazen en güçlü bağdır."

"Basmakalıp laflar etmek başka, bunlara bel bağlamaksa bambaşka bir şey" dedi Radcliff; şaka yapar gibi bir hali yoktu.

"Çalışma arkadaşlarından birisi seninle temasa geçerse şaşırma," Brand'in sesi yavaşça kısılmaya başladı. Bileğine iliştirilen plastik tüpten damlayan morfin etkisini gösteriyordu. Brand karşı koymaya çalıştı ama bir şeyler mırıldanırken bayılıp gitti.

"Terörist saldırılarla ilgili onunla konuşma şansımız olsaydı keşke" dedi Alex hayal kırıklığıyla.

"Evet..." Buz gibi soğuğa ve üfüren rüzgâra çıkarlarken Radcliff monoton bir sesle mırıldandı.

BÖLÜM 37

YEMEN, ADEN

Ahmed Soule'nin Müslüman camiasına yayılmış binlerce hayranı ve takipçisi vardı; ama bunlardan yalnızca elli tanesi yakın çevresine girebiliyordu. Bunlar kendilerini kanlarının son damlasına kadar adamış, cesur ve zeki insanlardı. Değerlendirmeye alınmayı hak etmeleri için en az yedi dili ana dilleri gibi konuşuyor olmaları gerekiyordu. Bedensel ve zihinsel dayanıklılıkları zor koşullar altında deneniyordu. Denemeyi geçemezlerse sessiz sedasız ortadan kaldırılıyorlar ve bedenleri çöl kumlarının derinliklerine gömülüyordu.

Soule'nin elli adamı terörizm taktikleri açısından öylesine ustaydı ki, her biri herhangi bir ülkenin ordusunda generallik konumuna yükselebilirdi. Bu elli kişi, her biri beşer kişilik on birime ayrılmıştı. Gizli birimler diğerlerinin nerede gizlendiğini bilmiyordu; bir tanesi hariç: Abdul Hakeem. Soule kendisine bir şey olursa onun yerine aday olduğunu düşünüyordu. Sabırlı ve korkusuzdu; ölümcül bir birleşimdi.

Soule'nin terörist saldırılar konusunda ilk teşebbüsü on sene önce olmuştu. Hedef, Bağdat'taki bir grup Iraklıydı: Amerikan sempatizanları. Zihninde saldırıyı en ince ayrıntısına kadar planlamıştı; davaya bağlı olduğuna inandığı dört kişiye vermişti işi, fakat ne yazık ki bu adamların eğitimleri eksikti. Bu kusuruna rağmen Soule planına güveniyordu. Nefret edilen sempatizan-

lar, her cumartesi güneş battıktan sonra bombalanmış bir caminin zemin katında buluşuyorlardı. Binanın tek bir girişi vardı. Soule girişi birkaç hafta boyunca izlemişti. Saydığı kadarıyla sekiz kişiydiler.

Soule, dört adamıyla birlikte caminin girişinden otuz metre kadar uzakta bir taş yığınının gölgesinde bekledi. Hepsinin elinde birer AK-47 vardı. Soule'nin planı basitti. En son sempatizan içeri girdikten on dakika sonra, adamları bu şeytani toplantının yapıldığı yere taş merdivenlerden inecekler ve son adam da ölene kadar yaylım ateşine tutacaklardı.

Vakit gelmişti. Soule adamlarına işaret ederek saldırıyı başlatma emrini verdi. Karanlık, rutubetli basamaklardan aşağı inen yolda rehberlik etti. Adrenalin seviyesi ve korku duygusu zirve yapmıştı. Taş duvarları yoklayarak, yavaş yavaş zemin kata indiler. Nihayet, kısık seslerin gürültüsü yukarı yükselmeye başladı. Önlerinde, taş basamakları aydınlatan titreşen ışıkların turuncu renkli parlaklığını görebiliyordu. Adamları sessizce peşinden inmeye devam ettiler. Sesler giderek yükseldi. Dolambaçlı basamakları birkaç metre daha indiklerinde ateş açacaklardı. Soule kendi kendine gülümsedi. Zemin katı görebiliyordu; yalnızca üç basamak kalmıştı. Kolunu kaldırarak adamlarına saldırıya hazırlanmalarını işaret etti. "Şimdi!" diye haykırdı Soule ve tüfeğini koltuğunun altına sıkıştırıp zemin kata atladı. Sekiz kişinin sandıkların üstüne oturmuş ve birkaç mumun çevresinde toplanmış olduklarını gördü. AK-47 karanlığın içinde gök gürlemesi gibi kurşun saçıyordu. Sempatizanlar sağa sola kaçıştılar ama çok geç kalmışlardı. Karanlık köşelere koşarlarken Soule'nin

tüfeğinden çıkan kurşunlara yakalanıyorlardı. Adamları da ateş ederek, ufak bodrum katını kana buladılar. Tüfeklerin kulak paralayan patlamaları nihayet sona ermişti. Adamları heyecanla nara attılar.

"Bitirdik" diye bağırdı adamlarından birisi, "Allah'a hamdolsun."

Soule, zemin katta dolaşarak parçalanıp garip şekiller almış cesetleri kontrol ediyordu. Odanın arkasına yakın yerde dururken, Soule hiç ihtimal vermediği bir şeyle karşılaştı. Tüfekli iki adam birdenbire dava arkadaşlarına ateş açtılar. Adamlar anında vurulup düştüler. Saldırganlardan birisi bağırdı. "Göster kendini!"

Soule tüfeğini iki adama doğrulttuysa da bunu yapacağını tahmin etmiş ve hemen taş basamakların ardına saklanmışlardı. Soule nereyi vurduğuna bakmaksızın siyah merdivene ateş etmeye başladı. Soule silahın tekrar doldurmaya fırsatı bulamadan, iki adam yeniden zemine atladılar.

"Silahını yer at hemen" diye bağırdı adamlardan daha irice olanı.

Soule'nin itaat etmekten başka seçeneği yoktu. Elindeki tüfek takırdayarak sert taş zemine düştü.

"Dışarı çık hemen. Sana zarar vermeyeceğiz. Birkaç soru soracağız o kadar." Ses tehdit edici ama sakindi.

Soule ellerini kaldırarak aydınlık alana çıktı.

"Güzel" dedi iri yarı adam. "Şimdi buraya gel" dedi tüfeğiyle yanmaya devam eden mumları göstererek.

Soule söyleneni yaptı. Ölmeye hazırdı.

"Kimsin sen?" diye sordu dev cüsseli adam. "Neden arkadaşlarımızı öldürdün?"

Soule konuşmaktansa ölmeyi tercih ediyordu. Topluluğun sayısını nasıl yanlış hesaplamıştı? Bu tür sorular için çok geçti. Dizüstü çöktü, gözlerini kapattı ve yüksek sesle dua etmeye başladı. "Allah'a hamdolsun. Hainler öldüler." Ecelini beklerken korkudan taş kesilmişti. Fakat yalnızca sessizlik vardı. Soule nihayet gözlerini açtı. İki adam sandıkların üstünde oturmuş bakıyorlardı yalnızca. "Seni öldürmemizi mi istiyorsun?" diye sordu iri adam.

Soule cevap vermedi.

"Eğlencemize karıştın" dedi. Tüfeği bacağının üstünde duruyordu. "Seni öldürmeli miyim, teşekkür mü etmeliyim bilemiyorum?"

Soule gözlerini açtı. Karanlık kapüşonların altında saklı yüzleri seçemiyordu; ama kıyafetleri tanıdı. Memleketi olan Ur'un geleneksel kıyafetleriydi. "Kimsiniz siz?" dedi tükürür gibi.

Adam bu soruyu duymazdan geldi. "Haftalardır bu saldırıyı planlıyorduk ama bizden önce davrandınız. Amatörsünüz, ama fena değilsiniz. Arkadaşların için üzüldüm fakat kimin kim olduğunu ayırmak mümkün değildi."

Soule bunun kendisini konuşturmak için bir numara olduğunu düşündü. "Ne bekliyorsunuz, vursanıza!"

"Bilmeden de olsa işimizi bizim yerimize halleden birisini nasıl vurabilirim?"

Soule merakına yenik düşmeye başlıyordu. "Neden bu kıyafetleri giydiniz?"

"Çünkü onlar benim kıyafetlerim."

"Ur şehrinden misiniz?"

"Ah, demek tanıyorsun. Gel, şuraya ışığın yanına otur. Seni daha iyi görebilmek istiyorum" dedi adam, silahını Soule'ye doğrultarak. "Ani hareket etme, yoksa seni öldürürüm." Sesi tehditkâr değildi.

Soule denileni yaptı.

İri yarı adam Soule'ye dikti bakışlarını. Soule'nin kıyafetleri geleneksel Arap kıyafetleri değildi. "İstediğin buysa seni öldürürüm" dedi fısıldar gibi. "Fakat bunu yapmadan önce, kimi öldürdüğümü öğrenme zevkine erebilir miyim?"

Soule adamın ismini bilip bilmesinin önemli olmadığı sonucuna vardı. "Adım Ahmed Soule."

Adam dikkatle onu inceledi ve konuşmadan önce birkaç dakika düşündü. "Kuzenini tanıyorum, Akmal'ı." İri yarı adam artık Soule'nin kim olduğunu çok iyi anlamıştı. "Aileni kaybettiğin için üzgünüm. Biz seni hâlâ İran'da sanıyorduk." Adam silahını indirdi. "Bu gece bu işi neden yaptın?"

"Amerikan sempatizanlarıydılar. Hayatımı kaybettiğim ailemin intikamını almaya adadım." Soule cehaletin verdiği cesaretle konuşuyordu.

"Bu ilk işin mi?"

Soule başıyla onayladı.

"İyi iş çıkardın ama gene de şans eseri sağ kaldın." Adam kapüşonunu çıkarıp kocaman parmaklarıyla saçlarını taradı. "Amerikalılar dâhil, birçok ülke adına petrol bularak milyonlarca dolar kazandığından haberim var." Bunu basit bir gerçeği dile getirir gibi söylemişti.

"Bu ailemi öldürmelerinden önceydi."

"Demek şimdi de intikam peşindesin. Ama bu yolda neden yalnız yürüyorsun?"

"Kimseyi tanımıyordum ve kimseye güvenemedim de. Yardım etmeleri için bu adamlara bir sürü para verdim" dedi Soule, söyledikleri kendi kulağına bile saçma gelmişti.

Dev cüsseli adam başını arkaya yatırıp bir kahkaha attı; bu sırada alnının büyük kısmını kaplayan kocaman kaşları ortaya çıkmıştı. "İntikamın sözlerin kadar samimiyse biz sana yardım etmeyi düşünebiliriz."

Soule böyle bir teklife hazırlıklı değildi. "Neden bana yardım edesiniz ki?"

"Bu şeytani savaşta bombayla öldürülen tek aile seninki mi zannediyorsun? Biraz önce Allah'a dua ediyordun. Şimdi intikam için dua ediyorsun. Amerikalılar ve Yahudilerin yaptıkları yanlarına kâr kalamaz. İntikamımızı aldığımızda Saddam da yaptıklarını ödeyecek, ama bunun vakti daha gelmedi."

Soule, başarı ve yenilgiyle karışık tatlı acı bir duygu hissetti. İhtimalleri tarttı. "Bana katılmaya razıysanız, ben de ortak davamız için savaşmaya hazırım."

"Sana katılırsak öğrenmen gereken çok şey var demektir. İntikama giden yol tuzaklarla doludur, her an ayağın kayabilir. Tek yanlışta ölür gidersin."

"Size nasıl güvenebilirim?" Soule çelişik duygular içindeydi.

"Allah'a güven. Yüreğine güven. İntikamına güven. Biz de sana güveneceğiz." İri yarı adam ayağa kalktı. "Benim adım Abdul Hakeem ve bu da arkadaşım Salim." Nispeten ufak tefek

diğer adam tek kelime etmemişti. "Başka bir hata yapmadan buradan çıkalım."

•••

Bu on sene önceydi. Hakeem ona dersini iyi öğretmişti. Yıllar geçtikçe Hakeem, Soule'nin üstün zekâsına fırsat tanımaya başladı, ama planlarında bir bozukluk gördüğünde müdahale ediyordu.

•••

Aden'deki evin üst katındaki karanlık odada Hakeem gülümsedi. Soule'nin planı kusursuzdu. Meksika belgeleri ve pasaportları bütün birimlere dağıtılmıştı. Yarın, dünyanın en seçkin elli teröristi Mazatlan'da olacaklardı. Meksika'da Soule'yle buluşulacaktı. Amerika'ya tatil için giden basit birer turist kılığındaydılar.

BÖLÜM 38

MEKSİKA, MAZATLAN

Gonzales, Cardona'nın durgun Pasifik'e nazır yamaçtaki geniş villasına el koymuştu. Cardona tıpkı beklediği gibi ona ihanet etmişti. Ya saldırganlar beceriksiz çıkmıştı ya da Brand fazlasıyla iyiydi. Önemi yoktu. Durumu kritikti ve harekete geçebilecek halde değildi, üstelik hiçbir şey de bilmiyordu. Yaşasaydı bile, vakti gelince yarım kalan iş tamamlanabilirdi.

Gonzales'in elinde senatörün kampanyasını yürütmek için uyuşturucu parasını kullandığına dair belgeler vardı ve bunları eninde sonunda şantaj yapmak için kullanacaktı. Özellikle, Cardona'nın gerekli bilgilere ulaşmasına engel olmuştu. Amerikalılara gidecek bile olsa, birtakım varsayımlar dışında söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Gene de Gonzales işini şansa bırakacak bir adam değildi. D.C.'de köşe bucak Cardona'yı arayan bir ekip vardı. Er ya da geç başını deliğinden çıkarmak zorunda kalacaktı.

Gonzales malikânenin dik bayırından çıkan araba konvoyunu görünce düşüncelerini bir kenara bıraktı. İri purosundan kocaman bir nefes çekti ve dumanının yükselerek yumuşak ikindi meltemine karışmasını seyretti. Dehasından dolayı kendini tebrik etti. Teröristler fanatik oluyorlardı; yıkım ve dikkat dağıtmak için mükemmel bir araçtılar.

Soule evden seslendi. "Adamlarım geliyor."

Adamları ilk kez bir araya geliyordu. Hiçbirisi daha önce birbiriyle tanışmamıştı. Fakat bu görevlerin şahıydı. Araba konvoyu malikânenin önüne park ederken, Gonzales'in adamları da çantaları taşımalarına yardım ettiler. Her birinde tek çanta vardı. İhtiyaç duydukları her şey onları Amerika'da bekliyordu.

Soule, Hakeem'i diğerlerinin arasında seçince yanına koşturdu. Sarıldılar, birbirlerinin sırtına vurdular. "Çok uzun zaman oldu kardeşim" dedi Soule ayrılırlarken. "Beklediğimiz an geldi sonunda."

"Öyle görünüyor" dedi Hakeem.

Soule, Hakeem'in yüzünü inceledi. Yüzünde endişe okunuyordu. "Bu görev hakkında şüphelerin mi var?"

"Daha sonra konuşuruz, tek başımıza kaldığımızda." Hakeem'in yüzünde birden bir gülümseme belirdi. "Kilo vermişsin. Yemekleri sevmedin mi yoksa?"

Soule omuz silkti ve arkadaşıyla birlikte eve yürüdü.

***

Gonzales enfes bir ziyafet hazırlatmıştı. Yedi ülkeden farklı yiyecekler vardı masada. Kolombiyalılar şarapla sarhoş olurken, Müslümanlar intikamın ateşiyle çoktan kafayı bulmuşlardı bile.

"Konuşabileceğimiz bir yere geçelim" dedi Gonzales ve misafirlerini Matador odasına aldı. "Rahatça yerleşin." Gonzales kendine konyak doldurdu. Ruiz ve Rodrigez de aynı şeyi yaptılar. Soule ve Hakeem yan yana otururken, Salim odanın girişini koruyacak şekilde oturmuştu. Salim kendi halinde ama sinsi

bir tipti. Esmer yüzünde eski yaraların izleri duruyordu. Salim, Bağdat'ın kenar mahallelerinde büyütülmüştü. On iki yaşındayken, ailesi sekiz yıllık İran savaşı sırasında İranlılarla iş birliği yaptıklarına inanan Irak polisi tarafından katledilmişti. Polis daha sonra bu dikkatsiz hata yüzünden özür dilediyse de, Salim dünya üzerinde yapayalnız kalmıştı. Nerede yer bulursa orada yatıyordu; yiyecek kıttı, o yüzden eline geçen her fırsatta çalarak karnını doyuruyordu. Salim kısa boyluydu ama yaşına göre kasları gelişmişti. Aynı zamanda zekiydi ve gözü pekti. Yağmacı gençlerin, Müslüman mahallelerde yaşayan zavallı insanlara terör estirmelerini izliyordu. Bu duruma sinirleniyor ve başıboş çete üyelerini ne zaman tek başına yakalasa önlerini kesiyordu. Bu delikanlılar hıncı karşısında zayıf kalıyorlar; kıvrık hançeriyle onları kan gölleri içinde yatar vaziyette bırakıyordu. On dört yaşına geldiğinde en az yirmi kişiyi öldürmüştü ve façalı yüzü girdiği kavgaların iziyle doluydu. Sıcak bir yaz gününde, Salim sokaklarda avare avare dolaşırken ufacık bir manav dükkânının önünde masum masum duran bir sandık dolusu kıpkırmızı domatesleri gördü. Yanından öylesine geçerken domateslerden birini kapıp avucunun içine sakladı. Aniden kocaman, güçlü bir el Salim'i ensesinden yakalayıp havaya kaldırdı. Salim domatesi atıp hançerine ulaşmak için çabaladı.

Derin bir ses, kulağına sessizce fısıldadı. "Eğer kıpırdanmaya devam edersen boynunu kırıveririm. Küçücük bir domates uğruna yazık olacak."

Salim kıvranmayı bıraktı ve adam da elini hafifçe gevşetti.

"Kaçmaya çalışma, o kadar hızlı değilsin."

Salim dönüp adama baktı. Tehditkâr ve kalın kara kaşlarıyla iri yarı biriydi.

"Karnım aç" dedi Salim elinden geldiğince kendini acındırmaya çalışarak.

"Karnın açsa, dükkâna girip sahibine domates karşılığında çalışmak istediğini söylersin."

Salim hançerini çekmeye davrandı ama adam çok atikti ve neredeyse kıracakmış gibi bileğini kavradı. "Karnın aç olabilir ama aynı zamanda bir hırsızsın da. Kullanmaya can attığın o hançerle elini kesip atayım mı, ister misin?"

Salim acıyan bileğini kavradı. "Aç olduğumu söyledim sana."

"Açsan karnını doyurmak için çalışman gerekir" dedi fırça kaşlı adam.

"Senin için söylemesi kolay. Dev gibisin, üstelik canının çektiğini alacak paran da vardır. Benimse hiçbir şeyim yok, yatacak bir yerim bile. Her gün yaşam mücadelesi veriyorum."

"Yalan söylemiyorsan seninle bir anlaşma yapmaya hazırım."

"Dinliyorum" dedi Salim, hâlâ acıyan bileğini ovuşturarak.

"İçeri girip dükkân sahibine domates karşılığında çalışmak istediğini söyle, ben de senin hayatın boyunca bir daha aç kalmaman için elimden geleni yapayım."

"Ya beni geri çevirirse?"

"O zaman gelip bana söyleyeceksin."

Salim dükkâna girdi, başka bir seçeneği olmadığına inanıyordu; ama aynı zamanda dükkân sahibinin hayır diyeceğinden de

emindi. Fakat iki saat sonra Salim dükkândan elinde bir domatesle çıktı. İri yarı adam taş bir duvarın üstüne oturmuş bekliyordu. "Bakıyorum domatesini almışsın" dedi.

"İki saatlik emeğim bir domatesten fazla ederdi" dedi Salim, yüzünden terler boşanırken.

"İki saat önce bir hırsızdın, şimdi işçi oldun."

Tek bir domates için bu kadar çalışmak zorunda kalma düşüncesi Salim'in midesini bulandırıyordu; ama o sırada adamın söylediklerini hatırladı. "Şimdi, benden istediğini yaparsam bir daha hiç aç kalmayacağımı söylemiştin. Her lokma için saatlerce çalışmam gerektiği anlamına mı geliyor bu?"

İri yarı adam kahkahalarla güldü. "Artık ailenin bir parçası oldun. Ben ne zaman çalışırsam sen de o zaman çalışacaksın."

"Senin kölen mi olacağım? Sokaklarda açlıktan ölürüm daha iyi" dedi Salim yere tükürürken.

"Ailenin bir parçası olacaksın dedim. Şimdi gel, sana yeni yuvanı göstereyim."

Adam caddeden yukarı uzun adımlarla yürümeye başladı. Salim peşinden yetişmek için koşturdu. "Benim adım Salim" dediğinde, "Benim adım da Abdul Hakeem. Bana Hakeem diyebilirsin" karşılığını aldı.

Genç Salim kendine bir yuva bulmuştu. Ve dev yapılı adam ona karşı sert davrandıysa da, zaman geçtikçe Salim ona kimseyi sevmediği kadar bağlanmıştı. Uğrunda canını bile verebilirdi. Hakeem de bu genç delikanlıya bağlanmıştı. Salim, dünyanın bütün dinleri üzerine kitapları okumak konusunda sönmek bilmeyen bir ateşle yanıyordu.

"Bütün bu kitapları neden okuyorsun? Senin Müslüman olduğunu sanıyordum" dedi Hakeem bir gün.

"Öyleyim, fakat bu kitapları ailemin neden öldürüldüğünü anlamak için okuyorum. Kuran'da bulamadığım bir cevap arıyorum."

"Peki ne keşfettin bu kitaplarda bakalım?"

"Bütün dinlerin aynı olduklarını ve hiçbirinin bana bir cevap veremeyeceğini anladım."

"Allah'ın yöntemlerini anlamak kolay değildir. Aradığın cevapları kitaplarda bulamayacaksın. Cevabı kalbinde ara ve bulamazsan başına gelenleri kabullen. Allah hata yapmaz. Bizim için mutlaka bir planı vardır."

Bu cevap kabul edilemezdi fakat Hakeem'e şaşmaz bir sevgi ve sadakatle bağlıydı.

•••

Gonzales konyağından bir yudum aldı, "Senin adamlarında da benim gibi Latin tipi var" diyerek güldü.

"Allah'ın eli sürçmüş." Hakeem ifadesiz bir yüzle yumuşakça konuşmuştu.

Gonzales bu garip kaşlı iri yarı adamdan hoşlanmamıştı. Tavırları kaba ve asap bozucuydu. "Bunu hatırlamaya çalışırım" dedi Gonzales, bu sözü bir şaka gibi almaya ve gerçek duygularını saklamaya gayret ederek.

Soule, Hakeem'in neden Gonzales'i kışkırttığını merak ediyordu. Bunu daha sonra soracaktı. Yarın sabah yola çıkacaklardı ve halledilmesi gereken çok iş vardı.

"Yolculuğunuz nasıl geçti Hakeem?" diye sordu Gonzales, onunla sohbet etmeye çalışarak.

Hakeem sessizliğini korudu. Soule alelacele araya girdi. Hakeem'in davranışlarından rahatsız olmaya başlamıştı; ama kendince sebepleri olması gerektiği sonucuna vardı. "Adamlarım önce İspanya'ya gittiler, ardından da on farklı uçakla buraya geldiler. Ama bu kadar çene çalmak yeter" dedi Soule olabildiğince tatlı bir dille. "Bizi Birleşik Devletler'e nasıl sokmayı planlıyorsunuz?"

"Neresine gitmek istiyorsunuz?"

Soule ona Kaliforniya'dan New York'a kadar on iki yerin ismi yazılı olduğu bir kâğıt uzattı.

Gonzales listeyi okudu. "Oldukça iddialı" dedi, okuduğu kutsal yerler hoşuna gitmişti. "Los Angeles'a turistik bir uçak kiraladım, Tarım Bakanlığı'nın nazik bir hareketi. Oradan kendi ayarlamalarınızı yapabilirsiniz. Adamlarınız güzergâhlarına vardıklarında, kendilerini bekleyen çeşitli patlayıcıların yanına götürülecekler. Hayal kırıklığına uğramayacaksınız. Bu gece son düzenlemeleri yapacağım ve sabahleyin, temasa geçeceğiniz kişilerin adlarını öğreneceksiniz."

Soule başıyla onayladı. "Yorgunuz biraz" dedi, ardından Hakeem'den tarafa bir göz attı. Yüzü taş gibi ifadesizdi. "Salim" diye emretti Soule, "adamlar yerlerine yatsınlar."

Salim derhal odadan çıktı. Soule'le Hakeem, Kolombiyalılardan tarafa başlarıyla selam verip orayı terk ettiler. Soule'ye ayrılan odaya gelene kadar konuşmadan yürüdüler. İçeri girince Hakeem'in yüzü asıldı. "Allah'ın sana bahşettiği bir parça aklı da mı kaybettin?"

Soule bu tepki karşısında şaşırmıştı. "Neler oluyor?" diye sordu. Kızmamıştı ama kafası karışmış gibiydi.

"Allah'a ihanet ettin" diye fısıldadı Hakeem, burnunda soluyarak.

Soule en yakın koltuğa bıraktı kendini. Hakeem onunla eğitiminin ilk günlerinden beri böyle bir tavırla konuşmamıştı. Soule'nin midesi öfke duygusuyla düğümlendiyse de, hiçbir şey söylemedi.

"Allah'ın seçtiği hizmetkârı, muhteşem Soule olmasaydın seni şu odaya adım attığımız anda öldürürdüm." Dev yapılı adam tepesinde dikiliyordu. "Aptalın tekisin. Gözlerin kendi intikamının hırsıyla kararmış. Bu Allah'ın verdiği bir görev değil; senin ve şu deli Gonzales'in görevine dönüşmüş durumda. Düşün biraz kardeşim. Bu adamın emirlerine uyuyoruz." Hakeem en uzaktaki koltuğa gidip oturdu. Gözleri sonsuz bir öfkeyle sabitlenmişti.

Soule, Hakeem'in haklı olduğunun farkındaydı ama duygularının yüzeye çıkmasına izin vermedi. İçten içe yıkılmaya başlamıştı. "Sana hiç kimseye duymadığım kadar büyük bir saygı duyuyorum. Canımı senin için seve seve veririm. Konuş benimle Hakem."

"Ben de senin için canımı veririm biliyorsun. Fakat bu plan uğruna hepimiz canımızdan olacağız. O zaman Allah'ın verdiği görevi yerine getirecek gücü kim bulacak?"

Soule koltuğuna biraz daha gömüldü. Zihninde ve bedeninde damla güç ve gurur kalmamıştı. "Ben zekiyimdir, ama sen her zaman en bilgemiz oldun. O yüzden söyle bu eşek adama, ne yapacağız şimdi?"

Bir an için Hakeem söyledikleri yüzünden suçluluk duyduysa da, kararlılığını bozmaması gerektiğini biliyordu. "Bu görevin denetimini ele geçirmemiz gerekiyor. Kolombiyalılar gerçek planlarımızı bilmemeli. İşlerine gelmezse bize ihanet edebilirler."

"Devam et."

"Adamlarımızın hepsini Allah'ın topraklarındaki sağlam kalelerine geri göndereceğiz, sen ve benim adamlarım burada kalacaksınız. Altımız ticari havayollarından biriyle önce Los Angeles'a, oradan da Washington'a uçacağız. Orada ihtiyacımız olan şeyleri temin edebilecek bağlantılarımız var. Ellimiz birden gidersek hata yapma şansımız fazlasıyla artıyor. On iki yerleşim yerini birden yok etmeye gerek yok. Amerikalıların en kutsal üç anıtını seçeriz. Milyonlarca kişinin panik yaşamasına yeter de artar bile. Fakat Gonzales'e askeri uyduları kontrol eden bilgisayar donanımlarını havaya uçuracağız diyeceğiz. Ona bu yerlerin adlarını veremeyeceğimizi, çünkü adamlarının içinde FBI veya CIA muhbiri olabileceğinden endişe ettiğimizi söyleriz."

"Ya kabul etmezse?"

"O zaman evimize döneriz. Ya da en azından onları buna inandırırız. Fakat bu pislik herifi doğru çözdüysem kabul edecektir. Amerikalıların Kolombiya'ya saldırmaması için her şeyi yapar. Beyaz petrolü, Kuveyt'in petrol tarlaları gibi kül olup uçacaktır."

"Doğru söylüyorsun kardeşim. Aklımı başıma getirdin" diye cevap verdi Soule. Bir kez daha ruhunun derinliklerinden adrenalinin yükseldiğini hissediyordu. "Kardeşime bu güzel nasihatleri için teşekkür ederim. Pekâlâ, Allah'a şükürler olsun."

İki adam kucaklaştılar. Hakeem fısıldadı. "Sana söylediklerim yüzünden çektiğim pişmanlık, Allah'ın gözyaşları kadar derin."

•••

Ertesi sabah Gonzales ve Soule, Matador'un odasında yalnız oturuyorlardı. "Yeni bir plan kurdum. Öbürü fazla riskliydi ve ikimizin amacına birden hizmet etmeyecekti."

Gonzales planlarda değişiklik yapılmasından hiç hoşlanmıyor ve böyle durumlarda geriliyordu. "Önerin nedir? Bütün ayarlamalar yapılmıştı" dedi temkinli bir şekilde.

"Amerikan halkının paniğe kapılması iki tarafın da işine gelmez. Kongre'nin üstünde büyük baskı kurmalarından ve aceleci bir tedbir aldırmalarından korkuyoruz."

"Dinliyorum" dedi Gonzales, ama hâlâ şüpheliydi. Ardından Cardona'nın puro kutusundan bir Küba purosu çıkardı. "Peki, planın nedir öyleyse?"

"Niyetimiz, askeri uyduları kontrol eden bilgisayar donanımlarını havaya uçurmak. Böylece sizin fabrikaları ve bizim Afganistan'daki eğitim kamplarımızı bulamayacaklardır. Ayrıca, bu yalnızca orduyu paniğe uğratacaktır. Operasyonlarını başka terörist ataklara yoğunlaştıracak ve sizi tamamen unutacaklar. Dikkat dağıtma ve çözüm."

İçindeki rahatsız hisse rağmen plan Gonzales'in hoşuna gitmişti. "Hangi donanımlar?" diye sordu heyecanlı heyecanlı.

"Özür dilerim. Bu bilgi gizli kalmak zorunda. Anlayacağınıza eminim. Yanlış kişilerin eline geçerse hepimizin hayatı tehlikeye girer."

"Bize güvenmiyor musunuz?" Gonzales gücenmiş numarası yaptı.

"Güven zor bulunan bir değerdir ve özenle ele alınması gerekir. İstediğiniz sonuçları alacaksınız. Ah, aklıma gelmişken, adamlarımızın büyük kısmını geri yolluyoruz. Onlar bile donanımların nerede olduklarını bilmiyorlar. Bilgi de önemli bir değer. Yalnızca en güvendiğim beş adamımı alacağım. Görev planlandığı zamanda tamamlanacak."

"İki milyon ne olacak peki?"

"Fazladan ödeme, süre yüzünden yapılacaktı. Parayı öğleden önce Yemen Bankası'na yatırmanızı bekliyorum, aksi takdirde görev iptal olacaktır."

"Şantaj yapıyorsun bana" dedi Gonzales, tüylerini kabartarak.

"Hayır Senyör Gonzales, böyle söz vermiştiniz. Sözünüzü tutacağınıza eminim." Soule çelik gibi sert bakışlarını Gonzales'e dikti.

Gonzales köşeye sıkışmıştı, ikisi de bunun farkındaydılar. "Öyle olsun bakalım. Fakat görevin zamanında tamamlanmasını isterim" dedi bir parmağını Soule'e sallayarak.

"Geçmişimizi biliyorsunuz. Bir avuç amatör sanmayın bizi." Soule saatine baktı. "İki saat içinde Los Angeles'a uçmak istiyoruz ve bir buçuk saat içinde de adamlarımı İspanya'ya geri götürecek bir uçak ayarlansın. Bunu yapabilir misiniz Senyör Gonzales?"

Gonzales emir almaktan hiç hoşlanmıyordu. Fakat bu fanatik teröristin, Amerikalılardan kendisinden bile çok nefret ettiğinden de emindi. "Gerekli ayarlamaları hemen yaparım."

BÖLÜM 39

WASHİNGTON, D.C.

Gallucci'yle Antonio, yeniden Camp David'de inzivaya çekilmişlerdi. Başkan, Radcliff ve Artemis kendi düşüncelerine dalmış hiç konuşmadan oturuyorlardı. Turuncu alevler taştan şömineyi yalıyordu. Ağaçlar altın sarısı yapraklı bir ormana dönüşmüştü. Nolan, Washington Post'un ön sayfa manşetini okudu: "Rus çeteleri Moskova'da savaşa gidiyor. Dün gece Rus yeraltı çetelerine ait beş karargâh bombalandı. Bu beş karargâh, karaborsayı denetimleri altına almak için savaşan farklı gruplara aitti. Rus polisine göre, patlamalar büyük olasılıkla uyuşturucu kaynaklı. İki yüzden fazla insan öldü ve bir o kadar da yaralı var. Rus polisi, sokaklarda güvenliğin sağlanması için ordudan yardım istedi."

Makale patlamaların sebepleri üstüne çeşitli spekülasyonlarla devam ediyordu. Nolan gazeteyi ateşe fırlattı. "Her şey bir kâbusa dönüştü. Rusya'yı tekrar polis devletine çevirecekler..."

Gallucci araya girdi. "Bazen polislerle kanun kaçaklarının arasındaki ayrım o kadar da büyük olmayabilir." Antonio söylediklerini çevirirken kendi kendine gülümsedi. Adamları vazifelerini gayet güzel yapmışlardı. Büyük olasılıkla Sicilya'ya dönmüşlerdi bile. Zaman ayarlayıcıları patlamalardan en az beş saat önce kurmuş olmalıydılar. CIA, bir keresinde Mafya'nın

dünyadaki en güçlü organizasyon olduğunu söylemişti, çünkü kiralık katilleri dünyanın herhangi bir yerinde herhangi birini öldürebilirlerdi.

Nolan, Gallucci'ye soran gözlerle baktı. "Olup bitenler seni eğlendiriyor değil mi?" Gallucci'den şahsen hoşlanıyor, ama adamın temsil ettiği her şeyden de nefret ediyordu. Şimdiyse ortak hareket etmek zorundaydılar. Mafya'yla Birleşik Devletler hükümetlerinin kaç kez farklı sebeplerden iş birliği yaptıklarını düşününce yüzünü buruşturdu.

"Çinlilerin bir deyişi vardır Sayın Başkan: Kriz dönemlerinde iki olasılık vardır. Tehlike ve fırsat. Tehlike her zaman bizimle, fakat fırsatlar ender karşımıza çıkıyor."

Radcliff başıyla onayladı. "Bu fırsatı kaçıramayız Sayın Başkan."

"Ne fırsatıymış bu? Yabancı hükümetlere, bizim yardımımızla binlerce kişinin öldüğü örtülü eylemler yaptırdık."

"Bazıları ölmeyi hak ediyor" dedi Gallucci ifadesiz bir yüzle, parıldayan alevlere bakarken. "Savaşın işleyiş şekli budur."

"Denetim altında tutamayacağımız olayları başlattık" dedi Nolan tiksinmiş ve korkmuş bir tavırla.

"Elimiz kolumuz bağlı oturup bir şeyler olmasını bekleyemeyiz" dedi Radcliff rahatsız olmuşçasına. "Hoşunuza gitse de gitmese de bir savaşa girdik. Kolombiyalı kartellere karşı saldırıya geçmemize izin vermek zorundasınız."

"Karşı taraf tahrik etmeden kimseye saldırmayacağız. Son sözüm budur!"

Radcliff montunu giydi ve pişmanlık duyacağı bir şeyler söy-

lemeden bir yürüyüşe çıkmaya karar verdi. Binaların çevresinde dolaştıkça kuru soğuk da aklını başına getiriyordu. Rüzgâr, altın sarısı ve kırmızı yaprakları patikaya mozaik desenli bir halı gibi yerleştirmişti. Zihninde, gerçekler ve hayaller çarpık bir senaryoda birbirinin içine geçiyordu. Terörist saldırı tehdidi yalnızca bir tahmindi. Brand'le konuşmak zorundaydı.

Başkan'a ne yapacağını söyledikten sonra hastaneye doğru yola çıktı. Oraya vardığında, Brand'i yatakta oturmuş bir şöhret gibi hemşirelerle sohbet ederken buldu.

"Sıkılmıyorsun ya?" Radcliff manzara karşısında kaşlarını çatmıştı.

"Selam Chuck" dedi Brand neşeyle.

Hemşireler Radcliff'i tam tekmil üniforması içinde görünce alelacele odadan çıktılar.

"İki kurşun yemekle" diyerek sırıttı Radcliff, "bu beladan kurtulduğunu mu zannediyorsun? Yerinde olsam bir daha düşünürdüm. Dışarıdaki iki nöbetçi senin o sersem kelleni korumak için dikiliyorlar."

"Nedir bu tavır Chuck? Kimseye bir tehdit oluşturmuyorum. Kolombiyalılar peşime düşmeyeceklerdir. Ellerine şans geçti, değerlendiremediler. Üstelik mesajlarını da gayet açık verdiler. Kaldı ki, bildiklerimi söyleyemem çünkü hiçbir şey bilmiyorum."

"Bir sürü şey biliyorsun ahbap" dedi Radcliff ve montunu boş bir sandalyenin üstüne fırlattı. "Hayatının sonuna kadar omzunun üstünden geriyi kontrol edeceksin; Kolombiyalıları durdurmadığımız sürece tabii."

"Lanet olsun Chuck! Canımı sıkma." Brand pencereden dışarıyı işaret etti. "Şunu görüyor musun? Güneş parlıyor ve her tarafımı ısıtıyor. Margo'yla tekrar bir araya geldik. Bu sefer elime yüzüme bulaştırmaya niyetim yok. Yeni bir hayata başlayacağız, ona söz verdiğim hayata. Belki yeniden bir aile oluruz. Onu seviyorum Chuck. Anlamıyor musun? En son ne zaman böyle hissetmiştin? Eminim yılları saymayı bırakmışsındır."

Eski dostu ona sevginin ne demek olduğunu bildiğini söylemek istedi. Onu kendi oğlu gibi sevdiğini. Fakat şimdi bunun ne yeriydi ne de zamanı. "Gazeteleri gördün mü? Peki ya haberleri? Artık umurunda bile değil mi yoksa?"

Brand bütün bunlardan özellikle uzak durmuştu. Yalnızca etrafta gezen herhangi birisi gibi, normal hissetmek istiyordu. Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Fakat içten içe Radcliff'in haklı olduğunun farkındaydı. Şu anda, ondan bu yüzden nefret ediyordu. "Ne dememi istiyorsun general? Taş üstünde taş koymayalım, haklarından gelelim şu pislik heriflerin mi?"

"Bulutların üstünden inmeni istiyorum senden. Dışarıda bir savaş sürüyor. Benim... Bizim senin yardımına ihtiyacımız var."

"Bir şey bilmediğimi söyledim sana..."

Tam o sırada Marian içeri girdi. İki adam dik dik bakışıyorlardı.

"Yanlış zamanda mı geldim?" diye sordu, bu çok açık olmasına rağmen. Odanın havası gerilim yüzünden ağırlaşmıştı.

"Yok, yok, içeri gel" dedi Radcliff ve bir sandalye bulup kendini bıraktı.

"Mükemmel zamanlama" dedi Michael rahatlayarak. "Kampanya nasıl gidiyor?"

"Şu anda pek bir şey olduğu söylenemez. Bütün ülke, birbirini katleden uyuşturucu satıcılarına konsantre olmuş durumda. Rus, Porto Riko ve Küba çeteleri savaş halinde, Tong ve Triad çeteleri de... Vatandaşlar bu çetelerden bir kısmının adlarını daha önce duymamışlardı bile. Halkın kafası karışmış durumda. Her şey çok saçma geliyor. Herkes biraz korktu."

Olanlar Michael Brand'e hiç de saçma gelmiyordu. Gerçekler nihayet aklına dank etmişti. "Kabalık etmek istemem Marian, ama generalle konuşmam gereken şeyler var."

"Anlıyorum" dedi kadın. "Alex de daha sonra uğrayacak." Brand'e dudağının kenarıyla gülümsedi. Ardından aklına geldi. "Ah, Alex sana Tarım Komitesi Başkanı Senatör Hutchins'in aradığını iletmemi istedi. Branderos'tan bir mesajı varmış. Senin için bir anlamı olabileceğini düşündü."

"Teşekkürler Marian" dedi Brand, hiçbir tepki vermeden. "Senden bir iyilik isteyebilir miyim?"

"Elbette."

"Margo'ya telefon açabilirsen çok memnun olurum. Tekrar bir araya gelişimiz ve olup biten diğer her şey... Şu anda senin bilge tavsiyelerin çok işine yarayacaktır şu anda."

"Zaten ben de aramayı düşünüyordum" dedi Marian, yanına gidip Brand'i yanağından öptü ve eline hafifçe vurdu. "Her şey yoluna girecek, merak etme."

Brand ona gülümserken, Marian odadan alelacele çıktı. "Cardona'nın yardıma ihtiyacı var. Elindeki tek kozu oynuyor. Gonzales onu bulup öldürecektir."

"Neden?" diye sordu Radcliff, kafası karışmış bir halde.

"Beni öldürmesi gerekiyordu çünkü. Eli varmadı. İbret olsun diye, Gonzales diri diri derisini yüzecektir."

"Amcan cesur adammış. Ama mesajı neden Hutchins veriyor?"

"Hutchins yıllardır Cardona'dan para alıyordu. Büyük olasılıkla tehdit etmiştir."

"Aşağılık herif! Neden bana daha önce söylemedin?"

"Yalnızca bilinmesi gerekenleri iletiyordum ve bunu bilmene gerek yoktu. Tanıdık geldi mi general?"

Radcliff'in ensesindeki tüyler kabardıysa da, üstüne gitmemeye karar verdi. "Peki Cardona'yla nasıl temasa geçeceğiz?"

"Geçmeyeceğiz."

"Hutchins'le?"

"Hayatının bir değeri varsa onu da bulamayız."

"Böyle soru cevap oynayıp gidecek miyiz?"

"Anthony Garza adında bir FBI ajanı var. En iyilerinden birisi..."

Radcliff sözünü kesti. "Onu bu kadar iyi kılan nedir?"

"Çenesini tutmayı biliyor."

"Müdürünün onun neler çevirdiğinden haberi yok mu yani? Kirli işlere mi bulaştı?" Radcliff kaşlarını çattı.

"Çevresi pislik tiplerle dolu. Bir işe yarayacağını düşününce amirlerine haber verirdi. Neredeyse seninle çalıştığım kadar onunla da çalıştım."

Radcliff, Brand'in bu açıklamaları karşısında şaşırmıştı ve bir parça ihanete uğramış hissediyordu. "FBI'ya güvenmediğini sanıyordum."

"Güvenmiyorum. Garza farklı. Uyumlu hareket etmesi biraz zor, dik başlı; gene de ona canımı bile emanet ederim. Bütün bilgileri Kolombiyalılardan aldığımı mı sandınız?"

"Öyleyse neden bana söylemedin?" Radcliff artık iyice burnundan soluyordu.

"Sinirlenme general. Casusluk hakkında öğrenecek çok şeyin var. Onun verdiği bilgiler sayesinde yakın çevrende hava yaptın."

Radcliff kendini aptal gibi hissetmeye başlıyordu. "Kimseye güvenemiyorsun değil mi?"

"Chuck" Michael dedi tatlılıkla. "Sana güveniyorum. Ayrıca bil diye söylüyorum, senin güvenine asla ihanet etmedim."

"Garza'nın anlaşmamızdan haberi var mı?"

Brand bu soru karşısında afalladı. "Bilmeseydi bana bir şey anlatmazdı ki?"

"Sana güveniyor demek ki."

Brand arkadaşının sandalyesine biraz daha gömülmesini seyretti. "Cardona bir sürü kişiyi kullandı. Hutchins ve Garza bunlardan yalnızca ikisi."

"Başka kimler var?"

"Bilseydim bile sana söylemezdim. Güvenden başka bir şey yok elimizde..."

"Ve sen de bu Garza denen adama güveniyorsun, öyle mi?" diye sordu Radcliff, büyük bir boşluk hissiyle. Neden böyle hissettiğini anlaması mümkün değildi. "Ne yapacağız öyleyse?"

"Biz mi? Biz hiçbir şey yapmayacağız. Siz beni buradan çıkartacaksınız." Brand çok kararlıydı.

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun. Zaten berbat durumdasın."

"Beni buradan çıkar yoksa kendi başımın çaresine bakarım. Anlaşıldı mı?"

"Amma inatçı herifsin."

"Dinle, buraya gelip bana savaşta olduğumuzu ve aklımı başıma toplamamı söyleyen sensin. Garza benden başkasıyla konuşur mu zannediyorsun?"

Radcliff kendi kibri yüzünden köşeye sıkışmıştı.

"Kıyafetlerimi getir." Brand telefona uzandı ve birkaç numara çevirdi. Telefon bir-iki kere çaldıktan sonra, tatlı bir ses cevap verdi. "*Sí.*"

"Jose'yi ver telefona hemen."

Hastaneden çıkmadan önce bir telefon daha açtı.

•••

Brand'in göğüs kafesi mumya gibi sarmalanmıştı. Kolu askıdaydı. Attığı her adımda bıçak gibi bir acı saplanıyordu. Kaburga kemiklerinden birisi saldırganın kurşunuyla kırılmıştı. Jose'nin salaş striptiz kulübüne çıkan karanlık tünelde ilerledi. Sokağa açılan kapı müsait bir şekilde açık bırakılmıştı. Brand loş koridora açılan kırmızı kadife perdeyi çekerken, Jose de onu bekliyordu. "Bu taraftan gel *amigo*, odayı hazırladım." Jose, Brand'i bir masa ve iki sandalyenin durduğu bir odaya götürdü.

"Bana bir şişe burbon getir, buz olmasın."

"*No problema.*" Jose çıktı ve birkaç saniye sonra elinde bir şişe burbon ve iki bardakla geri döndü.

Brand, eline bir avuç para sıkıştırdı. "Perdenin arkasında Tony'yi bekle."

"*Sí*, Miguel."

Brand oyalanmadan kendine birkaç duble koyup, acısını geçirmesini umarak yarısını kafaya dikti. Başı dönüyor ve midesi bulanıyordu. Belki alkolden, belki de ağrı kesicilerden, hangisi olduğunu bilmiyordu. İkisi birdendir belki de diye düşündü. Baş dönmesiyle mide bulantısını geçirmek için derin bir nefes çekmeye çalıştı; ama bu yalnızca kaburgalarındaki acıyı arttırmaya yaradı. Oda puro kokuyordu; bunun da iyi geldiği söylenemezdi.

Saatine baktı. Tony beş dakika gecikmişti. Neyse ki biraz daha iyi hissetmeye başlamıştı. Bir beş dakika daha geçti. Acısı azalıyordu. Nihayet Anthony Garza kapıdan içeri süzüldü. Derin bir nefes aldı. "Ah, bu koku, bu ortam, hatırlıyorum..."

"Tony, hikâye kısmına sonra geçeriz" dedi Brand, masanın üstüne hafifçe kapanmış halde.

Garza, arkadaşının ızdırap içinde olduğunu görebiliyordu. "Kurşunlardan kaçmayı öğrenmen lazım, hiç sevimli değiller."

"Beni güldürmeye çalışırsan seni Barettamla vururum... Otur. Neler öğrendin?"

Garza da bardağına burbon doldurdu. Sesi ciddileşmişti. "Dışarısı çok kötü karışmış durumda. Aklıma gelmişken, Tong ve Triad çetelerini ortadan kaldırmak için Japonlarla Çinlileri bir araya getirmek iyi numaraydı gerçekten de. III. Dünya Savaşı'nı mı başlatmaya çalışıyorsun?"

"Benimle bir ilgisi yok."

Garza ona inanmamıştı ama ısrar etmeyecekti.

"Cardona nerelerde?" Brand'in kafası bozuktu.

"Cardona'ya mesajı verecek bağlantısı olan adamla konuştum. Zamanı ve yeri gelince bana cevabı getirecektir. Biliyorsun değil mi, senin hastanede olman lazım. Cardona'yla benim ilgilenmemi ister misin?"

"Hayır, birlikte yaparız. Benim geldiğimden haberi var mı?"

"Mesaj, 'Seninle buluşacağım, A.A.' Çok aptalca. Ortaya çıkarsa çok şaşırırım. Artemis'i beklediğine eminim."

Brand başıyla onayladı. "Güzel."

"Artemis'i neden bu işe bulaştırdın?" dedi Garza başını iki yana sallayarak. "Amatörler. Bizi öldürteceksin."

"Artemis, Hutchins'ten bir mesaj almış. Buluşmadan filan haberi yok."

"Mesajı sen mi gönderdin?" Garza bir kahkaha attı. "Yakışıklı olduğun kadar zekisin de" diye ekledi, dalga geçerek.

"Tony, saçmalamayı kes."

"Kusura bakma *amigo*. Her zaman burnun havadadır; seni böyle karşımda zavallı halde görünce..." Garza dayanamayıp son bir kez laf sokmaya çalışmıştı.

Brand dik dik baktı.

"Başka yok, söz veriyorum" dedi Garza, ellerini kendini savunurcasına havaya kaldırırken. Garza, Brand'in çok ıstırap çektiğini görebiliyordu; acısını geçirebilmeyi diledi. Bildiği tek yöntem espri yapmaktı. O da işe yaramıyordu. "Yani, uyuşturucu âleminde büyük bir karışıklık yaşanıyor. Bu güzel haber... Büyük atardamarlardan çoğu zarar gördü."

"Beni en çok endişelendiren de bu. Yaralı hayvan mutlaka saldıracaktır."

"Ellerinden gelen bir şey var mı? Amerika'ya mı saldıracaklar? Terörizm karşısında ne yapacaklarına mı bakalım? Rüşvet, yolsuzluk ve tehdide geldi mi son derece zeki ve acımasızlar, ama terörizm konusunda beceriksiz amatörler gibiler. Hiçbir varlık gösteremeyeceklerdir."

"Ama başkaları gösterir. Terörist camiasının her yerinde bağlantıları var. Yeterli parayı gözden çıkartırlarsa, Kutsal Cihat başlatabilirler. Biz teröristlerle uğraşırken Kolombiyalı karteller de unutulur gider. Mükemmel bir şaşırtmaca taktiği."

Garza uzun bir müddet düşündü. "Haklı olabilirsin. Cardona'yla buluşmadan önce bunun doğru olup olmadığını öğrenirim. Gonzales ona her şeyi anlatmıyordu; işimize ne kadar yarar bilemiyorum."

"Gonzales'in kimlere gidebileceğini biliyordur."

"Pekâlâ dostum. Hastaneye geri dön. Buluşma ayarlanınca seninle temasa geçeceğim."

CAMP DAVİD

Radcliff geri döndüğünde, Nolan'ın Beyaz Saray'a doğru yola çıktığını öğrendi. Gallucci'nin, Artemis ve Radcliff'le ciddi bir konuşma yapma zamanı gelmişti. "Çok şey olup bittiğinden, Oshiro'yla görüşmemde neler olduğunu anlatamadım size."

"Doğru." Radcliff hatırladı. Alex'le birlikte uyuşuk hallerinden çıktılar.

"Hükümetinizin karşı taraftan önce saldırıya geçmesini engelleyen birtakım -neydi adları- protokolleri var. Övgüye şayan kurallar ama pratik değiller. Oshiro'yla kartellerin kalelerinden bir-iki tanesine saldırmaya karar verdik. Amerikan hükümetinden tek istediğimiz, biz saldırmadan önce bir hikâye uydurması için Kolombiya hükümetine baskı yapması."

Radcliff ellerini başının arasına alıp haykırdı. "Mafyanın kafasının çalıştığını sanıyordum. Bu intihardan başka bir şey değil. Biz böyle bir taleple gider gitmez planlarınız ortaya çıkacaktır!"

"O zaman, belki Tanrı bize yardım elini uzatır" dedi Gallucci. "Ya da saldırı başladıktan sonra hükümetiniz karar değiştirir."

"İkisi de olmayacak" dedi Radcliff. "Her şeyi değiştirebilecek nitelikte bazı şeyler, olaylar, uygulamaya geçilen planlar var." Radcliff onlara Brand'in gizli görevdeki bir FBI ajanıyla buluştuğunu söyledi. "Hutchins'ten getirdiğiniz mesaj bu görüşmenin yapılmasına sebep oldu."

Alex burnundan soluyordu. "Buna nasıl izin verirsiniz general? Brand'in hastanenin etrafında dolaşması bile yasaktı, gizli bir toplantıya katılmaya mı gitti?"

"Sen olsan, ona engel olabilir miydin sanıyorsun?" diye karşı çıktı Radcliff. "Onu harekete geçiren senin mesajın oldu" diyerek biraz önce söylediğini tekrarladı.

"Bilmiyordum. Üzerinde tartışabileceğimiz bir şey sandım."

"Aptalın tekisin senatör, üstelik de tehlikeli cinsten. Tanrı'nın verdiği bir görevi yerine getirdiğine inanmışsın ve bu yüzden de insanların hayatlarını tehlikeye atıyorsun. Brand'in ne yapmasını bekliyordun? Konuşmakla yetinmesini mi?"

Bu sözler Alex'in midesine taş gibi oturdu. "Durumu iyi mi?"

"Bilemiyorum. Onu buluşma yerine arabayla bırakan iki adamdan haber bekliyorum" dedi Radcliff. Kendi aptallığı midesini bulandırıyordu. "Herkes kadar ben de suçluyum aslında. Ona ben dürtükledim... Bu işi bırakmak istediğini söylüyordu. Ona her şeyi yüzüstü bırakıp gidemezsin dedim." Radcliff'in gözleri yaşlarla dolmaya başlamıştı. Ağzından çıkan sözleri geri alabilmek için her şeyi yapardı.

"Şimdi ne yapıyoruz peki?" diye sordu Alex, içten içe köpürmeye devam ederek.

"Tahminimce Cardona'yla bir görüşme ayarlayacak ve onu bizimle çalışması için ikna edecektir. Adamı Pentagon'daki özel bir odada koruma altına alırız."

Gallucci kendine hâkim olamadı. "Düşman kapımıza dayandı, siz hâlâ casusçuluk oynuyorsunuz!"

"Sabırsızlandığının farkındayım..."

"Sabırsızlanmak mı?" diye parladı Gallucci. "Sabırsızlık ne demek, ondan bile haberin yok senin. Konuşmaktan başka yaptığınız bir şey yok. Çenenizi kapatmak için bomba filan mı patlaması lazım?"

"Teselli olur mu, bilmiyorum ama ben sana katılıyorum" dedi Radcliff.

"Harekete geçmeye hazır dört bin adamım var" dedi Gallucci. "Üç gün içinde, ister yardım edin ister etmeyin işe koyuluyoruz."

BÖLÜM 40

LOS ANGELES

Soule ve Hakeem, *Aero Mexico* uçağının birinci sınıfında oturuyorlardı. Diğer dört adam, uçağın farklı koltuklarına tek başlarına yerleşmişlerdi. Uçağa, kalan adamlar emniyet içinde İspanya'ya yola çıktıktan sonra binilmişti. Adamları homurdanıp söylendilerse de Soule kararını değiştirmemişti.

"Bu Amerika'ya ilk ziyaretim" diye fısıldadı Hakeem.

"Endişeli misin?" diye sordu Soule tatlılıkla. "Daha önce birlikte yaptığımız binlerce görevden farklı mı hissettiriyor?"

Hakeem mağrur ve korkusuz bir adamdı. "Her görev bir maceradır. Bunun macera yönüyse biraz fazla."

"O halde elimizden geleni yapalım."

Jet uçağı alçalarak Los Angeles üstünde dairler çizmeye başladı. Uçak güzergâhına doğru inerken, Pasifik Okyanusu kıyıya yumuşak dalgalar halinde akıyordu. "Burası bana Akdeniz'in mücevheri Beyrut'u hatırlatıyor; bombalanmadan önceki halini tabii" dedi Hakeem.

"Bir gün gene Allah'ın gözdesi olacak" dedi Soule, bu sırada uçak da terminale kadar uzun ilerleyişine başlamadan önce güm diye piste indi.

Soule, Hakeem ve diğer dört adam, Washington D.C.'deki Dulles Havaalanı'na gitmek için farklı havayollarından bilet almışlardı. Soule onlardan saat yedide, Ritz Carlton Oteli'nin lobi-

sinde toplanmalarını istemişti. Değişik uçaklar beşle altı arasında farklı zamanlarda ineceklerdi; buluşmak için yeterli zaman kalıyordu.

Washington D.C.

Sabahın erken saatlerinde Ritz Carlton Oteli'nin lobisi, hesaplarını kapatan otel müşterileri dışında boş ve ferahtı. İlk önce Soule varmıştı. Lobinin yan kanatlarından birinde, girişi iyi gören bir koltuk seçti. Adamlarından boyunlarına birer fotoğraf makinesi asmalarını istemişti. Onlar tatil yapan birer turistti yalnızca. Otelde yer yoksa başka bir yer bulacaklardı.

Beklerken Soule'nin düşünceleri geçmişte gezindi. Genç bir delikanlıyken, tüm dinlere ve tüm halklara saygı duymayı öğrenmişti. Babası onu farklı düşünenlere karşı saygılı yetiştirmişti. Allah bütün insanlara karşı hoşgörülüydü, Soule de benzer bir hoşgörü göstermek zorundaydı. Zihnine istemediği düşünceler doluşuyordu. Şu ana kadar, seçkin birliği yalnızca başka ülkelerin topraklarında konuşlanan Yahudi ve Amerikan askeri üslerine saldırmışlardı. Suikast bombalamaları ve sivil halka yönelik rastgele saldırılar düzenleyenler Hamas ve Hizbullah'tı; böyle gruplaşmalara yol açan fanatik düşünceleri, körlemesine takip eden radikal teröristler. Fakat bu sefer farklıydı. Bunlar askeri tesisler değildi. Ölecek kişilerin çoğu hükümetlerinin davranış tarzını desteklemiyorlardı bile. Gonzales'e söylediği gibi askeri uydulara saldırabilmeyi diledi. Fakat bunun imkânsız olduğunun farkındaydı. Soule üç kutsal Amerikan anıtını seç-

mişti: Washington Anıtı, eski Mısırlılardan gasp edilen obelisk; Birleşik Devletler Anayasa Mahkemesi, Amerikan Anayasasıyla ilgili uyuşmazlıkları çözen güç ve kayıtlarında bir ulusun tarihini saklayan Kongre Kütüphanesi. Bunlar çok uygun hedeflerdi. Fakat masum insanların öldürülmesini nasıl mazur gösterecekti. Bombaların güneş doğmadan önceki erken saatlerde patlaması gerekiyordu. Bu mabetler belki yeniden inşa edilebilirlerdi ama hiçbir zaman aynı olmayacaklardı. Amerika'nın en kutsal anıtlarına karşı böyle bir saldırı halkı paniğe uğratacaktı. Durumlarını yeniden gözden geçirmek zorundaydılar; değilse Soule'nin boyutlarını tahmin edemediği büyüklükte sonuçlar doğurabilirdi. Yolunu açık tutması için Allah'a dua etti. Amerikalıların artık uyanması gerekiyordu. Hükümetleri özgürlük adına binlerce kişiyi öldürmenin bedelini ödemek zorundaydı.

Hakeem'in lobide dolandığını görünce, Soule'nin düşünceleri kesildi. Adamın dev cüssesi hemen dikkat çekiyordu. Hakeem Soule'yi buldu ve gelip yanındaki boş yere oturdu. Kendini koltuğa bırakırken, "Allah uçmamızı isteseydi bize kanat verirdi" diye homurdandı.

"Yolculuk kötü mü geçti?"

Hakeem ağzında bir şeyler geveledi. "Allah elini uzatıp uçağı oyuncak gibi salladı... Midem hâlâ ağzımda."

"Güzel bir kahvaltı ettik mi bir şeyin kalmaz."

"Yemek mi? Yiyeceği kim düşünüyor? Son yemeğim bir koltuğun altında beyaz bir poşetin içinde duruyor."

Soule saatine baktı. Yediye on vardı. "Diğerleri de yakında burada olurlar."

Birkaç dakika içinde grubun geri kalanı da teker teker içeri girdiler. Hepsi sıradan günlük Amerikalı kıyafetleri giymişlerdi.

"Salim" dedi Soule, üstünde bir adres olan bir kâğıt parçasını vererek, "dostlarımızı bulup gerekli ayarlamaları yap" dedi.

Salim başıyla onayladı. "Nerede buluşalım?"

"Öğlen vakti verdiğim adreste buluşacağız." Soule sonra diğer üç adama döndü ve aynı adresi verdi. "Her biriniz yerleşim yerlerinden birini seçin ve dikkatle gözlemleyin. Saldırıya açık noktaları var mı bakın. Unutmayın, siz turistsiniz. Resim çekin, Ah, adresi ezberleyin ve kâğıt parçasını da yutun."

Dört adam oyalanmadan oradan ayrıldı. Hakeem hâlâ koltuğunda yayılmış oturuyordu.

"Otele kaydımızı yaptırmamız lazım" dedi Soule.

"Sen git kardeşim. Ben Allah'la sohbet ediyorum daha."

Soule önce gülecek gibi olduysa da hemen vazgeçti. "Ben kaydımızı yaptırır, sana da bir oda ayırtırım. Sorun çıkarsa haber veririm. Git biraz dinlen, yarın öğlen buluşuruz."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu kalın kaşlarından birini kaldırarak.

"Bir cami bulmaya."

Otelde yalnızca iki oda kalmıştı. Bunun dışında kayıtta bir sorun çıkmadı. Gonzales hepsine birer kredi kartı ve Kaliforniya sürücü ehliyeti ayarlamıştı. Diğer dördünün aynı otelde kalmaması daha iyiydi aslında. Grup halinde şüphe çekebilirlerdi.

Ahmed Soule otelden serin sabah havasına çıktı. Rüzgârlığının fermuarını çekip bir yerlere yetişmek için koşturan insanların arasına karıştı. Arabaların bitmek bilmeyen gürültüsü ve taksi

şoförlerinin küfürlü konuşmaları havayı dolduruyordu. Yağmur hafif hafif çiselemeye başlamıştı. "Bu yaşadıkları son sıradan günlerden birisi" dedi Soule içinden.

Cardona'yla Buluşma

Garza, şehir ışıklarını geride bırakarak koyu gri Ford Taurus'u eyaletler arası karayoluna sürerken, esen kuvvetli rüzgâr arabanın ön camına ara sıra bir kova su çarpıyordu sanki.

Garza yan gözle Brand'e baktı. "Canın yanıyor mu?"

"Haplar işe yaradı ama biraz başım dönüyor."

"Dinlen, yaklaşık iki saatlik yolumuz kaldı. Cardona'yı görünce adrenalin aklını başına getirecektir."

Maryland, Hagerstown'ın kırsal bölgelerindeki bir çiftlik evine gidiyorlardı. Brand geçtikleri bütün tümsekleri hissetti, ta ki sileceklerin monoton sesiyle uykuya dalana kadar.

Garza pas tutmuş araçları ve sağa sola dağılmış kabak lastikleriyle bir hurdalığa benzeyen bu virane çiftlik evine en son bir seneden fazla bir zaman önce gelmişti. Siyah, iki şeritli yol aşağı yukarı her milde bir sokak lambasıyla zar zor aydınlatılıyordu. Kontrol panelindeki saate baktı. Ona geliyordu. İki saatten fazla sürmüştü. Garza, ağzından 'Möö' çıkan garip bir inek resminin olduğu ilan tahtasını görmeye çalıştı. Parlak farlar çirkin resmi aydınlattı. Çamurla kayganlaşmış toprak bir yola çevirdi direksiyonu. Ford'un tekerleri yol boyunca kaydı. Derince bir çukura yuvarlanan araba sarsılarak durdu ve Brand bıçak gibi saplanan ağrıyla uykusundan uyandı.

"Neydi bu?" diye sordu Brand, nerede olduğunu hatırlamaya çalışarak.

"Yoldaki bir tümsek yalnızca. Bir dakikadan az kaldı." Çiftlik evi-hurdalık, Garza'nın beklediğinden daha yakındı. Frenlere asıldıysa da araba durana kadar ön bahçeye kayarak girdi. Aynı paslanmış arabalar ve kabak lastikler yerlerinden milim oynamamış gibi duruyorlardı. Garza farları söndürdü. Dört karaltı ikişer ikişer arabanın iki yanında belirdiler. Garza adamların ellerindeki tüfekleri görebiliyordu. İçlerinden birisi Garza'nın kapısını açınca arabanın iç farları yandı. "Ah, siz misiniz Senyör Garza? Arkadaşınız kim?"

"Cardona'nın yeğeni."

Diğer adamlardan birisi de Brand'in kapısını açtı. "Bu adamın durumu iyi görünmüyor."

"Bırakın da içeri girsin" diye talimat verdi Garza.

İçeri girerlerken, tek ışık lekeli bir abajurdan geliyordu. İki adam Brand'i yarı taşıyarak, yarı sürükleyerek eve sokarlarken Cardona odanın ortasında durup bekledi. Brand'in başı göğsüne düşmüştü. "Kim bu adam? Ne olmuş?" diye sordu Cardona, paniğe kapılmak üzereymişçesine. Loş ışıkta bile, Cardona adamın kolundaki askının kan içinde olduğunu görebiliyordu.

"Senin yeğenin" dedi Garza hırlar gibi.

Cardona yanına koşup Brand'in başını kaldırdı. Brand'in gözleri kapalıydı. Cardona yüzünün her yerini öptü. "Ah Miguel, Miguel" dedi gözyaşları arasında. "Kanepeye yatırın... Yavaş olun."

"Sargılarının değişmesi lazım. Yoldaki lanet çukur yüzünden dikişleri açılmış olmalı. Cebinde ilaçları olacaktı, iki tane alsın" dedi Garza, pek de kibar olmayan bir tavırla.

"Dediğini yapın çabuk." Cardona yeğeninin üstüne eğildi ve ıslak saçlarını alnından iterek çekti. Garza'ya dönüp "Deli misin sen? Hastaneden çıkmaması gerekirdi."

"Senin yeğenin işte" dedi Garza omuz silkerek.

"Şu sargıları çabuk değiştirin, oyalanmayın." Cardona'nın sesi kızgın çıkıyordu. Ellerini ovuşturarak odanın içinde volta attı birkaç saniye. "Senatör nerede?" diye sordu Garza'ya.

"Zeki bir adam için fazla kafan çalışmıyor" dedi Garza.

"Çaresiz durumdayım, o kadar. Senatör yardım edebilecek mi?"

"Adamların Brand'i öldürmeye kalkıştıktan sonra mı?"

"Uyarmak istedim ama imkânsızdı" dedi Cardona gözlerinde yaşlarla. "Gonzales kendi yeğenimi öldüremeyeceğimi biliyordu, o yüzden ben de kaçtım. Bana uzun zamandır güveniyordu."

Cardona adamlarının yarayla ustaca ilgilenmelerini izledi; kanı durdurmuş ve yeni sargıları geçirmişlerdi.

"Benden nefret ediyor mu?"

"Yeğenin iki sebepten burada olabilir. Seni öldürmek için ya da dertli başını dertten kurtarmak için." Garza, Cardona'ya yaklaşarak fısıldadı. "Üçüncü bir sebep de olabilir. Seni öldürmemi seyretmek." Cardona'nın midesine sertçe parmağını bastırdı. Cardona'nın gözleri dehşetle kocaman açıldı ve ardından acıklı bir ifadeyle "İkinizi de suçlayamam" dedi.

Garza geri çekildi. "Seni korumaya geldi; senin onun için yapman gerekeni yapacak" dedi tiksinmiş bakışlarını Cardona'ya dikerek.

Brand inildemeye başlamıştı. İlaçlar etkisini gösteriyordu. Gözlerini açtı ve odanın çevresini kolaçan etti. Amcasını görünce durdu. "İyi misin amca?" Sesi zar zor çıkıyordu.

Cardona, Brand'in yanına dizüstü çöktü ve yeğeninin elini avucunun içine aldı. "Bu korkak herifi bağışlayabilecek misin?"

Brand'in dudakları aralandı ve kendini gülümsemeye zorladı. "Ailedensin sonuçta."

Garza sabırsızca kükredi. "Çok dokunaklı. Ama yola çıkma zamanı geldi." Cardona'nın adamlarına Brand'i arabaya taşımalarını emretti. "Arka koltuğa yatırın." Ardından Cardona'yı yakasından kavrayıp havaya kaldırdı. "Sen... Sen bagajda yolculuk edeceksin."

Cardona karşı çıkacak olduysa da vazgeçti. "Nasıl istersen. Nereye gidiyoruz?"

"Pentagon'a. General Radcliff'in soracak binlerce sorusu var."

"Anlıyorum" dedi Cardona, gözyaşlarını kurularken.

***

Sert rüzgâr ve sağanak yağmur Taurus'u kamçı darbeleriyle dövüyor ve sağa sola yalpalatıyordu. Garza ağır Lincoln'le gelmiş olmayı diledi. Fakat ardından Cardona'nın bagajda olduğunu hatırlayıp gülümsedi. Pentagon'un güvenlik kapısına yaklaşırlarken, Garza kimliğini el yordamıyla buldu. "General Radcliff'i arayın ve tıbbi bir acil durum olduğunu söyleyin. Reviri hazırlatsın."

Asker arka koltukta yatanı görmeye çalıştı.

"Dediğimi hemen yap asker, yoksa kendini yarın Alaska'da bulursun."

"Evet efendim." Asker derhal telefonu eline aldı.

"Arka kapıdan girdiğimizi söyle. İki sedye hazırlasınlar."

"İki mi efendim?"

"İki dedim asker! Kuzey ışıkları gözümü almaya başladı bile."

Garza arabayı arka girişe çekti. İki sedye taşıyan tıbbi ekip rampadan aşağı koşturuyorlardı.

BÖLÜM 41

PLAN

Soule, D.C.'nin kenar mahallelerinde gözlerden ırak bir cami buldu. Dışarıdan bakınca tadilata ihtiyaç duyuyormuş gibi görünüyordu. Dış cephe sıvasından büyük parçalar kopmuş, yerlerinde ön cephede büyük, siyah oyuklar kalmıştı. Ancak caminin içi temizdi ve iyi korunmuştu. Soule dış cephenin tamiri için para göndermeye söz verdi içinden.

Sabahı zihnini ve ruhunu yatıştırması için dua ederek geçirdi. Allah'ın iradesi bu yönde miydi? Soule hiç durmadan bir işaret, ona yol gösterecek ufak bir ses için dua etti. Saatler sonra, camiden çıkarken hâlâ kararsızdı. Bir taksi çevirip şoförden kendisini Capitol Hill'de gezdirmesini istedi. Kalabalık caddelerden geçerlerken, taksi şoförünün resmini ve adını gördü. Adam İranlıydı. "Uzun zamandır mı bu ülkedesin?" diye sordu Soule.

"Yaklaşık yirmi sene oldu" diye cevap verdi İranlı. Hâlâ belirgin bir aksanı vardı. "Nerelisin?"

"Kaliforniya" dedi Soule, hiç tereddütsüz.

"Kaliforniya'da kuzenlerim var. Neresindensin?"

"Los Angeles."

"Los Angeles büyük bir yer. Kuzenlerim Thousand Oak'ta yaşıyorlar."

Soule buranın adını hiç duymamıştı, ama güzel bir isim olduğunu geçirdi aklından. "Ben Hollywood'danım." Aklına ilk gelen ismi söylemişti.

"Ah, film yıldızlarıyla her gün karşılaşıyor olmalısın."

"Eh işte, arada bir-iki tane görüyoruz."

"Orada yaşamak çok heyecan verici olmalı. Film işinde misin?"

"Hayır, petrol danışmanıyım." Soule bunun ilk hatası olduğunu hemen fark etti.

"Şu petrol fiyatlarını düşürmek için bir şeyler yapamaz mısınız? Günde on iki saat çalışıyorum, yarısı benzine gidiyor. Ailemin geçimini zar zor kazanıyorum."

İşler yolunda da gitse, aksi de gitse İranlılar sürekli yakınırlardı. "Size bir soru sorabilir miyim?" dedi Soule.

"Elbette."

"Amerikalıların Irak'a saldırması konusunda ne düşünüyorsun?" Seçtiği kelimeler ikinci hatasıydı.

"Hak ettiler. Hüseyin delinin teki. Allah bütün ülkeyi yerle bir etse iyi olacak."

Soule, İranlı birinin Irak'a karşı tarafsız olamayacağını biliyordu. Farklı bir taktik denedi. "Kadınlar ve çocuklar peki?"

"Savaşta şehit oldular" diyerek omuz silkti şoför.

Taksi şoförü tekrar söze başlayana kadar iki adam konuşmadan oturdular. "Aksanınız var. Doğum yeriniz neresi?"

"Meksika" dedi Soule, sohbetin iplerini elinden kaçırdığını hissediyordu.

"Ama burada büyümemişsiniz. Orta Doğu aksanı seziyorum konuşmanızda. İlgi alanlarımdan birisidir" diyerek böbürlendi şoför. "Bence Iraklısınız. O soruyu da bu yüzden sordunuz belki."

Soule kendini gittikçe rahatsız hissediyordu. "Babam da petrol işindeydi. Birçok farklı ülkede yaşadık."

"Ah, şimdi anlaşıldı."

Soule artık sorguya çekilmek istemiyordu. "Geldik. Köşede ineyim."

Taksi şoförü arabayı kenara çekti. "Yirmi dolar lütfen."

Soule adama para ve bolca bir miktar da bahşiş verdi ve arabadan inerken gülümsedi.

"İyi tatiller. Gezilecek yerlerin tadını çıkarın" dedi şoför arkasına bakmadan.

Soule sarsılmıştı. Birkaç dakika içerisinde sayısız hata yapmıştı. Kimliğini tespit edebilirlerdi. Çiseleyen yağmurun altında birkaç blok yürüdü ve başka bir taksi çağırdı. Bu sefer çenesini kapalı tuttu. Şoföre buluşma yerinden birkaç blok ötede bir adres verdi.

Mahalle kalabalık ve pis konutlarla doluydu. Çocuklar yarı inik bir futbol topunun peşinde sokaklarda koşuyor ve tiz sesli kadınlar sokağın diğer tarafına bağırarak sesleniyorlardı. Bağdat'ın fakir mahallelerini anımsadı. İnsanlar dünyanın her yerinde aynıydılar; günü kurtarmaya çalışıyorlardı. Hayatlarını yaşanmaz kılan hükümetlerdi ve savaşa girmeye zorlayan da ordulardı.

Adrese vardı. Burası üç katlı, giriş kapısına çıkan yüksek ve dar basamaklarıyla yıkılmaya yüz tutmuş bir binaydı. Basamakları tırmanmaya başlarken tırabzanı kavradı. Eline kara kurum bulaşmıştı. Binanın her yeri kurumla kaplıydı. Binaya girince başka bir yüksek merdivenle karşılaştı. Aradığı daire üçüncü kattaydı.

Yoluna çıkan döküntülerden ve oyun bahçesindeymişçesine sağa sola koşturan kaçınarak basamakları tırmandı. Soule nihayet daireye ulaştığında, kapıyı hafifçe aralık buldu. İterek ardına kadar açtı ve hayatının sonuna kadar unutamayacağı bir manzarayla karşılaştı: Hakeem -bu dev cüsseli adam- ufak bir çocuğu dizinde hoplatıyor ve ata benzer garip sesler çıkartıyordu. Bebek keyifli keyifli kıkırdadı. Soule öyle bir yüksek sesle gülmeye başladı ki, adamları ve ailenin yarısı koşarak odaya doluştular.

Hakeem hemen çocuğu hoplatmayı bıraktı. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Çok tatlı çocuk" dedi, bebeği annesinin kucağına verirken. Hakeem diğer adamlara ters bir bakış fırlatınca, sırıtmayı anında bıraktılar.

İki bitişik dairede üç Müslüman aile yaşıyordu. Daireler kalabalık olmasına rağmen temiz ve aydınlıktı. Ocakta pişen koyun etinin kokusu Soule'nin ağzını sulandırdı. En son Los Angeles'ta yemek yemişti. Hakeem onu birleştirilerek salon haline getirilen bir yatak odasına götürdü. Masanın üstünde kablolar ve piller, ayrıca altı tane yedi santim boyunda dikdörtgen C-4 patlayıcı duruyordu. Orada yaşayan ailenin üç üyesi, Soule ve adamlarının oturması için sandalyeler taşıdılar ve kapıyı kapatarak onları odada tek başlarına bıraktılar.

"İhtiyacımız olan her şey var" dedi Salim. "Patlamanın sesi dünyanın öbür ucundan duyulacak."

Soule dışında herkesin yüzünde gülümseme vardı. Hakeem, Soule'yi o kadar iyi tanıyordu ki, bazen arkadaşının düşüncelerini bile duyabileceğini sanıyordu. Hakeem ayağa kalktı. "Senle yürüyüşe çıkalım" dedi Hakeem, Soule'ye. Soule başıyla onayladı.

İki adam çiseleyen yağmurun altında dolaştılar. Tepelerinde iç karartıcı gri bulutlar toplanıyordu. "Fırtınanın yaklaştığını hissedebiliyorum Hakem; dindirilemez bir fırtına."

"Camide vakit geçirmek bir işe yaramadı demek."

"Yaramadı."

"Canını sıkan nedir kardeşim? Buraya kadar uzun yoldan geldik."

"Bir taksi şoförüyle tanıştım. İranlı. Yirmi yıldır bu ülkedeymiş. Burayı çok seviyor. Allah'ın Irak'ta taş üstünde taş bırakmaması gerektiğini düşünüyor."

"Yaşadıkları yıkıcı savaş yıllarından sonra nasıl hissetmesini bekliyordun?"

Soule, Hakeem'in verdiği cevabı duymazdan gelip sordu. "Uyuşturucular hakkında ne düşünüyorsun?"

"Allah'a hakaret bence."

"Peki ya bu iğrenç şeyleri yapıp satanlar?"

Hakeem bunun nereye varacağını görebiliyordu. "Görevimizi Kolombiyalılarla karıştırma."

"Kolombiyalıların işlerini kolaylaştırdığımızı söyleyen sen değil miydin?"

"Yollarımız ayrıldı artık. Bizler ailelerimizi öldürenleri ve düşmanlarımızı koruyanları öldüreceğiz."

"İranlı şoför, öldürülenlerin savaşta şehit düştüklerini söyledi."

"Bu her zaman böyleydi. Neden şimdi şüpheye düştün?"

"Hakeem bu anıtları bombalayacak olursak toplumsal bir isteri yaratacağız. Bu ülkede yaşayan Müslüman kardeşlerimize ne olacak?"

Hakeem'in verecek bir cevabı yoktu. "Önerin nedir?"

"Seni en çok kızdıran anıt hangisi?"

Hakeem bir an düşündü. "General Washington anısına diktikleri eski Mısır'a ait obelisk."

"O halde bizi en çok rahatsız edeni ve onlar için en değerli olanı havaya uçuralım."

"Neden şüphe ettiğini tam anlayamıyorum. Fakat adamlarımın bildirdiklerine göre iki adam tek bir anıtı halledemezmiş. Altı kişi lazım. Obeliski yerle bir edersek görevimizi yerine getirmiş ve Amerikan tarzı özgür yaşam tarzının bize uygun olmadığı mesajını göndermiş oluruz."

"Öyle olsun o halde. Bu gece harekete geçiyoruz." Soule karar vermişti artık.

BÖLÜM 42

PENTAGON

Brand revirin ufak beyaz odasında dinleniyordu. Doktorlardan birisi Radcliff ve Garza'nın yanına geldi. "Buraya geldiğinde şoka girmesine çok az kalmıştı. Yataktan çıkmazsa iyileşir." Doktor uzaklaştı.

"Onu neredeyse öldürecektin" diye kükredi Radcliff, Garza'ya.

"Ben mi? Onu neden güvenli eve götürmedin öyleyse? Kendi dairesinde de koruyabilirdin en azından. Onu sen öldürüyordun az kalsın" diye karşılık verdi Garza.

Radcliff onun haklı olduğunun farkındaydı. "Pekâlâ. Birbirimiz böyle suçlamayı sürdüreceğimize Cardona'yla konuşalım."

Asansöre binip aşağı, Pentagon'un iç kısımlarına, kibarca 'daireler' olarak bilinen bir yere indiler. Odaya girdiklerinde Cardona içeride volta atıyordu. Yüzüne ve elbiselerine çamur bulaşmıştı. "Temiz kıyafetler getirin şu adama" diye emir verdi Radcliff, kapıyı açan askere.

"Derhal efendim."

"Yeğenim nasıl?" diye sordu Cardona, yüzü terle kaplıydı.

"İstirahat ettiği takdirde iyileşecek" dedi Garza. "Bu General Radcliff. Michael'ın yakın bir dostu."

"Kim olduğunu biliyorum" dedi Cardona, ikisinin de suratına bakmaktan kaçınarak.

"Oturun lütfen" dedi Radcliff. "Geriyorsunuz beni."

"Ben ne haldeyim zannediyorsunuz?"

"Seni Gonzales'e teslim etmememiz için bir sebep söyle?" dedi Radcliff, bakışlarını acınacak haldeki adama dikerek.

"Canınız ne istiyorsa yapın" diye karşılık verdi Cardona, herhangi bir duygu belirtisi göstermeden.

"Sorularıma cevap verecek misin?"

"Cevap verebileceğim sorularsa..."

"Kolombiya kartelleri garip şekilde sessizler. Ülkeye uyuşturucu sokmaya çalışmıyorlar. Misilleme yapmaya kalkışmadılar. Sizce nedir bu Bay Cardona?"

"Kolombiya ufak bir ülkedir. Askerleriniz işgal edecek olurlarsa, hatırı sayılır ölçülerde zarara yol açabilirsiniz. Canları yanar ama varlıklarını sürdürürler. İki, bilemediniz üç sene sonra bütün şebekeler eski yerlerine döner ve uyuşturucular da su gibi akar. Tüketici bir ulussunuz. Halkınızın uyuşturucu bağımlılığı çok güçlü. Onları yalnızca geçici bir süre için durdurabilirsiniz."

"Ne bekliyorlar peki?" diye sordu Radcliff.

"Beklemiyorlar. Plan yapıyorlar."

"Ne planı?" diye araya girdi Garza.

"Büyük tahribat yapacak bir yıkım planı."

"Ellerinden ne gelir ki?" dedi Radcliff dalga geçercesine.

"Gonzales'i tanırım. Neler yapabileceğini tahmin ediyorum."

"Devam edin." Cardona, Radcliff'in ilgisini çekmeyi başarmıştı.

"Karteller ellerini hiçbir şeye sürmeyecekler. Fakat bu ülkeye saldırmaya hazır herhangi bir terörist grubu bütün imkânları sağlayacak ve her miktarı da ödeyeceklerdir. Bütün teröristler de böyle bir şeyi seve seve kabul ederler."

"Terörist işgale karşı önlemlerimizi üç katına çıkardık."

Cardona bir kahkaha attı. "Bağışlayan beni. Fakat Gonzales'i bir parça tanıyorsam teröristler çoktan bu ülkeye girmişlerdir bile."

Radcliff bu ihtimali kabul etmiyordu ama Garza, Cardona'nın büyük olasılıkla haklı olduğunun farkındaydı.

Garza sordu. "Kimi seçebilirler?"

"En iyisini elbette."

"Ahmet Soule" ismi Garza'nın dudaklarından kendiliğinden döküldü.

"Başka kim olabilir" dedi Cardona. "Bir intihar timi yollamayı göze almadıkları takdirde tabii. Fakat onlar da böyle karmaşık bir planı uygulayamayacak kadar aptal oluyorlar. Anında yakalanırlar ve size misilleme yapabileceğiniz hedefler gösterirler. Hayır, Soule'yi seçmek zorundalar. Onun adamları hayalet gibidirler."

Radcliff, Cardona'nın sözlerini ciddiye almıştı. Doğru söylüyorsa en azından başlayabilecekleri bir yerleri olacaktı. Radcliff önce tereddüt etti, sonra sordu. "Soule'nin hedefi daha çok askeri tesisler oluyor. Sence hangisini hedef alacaktır?"

"Bana kalırsa hiçbirini. Askeri bir tesis yalnızca orduyu paniğe uğratır. Gonzales, toplumsal bir isteri yaratmak istiyor. Teröristler, büyük şehirlerinizden birinin veya birkaçının merkezine

bomba koyacaktır. Binlerce kişi katledilecek. Ayrıca bunun için kartelleri suçlama ihtimaliniz de yok. Kolombiyalılar artık sizin için bir endişe kaynağı olmaktan çıkacaktır. Bütün dikkatler fanatik teröristlere yönelecek. Birleşik Devletler, İsrail'e dönecek; askerler tüfekleri sırtlarında caddelerde yürüyüp vatandaşları yatıştırmaya çalışacak. Fakat Soule hiçbir terörist ulusla ilgisi olmayan zengin bir terörist. Yerinde olsanız nereye bomba koyardınız general?"

Radcliff bakışlarını önce Cardona'ya sonra Garza'ya dikti. "Ne yapabiliriz?" diye sordu, sesiyle bir cevap için yalvarıyordu.

"Dua edin" dedi Cardona. "Sonumuz geldi."

Radcliff artık korkudan neredeyse donup kalmıştı. Sınır korumayı azaltmaya cesaret edemiyordu. Bütün askeri tesislerin çevresindeki güvenliği arttıracaktı. Fakat bırakın hepsini tek bir büyük kenti bile korumak neredeyse imkânsızdı. Garza'ya döndü. "Ne dersin?"

"Başımız büyük belada derim."

Radcliff bir an bütün bunların nasıl başladığını düşündü ve herkese içinden küfretti. "Başkan'ı aramak zorundayız" dedi ve alelacele odadan çıktı. Saat gece biri çoktan geçmişti. Başkan büyük olasılıkla çok sinirlenecekti. Umurunda bile değildi. Telefon açtığında Başkan yeterince uyanıktı. Sabah dokuzda toplanmak üzere karar aldılar.

BÖLÜM 43

SALDIRI

Dur durak bilmeyen kara bir rüzgâr Washington Anıtı'nın etrafında ıslıklar çalarak esti ve şiddetli yağmuru çalkalayarak sağanak yağışa çevirdi. Soule dijital saatine baktı. Anıttan yaklaşık yüz metre uzaklıkta Soule ve adamları, çamurda sırılsıklam çimenlerde yüzükoyun yatmışlardı. Soule de adamları da siyah, kapüşonlu muşamba yağmurluklardan giymişlerdi. Adamların her biri, kule gibi yükselen beyaz obeliskin etrafında, zemini topluca aydınlatan çakar lambaların menzilinin hemen dışında çember şeklinde dizilmiş durumdaydılar. Hepsinde birer iletişim aygıtı vardı. Soule hepsiyle birden ya da isterse teker teker konuşabiliyordu.

Adamlarına, devriye gezen D.C. polis arabalarının zamanlamalarını yapmalarını söyledi. Anıtın yakınlarında sekiz, belki de daha çok federal muhafız bulunacağını tahmin etmişti. Durmaksızın esen, gök gürültüsüyle karışık yağmur Allah'ın bir lütfu gibiydi. Vakit geldiğinde anıta yaklaştıklarını gözlerden saklayacaktı. Sorun, projektör ışıklarını kimseye görülmeden geçmekteydi. Hakeem devriye arabalarının yaklaşık zamanlamasını anlayabilmeleri için iki saat gerektiğini tahmin ediyordu.

Beklemeye başladıktan yaklaşık bir buçuk saat sonra, Soule iki güvenlik muhafızının anıttan tek başlarına ayrıldıklarını gördü. Ya belirlenmiş turlarına çıkmışlardı ya da evlerine dö-

nüyorlardı. Soule işini şansa bırakamazdı. Telsize fısıldarcasına konuştu. "Salim, yaklaşan adamları görebiliyor musun?"

"Gördüm" diye cevap verdi Salim. "Benden yaklaşık otuz metre ilerideler."

"Karanlık alanı girdikleri anda indirin."

Adamların hepsi susturuculu birer Baretta taşıyorlardı. Salim muhafızların döndükleri rotaya yaklaştı. Karanlık ve sel gibi akan yağmur çıkarabileceği herhangi bir sesi boğacaktı. Yüzüstü yere yattı ve elindeki silahı yaklaşan iki muhafıza doğrulttu. Anıtın parlak ışıklarından aşağı yukarı beş metre uzaklıktaki karanlık bölgeye girdiklerinde Salim ateş etti. Barettanın sessiz tıslamaları hedeflerini bulmuştu. İki muhafız ses çıkarmadan yere yığıldılar. Salim telsize soğukkanlılıkla konuştu. "Muhafızları kaldırması için iki adama ihtiyacım var." Birkaç saniye içerisinde adamlar ortaya çıktılar. "Çalıların arkasına saklayın. Öldüklerinden emin olduktan sonra yerlerinize dönün. İşiniz bitince telsizle bana haber verin."

Bir dakika sonra telsizden bir fısıltı duyuldu. "Bitti tamam."

Salim'in tek cevabı "Güzel" oldu.

Bekleyiş sürdü. Soule kuleye dikmişti gözlerini: Yüz seneden fazladır yerinde duran ve gece semasına doğru yüz yetmiş metreden fazla yükselen beyaz mermerden bir obelisk. Görünüşü bile sinirine dokunmasına rağmen Soule anıtın güzelliğine hayran olmadan edemiyordu.

Saat gece yarısına yaklaşıyordu. Hakeem'in sesi telsizden duyuldu. "Her otuz dakikada bir-iki devriye arabası geçiyor. Bir sonraki her an burada olabilir."

"Devriye arabaları gidince harekete geçeceğiz" dedi Soule.

Üç dakika sonra devriye arabaları anıtın arkasından dolaşarak ve her yönü projektörle aydınlatarak geçtiler. Sağanak yağmur Soule'nin adamlarını tamamen gözlerden gizliyordu. Devriye arabaları tatmin olmuş şekilde uzaklaştılar.

Soule telsize konuştu. "Hakeem, adamların Allah'ın iradesini yerine getirmeye hazırlar mı?"

Hakeem telsizden talimatları verdi. "Salim, vakti geldi. Birer birer harekete geçin ve yağmurun açtığı yoldan ilerleyin. C-4'leri obeliskin dört tarafında temele yerleştirin. Ateşleyicileri saat 5'e ayarlayın. Patlayıcıların muşamba koruyucular içinde yağmurdan korunduklarına emin olun. İşiniz bitince minibüse dönün." Minibüs birkaç blok ötede bir aralığın gölgeleri arasına saklanmıştı.

Soule ve Hakeem arkalarını kollarken, adamlar yağmuru takip ederek değişken adımlarla koşmaya başladılar. Beş dakika içerisinde C-4'ler yerleştirilmiş ve ateşleyiciler ayarlanmıştı. Hepsi minibüste toplanana kadar bir beş dakika daha geçti.

"Sür" diye haykırdı Hakeem, adamlarının kaldığı aile üyelerinden biri olan sürücüye. "Dulles Havaalanı'na doğru sür yavaşça. Hepimizi önceden belirlediğimiz havayollarında indir."

Şiddetli rüzgâr ve yağmur hafiflemişti. Trafik açıktı. Uçakları bir buçukla iki buçuk arasında kalkıyordu; o gece en son kalkan uçaklardı. Soule saatine baktı. Valizleri yoktu. Zaman yeterli olacaktı. Yetmezse, geç kalan herkes konuta dönecek ve ayrılmak için uygun vakti bekleyecekti. Bu haftalar, hatta aylar sürebilirdi.

***

Hepsi kazasız belasız uçaklarına bindiler. Altı saate Los Angeles'ta olacaklardı. O sırada obelisk havaya uçmuş olacaktı, ama bütün havaalanları da tam alarma geçecekti. D.C.'den gelen herkes, özellikle de gece uçuşları sıkı sıkıya aranacaktı. Soule kaygılanmıyordu. Kendisi de adamları da herhangi bir Amerikan havaalanının sunabileceğinden daha katı güvenlik testlerinden geçmişlerdi.

Soule saatine bir kez daha baktı. D.C. saatine göre beşi on geçiyordu. Gülümsedi. Sinir bozucu obelisk artık milyon parçaya bölünmüş olmalıydı. "Allah'a hamdolsun" dedi içinden.

Beyaz Saray

Saat altı olduğunda bütün güvenlik birimleri savaş odasında toplanmışlardı. Başkan, en az diğer adamlar kadar bitkin görünüyordu. "Rapor verin" dedi FBI'dan Franklin'e. Başkan da yüzünü, diğer herkesi gibi duyduklarına inanamıyormuşçasına buruşturdu.

Franklin not defterini çabuk bir hareketle açtı. "Saat tam beşte Washington Anıtı tamamen yok edildi. Yirmi metrelik bomba çukuru ve iç merdivenlerin çarpılmış bir küçük bir kısmı dışında gözle görülen bir şey yok. Rüzgâr ve yağmur kesin bir kanıt ele geçirilmesini engelliyor. Pencereler patlayarak çeyrek millik bir alana yayılmış. Ancak patlama en azından bir mil uzaktan hissedilmiş. İki federal güvenlik muhafızı yakındaki çalıların arasında bulundu; öldürülmüşler. Birer kurşun boğazlarına ve birer tane de kafalarına sıkılmış. Profesyonel bir katilin işi. Anıtın içindeki altı güvenlik mu-

hafızı da patlama sırasında hayatını kaybetti. Herhangi bir vatandaşın ciddi olarak yaralandığına dair bir rapor almadık."

Franklin sözünü bitirdiğinde, önceden beklenen bir sessizlik kara bir kefen gibi odayı kapladı.

"Bunun yalnızca bir başlangıç olduğunu ve arkasının geleceğini tahmin ediyorum" diye ekledi Franklin. "Bu yalnızca terörist bir saldırı değil, bir intikam ve nefret eylemiydi."

"Bir sonraki saldırının nereye yapılacağından şüpheleniyorsunuz?" diye sordu Başkan.

"Benim tahminim Özgürlük Anıtı. Bu grup özgürlük sembollerimizi yok etmeyi hedefliyor."

Kimse buna karşı çıkmadı ya da başka olası bir tahmin ileri sürmedi.

"Ancak ülkedeki bütün havaalanları kırmızı alarma geçmiş durumda ve dün gece on sularında, özellikle de gece uçuşlarıyla D.C.'den ayrılan herkesi sorguya çekiyorlar. Şu anda dikkatimizi New York'a yöneltmiş durumdayız. Bütün birimleri yardım için göreve çağırdık. Söylediğim gibi Sayın Başkan, bunun tek başına bir eylem olacağını sanmıyorum."

"İzin verirseniz" diye araya girdi Stern. "CIA dış ülkelere giden ve gelen bütün büyük miktardaki ödemeleri takip eder. Bu havaleleri her yirmi dört saatte bir tarıyoruz. Kolombiya'dan Yemen Bankası'na aktarılan iki milyon dolar bulduk. Soruşturma tamamlanana kadar havalenin durdurulmasını talep ettik. İlk sonuçlara göre paranın bilinmeyen bir hesap numarasına yatması planlanıyormuş. Paranın izini geriye doğru Kolombiya Bankası'na kadar sürmekte zorlanmadık."

Nolan, Radcliff'e çevirdi bakışlarını. Radcliff bu bakışlara ifadesiz bir yüzle karşılık verdi.

"Vardığınız sonuca göre" dedi Nolan, "bu paranın bombalamayla bağlantılı olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Şüphesiz" diye karşılık verdi Stern. "Benim görüşüme göre Kolombiya kartelleri terörist bir grup tuttular; büyük olasılıkla uzmanlığı olan ve Amerika'dan nefret eden Müslüman bir örgüt. Bağımsız çalışan terörist Ahmed Soule de olabilir tabii. Bu saldırı zaten an meselesiydi. Kolombiyalıların parayı, fırsatı ve diğer imkânları sağladıklarına inanıyorum."

Başkan Nolan yumruğunu masaya indirdi. "Ülkeye nasıl girdi bu adamlar peki?" Soruyu bir cevap beklediği için sormamıştı.

Fakat Franklin gene de cevap verdi. "Ülkeye her gün binlerce turist giriyor. Tek gereken bir pasaport ve vize, ki bunların sahtesini yakalanmadan yapmak da çocuk oyuncağı."

"Öneriniz nedir Sayın Başkan?" diye sordu Radcliff öfkesini gizleyerek.

"Bu işin arkasında Kolombiyalıların olduğunu kanıtlarsanız savaşa gideriz" dedi Nolan kesin bir tavırla. Stern'le Franklin'e döndü. "Bu bombalama eyleminin terörist uluslardan biriyle bağlantılı olup olmadığını bulun, onlar için de bir sürprizimiz olabilir."

Radcliff, Cardona'nın ellerinde olduğunu henüz açıklamayı düşünmüyordu. O yüzden bilerek Ahmed Soule'yi en olası şüpheli olarak ileri sürmemişti; en azından şimdilik. Bütün güvenlik birimleri birbirine girmeden önce daha çok bilgiye ihtiyacı vardı.

BÖLÜM 44

LOS ANGELES

Soule ve adamları bindikleri farklı uçaklardan diğer yüzlerce yolcuyla aynı anda inerlerken, sorgulama için özel bölmelere alındılar. Los Angeles öncelikli yerler arasında değildi, ama gene de ince eleyip sık dokuyacaklardı. New York havaalanları FBI ajanlarıyla dolup taşıyordu. Gonzales, onlara Los Angeles'da yaşayan birkaç ailenin adını vermişti. Anlatacakları hikâyelerin inandırıcı geleceğinden emindi. Soule adamlarına aynı gün öğleden sonra beşte Disneyland'in girişinde buluşma talimatı vermişti.

•••

Gonzales, plandaki bu değişikliğe şaşırmıştı ama gene de sonuçtan memnundu. Amerikalıların artık kendi ülkelerindeki terörist faaliyetlerle meşgul olacaklarına ikna olmuş bir halde Cardona'nın verandasının keyfini çıkarıyor ve alttaki sahile dalga dalga akan tatlı mavi okyanusa bakarak dev büyüklükteki purosunu tüttürüyordu.

•••

Salim dışında hepsi havaalanındaki sorgulamalardan paçayı kurtarmayı başarmışlardı. Belki de köpekler bir koku almışlardı.

İmkânsız diye geçirdi aklından Salim. Kredi kartından ve Kaliforniya ehliyetinden kurtulmuştu. Yanında sadece Meksika çıkışlı belgeler taşıyordu. İspanyolcası mükemmeldi. Hikâyesinin temelinin sağlam olduğundan emindi. Öyleyse onu neden tutuyorlardı? Ayrıca en utanç verici kısmı çırılçıplak soyup arama yapmış olmalarıydı.

Hiçbir şey bulunamayınca kıyafetlerini giymesine izin verildi. Yetkililer tarafından soğuk, havalandırmalı bir odaya konulmuştu. Yoldaşlarının aynı şekilde muamele görüp görmediklerini merak etti. Kısa boylu, Meksikalı görünüşlü bir adam odaya girdi ve önünde duran sade alüminyum masaya geçip karşısına oturdu. Salim adamın gözlerini incelediyse de, kendisine fayda sağlayacak hiçbir şey göremedi.

Saçları kelleşen adam Salim'in bakışlarına karşılık verdi ve sordu. "Dövmenden bahseder misin biraz?"

Bahsettiği dövme başparmağıyla işaret parmağı arasındaydı. Salim zeki ve kendini yetiştirmiş bir adamdı; üstelik her an doğaçlama yapabilecek yetenekteydi.

"Dövmem mi?" diye sordu.

"Elinin üstündeki. Gözyaşı şeklindeki." Sorgucu Salim'in masanın üstünde yumruk şeklinde tuttuğu ellerini gösterdi.

"Ah, bu mu?" dedi dövmeye bakarak. "Leydi Guadeloupe'un gözyaşı."

"Bana Leydi Guadeloupe'u anlatır mısın?" dedi adam İspanyolca.

Salim ona Juan Diego'nun hikâyesini, önlüğünün nasıl tespihlerle dolu olduğunu ve Leydi'nin gözyaşlarıyla kaplı yüzünün üstüne işlenmesini anlattı."

Sorgucu hayran kalmıştı. "Tespih taşıyor musunuz?"

"Çantalarımı aradığınıza eminim. Taşıdığımı biliyorsunuz."

Kel kalması yakın sorgucu gülümsedi. "Gidebilirsiniz. Melekler Şehri'nde geçireceğiniz zamanın keyfini çıkarın" dedi sevimli sevimli ve onu kapıya götürdü. "Çantanız gümrükte sizi bekliyor."

Çıkarken Salim, Allah'ı yanında hissetti. Son dakikada tespihi çantaya atma gereği duymuştu; sonuçta Meksika'ya gidiyordu. Ardından Hakeem'in sözlerini hatırladı. "Allah'ın bizim için her zaman bir planı vardır."

BÖLÜM 45

WASHİNGTON D.C.

Amerikan ulusu dehşet ve ardından da panik duygusuyla uyandı; bütün gazetelerde, televizyonlarda ve radyolarda Washington Anıtı'nın nasıl yok edildiği anlatıyordu. Dünyanın her köşesindeki büyük kanalların haber muhabirleri ve kameralar bu muazzam yıkımı göstermekteydi. Geniş bomba çukuru ve garip bir biçimde bükülerek kısmen iskelete dönmüş basamaklar, dünyanın her yerindeki televizyon kanallarında durmadan yayınlanmaktaydı.

Kararmış molozlar büyük parçalar halinde Kongre Binası'nın arazisine dağılmıştı. Bir zamanlar bembeyaz olan Kongre Binası'nın kubbesi, yağmurun da yardımıyla devasa bir örümcek ağına benzeyen ve aşağı akan uzun, siyah çizgilerle kaplıydı. Büyük binaların kırık camları siyah plastik poşetlerle kaplanmış, binalar devasa bir dama tahtası görünümüne bürünmüştü. Bomba çukurunun yanında dikilen bir televizyon muhabiri durumu en iyi şekilde ifade etti: "Sabahın erken saatlerinde bu gerçekten Amerikan karakterli anıta vahşi bir saldırı düzenlendi. Bu bizim özgürlük anıtımızdı; özgürlük için hayatını vermiş bir adama, bir ülkeye dikilen anıt. Bu terörist saldırıyı şahsımıza yapılmış kabul ediyoruz. Ruhumuzdan bir parça koptu sanki. Öfkemiz kolay dinmeyecek. Gelecek nesiller için hafızamıza kazınan bu resimleri asla unutmayacağız."

•••

Başkan Nolan, Oval Ofis'te oturuyordu. Televizyonu kumandaya pat diye vurarak kapattı. Pencereden dışarıya, yaşanan tahribata çevirdi bakışlarını. Muhabir haklıydı; bu dehşet verici manzara gözlerinin önünden asla silinmeyecekti. Öfkesi bir volkan gibi kabarıyordu; duyguları hem bombalama eylemine, hem de kendine karşıydı. Radcliff'i neden dinlememişti? Fakat elinden ne gelirdi? Savaşa gidebilmek için tahrik gerekiyordu. Şimdiyse ellerinde istemedikleri kadar vardı.

CIA'den Stern odaya fırtına gibi daldı. "Böyle daldığım için özür dilerim Sayın Başkan."

Nolan eliyle girmesini işaret etti. "Neler öğrendin?"

"İki milyon doların Ahmet Soule isimli terörist adına kayıtlı bir hesaba aktarıldığı doğrulandı. Hesap numarası yıllardır kullanmadığı eski bir hesaba aitmiş." Stern tereddüt etti. "Bir gariplik var gerçi Sayın Başkan."

"Garip olan nedir?"

"Soule'nin bizim bu havaleleri izlediğimizi bilmesi gerekirdi. Sanki bulmamızı istiyor gibi."

"Yaptığını suratımıza vurmak istiyor" dedi Nolan sinirle ve bir dosyayı odanın diğer köşesine fırlattı.

"Öyle de olabilir Sayın Başkan. Fakat bu yetkiyi kimin verdiğini de bilmemizi istemiş. Paranın eline hiçbir zaman geçmeyeceğinin farkındaydı. Bize, Kolombiya'daki kartellere saldırı emri veriyor sanki."

"Bu sırada kendisi de paçayı kurtaracak!" diye haykırdı Nolan.

"Onu yakalayacağız Sayın Başkan." dedi Stern emin bir tavırla.

Nolan o kadar emin değildi. "Maggie'ye söyleyin personel şefini bulsun. Bütün birimlerle, özellikle de Genelkurmay Başkanı'yla bir toplantı istiyorum. Bir saat içinde!" Nolan artık ülkenin arkasında olduğundan emindi. Aslında, eli kolu bağlı izleyecek olursa hakkında kovuşturma bile açılabilirdi. Ayrıca, hiçbir ülkenin yapacaklarına itiraz etmeyeceğinden de emindi; en azından bunların hiçbirinin bir önemi yoktu.

Camp David

Gallucci öfke ve kahkaha arasında kükreyip duruyordu. "Geri zekâlı, geri zekâlı" deyip duruyordu sürekli.

Antonio şöminenin yanında oturmuş, dehşet verici görüntüler önünden geçerken televizyon izlemekle meşguldü. Kanallar ülkenin her yanından şok geçiren insanların tepkilerini birbiri ardına yayınlıyorlardı. Öfkeli haykırışlar, 'Ülkeyi emniyetli bir yer haline getirin' yazılı pankartlar her yanda dolaşmaktaydı. Buna karşın CNN ve BBC, dünyanın her yanında sevinçle kutlama yapan binlerce Müslüman'ı gösteriyordu. Pankartlarda, 'Şeytan layığını buldu. Allah'a hamdolsun' yazılıydı.

Antonio, Papa'yı aramaya çalışmıştı ama bütün hatlar kilitlenmişti. Daha sonra tekrar deneyecekti. Hâlâ burnundan solumakta olan Gallucci'ye döndü. "Oshiro'yla ne yapacaksınız şimdi?"

Gallucci düşünmek için durakladı. "Kolombiya kartellerine saldırdıkları sırada Amerikalıların yanında gideceğiz. Bu savaş daha yeni başlıyor ve Tanrı'nın verdiği görev tamamlanmak zorunda."

"Bu göreve hâlâ inanıyor musun?" diye sordu, daha önce kendini ikna etmek istiyor gibiydi.

"Elbette, sen inanmıyor musun?"

Antonio cevap vermedi; bu saçmalıktan bir anlam çıkarmaya çalışıyordu. Papa Francis'le konuşmak zorundaydı; bu kadarından emindi.

Senatör Artemis odaya girdi. "Tanrı'ya şükür, yalnızca sekiz kişi öldürülmüş. Öğlen vakti havaya uçursalardı yüzlerce insan, belki daha fazlası ölebilirdi."

"Adamlar vatandaşlarınızı öldürmek değil, yalnızca Amerika'ya olan nefretlerini temsil eden sembolü yok etmek istediler." Gallucci sanki astına hitap eder gibi konuşmuştu.

"Biraz önce General Radcliff'ten bir telefon aldım. Başkan ve Genelkurmay Başkanı, Kolombiya'ya saldırı planları yapıyorlar."

"Ne zaman?" diye sordu Gallucci.

"En beklemedikleri anda."

"Benim ve Oshiro'nun adamlarının bu savaşa katılmasını istiyorum."

"Bu Başkan'a bağlı, ama buna izin vereceğinden şüpheliyim."

"Kongre Binası'na yapılan bu saldırıya çok üzüldüm" dedi Gallucci. "Fakat benim ülkem binlerce yıldır bombalanıyor, işgale uğruyor ve başına her şey geldi bir tek yok edilemedi. Birleşik Devletler genç ve güçlü bir ülke; istila ve yenilginin utancından kurtuldunuz. Diğer vahşi saldırılar gibi bu da unutulacaktır."

Artemis tatlı tatlı yağan yağmurun pürüzsüz bir karatahtadan aşağı kayarak inmesini izledi. "Bazı şeyler hiç unutulmuyor" dedi kederle.

"Doğru söylüyorsunuz senatör. Fakat unutmayın, bizi yere seremeyen saldırı gücümüze güç katmaya yarayacaktır. Amerika bu şekilde güçlenecek. Buna emin olabilirsiniz."

Alex vaaz dinleyecek havada değildi. "Radcliff bu gece bize katılacak. Ondan dileklerinizi Başkan'a iletmesini isteyebilirsiniz. Şimdi eşim ve Margo'yla buluşmak üzere çıkıyorum. Michael'ı göreceğiz."

"İyi dileklerimizi iletin" dedi Gallucci.

Antonio ekledi. "Dualarımız onunla ve ülkenizle beraber."

Beyaz Saray

Savaş odası tıka basa doluydu. Başkan Nolan'ın midesi öfkeyle çalkalanmasına rağmen sakin görünmek için elinden geleni yaptı. "Planınız nedir?" diye sordu Genelkurmay Başkanı General Randall'a.

"General Radcliff, Kolombiyalı kartelleri daha yakından tanıyor. Onun sunmak istediği bir planı var."

Nolan, Radcliff'in aklından geçenleri biliyordu. Özürler sonrayı beklemek zorundaydı.

Radcliff odadaki herkese hitap etti. "Kolombiya'da altı büyük ve birkaç tane de daha ufak kartel bulunmakta. F-15'lerimizi göndererek başlayacağız ve tesislerini yok edeceğiz. Bu onları yumuşatacaktır. Ardından yirmi beş bin asker gönderip işi

bitireceğiz. Bu saldırının beş gün sürmesini ve askerlerimizin minimum can kaybıyla atlatmasını umuyorum."

"Vatandaşlar ne olacak? Kartellerle bir bağı olmayanlar?" diye sordu Başkan.

"Bombalamayı en düşük düzeyde tutmaya çalışacağız ve birliklerimiz de hedef bölgelerle sınırlı kalacak. Fakat, bildiğiniz gibi savaşta her zaman canını kaybeden talihsiz insanlar oluyor."

"Kaç zayiatla atlatabiliriz general?" diye sorusunun üstünde durdu Nolan.

"Korkarım birkaç bin kişi ölebilir" dedi Radcliff. "Karteller, düşmanlarımızın çoğu gibi masum insanların arkasına saklanıyor."

"Kabul edilemez!" diye kükredi Nolan, bu kadar çok masum insanın kurban edilmesi düşüncesinden nefret etmişti. "Bir arıtımızı ve sekiz adamımızı kaybettik. Bu işe bulaşmamış bu kadar çok insanın öldürülmesini mazur gösterebilir mi?"

"Daha iyi bir plan varsa ben de duymak isterim" diye karşılık verdi Radcliff.

Nolan'ın yoktu. "İşgali ne zaman başlatmayı planlıyorsunuz?"

"Üç gün sonra Sayın Başkan."

"Bütün öneriler masaya" dedi Nolan ve etrafındakilere bakındı. Bazıları başlarını indirdiler ve bazılarıysa yalnızca onaylayarak salladılar. "Genelkurmay hemfikir olursa üç gün sonra başlıyoruz demektir."

"Toplantı bitmiştir. İşe koyulalım." Ardından Nolan, Franklin ve Stern'den yanında kalmalarını istedi.

Üç adam tek başlarına oturdular. "Bu stratejiye katılıyor musunuz?" diye sordu Nolan.

"Maalesef, başka bir seçenek göremiyorum" diye yanıt verdi Stern.

Franklin düşündü, "Ben de bundan en az sizin kadar nefret ediyorum Sayın Başkan. Masum insanların öldürülmesi düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor." Ardından ekledi. "Üç yüz elli milyondan fazla Amerikalı bir şeyler yapılmasını *talep etmekte*."

"Peki ya Soule denen adam? Onu ele geçirmek zorundayız. Bu bombalamalar teröristleri daha çok cesaretlendirmesin?"

"Yirmi yıldan fazladır bu alanda çalışıyorum" diye cevap verdi Stern. "Müslüman teröristlerin şimdilik tatmin olduklarına inanıyorum. Ellerinde kazanılmış bir zafer var. Gazabımızı daha fazla üzerlerine çekmek istemeyeceklerdir. Öbür hedef Özgürlük Heykeli bile olsa, yanına yaklaşmayı başaramayacaklardır."

"Öyleyse, Soule denen bu adam ülkesine bir kahraman olarak mı dönecek, şayet bu korkunç olaydan sorumluysa tabii?"

"Peşinden gideceğiz ve onu adalete teslim edeceğiz" dedi Stern hiç tereddütsüz. "Kaldı ki hangi ülkeye saldıralım? Kaç masum canı daha kurban etmemiz gerekiyor?"

"Vicdan korkunç bir şey; hem bir değer hem de lanet" dedi Nolan kafası karmakarışık bir halde.

Camp David

Antonio nihayet Papa Francis'in numarasını düşürmeyi başarmıştı. Francis'in sesi sert ve kararlı çıkıyordu. "Yaşanan ve yaşanmak üzere olanlar yüzünden üzgünsün öyle mi?"

"Evet, Papa Hazretleri. Tanrı'nın arzusu bu yönde miydi?"

"Tanrı her zaman kötülükle savaştadır" diye tatlılıkla karşılık verdi Francis.

"Masum insanlar ne olacak peki?"

"Hiçbirimiz tam anlamıyla masum değiliz Antonio. Hepimiz günahkârız. Fakat Tanrı'nın hepimiz için bir planı var. Tanrı'nın verdiği bu görev yerine gelmiş olacak. İman et Antonio. Elimizde inancımızdan başka bir şey kalmadı."

Hat sessizliğe büründü. Papa neden kendisi için dua etmesini istemişti? Papa'yla ilk görüşmesinden beri Antonio korkuyordu, şimdiyse daha da çok korkmaya başlamıştı. Her şeye rağmen diye geçirdi aklından, imanına sıkı sıkıya sarılacaktı.

Pentagon Reviri

Brand'in soluk rengi az çok normale dönmüştü. Alex, Marian ve Margo içeri girdiklerinde yatakta doğrulmuş oturuyordu. Izdırabının arasında hafifçe gülümsedi. Margo yanına gidip öptü. "Sevgilim, aklın ne zaman başına gelecek senin?"

"Yalnızca senin yanındayken aklım başımda."

"O zaman ben seni asla yalnız bırakmayacağım" dedi ve gözleri yaşlarla dolarken kocasını öptü.

Brand, Margo'nun elini bırakmadan Alex'e sordu. "Amcam nasıl?"

Alex, "İyi" diye cevap verdi. "Radcliff ona bodrumda güzel bir oda ayarladı. Hepimizden daha güvende" dedi olabilecek diğer terörist saldırıları düşünerek.

"Ne büyük bir felaket" dedi Brand. "Herhalde yakında kartellere saldırırız."

Alex başıyla onayladı. "Fakat bombalamayı yapanın karteller olmadığını biliyorsun değil mi?"

"Teröristleri onlar tutmuş. Şu yatağa bağlı olmasam Garza'yla birlikte onları bulurdum. Hâlâ bu ülke sınırları içindeler. Başka bombalamalar da olabilir."

Margo sağlam eline hafif bir şamar indirdi. "Kendini Süpermen sanıyorsun. Ama değilsin, sen benim kocamsın. Ve birlikte normal bir hayat yaşayacağız."

Alex bile normal bir hayat yaşamalarının imkânsız olduğunun farkındaydı. Brand her zaman bir çeşit entrikanın ortasında olacaktı. O böyle biriydi. Fakat şimdilik eyleme geçemeyecek bir halde olduğu kesindi. Marian, Alex'e iyice yaslanmış ve koluyla belinden sıkıca kavramış duruyordu.

Artemis'in Ofisi

Telefon çaldı ve Walter açtı. "Senatör Artemis'in ofisi, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ben Andrew Farmer. Müsaitse senatörle konuşabilir miyim lütfen?"

Sesin sahibi yaşlıydı ve hafifçe kekeliyordu, ama Walter ismi hemen çıkardı. Andrew Farmer ülkedeki en zengin adamdı. "Şu anda bir toplantıda Bay Farmer. Ama aradığınızı en kısa sürede ileteceğime emin olabilirsiniz."

"Bana evden ulaşabilirsiniz" dedi Farmer kibarca ve telefonu kapattı.

Andrew Farmer ülkenin en zengin adamı olmasına ve büyük bir nüfuza sahip olmasına rağmen, politika konusunda her zaman tarafsız kalmayı tercih etmişti.

Telefon Walter'ı heyecanlandırdıysa da Alex'i revirde rahatsız etmeye niyeti yoktu. Farmer neden aramıştı acaba? Trajik bombalama olaylarıyla bir ilgisi olması lazım diye karar verdi.

Alex ve Marian yaklaşık bir saat sonra ofise döndüler. Walter telaşla Farmer'ın mesajını iletti. "Büyük olasılıkla bombalama olaylarıyla ilgili arıyordur."

"Onu daha sonra ararım" dedi Alex, Brand'i düşünmeye devam ederek. Aptalca bir şey yapar mıydı acaba? Alex bu düşünceyi zihninden uzaklaştırdı.

"Sevgilim" dedi Marian. "Bence Andrew Farmer'ı arasan iyi edersin, önemli olabilir."

Alex bu fikre önce direndiyse de sonra razı oldu. Walter'da numarası vardı. Alex numarayı çevirdi. Telefon çaldı ve nihayet birisi cevap verdi, "Farmer malikânesi."

"Bay Farmer lütfen. Alexander Artemis telefonuna cevaben arıyor."

Uzun süren birkaç dakikadan sonra kısık bir ses telefona çıktı. "Senatör, buraya gelmeniz mümkün olur mu acaba?"

"Şu anda biraz yoğunuz" dedi Alex özür dilercesine.

"Anlıyorum. Fakat bu mevzu bekleyemez. Görevinizle ilgili."

***

Farmer, 'görev' kelimesini etmeseydi Alex bu daveti asla kabul etmezdi. Arabayı süslemeli demir kapıya yanaştırdı ve hoparlöre konuştu: "Senatör Artemis, Andrew Farmer'ı görmek için geldi."

Alex, Georgia tarzı villayı ufak çam ağaçlığının arasından seçebiliyordu. Malikâne, Georgetown civarında inşa edilmişti. Sıkışık trafik yüzünden, normalde yirmi dakika süren araba yolculuğu bir saatte bitmişti. Geniş kapılar aralandı ve Alex sağanak yağmur yüzünden düşen dalların ve yaprakların arasından uzun garaj yolunda ilerledi. Yağmur durmuştu, fakat gökyüzü hâlâ gri ve iç karartıcıydı. Girişteki muazzam ikili kapılardan çıkarken bir uşak da onu karşılamak üzere beklemekteydi. Uşak Alex'in ceketini aldı. "Bu taraftan senatör. Bay Farmer siz bekliyor." İkinci kata çıkan yuvarlak merdivenden çıkıp bir odaya girdiler. Burası bir hastane odasına benziyordu. Andrew Farmer iki koluna sokulmuş plastik hortumlar arasında yatakta yatıyordu.

"Bu kadar kısa sürede geldiğiniz için teşekkür ederim. Tokalaşırdım fakat gördüğünüz gibi..." Farmer'ı öksürük tutunca cümlesini bitiremedi. Yatağın yanındaki sandalyeyi işaret etti. Hemşire koşup ağzından damlayan tükürüğü sildi.

"Bu kadar hasta olduğunuzdan haberim yoktu" dedi Alex, bir şey söylemiş olmak için.

"Hepimizin başına gelebilecek bir şey." Farmer gülümsemeye çalıştı fakat başaramadı. "Ağrı kesiciler etkisini göstermeden önce yalnızca birkaç dakikamız var. Avukatımdan bize katılmasını rica ettim."

Alex etrafına bakındı. İyi giyimli, yaşlıca bir adam odanın uzak bir köşesindeki bir sandalyede oturuyordu. Kucağında sarı bir not defteri vardı. Avukat, Alex'e herhangi bir tepki vermedi. İş için oradaydı, arkadaş edinmek için değildi.

"Yaşanan felaket hayatım boyunca gördüklerimin çok ötesinde. Ancak sizi çağırmamın nedeni bu değil." Farmer durakladı ve plastik bir maskeden oksijen çekti. "Bildiğiniz gibi politik mevzulardan her zaman uzak durmuşumdur, fakat politika ve tarih okuyorum ve ülkemizi yöneten insanları da yakından gözlemliyorum. Bir insanı kurduğu birkaç cümleden, hatta yürüyüş şeklinden bile tanıyabilirim..." Farmer gene öksürdü, fakat bu seferki daha hafifti. "Sizin içinde bulunduğunuz durumu ve uyuşturucu sorunu hakkındaki duygularınızı açıklamanızı izledim. Başkanlık konusunda ciddi olmadığınız çok açıktı..."

Alex çenesini daha fazla tutamadı. "Afedersiniz ama telefonda görev kelimesini kullandınız. Ne kastettiniz?"

"Kızınızın hikâyesinden çok etkilenmiştim. İki torunumu uyuşturucu yüzünden kaybettim. Mucize eseri, uyuşturucu trafiğinin sonunu görme ihtimalimiz var gibi duruyor. Fakat uyuşturucu kurbanlarının ve ailelerinin yardımımıza ihtiyaçları var."

Alex başıyla onayladı.

"Muazzam bir servete sahibim. Planım servetimi bu ülke halkına vermek... Birkaç şartım var elbette."

"Elbette."

"Politikadan sonra ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

"Elimden geldiğince insanlara yardım etmeye çalışırım herhalde. Dediğiniz gibi, uyuşturucu bağımlılığıyla mücadelede bizim desteğimize ihtiyaç duyanlar var, özellikle de gençler."

"Size bir önerim var senatör. Uyuşturucu kurbanlarının tedavisi ve rehabilitasyonu için beş milyar dolar ayıracağım. İsmimi vermeden elbette" dedi Farmer parmağını kaldırmaya çalışarak; ancak belli belirsiz oynatabildi. "Bu görevin tam sorumluluğunu yüklenmeniz şartıyla. Bu sizin hayatınızın kampanyası olacak. Bu şartı kabul edebilecek misiniz?"

"Vazifeyi çoktan üstlendim bile."

"Güzel. Para sizin elinizin altında olacak. Uygun gördüğünüz şekilde harcayın. Karakterinize güvenim sonsuz."

Alex itiraz etmeye kalkıştı.

"Kararım kesin. Tek pişmanlığım, meyve verdiğini görecek kadar yaşayamayacak olmamdır."

Alex kederli bir tavırla "Keşke sizi tanıyabilseydim" dedi.

"Beni yeterince tanıyorsunuz senatör."

Alex elini adamın omzuna koydu ve zorla gülümsedi. "Bu artık sizin göreviniz."

"Ayrılmadan önce son bir şey var. Washington Anıtı'nın yeniden inşa edilmesi için bağış yapıyorum, gene isimsiz elbette. Şartımsa, tarihi özgürlüğümüzün gerçek bir vatansever anıtının yaratılması. İnşa edilmeden önce tasarımların sizin onayınızdan geçmesi gerekecek."

Artemis yeniden itiraz etmeye kalkıştıysa da Andrew Farmer'ın gözkapakları titreşerek kapanırken sesi de kısılmaya başlamıştı. "Size güveniyorum senatör."

BÖLÜM 46

LOS ANGELES

Soule, akşamüstü güneşinin gri bulutların arasında gözden kaybolmasını izledi. Sabahın erken saatlerinde yaşanan faciaya rağmen, Disneyland'in önü içeri girmek için bekleyen insanlarla doluydu. Anne babalardan ve çocuklardan oluşan sıra, hayal dünyasının keyfini çıkarmak için sabırla bekliyordu. Belki de, yaşananların feci boyutlarını düşünmek zorunda kalmamak için Amerikalıların buldukları bir yöntemdi bu. Soule etrafına bakındı ve bir keder hissetti. Belki de umurlarında değildi. Televizyondaki haber yorumları farklı bir manzara çiziyordu. Vatandaşların öfkesini ve korkusunu yansıtıyordu. Yas tutan bir ulus propagandası tanımlayan Amerikan haber çarklarıydı. Soule, Amerikalıları hiçbir zaman anlayamayacağını kendine itiraf etmek zorunda kaldı. Fakat Birleşik Devletler ordusunu çok iyi anlıyordu. Ölçülü fakat etkili bir tepki vereceklerdi.

Karteller kendilerini güvende hisseder hissetmez, Birleşik Devletler kartellere saldıracaktı. Soule üç günlük bir süre tahmin ediyordu. Amerikalıları özellikle kendi banka hesabına yönlendirmişti. Fakat yapanın o mu yoksa başka bir terörist grup mu olduğundan asla emin olamayacaklardı. Müslüman uluslar saldırı tehdidi altında olmayacaklar ve Soule'nin itibarı da bütün teröristlerin gözünde artacaktı.

***

Soule'nin adamları teker teker buluşma yerine vardılar. Her biri birer kılık değiştirme ustasıydı. Kıyafetleri, beysbol şapkaları ve boyunlarından sarkan fotoğraf makineleriyle tatildeki turist kalabalığının arasına karışmışlardı. Soule adamlarını hemen bu Amerikan ürünü hayal dünyasının girişine yakın bir restorana götürdü. Kimse kulak misafiri olmadan rahatça konuşabilsinler diye, restoranın göbeğinde gürültülü bir masa seçti.

Salona dağılmış birkaç televizyonda, bir zamanlar beyaz parlak Washington Anıtı olan binanın kalıntılarının yürek parçalayıcı görüntüleri aralıksız yayınlanıyordu. Soule odayı gözleriyle tararken, yalnızca birkaç kişinin bu görüntüleri izlediklerini fark etti. Soule inanamıyormuş gibi başını salladı. "Bütün Kongre Binası'nı indirmeliydik, belki o zaman biraz daha ciddiye alırlardı" dedi Soule sessizce kendi kendine ve hemen düşüncelerini başka tarafa yönlendirdi. "Havaalanında sorun çıktı mı?" diye sordu. Ciddi bir şey çıkmadığını tahmin ediyordu, adamlarının hepsi yanındaydı. Fakat ufacık bir bilgi kırıntısı bile büyük önem taşıyabilirdi.

Salim dövmesiyle ilgili soruşturmanın gergin anlarından bahsetti. Diğerleri yalnızca sıradan uygulamalarla karşılaştıklarını söylediler. Soule tatmin olmuştu. Takip edilmiş olsalar şu anda hepsi çoktan tutuklanmışlardı.

"Açlıktan ölüyorum" dedi Hakeem, fırça gibi kirpikleri beysbol kepinin kenarına değerken.

Soule güzelce bir garsonu yanına çağırdı. "Karnınız açsa" dedi garson çeşit çeşit yiyeceklerle dolu bir masayı göstererek, "size büfeyi öneririm. Bu akşam 'açık büfe' var."

Soule'nin adamları daha önce böyle bir şey duymamışlardı.

"Bize uyar" dedi Soule ve garsona gülümsedi. Adamlar karınları tıka basa dolana kadar karışık salatalardan yediler. Hakeem geğirdi. "Çok güzeldi."

"Burada ne kadar kalacağız?" diye sordu Salim, Soule'ye.

"İki gün daha. Ondan sonra yola çıkmakta bir sakınca olmayacaktır. Yarım kalan işimizi bitirmek için Meksika'ya döneceğiz."

Hakeem bunun ne anlama geldiğini biliyordu. "Ya orada değilse?"

"İspanya'ya uçar ve oradan da vatanımıza döneriz, birer kahraman gibi... Fakat şimdi kendimize kalacak yer bulmamız lazım. Ufak bir motel bulun. Odanızda uzun vakit geçirmeyin, şüphe uyandırabilirsiniz. Yerel restoranlara gidin. Alışveriş merkezlerinde dolaşın. Manzara resimleri çekin. Tatilinizi geçiren birer turistsiniz. Üç gün sonra, akşam beşte Mazatlan'daki Melia Otel'in lobisinde buluşacağız."

Sonraki iki gün içerisinde Soule de adamlarına talimat verdiği şekilde hareket etti. Televizyonda haberleri izledi ve yorumcuların, teröristlerin nerede olduklarına dair ellerinde hiçbir ipucu bulunmadığından yakınmalarını dinledi. Müslüman bir gruptan şüpheleniyorlardı, ama sağlam bir kanıt yoktu. Olsa bile söylemeyeceklerdir diye düşündü Soule.

Herhangi bir turist gibi ıvır zıvır satın alarak alışveriş merkezlerini dolaştı. Öylesine bir filme girdi ve iğrenerek çıktı. "Amerikalılarda ahlak kalmamış. Bu ne şiddet böyle" dedi içinden.

BÖLÜM 47

PENTAGON

"New York'ta binlerce adamımız var" dedi FBI başkanı Franklin, Radcliff'in ofisinde volta atarken. "Hiçbir ipucu elde edemedik. Ülkenin her yanındaki bütün Müslüman topluluklarını rahatsız ettik ve sonuçta çıkmaza saplandık."

"Gonzales'i canlı ele geçirmemiz lazım, emin olmak için başka şansımız yok" dedi Radcliff, Franklin'in yaşadığı hüsranı anlayarak.

"Çok zayıf bir ihtimal. Kolombiyalı kartellerin bütün kalelerini bombayla yerle bir edeceğiz. Gonzales sağ kalırsa bir mucize olur."

"Sanırım onun nerede saklandığını biliyorum" dedi Radcliff.

"Nerede? Nasıl biliyorsun?"

"Burada bodrumda, içeriden bir muhbir tutuyoruz." Radcliff kendi adamlarından birinden bahsediyormuş gibi konuşmuştu.

"Adı nedir?"

"Cardona. Brand vurulup getirildiğinde öfkelendi. Bir saldırı olacağı konusunda bizi uyarmıştı, ama nereye yapılacağını bilmiyordu. Başkan'a yalvardım fakat hiçbir anlamı kalmadı artık. Başkan'ın da eli kolu bağlıydı zaten."

"Gonzales nerede saklanıyormuş peki?"

"Cardona'ya göre, Bogota'nın içlerinde ufak bir malikânesi varmış. Adamlarımızı içeri yeterince çabuk sokabilirsek onu ku-

şatırız. Neye benzediğini biliyoruz. Bogota'daysa onu mutlaka buluruz."

"Bu Soule'nin işiyse, kime saldıracağız peki?"

Radcliff'in buna verilecek cevabı yoktu. "Genelkurmayla bir toplantım var" dedi, birkaç belgeyi evrak çantasına tıkıştırırken.

•••

Savaş odası yatışmıştı. Kimse on iki saat sonra olacakları konuşmak ve hatta düşünmek bile istemiyordu. Radcliff uyuşturucu kartellerine saldırı teklifini sunmuştu. Onlar teklifi konuşmadan okurlarken Radcliff düşüncelere dalıp gitti. Bütün bu olanlar çok saçmaydı: Tanrı'dan bir görev; Azrail; Mafya'yla Yakuza'nın suç imparatorluklarının en verimli kısmını durdurmak için işbirliği yapmaları; kartellerin Washington Anıtı'nı bombalamaları için bir terörist grupla anlaşmaları. Yok, çok saçmaydı. Fakat on iki saat sonra binlerce insanın hayatını kaybedeceği gerçeği üzerinde büyük bir etki yaratmıştı. Bir daha hiçbir şey aynı olacak mıydı; yoksa bu yeni ve dehşet verici bir dünyanın başlangıcı mıydı?

Plan okunduktan sonra, bir-iki kişinin egosu tatmin olsun diye birkaç değişiklik yapıldı. Şu anda bu Radcliff'in umurunda bile değildi. Saldırı kaçınılmazdı... Brand'in kendini nasıl hissettiğini merak etti. Onun gerçekten normal bir hayat yaşabilmesini diledi ama bundan şüpheliydi.

•••

Başkan, Mafya ve Yakuza'dan yüz kadar adamın saldırıya geçecek kara kuvvetlerinde yer almasına izin vermişti. Özel bir birim oluşturacaklar ve savaşın sonuna kadar gizli tutulacaklardı. Bu ancak Artemis'in ona dolaylı yoldan şantaj yapmasıyla mümkün olabilmişti. Nolan başta Papa Francis'i aramayı düşündüyse de vazgeçti. Yardım alabileceği hiç kimse yoktu; tek başınaydı. Truman'ın dediği gibi, "İş onda bitiyordu." Bir kez daha şu anda dağdaki derelerden birinde balık avlıyor olmayı diledi. Başkanlık süresinin bitmek üzere oluşuna seviniyordu. Sonraki başkanın hali yamandı. Saatine baktı; katliamın başlamasına on iki saat kalmıştı. Midesi bulanıyordu. Kusmak istedi ama kusamadı.

Kolombiyalı karteller tamamen savunmasız yakalanacaklardı. Alçaktan uçan saldırı uçakları, Kolombiya'daki bütün kartel kalelerini bombayla yerle bir edecekti. Kara kuvvetleri mevzilerini almış olacaklar, bombalama işi bittiğinde binlerce Amerikan askeri dünyanın uyuşturucu merkezine akın edecekti. Televizyon kanalları tepelerinde uçacak ve bir ülkenin uğradığı yıkımı tarihsel kayıtlara geçireceklerdi.

Yanlarında kameramanlarla gazeteci ekipleri Amerikan askerlerinin peşinde koşacak ve bizim savaş adını verdiğimiz dehşeti televizyondan yayınlayacaklardı. Fakat bu bir savaş olamazdı. Düşman tamamen savunmasızdı. Washington Anıtı'nın bombalanması, sekiz güvenlik muhafızının ölümüne rağmen, Amerikan hücumunun şiddeti yanında sönük kalıyordu. Bedeli birilerinin ödemesi gerekiyordu; suçlu ya da masum olmalarının bir önemi yoktu.

Kolombiya hükümetine yaklaşan atakla ilgili bir uyarı yapılmamıştı. Sonradan özür dilenecek ve yol açılan yıkım telafi edilmeye çalışılacaktı. Amerika'nın fevri ve vahşi tabiatı serbest kalmak üzereydi. Meksika'dan Şili'ye kadar bütün uluslar sırada kendilerinin olma ihtimali karşısında korkuyla bekleyeceklerdi. Uyuşturucu bütün kıtaya yayılan bulaşıcı bir hastalık gibiydi.

Camp David

Alexander Artemis, Radcliff'ten yaklaşan saldırıyı haber alır almaz Peder Salvi'yle birlikte Papa Francis'e telefon açtı.

"İşgalin başlamasına on iki saat var" diye haykırdı Artemis telefonda. "Bir şeyler yapmak zorundasınız. Daha iyi bir yol olmak zorunda. Tanrı binlerce masum insanın öldürülmesine göz yumamaz."

Antonio paralelde dinliyordu. "Papa Hazretleri, buna engel olması için Tanrı'ya yalvaramaz mısınız?"

Papa Francis yaklaşmakta olan büyük felaketi rüyalarında görüyordu. "Tanrı bize bu korkunç görevi verdi." Sesi kederle doluydu. "Azrail, gençlerimizi uyuşturucunun pençesinden kurtulmasını sağlayacak ittifakların kurulmasına yardım etti. Fakat kötü kalpli insanların kafalarına koyduklarını yapmasına Tanrı bile engel olamaz."

"Ama" dedi Alex çıldırmış gibi, "bu iyiyle kötünün savaşı olarak başladı, şu andaysa her çeşit gaddarlık birbirine karışmış durumda. İyi adamlar kimler? Kötüler kimler? Tanrı bile bilmiyordur bu sorunun cevabını."

"Tanrı her şeyi bilir. Bu kararı her bireyin kendisinin vermesi gerekiyor" dedi Francis tatlılıkla.

"Yapılacak herhangi bir şey var mı Papa Hazretleri?" diye sordu Antonio tam bir çaresizlik içinde.

"Dua et Antonio. Sen de Alex. İnancınızı yitirmeyin. Tanrı hata yapmaz... Artık kapatmam lazım." Francis telefonu alelacele kapattı.

Papa'nın sözleri teselli sağlamamıştı.

"Ne yapabiliriz Antonio?"

"Bilmiyorum senatör. Olay bizim kontrolümüzden çıktı artık."

BÖLÜM 48

MEKSİKA, MAZATLAN

Soule adamlarıyla, Melia Oteli'nin lobisinde buluşmak üzere anlaşmıştı. Saat daha yeni beşe geliyordu. Otel müşterileri farklı çıplaklık derecelerinde ortalıkta dolaşıyor, havuzdan otele girip çıkıyorlardı. Diğerleri erken bir akşam yemeği için giyinmişlerdi.

Soule ve adamları turist kalabalığının arasından dolanarak havuz kısmına geçip şans eseri boş bir masa buldular. *Mariachi* grubu çalmaya başlarken, mavi dalgalar da yavaşça kıyıya vuruyordu. "Hava kararana kadar bekleyeceğiz" dedi Soule. "Salim sığabileceğimiz büyüklükte bir 4x4 kirala." Ardından Maher'e dönerek, "Dostlarımızı bul. Uzilere ve siyah kıyafetlere ihtiyacımız olacak" dedi.

İki adam oyalanmadan çıkıp gittiler.

"Bayırdan yukarı tırmanırsak hemen görülürüz" dedi Hakeem'in adamlarından birisi.

"Arazi, yamacı tırmanmamıza yetecek kadar aydınlatılıyor" dedi Hakeem. "Gonzales hâlâ oradaysa kazandığını sandığı zaferi kutluyor olacaktır. Malikâneyi yirmi kadar asker koruyordur diye tahmin ediyorum. İlk birkaç tanesini çıplak elle öldürürüz. Bundan sonra neler olacağına bakarız."

"Kendini güvende hissediyordur" dedi Soule. "Amerikalılar henüz Kolombiyalı kartellerin kalelerine saldırmadılar."

"Öyleyse neden kalıyor?" diye sordu adamlardan birisi.

"İhtiyatlı davranıyor çünkü. Ben de buna güveniyorum" dedi Soule sırıtarak.

***

Güneş okyanusa ağır ağır kayarak indi ve kırmızıya çalan, turuncu gökyüzünün son parçası da solarak kasvetli bir gri renge dönüştü. Salim 4x4 ciple hazır bekliyordu. Kıyafetler ve silahlar arkaya yüklenmişti. Salim cipi kavisli yollardan geçirerek malikâneye çıkardı. Gece artık kapkara çökmüş ve yıldızlarla dolmuştu. Soule, Amerikalıların kartellere saldırıp saldırmayacağını merak etti. Bıraktığı para izini bulamayacak kadar salak olabilirler miydi? Nihayet, bir şey fark etmeyeceğine karar verdi. Gonzales'in devre dışı bırakılması gerekiyordu. Amerikalıların şüphelerini doğrulayabilecek tek kişi oydu. Kaldı ki pisliğin tekiydi ve bu gece de hayatı sona erecekti. 4x4 hedefine doğru hızla yol alırken Soule bunu düşünerek gülümsedi.

"Şurada dur" diye emretti Soule. Yamaçtaki evden çeyrek mil uzaklıktaydılar. Bir dönemeç daha döndüklerinde cipin ışıkları görülebilir hale geliyordu. Salim cipi yoldan çıkarıp bir çalı kümesinin arkasına park etti. Adamlar arkaya koşturup siyah pantolonlarını ve siyah kapüşonlu üstlerini giydiler. Birer Uzi ve kıvrık hançer seçip malikâneye çıkan hilalin ışığında yola koyuldular. Hakeem bu ayın Allah'ın bir işareti olması gerektiğini düşündü.

Dik yamacın eteğine ulaştıklarında tepenin yüz metre kadar yukarısındaki projektör ışıklarının parıltısını görebiliyorlardı.

Altı adam, aralarında beş-altı metre mesafeyle tepeden yukarı tırmanmaya koyuldu. Zirveye yaklaşırlarken, Hakeem havuzun ışıklarıyla sırtları aydınlanmış dört adamı görmeye başladı. İkisi yamaca yakın dikilmiş sohbet ediyorlardı ve diğeriyse bir sigara yakıyordu. Dördüncü yamacın kenarında devriye gezerken hafiften yalpalıyor gibiydi. Şarabı fazla kaçırmış diye düşündü Hakeem. Adamlarından dört tanesine işaret etti. Kıvrık hançerleri dişlerinin arasına tutturup tepeye ulaştılar. Evden gelen sesleri ve yüksek müziği duyabiliyorlardı. Aşağı çömelerek adamlara arkadan yaklaştılar. Hızlı ve sessiz hareketlerle, adamların başlarını geriye çekip açıkta kalan gırtlaklarını ses tellerini koparark kestiler. Dördü de sessizce yere devrildi. Hakeem'in adamları bunun ardından şapkalarını ve ceketlerini giyip Gonzales'in muhafızlarının yerlerine geçtiler.

Salim gözleriyle etrafta başka silahlı adam olup olmadığını kolaçan ettiyse de bulamadı. Evi ve farklı giriş noktalarını inceledikten sonra Soule'ye ve Hakeem'e işaret etti. İki adam zirveye tırmanıp, projektörlerin menzilinin hemen dışında karanlık alanda gizlendiler. Salim ağır adımlarla saklandıkları yere gitti. "Matador odasında yaklaşık yirmi adam var" diye fısıldadı. "Yandan giriş var gibi duruyor, kilitli değilse tabii. Gelen seslere bakılırsa adamların çoğu sarhoş olmalı."

"Muhafızlardan biriymişsin gibi yan girişi kontrol et ve bize haber ver" diye emir verdi Hakeem.

Salim kapıya varana kadar sahanın etrafında dolaştı. Sırtı salona yan dönük şekilde, cam kapının tokmağını çevirdi. Açıktı. Soule'yle Hakeem'in bekledikleri gölgelerin arasına döndü. "Kapı açık."

"Güzel" dedi Soule. "Senden bizimle gelmeni istiyorum, ancak bunu yapmadan önce adamlarına bizim yandaki kapıya ulaştığımızı görene kadar beklemelerini ve ardından evin ön kapısından içeri girmelerini söyle. Onlar Matador odasına ulaşmadan ateş edildiğini duyarsak ateş açarız. Adamların çapraz ateş arasında kalmayacaklarından emin ol. Yandan saldırsınlar."

Salim adamlarına gereken talimatları verdikten sonra döndü ve üçü birlikte gölgelerin arasından cam kapıya yöneldiler. Salim, sanki orada dikilen bir muhafızmış gibi sırtı kapıya dönük duruyordu. Hakeem'le Soule'yse kapıdan birkaç adım uzaktaki çalıların arasından izliyorlardı.

Diğer üç adam başlarını öne eğerek, rahat adımlarla ama ihtiyatla eve yöneldiler. Bir olayla karşılaşmadan Matador odasına ulaştılar. Sarhoş adamlardan bir tanesi kanepede uzandığı yerden onlara içeri girmelerini işaret etti. "İçeri gelin, parti daha yeni başlıyor."

Üç adam Uzilerini savurup ateşe başlarken aynı anda birbirlerinden de uzaklaştılar, böylece üç farklı açıdan saldırıya geçmiş oluyorlardı. Bu sırada odanın diğer ucundaki cam kapı da eşit yoğunluktaki bir baraj ateşiyle ardına kadar açıldı ve acıyla çığlık atan bedenler paramparça yere yığıldılar. İşlerini yirmi saniye içinde bitirmişlerdi. Adamlar cansız yere yığılırken sıktıkları birkaç kurşun tavana saplanmıştı, o kadar.

Soule odayı alelacele dolaşıp Gonzales'i aradı. "Burada değil" diye haykırdı.

"Yatak odalarına bakalım" dedi Hakeem. "Salim, bütün silahlı adamların öldüklerinden emin ol. Sağ kalan varsa gırtlağını kes."

Hakeem'le birlikte uzun koridordan ihtiyatla ilerlerken Soule başı çekiyordu. Gonzales oradaysa, yatak odalarından birinde saklanıyor olmalıydı. Soule, ayrıca tek başına olmayacağını ve mutlaka silahı olacağını da tahmin ediyordu. Yollarına çıkan bütün kapıları teker teker açtılar; doğrudan üstlerine gelebilecek kurşunların önüne çıkmamaya çalışıyorlardı.

Koridorun sonunda iki kanatlı bir kapı vardı. Burası büyük olasılıkla ana yatak odasıydı. Gonzales evdeyse bu odada olmalıydı. Kapının üç metre kadar uzağında durdular. Hakeem Soule'nin kolundan yakalayıp kapıya doğru çekti. Silahıyla ikili kapıları nişan aldı. Soule de onu takip etti. "Ateş" diye fısıldadı Hakeem. Kapılar parçalanarak açılana kadar Uzilerden çıkan patlamalar kapıyı dövmeyi sürdürdü. İki adam kapının önünde kıpırdamadan durup beklediler. Yatak odasında ne bir hareket ne de ses vardı. Kurşunlara karşılık da verilmemişti. "İçeride olduklarını *hissedebiliyorum*" dedi Hakeem. Girdiği çok sayıdaki saldırı hislerini olağanüstü seviyeye yükseltmişti. Soule bunu anlayamıyor, ama gene de bütün kalbiyle güveniyordu.

Hakeem belinin üstünde yılan gibi kıvrılarak yatak odasının girişine yaklaştı; Soule de takip etti. Bu bakış noktasından, Hakeem yatağın baş tahtasını görebiliyordu. Tahtaya nişan alıp ateş etti. Anında ateşe karşılık verildi ve kurşunlar üzerlerine yağmaya başladıysa da zarar vermeden başlarının tepesinden koridora doğru hızla geçip gittiler. Hakeem vurulmuş gibi korkunç bir çığlık attı. Odada yer değiştiren karanlık bir figür gördü. "Kolay olmayacak" dedi içinden ve bir el bombası almış olmayı diledi.

Hakeem ve Soule kıpırdamadan durmaya devam ettiler. Düşman yakında ortaya çıkmak zorundaydı. Beş dakika geçti.

Hiçbir şey olmadı. Nihayet kurşunlar tepelerinden yağıp duvara saplanmaya başladı. Bir an için Hakeem bir silah ve çıplak bir kol gördü ve anında elindeki *Uz*'yi yatay şekilde kapıya doğru ateşledi. Hemen tiz bir çığlık ve yere çarpma sesi duyuldu. Birkaç saniye önce kendisinin kullandığı taktik olabilirdi. Fakat yarı açık kapıya dikkatle bakınca, parçalanan kapının kenarından yavaşça akan ince bir kan dereceği gördü. Düşman yaralanmıştı fakat çıplak kol onun Gonzales olmadığını gösteriyordu. Hakeem harekete geçme sırasının kendisinde olduğunu biliyordu. Soule hemen arkasında kapının kanatlarına doğru ilerledi. Yatak odasına ulaşması iki dakika sürmüştü. Göğüs kafesi yere yakın, yatak odasını dikkatlice süzdü ve ardından gördüğü şey karşısında donup kaldı: Halının üstünde dirseğinden kopmuş bir kol vardı. Hakeem odanın biraz daha içine süründü ve çıplak bir kadının kırık bir makyaj masasının dökküntüleri arasında beşikteymiş gibi yattığını gördü. Koldan oluk gibi akan kan halıya dökülmeye devam ediyordu; fakat kadın hâlâ hayattaydı. Hakeem gözleriyle etrafı kolaçan etti. Oda boştu. Aynalı, sürgülü bir çift kapı hafifçe aralık duruyordu. Hakem, Gonzales'in korkakça, gardırobun içinde saklanmış olabileceğini hissetti.

Sessizce odaya girdi ve düz arkalıklı tahta sandalyeyi alıp aynalı dolaba fırlattı ve hemen yatağın arkasına saklandı. Anında kapıların arasındaki açıklıktan kurşunlar yağmaya ve duvarlara saplanmaya başladı.

"Dışarı çık" dedi Hakeem emreder gibi, "yoksa dakikaların sayılı."

Birkaç saniye sonra dolabın kapağı aralandı ve Gonzales çıp-

lak halde tek elini silah taşımadığını gösterircesine havaya kaldırarak sürüne sürüne dışarı çıktı.

"Ayağa kalk maymun" dedi Hakeem, Soule onlara katılırken.

Gonzales ayağa kalkıp yerde yatan çıplak kadına dehşet dolu gözlerle baktı. Consuelo'nun kanının damarlarından akıp gidişini izledi. "O benim askerimdi, kadınımdı" diye cıyakladı gözleri yaşlarla dolarken.

"Bu dünyaya çıplak geldin, giderken de çıplak olacaksın" dedi Hakeem, sanki Kuran'dan bir ayet okuyormuşçasına. "Bu adamı cehenneme gönderme zevkini ister misin kardeşim?"

Soule silahını kaldırıp Gonzales'in üstüne boşalttı. Adamın kısa boylu, şişman bedeni dolabın kapısına gerisin geri düştü; ayna parçaları kanla ve et parçalarıyla karışarak dört bir yana dağıldı.

"İşi bitirdik" dedi Soule tatmin olmuş bir ifadeyle. "Artık kimse bilemeyecek."

Birlikte Matador odasına yürüdüler. Salim sekiz kişinin gırtlağını kesmişti.

"İspanya'ya, oradan da eve uçuyoruz" diye açıkladı Soule.

BÖLÜM 49

BOGOTA'YA YOLCULUK

Papa Francis, Kolombiya Başkanı Enriquez'i aradığında Papalığa ait uçak çoktan havalanmıştı. Papa, karşı tarafı etkilemeye çalışmadan ve hoş beşle vakit kaybetmeden "Amerikalılar ülkenizi askeri yoldan işgal etmeye hazırlanıyorlar. İşgal on bir saat içerisinde gerçekleşecek. Bütün uyuşturucu kartellerinin sığınaklarına saldırmayı planlıyorlar" dedi.

Enriquez dehşet içerisinde kalmıştı. "Olamaz. Bunu yapalım derken binlerce masum insanın ölümüne sebep olacaklar."

"Biliyorum" dedi Papa. "Altı saat içerisinde ülkenizde olacağım."

"Tanrı sizi korusun Papa Hazretleri. Sizin için ne gibi hazırlıklar yapabilirim?"

"Dünyaya ülkenize doğru yola çıktığımı haber verin. Ben de Birleşik Devletler Başkanı'nı arayıp ona bizzat bildireceğim."

"Bogota şehrinde bir tören alanı düzenleyeceğim. Binlerce kişi tarafından karşılanacaksınız."

"Herkese Tanrı'dan bir mesaj getirdiğimi söyleyin" dedi Papa Francis, üstlendiği vazifenin ağırlığını hissederek.

"Söylerim Papa Hazretleri. "Enriquez telefonu kapatıp generallerini ve yardımcılarını alelacele yanına çağırdı. "Biraz önce, Papa Francis'ten Amerikalıların uyuşturucu kartellerine saldırmayı planladıklarını haber aldım. Halkımız ve ülkemiz adına bir

felaketle sonuçlanacak bu hareketi önlemek için Papa Francis buraya geliyor."

Başkan Enriquez adamlarına, Papa'nın gelişinin bütün radyo ve televizyon kanallarında yayınlanması ve havaalanından futbol stadyumuna kadar bir geçit töreni düzenlenmesi talimatı verdi. "Papa bu akşam yedide bir konuşma yapacak. Ordu Papa'yı yakından korusun."

Generallerden birisi dosdoğru ofisine gidip bir telefon açtı.

Washington D.C.

Başkan Nolan telefonu açtı. Arayan Papa Francis'ti. "Ben de tam seni arayacaktım" diye yalan söyledi Nolan.

"Hayır, aramayacaktın John" diye sertçe karşılık verdi Francis.

"Ben... Ben..."

Francis araya girdi. "Papalığa ait uçaktayım; birkaç saat içerisinde Kolombiya'da olurum. Saldırıyı şimdilik kaydıyla durdurmak zorundasınız. Kolombiya halkına şahsen verilmesi gereken bir mesaj taşıyorum."

"Saldırıyı nereden haber aldın?"

"Bunun bir önemi yok. Önemli olan bu mesajın iletilmesi."

"Madem bu kadar önemli" diye cevap verdi Nolan. Başka seçeneği olmadığını biliyordu. Birkaç gün bir fark yaratmayacaktı. "Enriquez'e saldırıdan bahsettin mi?" diye sordu endişeyle.

"Hayır." Yalan sırası Papa'daydı ve hemen Tanrı'dan bağışlanmasını diledi.

"Buraya da uğrama fırsatı bulacak mısın?" diye sordu Nolan, başka söyleyecek bir şey bulamamıştı.

"Öncelikli işlerim var John; dualarım seninle ve Amerikan halkıyla. Korkunç patlamanın yarattığı derin üzüntü ve hiddeti tahin edebilirim."

"Elim kolum bağlı oturamam Papa Hazretleri" dedi Nolan, midesinde sürekli mevcut ağrı hissiyle.

"Anlıyorum" dedi papa hoşgörüyle ve telefonu kapattı.

•••

Başkan Nolan bütün gerekli yerlere telefon açtı. Bu karar kimseyi memnun etmemişti, fakat ellerinden bir şey gelmediğinin farkındaydılar. Başkan sonrasında Camp David'deki sayfiye evini aradı. Telefona Alex cevap verdi.

"Papa'yı araman şarttı, değil mi?" diye sordu Nolan öfkeyle.

"Birinin bu çılgınlığa son vermesi gerekiyordu" diye karşılık verdi Alex. "Daha iyi bir yol olmak zorunda."

"Önerilere açığım" dedi Nolan alay edercesine.

"Aklımda bir şey yok. Fakat binlerce masum insanın öldürülmesinin çözüm olmadığının farkındayım."

"Aah... Bu lanet durumdan nefret ediyorum."

"Bir çaresini buluruz, belki Papa'nın aklında bir plan vardır" dedi Alex, bir parça umut aşılamaya çalışarak.

"Bizim Papa şu anda uçakla Kolombiya'ya gidiyor."

"Ne?" dedi Alex hayretle.

"Sana söylemedi mi?"

"Kesinlikle hayır. Kolombiya'ya gidiyorsa bir planı mutlaka var demektir."

"Bir mucize yaratsa daha iyi eder."

•••

Alex, Gallucci ve Antonio'ya Papa'nın Kolombiya'ya doğru yola çıktığını ve başkanın saldırıyı şimdilik ertelediğini anlattı.

Bu haber Antonio'yu sevindirmiş, Gallucci'ninse hiç hoşuna gitmemişti.

"Belki Papa Hazretleri bir çözüm bulur" dedi Antonio, bir parça rahatlamış halde.

"Hiç sanmam" diye homurdandı Gallucci. "Senin de dediğin gibi Antonio, bu görevi Tanrı başlattı ama bitirmek bize düşüyor."

BÖLÜM 50

KOLOMBİYA

Piskopos Diaz, Papa'yı havaalanında karşıladı ve onunla birlikte araba konvoyuyla futbol stadyumuna yolculuk etti. Sokaklarda on binlerce kadın, erkek ve çocuk dizilmiş, onlar geçerken ellerindeki çiçek demetlerini sallıyorlardı. Papa Francis, bunun bir gökkuşağı nehrine benzediğini geçirdi içinden.

Piskopos Diaz, Papa'nın ziyaretine heyecanlanmıştı fakat dilediği bütün ayarlamaları yapmaya uğraşırken iki ayağı bir pabuca girmiş gibi hissediyordu. "Çok geç haberim oldu Papa Hazretleri" dedi özür dilercesine.

"Kendinizi üzmeyin. Çok güzel bir iş çıkarmışsınız. Durumdan çok memnunuz" dedi Papa Francis, arabanın camından dışarıdaki halka el sallayarak.

"Başkan Enriquez bizimle futbol stadyumunda buluşacak. Bütün her şeyin şahsi sorumluluğunu üstlendi. Konuştuğumuz sırada, kelimeler ağzından o kadar hızlı çıkıyordu ki, ne dediğini zar zor anladım. Ziyaretinize böyle bir tepki verdiği için memnunum, fakat şakın olduğumu da itiraf etmem lazım. Kendisi en büyük hayranlarınızdan birisi değildir."

"Bu gece ortak bir hedefte birleştik... Fakat şimdi, İsa'nın Vekili'ni onurlandıran insanların tebessümlerinin tadını çıkaralım" dedi Francis, Piskopos Diaz'ın eline hafifçe vurarak.

Araba konvoyu kalabalık nüfuslu şehrin sokaklarından ge-

çerken güneş ufukta ağır ağır batıyordu ve yaklaşan gece yüzünden gölgeler uzamaya başlamıştı. Yol boyunca askerler dizilmişti. Stadyuma vardıklarında Papa'nın aracı dosdoğru çim sahaya girdi ve kordonla oluşturulan bir yoldan ilerleyerek el sallayan binlerce insanın arasından geçti. Araç, çim sahanın yedi metre yukarısında geçici olarak hazırlanan bir platformun önünde durdu. Platform çiçekler ve mumlarla süslenmiş, kralara yakışır güzellikte kırmızı kadifeden bir koltuk ve bir dizi de mikrofon yerleştirilmişti.

Papa basamaklardan çıkarken, haberciler ve kameramanlar hep birlikte platformu çevreleyen halatlara ağırlıklarını verdiler, Papa'yı basamakların tepesinde uzun bir rahip sırası karşıladı. Hepsi teker teker diz çöküp törensel bir tavırla sahte yüzüğü öperlerken, Papa bir görev duygusuyla durup bekledi. Sonuçta dedi Francis kendi kendine, mühim olan ne niyetle öptükleri.

Rahip sırasının sonunda, Papa'yı Başkan Enriquez karşıladı ve o da diz çöküp yüzüğü öptü. "Buna hiç gerek yok" dedi Francis akıcı bir İspanyolcayla ve başkanı ayağa kaldırdı.

"Aksine, benim için olmasa bile halkım için çok gerekli" diye fısıldadı başkan. "Ayrıca söylemek zorundayım, Amerikalıların planlarını haber vermeniz ve özellikle de bu ani ziyaretiniz beni çok şaşırttı. Kilisenin, uyuşturucu kartellerine karşı böyle büyük bir merhamet beslediğinin farkında değildim."

"Beslemiyor. Fakat masum insanların hayatından endişe *ettik*. Yaptığınız bu düzenlemeler bizi özellikle memnun etti" dedi Francis ve gülümsedi.

Başkan Enriquez, Papa'ya sarıldı ve onu kırmızı kadife kol-

tuğa yönlendirdi. Ardından uzun rahip sırasının ve Piskopos Diaz'ın yanına oturdu. Papa Francis'in solunda üç general ve tam tekmil üniformalı daha düşük rütbeli subaylar oturuyordu. Papa'yı doğru dürüst selamlamamışlardı bile.

Papa Birinci Francis toplanan kalabalığa baktı ve Tanrı'ya dua etti. "Tanrım verdiğin bu görevi başarıyla ifa etmeme izin ver."

Gece göğü iyice siyahlaşırken, 'Ave Maria'nın koro kısmı da stadyuma yayılmaya başladı. Stadyumun her yanında, Noel ağacına benzer binlerce mum ışığı titreşiyordu. Birden, göz kamaştırıcı büyük ışıklar da yakıldı. Papa hemen Diaz'a dönüp ışıkları kapatmasını istedi. Mikrofon sırasını incecik aydınlatan, tek bir ışık huzmesi dışında hepsi kapatıldı.

Çim saha ve stadyum binlerce insanla dolup taşıyordu. Hepsi de sabırla Papa Francis'in konuşmasını sabırla beklemekteydiler. Mumlar karanlıkta ateş böcekleri gibi tomurcuklanmayı sürdürdüler; kalabalık seyircilerin yüzüne esrarengiz bir parlaklık veriyorlardı. 'Ave Maria' zar zor duyulan bir nakarat kısmına gelirken, Papa stadyumda edilen arzulu duaları hem duyuyor hem de hissediyordu.

Papa Francis'in bedeni ve ruhu daha önce hiç hissetmediği bir huzurla dolmuştu. Vakit geldi dedi içinden ve mikrofonlarla arasındaki birkaç adım mesafeyi aştı. Mumların aydınlattığı topluluğa dikkatle baktı ve sanki yıldızlarla bezeli gökyüzüne hitap ediyormuşçasına konuştu. "Size Tanrı'dan bir mesaj getirmeye geldim. Tanrı'ya inanıyor musunuz?" Sesi stadyumda yankılanıyordu.

Kalabalık yüksek sesle cevap verdi: "*Si, Papa.*"

"Sözlerimin Tanrı'nın sözleri olduğuna inanıyor musunuz?"

"*Si, Papa*" diye cevap verdi kalabalık bir ağızdan.

"Uyuşturucuların şeytanın işi olduğuna inanıyor musunuz?"

Hiç tereddütsüz, sanki bizzat Tanrı'ya cevap veriyorcasına, "*Si, Papa*" diye yükseldi sesler.

"O halde, evlatlarınızın hatırına, bu şeytanlara mani olunması gerekiyor."

Anında, stadyumun en üst kademelerine konuşlanan beş nişancı silahlarını ateşlediler. Kurşunlar gök gürültüsü gibi gürleyerek Papa Francis'in göğüs kafesine saplandılar ve Papa gerisin geriye Başkan Enriquez'in üstüne savruldu. Papa'nın bedeni ve kanı Enriquez'i kırmızı bir kefen gibi örterken başkan cıyaklayarak bağırdı. Birkaç rahip Papa'ya doğru koşturup üzerine kapandılar.

"Üstümden kaldırın!" diye haykırdı Enriquez.

Rahipler ve Piskopos Diaz, Papa'yı yuvarlayarak Enriquez'in üstünden çektiler. Kana bulanmış Papa'ya şaşkın bakışlarla bakarken yüzünde bir gülümseme gördüler ve şöyle dediğini duydular. "Görevim sona erdi." Papa Birinci Francis gözlerini kapattı ve bedeniyle ruhu kendi gecesinin karanlığına süzüldü.

Stadyumda bir anda çığlık çığlığa haykırışlar yükseldi ve insanlar paniğe kapılarak yere ve açık tribünlere yuvarlanmaya başladılar. Piskopos Diaz mikrofonu kapıp, boşu boşuna sakin olunması çağrısı yaptı. Kalabalık isterik bir güruha dönüşmüş, çıkışlara doğru birbirlerini iterek ve ezerek ilerliyorlardı. Dehşet dolu çığlıklar ve feryatlar zifiri karanlık geceyi deldi.

Birden, sanki bir yanardağ patlamışçasına stadyumun üstünde sağır edici bir duyuldu ve renk değiştiren mor bir bulut gece göğüne yükseldi. Sis gökyüzünü parlak kırmızı bir örtü gibi kapladı ve tekrar patlayarak göz alabildiğine uzanan parlak, mor ışıklar oluşturdu.

İnsanlar korku ve hayretle izlerlerken, stadyumun etrafında güçlü bir rüzgâr esmeye başladı ve ışıkları kalabalığın çevresinde ve arasında dolanan binlerce mor şeride dönüştürdü. Halk dehşet içinde diz üstü çökmüş dua ediyordu.

İşte tam o sırada, gene birdenbire uçuşan şeritler stadyumun tepesine yükselip mor bir kaleydoskop oluşturdular. Yumuşak, meleğimsi bir ilahi, fısıldayarak edilen dualarla birleşerek insanları tatlı bir huzur duygusuyla doldurdu.

Meleğimsi ilahi gece göğüne süzüldü ve parlak, mor ışık şeritleriyle birleşerek güzel bir ritimle dans etmeye başladılar. Kalabalık huşu içinde izlerken, mor ışıklar görkemli bir melek yüzü oluşturacak şekilde yekvücut oldular. Gökteki muhteşem, gizemli yüz gülümsedi ve insanlar vecd haline girip kendilerinden geçtiler. Sonsuzluk gibi gelen birkaç dakikanın sonunda yüz solmaya başladı ve geride yıldızlarla bezeli gökyüzünü bırakarak yok oldu.

Papa'nın uğradığı suikast ve kaydedilerek gezegenin her yerinde yayınlanan gökyüzündeki görüntü insanları korkutarak ve ilham vererek Tanrı'nın verdiği görevi tamamlamaya teşvik etti.

Bir devrim başladı. Yüzlerce milyon insan uyuşturucu iblisine ve uyuşturucu tedarik eden iblislere karşı ayaklandılar. Yirmi dört saat içerisinde bütün marihuana ve haşhaş tarlaları alevler içinde kalmıştı. Yasadışı uyuşturucu üreten ya da satan bütün uyuşturucu satıcıları ve karteller ya tutuklanmış ya da yok edilmişti.

BÖLÜM 51

WASHİNGTON D.C.
CAMP DAVİD

Gallucci ve Antonio arazideki patikalarda dolaşıyorlardı. Sonbahar yaprakları yollarını kırmızı ve altın sarısının farklı tonlarında bir halıyla döşemişti. Tüm zemin bir ressamın fırçasından çıkmış gibi duruyordu. Ceketleri onları esen tatlı ve serin rüzgârdan koruyordu.

"İşte böyle dayı" dedi Antonio. "Her şey bitti." Papa Francis'in ölümünün hatırlayarak. "Papa hayatını Tanrı'nın görevi için feda etti."

"Biz de olsa aynı şeyi yapardık" diye karşılık verdi Gallucci.

"Uyuşturucu iblisinden kurtulduk mu sence dayı, yoksa bu sadece geçici bir durum mu?"

Gallucci omuz silkti. "Kim bilir Antonio. Dünyada birden fazla kötülük var."

Antonio buna içinden katıldı. "Peki, şimdi ne yapacaksın, dayı?" diye sordu Antonio ve kolunu Gallucci'ye doladı.

"Şimdilik emekli oldum. Mafya başka bir Capo bulsun... Peki ya sen?"

"Alleme yakın küçük, güzel bir kilise fena olmaz."

"Yeni Papa kim olacak?"

"Yalnızca Tanrı bilir" dedi Antonio ve gülümsedi.

•••

Başkan Nolan, Artemis ve Brand yanlarında karıları odayı ısıtan şöminenin etrafında oturuyorlardı.

"Böyle bir şeyin olabileceğine inanmazdım" dedi Marian. "Sonuçta görev Papa'nın suikastıyla tamamlandı."

"Dini yönü güçlü bir adam haline geleceğimi hiç sanmazdım" dedi Artemis ve karısıyla sıcak bir tebessüm paylaştı.

"Mucizeler gerçek" dedi Margo, kolunu kocasına dolayarak. "Bunun doğruluğuna tanıklık edebilirim."

Nolan koltuğunda kıpırdandı. "Eskiden görünüşte Hristiyan'dım, ama gerçekte inanan bir insan değildim."

"Bilim adamları olayları büyük çaplı bir güneş patlamasıyla açıklıyorlar. Kuzey ışıklarının bütün dünyadan görülmesine neden olmuş" dedi Başkan'ın karısı.

Nolan onun eline tatlı tatlı vurdu. Alex sessizce güldü. Marian onu dirseğiyle dürttü, kocasının aklından neler geçtiğini içgüdüsel olarak biliyordu.

"Sizce her şey bitti mi?" diye sordu Alex, Nolan'a.

Nolan soru üzerine biraz düşündü, ama verebileceği gerçek bir cevap bulamadı. "Meksika polisi Gonzales ve adamlarını Cardona'nın malikânesinde bulmuş. Hepsi ölmüşler... Bir ihtimal şu terörist yapmıştır: Soule. Fakat onunla bağlantısını destekleyecek bir delil yok elimizde. Washington Anıtı yeniden inşa edilecek ve anladığım kadarıyla..." Nolan sırıttı, "mimari tasarım konusunda son söz seninmiş. Dünya çapındaysa, insanlar uyuşturucu meselesine bir son vermeye kararlı görünüyorlar. Tarlalar yanmaya devam ediyor ve bütün uyuşturucu laboratuarları imha edildi. Bütün ülkedeki polisler, Ulusal Muhafızlar ve

DEA ortalığı temizliyorlar. Binlerce kişi tutuklandı. Bunca adamı nereye koyacağız bilemiyorum."

"Onları bizim iyileştirme ve rehabilitasyon merkezlerime yerleştireceksiniz, inşaları biter bitmez tabii" dedi Alex.

"Peki ya senden ne haber Brand?" diye sordu Başkan.

"Normal bir hayat kurmaya çalışacağız" dedi Brand, Margo'ya gülümseyerek.

"Yaşananlardan sonra, hiçbir şeyin yeniden normal olacağını sanmıyorum" dedi Başkan.

Aden-Yemen

Soule ve Hakeem, dört adamlarıyla birlikte ufak bir bakkalın üst katındaki odaya sığınmışlardı. Saldırıları başarılı olmuş fakat görevleri Kolombiya'daki beklenmedik olaylar yüzünden gölgede kalmıştı. Kolombiya'da yaşananlar bütün dünyada, hatta Orta Doğu'nun tamamında bir devrime sebep olmuştu.

"İntikamımızı alabildik mi sence?" diye sordu Hakeem, Soule'ye.

"İntikamımın dinmesine imkân yok... Bir müddet için yatıştı, fakat ruhumda bir huzursuzluk var."

"Tanrı'nın gösterisinden mi bahsediyorsun?" diye sordu Hakeem.

Soule cevap vermeden önce bir müddet bekledi. "Belki de sonuçta Hz. İbrahim'in Tanrı'sı birdir. Zehirli uyuşturucu satışı en azından bir süreliğine mazi oldu. Birleşik Devletler'deki obeliske duyduğum nefret kayboldu." Sesine bir keder tınısı

yerleşti. "Yaşananlar kafa karıştırıcı, dünya şimdilik yörüngesini değiştirdi ama tekrar eski haline gelecektir."

"Bahsettiğin Tanrı, aynı zamanda İsrailliların de Tanrısı" dedi Hakeem.

"Geleceği ve Allah'ın arzusunu kim bilebilir?"

Japonya

Oshiro ve oğlu Kyogi, yamaçtaki ağaçların gölgesindeki Koi havuzlarının arasında oturuyorlardı. Oshiro uçuşan kanarya kuşlarının ötüşüne dinledi. "Bütün bu olanlara bir anlam verebiliyor musun, Kyogi?"

"Sandığımız gibi, kontrol bizim elimizde değil baba. Hepimizin itaat etmek zorunda olduğu yüce bir güç var."

Oshiro kendi kendine gülümserken başıyla onayladı ve kanaryaların ötüşüne geri döndü.

BÖLÜM 52

VATİKAN

Her ulustan kardinaller yeni Papa'yı seçmek için Vatikan'a akın ettiler. Hristiyan olsun olmasın hemen herkes Papa Birinci Francis'in televizyonda yayınlanan cenaze törenini izlemişti. Uğradığı suikast bütün dünyayı ayağa kaldırmıştı. Kardinaller topluluğu inzivaya çekildiler ve 'Balıkçının Ayakkabılarını' kimin giyeceğine karar verir ve dua ederlerken kapılar da üzerlerine kapandı.

Üç güç sonra, beyaz duman bulutu yeni Papa'nın seçildiğini haber verdi. Binlerce insan gri ve sisli sabah saatlerinde St. Peter Meydanı'nda birer nöbetçi gibi dikilmiş, yeni Papa'nın yüzünü göstermesini bekliyorlardı.

Kardinal Berini, Papa Francis için yaptığı gibi, İsa'nın Yeni Vekili'nin seçildiğini haber verdi. "İnanç Doktrini'ne ve St. Peter'den beri süre gelen vekiller dizisine uygun olarak, yeni Roma Piskoposunu Papa Birinci John Francis'i seçtik."

Yeni Papa, kırmızı perdelerin arkasında ayakta bekliyordu. Kardinal Berini sözünü bitirince balkona adım attı. İnsanlar yeni Papa'ya hayretler içerisinde bakarlarken bütün meydana tam bir sessizlik hâkim oldu.

Boylu poslu bir adamdı. Konuşmaya başladığında gri, bulutlu sabahı gümüş güneş ışıkları delerek geçti ve Papa'nın parlak, güçlü ve siyah yüzünde parladı. Nijerya'nın kenar mahallelerin-

den gelen bu adam Katolik Kilise'sinin Papalık makamına kadar yükselmişti.

•••

Papa John Francis'in günü heyecanlı ve hayret verici geçmişti. Zihni ve bedeni, övgü ve çelişki ve derin bir huşu duygusundan bitkin düşmüş vaziyette odasına açılan özel şapele girdi ve kadim sunağın önünde diz çöktü.

Papa Francis'in öldürülmesinin dehşeti ve dünyanın gözleri önünde mucizevî şekilde beliren görüntü ve üç gün boyunca yoğun dua etmek zihnini, kalbini ve ruhunu boşaltmıştı. Tanrı'yla baş başa kalabileceği yalnızlığı iple çekiyordu.

Katolik Kilisesi'nin muhafızı olarak seçildiğinde hissettiği huşu, buna layık olmadığı hissiyle birlikte dalga dalga yayılıyordu. Çocukken mahallelerindeki rahibin verdiği tespihi yuvarladı. Tanıdık, oyuklu boncuklar zihnini sessizleştirip ruhunu yatıştırdı. Gözlerini kapatıp Meryem Ana'ya Tespih Duası'nı ritmik bir sesle okumaya başladı ve hemen Tanrı'nın belli belirsiz varlığını hissetti.

Odaya aniden dolan ışık duasını böldü; Papa gözlerini açınca sunaktan yayılan beyaz ve mor bir dumanla karşılaştı. Duman meleğimsi bir yüz şekline bürünüp üzerine doğru gelmeye başladı.

SON

VATİKAN KOMPLOSU

"Amerikan ulusu dehşet ve ardından da panik duygusuyla uyandı. Bütün gazetelerde, televizyonlarda ve radyolarda Washington Anıtı'nın nasıl yok edildiği anlatıyordu. Dünyanın her köşesindeki büyük kanalların haber muhabirleri ve kameralar, bu muazzam yıkımı göstermekteydi. Geniş bomba çukuru ve garip bir biçimde bükülerek kısmen iskelete dönmüş basamaklar televizyon kanallarında durmadan yayınlanmaktaydı. Kararmış molozlar büyük parçalar halinde Kongre Binası'nın arazisine dağılmıştı. Bir zamanlar bembeyaz olan Kongre Binası'nın kubbesi, yağmurun da yardımıyla devasa bir örümcek ağına benzeyen ve aşağı akan uzun, siyah çizgilerle kaplıydı. Büyük binaların kırık camları siyah plastik poşetlerle kaplanmış, binalar devasa bir dama tahtası görünümüne bürünmüştü."

Yahudi asıllı Amerikalı bir Papa, genç ve tecrübesiz bir Cizvit papazı, tek çocuğunu uyuşturucu yüzünden kaybetmiş, Silahlı Hizmetler Komitesi başkanı olan Amerikalı bir senatör, Cizvit papazının dayısı olan Sicilyalı acımasız bir Mafya lideri, alkol ve uyuşturucu sorunu olan Kolombiyalı bir lobici ... Bir araya gelmeleri neredeyse imkansız olan bu kişiler, insanlığın en büyük belası olan uyuşturucu sorununu çözmek için birlikte hareket etmeye karar vermişlerdi. Girdikleri bu tehlikeli yolda umulmadık kişi ve kurumlarla stratejik ortaklık yapmaktan başka çareleri olmayan bu insanların, mücadelelerini başarıya ulaştırmak için kendilerini ve ailelerini tehlikeye atmaktan başka çareleri yoktu. Uyuşturucuya karşı verecekleri savaşta Amerikan başkanı, DEA, FBI, CIA, NSA, Sicilya Mafyası, Amerikan Mafyası, Japon suç örgütü Yakuza, Kolombiya kartelleri, Rus Mafyası, Triad ve Tong örgütleri ve radikal Arap teröristlerle karşı karşıya kalacaklardı ve verecekleri bu mücadeleyi kazanabilmek için usta bir satranççı gibi hareket etmek zorundaydılar.

Birbirlerine zıt karakterleri zekice ve ustaca bir araya getiren Jonathan Cross, olağanüstü başarılı kurgusuyla geleceğin Dan Brown'u olmaya aday olduğunu tüm dünyaya ispat ediyor. Keyifli okumalar dileriz...

20 TL
www.ikonkitap.com.tr
ISBN 978-605-5698-91-1
9 786055 698911
Bestseller / Roman